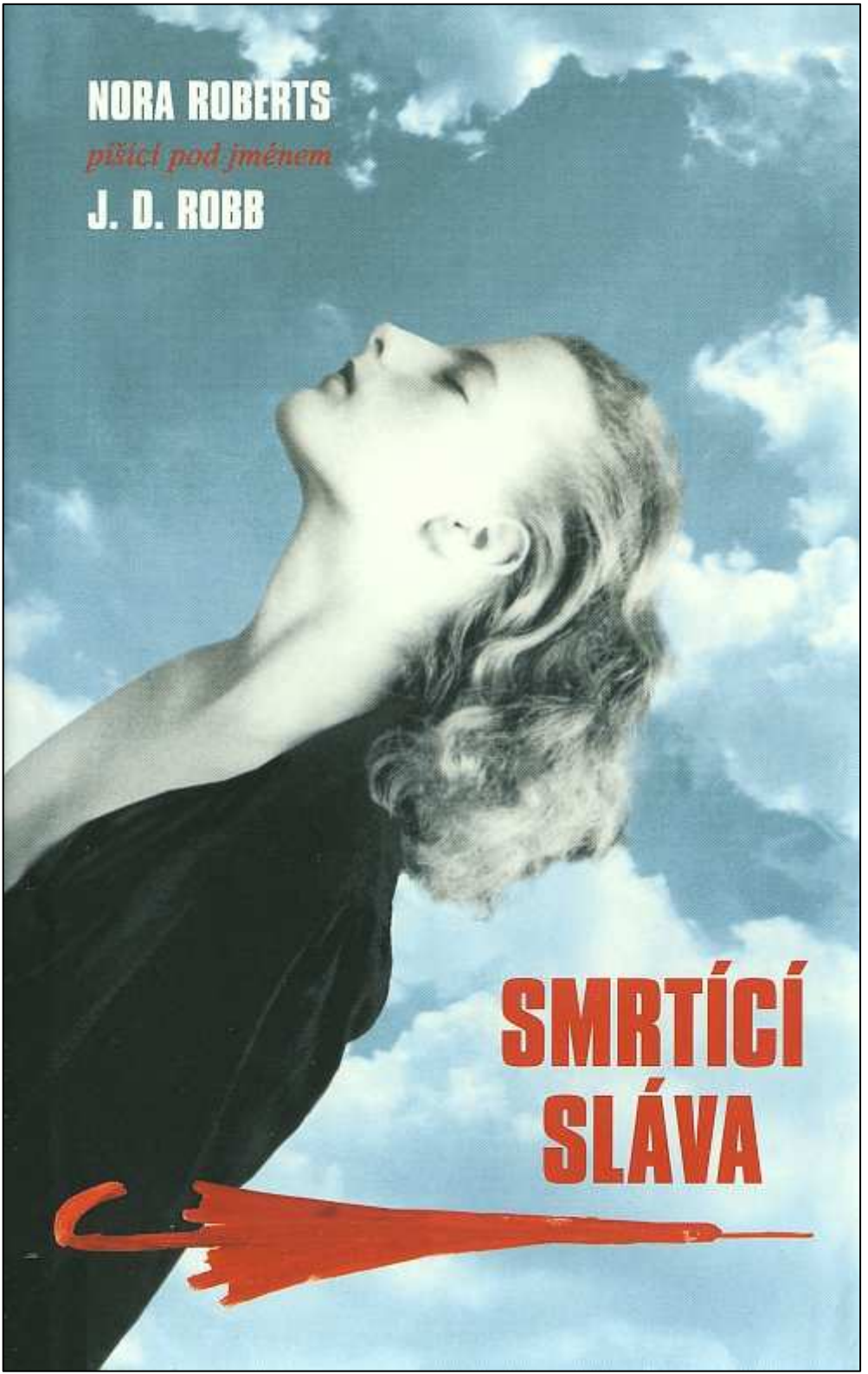

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. ROBB
SMRTÍCÍ
SLÁVA

Sláva je vyšla lacino… A dnes už o ni nepřijdou,
když mrtvi jsou…
– JOHN DRYDEN

Nejhanebnější touhou rdousit se.
– WILLIAM SHAKESPEARE

Kapitola první

Měla mrtvoly v popisu práce. Žila s nimi, pracovala s nimi, studovala je. Dokonce se jí o nich zdálo. A jako by toho nebylo dost, kdesi hluboko v srdci pro ně tajně truchlila.

Deset let práce u policie ji zocelilo, takže na smrt a na její četné příčiny hleděla chladným, nezúčastněným a mnohdy i cynickým okem. Výjevy jako tento, odehrávající se za deštivé noci v temné ulici plné odpadků, už pro ni byly až příliš všední. A přesto nebyla tak docela netečná.

Vraždy už ji neděsily, ale odpuzovat ji nepřestaly.

Žena na chodníku bývala půvabná. Dlouhé prameny zlatých vlasů se rozprostíraly po špinavém dláždění jako paprsky. Ve vytřeštěných očích se zrcadlila úzkost, kterou po sobě tak často zanechává smrt. Jejich rezavě hnědý odstín ostře kontrastoval s bezkrevně bílými tvářemi zmáčenými deštěm.

Na sobě měla drahý kostým ve stejně sytém tónu, jaký měly její oči. Sako bylo pečlivě zapnuté, ale vyhrnutá sukně odhalovala elegantní

kalhotky. Na prstech mrtvé, na jejích uších i na bezvadně hladké klopě saka se třpytily šperky. Kus od široce rozevřené dlaně se válela kožená kabelka se zlatým zámečkem.

Hrdlo oběti bylo příšerně zohavené.

Poručík Eva Dallasová se sklonila vedle ní a dala se do pečlivého zkoumání. Zkoumala smrt. Přestože jejímu zraku i čichu bylo vše kolem povědomé, pokaždé zaregistrovala i něco nového. Oběť i pachatel vtiskovali zločinu vlastní individualitu a styl, činili z něj osobní záležitost.

Místo činu už bylo zdokumentováno. Policejní senzory a zástěny, které vytvářely téměř intimní ovzduší, stály na svých místech, držely zvědavce v patřičných mezích a chránily stopy před poškozením. Pouliční doprava, pokud se v téhle čtvrti dalo o nějaké mluvit, byla odkloněna, vzdušná doprava byla v tuto noční hodinu minimální a nepůsobila větší problémy. Vzduch rozechvíval jen dunivý rytmus hudby z erotického klubu odnaproti, do kterého tu a tam zavyl někdo z oslavujících. Barevná světla z otočného poutače dopadala na zástěnu a po těle zavražděné tančily křiklavé pablesky.

Eva mohla nařídit, aby podnik pro dnešní noc zavřeli, ale byla by z toho jen zbytečná tahanice. Psal se rok 2058, nošení zbraní bylo dávno zakázáno a díky genetickým testům se podařilo vykořenit většinu nežádoucích dědičných sklonů ještě dřív, než se stačily rozvinout. Navzdory tomu se vraždilo dál. Dokonce tak často, že by zábavymilovní zákazníci klubu těžko chápali, proč mají předčasně odcházet kvůli takové prkotině, jako je něčí smrt.

Opodál postával uniformovaný policista a pořizoval zvukový a obrazový záznam. Dva funebráci se ukrývali před lijákem za zástěnou a debatovali o řemesle i o sportu. Zatím se neobtěžovali kouknout se na mrtvou, takže ji ani nepoznali.

Evě ztvrdl pohled, když sledovala, jak déšť smývá krev z dláždění. *Prožívá to člověk hůř, když oběť znal?* ptala se sama sebe.

Její vztahy se žalobkyní Cicely Towersovou byly ryze pracovní, ale zároveň dost časté na to, aby si o ní udělala jednoznačný názor: Byla to silná ženská. *A úspěšná*, přemýšlela dál Eva. *Bojovnice, která šla za spravedlností a neohlížela se při tom nalevo ani napravo.*

Ale co hledala tady, v těchhle neutěšených končinách? Před sto lety to byla luxusní čtvrť, ale dnes?

Eva si povzdechla, natáhla se a otevřela drahou a elegantní kabelku, aby si formálně ověřila totožnost mrtvé. „Cicely Towersová," řekla pak do diktafonu. „Pohlaví ženské, čtyřicet pět let, rozvedená. Trvalé bydliště Třiaosmdesátá východní 2132, byt 61-B. Oběť nebyla oloupena. Má na sobě šperky a u sebe přibližně…" prohrábla peněženku, „dvacet dolarů v bankovkách, padesát v čipových kartách a celkem šest kreditních karet. Žádné viditelné známky zápasu ani znásilnění."

Znovu se ohlédla po ženě ležící na chodníku. *Towersová, Towersová, co tě proboha vedlo právě sem? Tak daleko od sídel mocných, daleko od tvé luxusní adresy?*

A ke všemu je oblečená jako do práce, přemýšlela dál Eva. „Pracovní" kostýmy Cicely Towersové znala velmi dobře. Často je měla možnost obdivovat, ať už u soudu nebo na radnici. Výrazné barvy vybírané s ohledem na kamery, pečlivě sladěné doplňky a vždy lehký náznak ženského šarmu.

Eva vstala, nepřítomně si očistila mokrá kolena džin a stručně řekla: „Jasná vražda. Odvezte ji."

Vůbec ji nepřekvapilo, že novináři zvětřili pach krve, a ten je dovedl až k přepychovému bydlišti Cicely Towersové. Dokonce to stihli dřív než Eva. Na chodníku před budovou ji už očekávalo několik dychtivých reportérů s kamerami. Vůbec jim nevadilo, že jsou tři ráno a leje jako z konve. Eva si dobře všimla vlčího přísvitu v jejich očích. Reportáž pro ně byla kořistí, sledovanost jejich kanálu pak představovala tu nejkýženější trofej.

Už si dovedla nevšímat objektivů, které se natáčely jejím směrem, už uměla přehlížet otázky vystřelované jako ostré šípy. Skoro si zvykla na ztrátu anonymity. Případ, který úspěšně vyřešila minulou zimu ji katapultoval na výsluní popularity. Ano, mohl za to právě tenhle případ, pomyslela si, zatímco vrhala ocelově chladný pohled na reportéra, který měl tu kuráž a zkřížil jí cestu. A pak její známost s Roarkem.

Vyšetřování, které tehdy vedla, souviselo s vraždou, a násilná smrt se navzdory vzrušující příchuti vždy rychle okoukala. Roarke se neokoukal nikdy.

„Co nám řeknete, poručíku? Podezíráte někoho? Co motiv? Můžete potvrdit, že žalobkyni Towersové někdo uřízl hlavu?“

Eva na okamžik zkrátila krok a přelétla pohledem promočené novináře s vlčím leskem v očích. Sama byla mokrá až na kůži, unavená a znechucená, ale přesto nepolevovala v ostražitosti. Zkušenost ji naučila, že jakmile dá médiím kus sebe, rozcupují ji, vyždímají a zpotvoří k nepoznání.

„V této chvíli může policie sdělit jen tolik, že vyšetřuje okolnosti smrti žalobkyně Cicely Towersové.“

„Svěřili případ vám?“

„Vedu vyšetřování,“ odpověděla stručně a prosmekla se mezi dvěma uniformovanými policisty do budovy.

Hala byla plná květin. Mezi dlouhými řadami zeleně a kaskádami bujné vegetace v plném květu si Eva připadala jako uprostřed jara v nějaké exotické zemi. Připomnělo jí to ostrov, na němž prožila s Roarkem tři velkolepé dny. To když se zotavovala z postřelení.

Jindy by se nad takovou vzpomínkou usmála, ale teď na to nebylo kdy. Blýskla úředním odznakem a vyrazila po terakotových dlaždicích k prvnímu výtahu.

Uvnitř čekaly další uniformy. Dvě seděly za recepčním pultem a právě si vzaly do parády komputerizovaný bezpečnostní systém, jiné hlídaly vchod a zbylé postávaly u výtahových šachet. Dohromady se tu motalo víc strážců pořádku, než bylo třeba, ale žalobkyně Towersová koneckonců patřila k „branži“.

„Zajistili jste byt?“ zeptala se Eva nejbližšího policisty.

„Ovšem. Od dvou deseti, kdy jste zavolala, nikdo nevešel ani nevyšel.“

Eva udělala krok k výtahu. „Chci kopie disků z bezpečnostního systému. Pro začátek stačí posledních čtyřiadvacet hodin.“ Pak sklouzla zrakem k jmenovce na jeho uniformě. „Potřebuju šest lidí na sedm nula nula, Biggsi. Budeme se vyptávat sousedů v jedenašedesátém patře,“ dodala a dveře výtahu se tiše zasunuly.

V šedesátém prvním poschodí ji přivítalo ticho jako v muzeu a tlustý koberec. Chodby byly úzké, ale v posledním půlstoletí se už činžovní domy jinak ani nestavěly. Na neposkvrněných, krémově bílých

stěnách visela v přesných rozestupech zrcadla, která měla vytvářet iluzi dostatečného prostoru.

Aspoň že byty jsou dost velké, napadlo Evu. Na celém patře se nacházely všehovšudy tři. Pomocí univerzální bezpečnostní karty používané policií dekódovala zámek dveří označených 61-B a vstoupila do elegantního ticha.

Cicely Towersová se o sebe uměla postarat a milovala komfort. Eva vytáhla z brašny kapesní videokameru, připjala si ji na klopu a začala snímat interiér bytu. Poznala dva obrazy od jednoho z předních malířů 21. století. Visely na světle růžové stěně nad rozložitou sedací soupravou ve tvaru U. Potah měl proužky v tlumených tónech růžové a zelené. Díky své známosti s Roarkem dokázala Eva ocenit obě malby, nenápadný přepych dekoru i pečlivou volbu jednotlivých kusů nábytku.

Kolik může takový žalobce vydělávat? ptala se sama sebe, zatímco kamerou snímala okolí.

Vše bylo puntičkářsky uklizeno. Ano, pokud mohla Eva soudit, byla Towersová opravdu puntičkářka – v oblékání, v práci, ve způsobu, jímž si chránila soukromí.

Jenže co mohla elegantní, inteligentní a úzkostlivě pečlivá žena pohledávat uprostřed tmavé noci v nejohavnější čtvrti města?

Eva se procházela po pokoji. Podlaha z bílého dřeva zářila jako zrcadlo pod rozkošnými koberečky, dobře sladěnými s dominantními barvami bytu. Na stolku stály rámečky s hologramy děvčete a chlapce. Snímky je zachycovaly v různých životních údobích, od útlého dětství po dobu studií. Obě děti se široce usmívaly a moc jim to slušelo.

Zvláštní, pomyslela si Eva. Během let s ní Towersová spolupracovala na řadě případů. Zmínila se někdy o dětech? Eva zavrtěla hlavou a popošla k malému počítači, který tvořil součást stylové pracovny, situované v rohu místnosti. Opět použila svou kartu a nastartovala jej.

„Program Cicely Towersové na den 2. května.“ Eva se s našpulenými ústy prokousávala jednotlivými údaji. Seznam začínal hodinou strávenou v luxusním soukromém fitness centru. Následovala celodenní práce u soudu, v šest večer schůzka s prominentním obhájcem a pak večeře. Eva zvedla obočí. Večeře s Georgem Hammettem.

Pokud si Eva vzpomínala, měl s Hammettem něco do činění i Roarke. Sama se s ním setkala jen dvakrát. Znala ho jako okouzlujícího a chytrého muže, který si na svůj nákladný život vydělával podnikáním v dopravě.

A byl poslední osobou, s níž se toho dne měla Cicely Towersová sejít.

„Tohle si vytiskneme," zamumlala Eva a nacpala si papír do brašny.

Pak vyzkoušela videotelefon a vyžádala si všechny přijaté i vyslané hovory za posledních čtyřicet osm hodin. Nejspíš se bude muset pustit hlouběji, ale prozatím jí tyto telefonáty stačily. Vytáhla disk z přístroje a dala se do dlouhého a pečlivého prohledávání bytu.

V pět ráno už ji pálily oči a bolela hlava. Skutečnost, že urvala jen hodinu spánku, kterou se jí podařilo vměstnat mezi sex a vraždu, se teď projevila naplno.

„Podle toho, co jsem zjistila," diktovala unaveně do přístroje, „žila zavražděná sama. Dosavadní výsledky pátrání to nevyvracejí. Nic nesvědčí o tom, že by opustila byt nedobrovolně. Seznam schůzek neobsahuje žádné vodítko, které by vysvětlovalo, proč se dotyčná osoba pohybovala v okolí místa činu. Vyšetřovatelka zajistila údaje z počítače a videotelefonu pro potřeby dalšího šetření. V sedm nula nula začnou výslechy sousedů. Disky s daty bezpečnostního okruhu budou zabaveny. Vyšetřovatelka opouští byt zavražděné a dále pokračuje do její kanceláře v budově radnice. Poručík Dallasová Eva, pět hodin osm minut."

Eva vypnula audio i video, zapjala si brašnu a vyrazila.

Na policejní stanici se objevila až po desáté. Prázdný žaludek se hlásil o slovo, a tak se zastavila v kantýně. Ubohý sortiment, v němž v tuto hodinu chyběla většina obstojných jídel, ji zklamal, ale nepřekvapil. Vybrala si sójovou koblihu a tekutinu, kterou zde vydávali za kávu, a nevábné jídlo zhltala ještě dřív, než došla do kanceláře.

Stihla to právě včas, protože videotelefon neúnavně pípal.

„Tady poručík Dallasová," ohlásila se.

Prudce se nadechla, když se na obrazovce objevila Whitneyho široká tvář s ponurýma očima. „Vrchní inspektor," stálo dole.

„Přijďte ke mně. Okamžitě."

Ani nestačila zavřít ústa a obrazovka opět zhasla.

Do háje, zaklela v duchu, přejela si rukama po obličeji a prohrábla si krátké, nepoddajné hnědé vlasy. Mohla zapomenout na to, že si vyzvedne vzkazy, zavolá Roarkeovi, aby mu sdělila, do čeho spadla, nebo si na deset minut zdřímne, jak po tom intenzivně toužila.

Znovu vstala a promasírovala si ztuhlá ramena. Dala si na čas a sundala si bundu. Kůže ochránila košili před deštěm, ale džínsy byly ještě pořád mokré. Eva si toho nevšímala a se stoickým klidem si srovnala to nevelké množství informací, které zatím měla k dispozici. Když bude mít štěstí, možná se v šéfově kanceláři dočká dalšího šálku kávy.

Avšak stačilo několik vteřin, aby Evě došlo, že na kávu musí zapomenout.

Whitney neseděl jako obvykle za stolem, ale stál u prosklené stěny, která mu skýtala jedinečný výhled na město, jež chránil a jemuž sloužil už přes třicet let. Ruce měl za zády, ale zaťaté klouby prozrazovaly, že není ani zdaleka uvolněný.

Eva přelétla očima rozložitá ramena, tmavé, lehce prošedivělé vlasy i široká záda muže, který před několika měsíci odmítl povýšení do funkce policejního ředitele a raději zůstal tady jako vrchní inspektor.

„Inspektore?“

„Přestalo pršet.“

Oči se jí zúžily samým údivem. Měla co dělat, aby se tvářila normálně. „Ano, inspektore.“

„Tohle je skrznaskrz dobré město, Dallasová. Tady nahoře na to člověk snadno zapomíná, ale jak říkám, je to skrznaskrz dobré město. Právě teď si to pilně opakuju.“

Neřekla na to nic. Neměla co. Jen čekala.

„Svěřil jsem ten případ vám, i když teoreticky byla řada na Deblinské. Proto bych rád věděl, jestli na vás není naštvaná.“

„Deblinská je dobrá policistka.“

„To je. A vy jste ještě lepší.“

Evě vylétlo obočí vzhůru. Byla ráda, že k ní šéf stojí zády. „Děkuji vám za důvěru, inspektore.“

„Zasloužíte si ji. Porušil jsem zaběhané procedury a svěřil vám ten případ z osobních pohnutek. Musí na něm pracovat ten nejlepší. Někdo, kdo je schopen jít až na samu mez a ještě dál."

„Většina z nás znala žalobkyni Towersovou osobně, inspektore. V celém New Yorku nenajdete policajta, který by neudělal první i poslední, aby vypátral jejího vraha."

Whitney si povzdechl, a zatímco se otáčel, zhluboka nasál vzduch do plic. Jeho silné tělo se zachvělo. Chvíli neříkal nic a beze slova si prohlížel ženu, kterou pověřil vyšetřováním. Klamala svou štíhlou postavou, ale Whitney měl dobrý důvod věřit, že tato vysoká, křehká bytost v sobě ukrývá daleko víc energie, než by se dalo na první pohled usuzovat.

Teď na ní byla patrná únava. Zrcadlila se v kruzích pod očima barvy whisky i v bledosti kostnatého obličeje. Ale tím se v dané chvíli nesměl nechat zviklat.

„Cicely Towersová byla moje osobní přítelkyně. Blízká přítelkyně."

„Rozumím," hlesla Eva, i když si tím moc jistá nebyla. „Je mi to líto, inspektore."

„Znal jsem ji celé roky. Začínali jsme spolu: horkokrevný policajt a dychtivá právnická se specializací na kriminální delikty. Se ženou jsme šli za kmotry jejímu synovi." Na okamžik se odmlčel, jako by se snažil ovládnout. „Už jsem to oznámil jejím dětem. Moje žena na ně čeká doma. Zůstanou u nás až do obřadu."

Odkašlal si a stiskl rty. „Cicely patřila k mým nejstarším přátelům, a když pominu profesionální obdiv a úctu, kterou ve mně vzbuzovala, musím říct, že jsem ji měl rád. Mou ženu její smrt ranila. Cicelyiny děti jsou otřeseny. Mohl jsem jim slíbit jediné – že udělám všechno, co bude v mé moci, abych našel toho, kdo jí to udělal. Cicely si zaslouží to, oč většinu života tolik usilovala: spravedlnost."

Konečně se posadil. Nějako šéf, ale jako unavený člověk. „Říkám vám to, poručíku Dallasová, abyste hned od počátku věděla, že v tomhle případě ode mě nemůžete čekat nezaujatost. Nehodlám být objektivní. A právě proto se spoléhám na vás."

„Obdivuji vaši otevřenost, inspektore." Pak zaváhala, ale jen na okamžik. „A protože jste patřil k osobním přátelům zavražděné, budu vás muset co nejdříve vyslechnout." Všimla si, že zamžikal a pohled

mu ztvrdl. „Vaši ženu taky, inspektore. Pokud to pro vás bude přijatelnější, mohu vás navštívit u vás doma, abych vás nemusela tahat sem.“

„Rozumím.“ Znovu se nadechl. „Proto jsem vás tím případem pověřil, Dallasová. Je jenom málo policistů, kteří mají žaludek říct bez obalu něco takového. Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste s výslechem mé ženy mohla počkat do zítřka nebo možná i o den či o dva déle a kdybyste přišla k nám domů. Zařídím to.“

„Samozřejmě, inspektore.“

„Co jste zatím zjistila?“

„Provedla jsem prohlídku bytu i kanceláře zavražděné. Obstarala jsem si spisy případů, na nichž pracovala, i těch, které uzavřela v posledních pěti letech. Teď si potřebuju porovnat jména, abych zjistila, jestli v poslední době nepropustili někoho, komu pomohla za mříže. Totéž musím udělat u příbuzných a kompliců těchto osob, hlavně u lidí odsouzených za násilné trestné činy. Žalobkyně Towersová měla vysoké procento úspěšnosti.“

„Cicely byla tygřice soudních síní. Nikdy se nedopustila sebemenšího opomenutí. Až teď…“

„Inspektore, proč se vydala právě tam, uprostřed noci? Podle výsledků předběžného ohledání zemřela v jednu hodinu šestnáct minut. Je to nejhorší čtvrť – samé barabizny, sexkluby, doupata kriminálníků. Pár bloků od místa, kde ji našli, se rozkládá vyhlášené tržiště s narkotiky.“

„Na to vám neodpovím. Byla opatrná, ale taky… taky dost opovážlivá.“ Při těch slovech se pousmál. „Obdivuhodně opovážlivá. Byla schopná postavit se tváří v tvář těm nejhorším živlům ve městě. Ale aby se záměrně vystavovala nebezpečí… Ne, na to vám neodpovím.“

„Právě pracovala na případu Fluentes. Dvojnásobný vrah. Zardousil svou přítelkyni. Jeho obhájce hovořil o zabití v afektu, ale Towersová by dostala delikventa za mříže. Snažím se o tom zjistit něco víc.“

„Sedí ten chlap v base, nebo volně běhá?“

„Volně běhá. Měl čistý rejstřík, takže kauce byla hanebně nízká. Šlo sice o vraždu, a on by měl nosit náramek, podle kterého se dá určit, kde právě je, ale tu věc ošidí každý, kdo se aspoň trochu vyzná v elektronice. Myslíte, že se setkala právě s ním?“

„To v žádném případě. Schůzka s obviněným mimo soudní síň by zpochybnila celý případ.“ Whitney přemýšlel o Cicely, vzpomínal na ni. Pak zavrtěl hlavou. „Tohle by nikdy neriskovala. Ledaže by ji tam ten člověk vylákal pod jinou záminkou.“

„Jak jsem řekla, snažím se o tom zjistit něco víc. Včera večer měla smluvenou večeři s Georgem Hammettem. Znáte ho?“

„Povrchně. Cicely se s ním občas vídala, ale nebylo to nic vážného. Aspoň moje žena to tvrdila. Vždycky se snažila najít pro Cicely vhodného muže.“

„Inspektore, asi bude nejlepší, když se na to zeptám hned, mimo protokol. Měl jste se zavražděnou intimní poměr?“

Inspektorovi zacukalo v obličeji, ale jeho pohled zůstal klidný. „Ne, neměl. Byli jsme přáteli a naše přátelství pro nás hodně znamenalo. V podstatě patřila do rodiny. Ale to vy nikdy nepochopíte.“

„Ne,“ přisvědčila hluše. „To asi nepochopím.“

„Omlouvám se,“ dodal rychle Whitney, zavřel oči a přejel si rukama po obličeji. „To ode mne bylo nevhodné a navíc to nebylo fér. Zeptala jste se úplně logicky.“ Ruce mu klesly do klína. „Vy jste nikdy neztratila nikoho blízkého, viďte?“

„Ne, nevzpomínám si.“

„Člověka to úplně rozhodí.“

Věřila tomu. Znala Whitneyho deset let a zažila u něj vztek, netrpělivost, dokonce i chladnou krutost – ale nikdy ho neviděla podobně zničeného.

Pomyslela si, že pokud ztráta blízkého člověka takhle zacloumala se silným mužem, jako je Whitney, je na tom ona sama líp. Nemá žádnou rodinu a nemůže nikoho ztratit. Zbyly jí jen útržkovité a nehezké vzpomínky na dětství. Život pro ni začal v osmi letech, když ji našli na ulici v Texasu, zbitou a opuštěnou. Co se stalo před tím, nehrálo žádnou roli. Přinejmenším si to bez ustání opakovala. Vypracovala se vlastním přičiněním. Co se týkalo přátel, měla jen velmi málo takových, o které stála a jimž věřila. A tam, kde šlo o něco víc než o pouhé přátelství, nastupoval Roarke. Hučel do ní tak dlouho, až mu o píď ustoupila. O dost velkou píď na to, aby ji to tu a tam děsilo. Dobře věděla, že Roarke nebude spokojený, dokud nedostane všechno.

Kdyby se to stalo, kdyby mu dala všechno, a pak o něj přišla, zničilo by ji to?

Eva nad tím příliš nehloubala. Raději si dala další dávku kávy a ve stole vyhrabala zbytek sladké tyčinky. Vyhlídka na oběd byla stejně nereálná jako představa týdne stráveného v tropech. Eva žvýkala, usrkávala kávu a přitom pročítala definitivní pitevní zprávu, která běžela na monitoru.

Doba smrti zůstala stejná jako v předběžné zprávě. Jako příčina bylo uvedeno přerušení krční žíly i přívodu kyslíku do mozku a následné vykrvácení. Oběť si naposledy pochutnávala na mořských mušlích a chaluhách, které zapíjela vínem a pravou kávou. Nakonec si dala čerstvé ovoce se šlehačkou. Jídlo pozřela přibližně pět hodin před smrtí.

Její smrt byla ohlášena krátce po činu. Od vraždy neuplynulo ani deset minut, když si těla všiml taxikář, který zabrousil do této čtvrti buď proto, že měl dost odvahy, nebo na tom byl tak zle a nemohl si vybírat. Svůj objev okamžitě nahlásil. O tři minuty později dorazil na místo první policejní vůz.

Evu napadlo, že vrah musel být velice rychlý. V okolí místa činu se ovšem dalo zmizet velmi snadno. Člověk mohl vklouznout do některého auta, průchodu nebo klubu. A krev, která mu jistě ulpěla na rukou, protože podříznutý krk silně krvácí, smyl déšť.

Nezbude jí, než pročesat široké okolí a klást otázky, na něž s největší pravděpodobností nedostane kloudnou odpověď. Přesto stále existuje jedna možnost: Tam, kde selhaly obvyklé procedury i výhružky, obvykle pomůže úplatek.

Eva právě studovala policejní snímek tváře Cicely Towersové, „ozdobené“ krvavým náhrdelníkem, když zapípal videotelefon.

„Dallasová, oddělení vražd.“

Na obrazovce se objevila mladá, usměvavá, prohnaná tvář. „Tak co mi povíte, poručíku?“

Eva nezaklela, ačkoli k tomu neměla daleko. O novinářích si obecně nemyslela nic moc, a C. J. Morse se nacházel na samém konci žebříčku.

„Co vám povím? To si nepřejte slyšet.“

Morseův kulatý obličej roztál do úsměvu. „Ale jděte. Už jste zapomněla? Veřejnost má právo na informace.“

„Pro vás žádné nemám, C. J.“

„Vůbec žádné? To mám rozhlásit, že poručík Eva Dallasová, nejlepší z nejlepších mezi newyorskými policajty, nevypátrala ve věci vraždy jedné z nejváženějších, nejprominentnějších a nejsledovanějších osobností města zhola nic? Můžu to udělat docela snadno,“ dodal a vyboulil tvář špičkou jazyka. „Můžu, vážně. Ale moc dobré světlo to na vás nevrhne.“

„Myslíte, že mi na tom záleží?“ zeptala se Eva s úsměvem. Byl sotva patrný a ostrý jako laser. Její prst se vznášel nad tlačítkem, jímž mohla spojení přerušit. „To jste se přepočítal.“

„Vám osobně možná ne, ale policii jako takové určitě,“ pokračoval Morse a jeho dlouhé, téměř dívčí řasy zamžikaly. „Třeba vrchnímu inspektorovi Whitneymu, který vás protlačil do role hlavní vyšetřovatelky. A jistě se to dotkne i Roarkea.“

Prst namířený na tlačítko zakolísal a Eva sevřela ruku v pěst. „Vyšetření vraždy Cicely Towersové je pro policejní sbor, pro inspektora Whitneyho i pro mě samu věcí prvořadého významu.“

„Budu vás citovat.“

Ty hnusnej parchante… „Ale má práce u policie nemá nic společného s Roarkem.“

„Podívejte, hnědoočko, všechno, co se vás týká, se teď týká i Roarkea, a naopak. A sama moc dobře víte, oč víc se všechno komplikuje tím, že váš partner udržoval obchodní styky se zavražděnou, s jejím bývalým manželem i s jejím současným kavalírem.“

Eva zaťala pěsti. „Roarke má spoustu obchodů s celou řadou lidí. Nevěděla jsem, že jste se vrátil k psaní lokálek a sbírání drbů.“

Morseovi zmizel ze rtů úlisný úsměv. Nic ho nedokázalo vytočit tak, jako když mu někdo připomněl jeho minulost redaktora společenských rubrik – zvlášť teď, kdy se konečně prohlodal až k psaní soudniček. „Mám svoje kontakty, poručíku.“

„Ovšem. A taky máte vyrážku na čele. Na vašem místě bych se starala radši o ni.“ Byl to úder pod pás, ale Evě se ulevilo. Přerušila spojení.

Pak vyskočila od stolu a začala rázovat sem a tam po malé kanceláři. Nacpala si ruce do kapes a zase je vytáhla. Ksakru, proč muselo v

souvislosti s tímhle případem padnout Roarkeovo jméno? Jak těsné byly jeho obchodní vazby na Towersovou a její kolegy?

Eva se znovu svezla do křesla a zakaboněně si měřila hromadu hlášení na stole. Musí najít odpověď na tyhle dvě otázky – a to co nejrychleji.

Aspoň že tentokrát má Roarke na dobu činu alibi. Ve chvíli, kdy Cicely Towersové někdo podřezával hrdlo, snažil se umilovat k smrti Evu Dallasovou, pověřenou vyšetřováním případu.

Kapitola druhá

Eva by ze všeho nejraději zamířila do svého bytu, který si držela i teď, kdy většinu nocí trávila u Roarkea. V soukromí by mohla rozvažovat, přemýšlet, spát, a především by krok za krokem prošla poslední den života Cicely Towersové. Nakonec však stejně zamířila k Roarkeovu bydlišti.

Byla natolik unavená, že se ani nesnažila sama řídit. Naprogramovaný autopilot vedl její vůz večerním provozem. Ze všeho nejdřív se potřebovala najíst – a kdyby ještě urvala deset minut, aby si mohla udělat pořádek v hlavě, docela by jí to stačilo.

Jaro se rozhodlo vystoupit z anonymity a rozehrálo všechny rejstříky. Šlo mu to dobře a Eva byla v pokušení otevřít okénko, navzdory intenzivnímu dopravnímu ruchu, hučení maxibusů, spílání chodců i svištění vznášedel.

Zabočila směrem k Desáté. Nebyla zvědavá na vyřvávání automatických průvodců z vyhlídkových balonů. Kdyby to střihla městským centrem a prosvištěla kolem Central Parku, měla by to rychlejší, jenže by musela snášet monotónní recitování věnované newyorským pamětihodnostem, historii a tradicím Broadwaye, skvělé úrovni zdejších muzejí i rozmanitých obchodních domů. Na závěr by přišla na řadu reklama na vlastní obchod se suvenýry.

Trasa balonů vedla přímo nad Eviným domem, takže už podobné řeči znala nazpaměť. Vůbec netoužila vyslechnout další chvalozpěvy na pohyblivé chodníky spojující elegantní butiky od Páté až po Madison avenue nebo na právě otevřenou vyhlídkovou galerii na vrcholu Empire State Building.

Na křižovatce s Dvaapadesátou ulicí došlo k menší dopravní zácpě, a Eva tak měla dost času zamyslet se nad velkoplošnou reklamou, na níž si nádherný chlap a nádherná ženská vyměňovali vášnivý polibek. Pokaždé, když se od sebe odtrhli, aby se nadechli, oznámili světu, že jsou osvěženi osvěžovačem dechu *Horská bystřina.*

Auta teď popojížděla těsně vedle sebe, s dvířky na dvířkách. Dva taxikáři si vzájemně nadávali. Přeplněný maxibus zuřivě troubil. Pronikavý zvuk rval uši a chodci na rampách a chodnících kroutili hlavami nebo zatínali pěsti.

Shůry se sneslo vznášedlo dopravní policie s obligátním varováním: Kdo bude blokovat provoz, vystavuje se nebezpečí postihu. V hluku a vybičované atmosféře se auta zvolna šinula pryč z centra.

Čím víc se Eva blížila k okrajovým čtvrtím, tím pronikavěji se měnila okolní scenérie. Tady žili bohatí a vyvolení. Ulice byly širší a čistší, z parků připomínajících zelené ostrovy vybíhaly paprsky stromořadí. Automobily zde jen tiše předly a chodci nosili přepychové obleky a luxusní obuv.

Eva minula sluhu věnčícího párek elegantních zlatých ohařů. Nesl se jako dokonalý android.

Před branou Roarkeovy parcely vůz zastavil a počkal, až Evu odbaví automatický vrátný. Stromy už kvetly. Bílé květy se mísily s růžovými a jejich krásu ještě podtrhovala temná červeň a modř těch ostatních. Všude kolem se prostíral smaragdový trávník.

Samotný dům se hrdě tyčil proti tmavnoucí obloze. Sklo jiskřilo v zapadajícím slunci a šedivý kámen vypadal o to vznešeněji. Od chvíle, kdy jej Eva spatřila poprvé, uplynuly dlouhé měsíce. Přesto si dodnes nezvykla na velkolepou nádheru a přepych, na střízlivý, ale neomylný důkaz bohatství. Pokaždé se zastavila a ptala se sama sebe, co tady pohledává – tady a s Roarkem.

Zaparkovala vůz u paty žulového schodiště a vyběhla vzhůru. Nikdy neklepala. Mohla za to její pýcha, což jí ke cti dvakrát nesloužilo. Summerset, Roarkeův komorník, Evou hluboce pohrdal a ani se to nesnažil skrývat.

Podle očekávání se zjevil v hale jako oblak černého dýmu. Stříbrné vlasy vrhaly matný lesk a protáhlá tvář se nesouhlasně kabonila.

„Vy, poručíku?“ Zpražil ji pohledem a ona si uvědomila, že má na sobě stejné oblečení, v jakém v noci odešla, navíc značně zmuchlané. „Netušili jsme, v kolik hodin se vrátíte, ba ani, zda se vůbec hodláte vrátit.“

„Tak netušili, říkáte?“ Pokrčila rameny, a protože věděla, že ho tím urazí, svlékla si koženou bundu a pověsila ji přes elegantní komornickou paži. „Je Roarke u sebe?“

„Právě má hovor s vesmírnou stanicí.“

„S Olympusem?“

Summerset sešpulil ústa jako slepičí prdelku. „Nikdy se pana Roarkea neptám na podrobnosti.“

To zrovna. Víš naprosto přesně, co dělá a kdy to dělá, pomyslela si Eva. Pak nechala rozlehlou, třpytivou halu za zády a zamířila ke křivce schodiště. „Jdu nahoru. Musím si dát koupel.“ Přitom vrhla letmý pohled přes rameno. „Až skončí s tím svým hovorem, můžete mu sdělit, kde jsem.“

Vyšla po schodech do centrálního bytu. Stejně jako Roarke ani ona nepoužívala výtahy. Jakmile za ní zapadly dveře ložnice, začala se svlékat. Cestu do koupelny brzy lemovala řada svršků: boty, džínsy, košile i spodní prádlo.

Objednala si devětatřicet stupňů teplou vodu a nakonec do ní ještě vhodila trochu soli, kterou jí Roarke přivezl ze Silasu Tři. Na hladině se vytvořila pěna v barvě mořské zeleně. Voněla po pohádkovém lese.

Eva se vrhla do obrovské mramorové vany a málem se rozplakala štěstím, když teplo proniklo k rozbolavělým kostem. Zhluboka se nadechla, potopila se, odpočítala třicet vteřin a znovu se vynořila s povzdechem vyvolaným fyzickou rozkoší. Nechala oči zavřené a zvolna se někam propadala.

Tak ji našel.

Někdo by mohl říct, že byla uvolněná. Jenže, pomyslel si Roarke, většina lidí Evu Dallasovou neznala a docela určitě jí nerozuměla. On sám k ní měl mnohem blíž než ke kterémukoli jinému člověku. Znal její myšlenky i city – a přesto v ní zůstávala tajemná zákoutí, která zatím neprobádal.

Měl se stále co učit.

Teď ležela nahá v kouřící vodě, ponořená až po bradu do voňavých bublinek. Tvář jí horkem zrudla a oči měla zavřené. Přesto neodpočívala. Její ruka spočívala na širokém okraji vany a Roarke si všiml, že má zaťaté svaly. Navíc se i trochu mračila.

Kdepak, pomyslel si, Eva nad něčím dumá, něčím se trápí, něco plánuje. Pohyboval se tiše, jak to dělal celý život, ať už v průchodech a pasážích Dublinu, nebo v přístavech a páchnoucích ulicích jiných velkoměst. Posadil se na okraj vany a díval se na ni. Několik dalších minut se nepohnula. Roarke přesně vycítil, v kterém okamžiku zaregistrovala jeho přítomnost.

Otevřela své zlatohnědé oči a zahleděla se do jeho modrých. Roarke se na ni pobaveně díval. Už jen při pohledu na něj se jako obvykle zachvěla. Jeho tvář připomínala portrét: mistrovskou olejovou malbu zobrazující padlého anděla. Pravidelnost nádherných rysů lemovaných bohatými černými kadeřemi ji pokaždé uchvátila.

Nakrabatila obočí a úkosem na něj pohlédla. „Zvrhlíku!“

„Tohle je moje vana,“ namítl. Aniž z ní spustil oči, ponořil pěstěnou ruku do napěněné koupele a pohladil ji po ňadrech. „Uvaříš se.“

„Mám ráda horkou lázeň. Potřebovala jsem ji.“

„Mělas asi těžký den.“

Vždyť víš, pomyslela si a měla mu to málem za zlé. Roarke věděl vždycky všechno. Místo odpovědi trhla ramenem. Roarke zatím vstal a vydal se k automatizovanému baru zabudovanému v dlaždičkách.

Slabě to zašumělo a do dvou číší z broušeného křišťálu se začalo napouštět víno.

Pak se opět usadil na kraji vany a podal Evě sklenici. „Nespalas, nejedlas…“

Víno mělo chuť tekutého zlata. „Dobře se sem hodí,“ podotkla.

„Děláte mi starosti, poručíku.“

„Moc si to bereš.“

„Zkrátka tě mám rád.“

Znepokojilo ji, když slyšela ten sladký hlas ne nepodobný irským mlhám. Zneklidnilo ji, že se neuvěřitelné stalo skutkem. Protože neměla co říct, civěla do sklenice s vínem.

Roarke mlčel, dokud ho nepřešlo rozladění nad tím, že nedostal odpověď. „Můžeš mi říct, co se stalo Cicely Towersové?“

„Znal jsi ji, že?“ opáčila Eva.

„Nijak dobře. Z letmého společenského styku a občasných obchodních kontaktů, především s jejím bývalým manželem.“ Upil vína a sledoval, jak se z vany kouří. „Podle mě to byla obdivuhodná, chytrá a nebezpečná ženská.“

Eva se vztyčila, až jí okolo ňader zašplouchala voda. „Nebezpečná? Tobě?“

„Nepřímo.“ Roarke lehce našpulil rty a svlažil je v poháru. „Nebezpečná všem možným zločinným a nezákonným praktikám. Nebezpečná zločinné mysli. V tomhle směru se ti velmi podobala. Štěstí, že jsem se už polepšil.“

Eva si tím nebyla dvakrát jistá, ale nechala to být. „Co se týče těch občasných obchodních kontaktů a letmého společenského styku, nevíš o někom, kdo by mohl mít zájem na její smrti?“

Znovu se napil. Tentokrát to byl větší doušek. „Má to být výslech, poručíku?“

Ironie v jeho hlase ji podráždila. „Možná,“ odsekla.

„Jak je libo.“ Vstal, odložil pohár a začal si rozepínat košili.

„Co to vyvádíš?“

„Abych tak řekl, snažím se plout s proudem.“ Odhodil košili a rozepnul si zip kalhot. „Když už mě má vyslýchat nahá policistka v mé vlastní vaně, mohu udělat jediné: hupsnout tam za ní.“

„Do háje, Roarkeu, tady jde o vraždu.“

Zamžikal, protože ho horká voda ve vaně málem opařila. „To slyším.“ Uložil se proti ní. Jejich tváře od sebe dělilo moře pěny. „Mám v sobě něco zvráceného: Dělá mi potěšení tě vytáčet. Čím to jenom bude?“ Než se zmohla na stručnou a jadrnou odpověď, pokračoval: „A čím si mám vysvětlit to, že se v tvé přítomnosti pokaždé vzruším, a to i přesto, že se na tvém nádherném poprsí skví neviditelný policejní odznak?“

Zajel rukou pod hladinu a pomalu jí přejížděl od kotníku přes lýtko až k důlku vzadu nad kolenem. Věděl, že ji to vzrušuje. „Chci tě,“ zamručel. „Teď hned.“

Evě ochabla ruka, kterou svírala stopku sklenice, ale nakonec se přece jen odtáhla. „Pověz mi něco o Cicely Towersové,“ nadhodila.

Roarke se s klidem filozofa opřel o okraj vany. Byl pevně rozhodnut, že ji nepustí z vany, dokud se s ní nepomiluje, a mohl si dovolit být trpělivý. „Cicely, její někdejší manžel a George Hammett seděli ve správní radě jedné z mých společností. Ta firma se jmenuje Mercury, podle rychlonohého boha Merkura. Zabývá se přepravou, spedicí a expresním doručováním zásilek.“

„Znám ji,“ přerušila ho netrpělivě. Stěží přemáhala rozladění nad tím, že až do dnešního dne netušila, že i tato firma patří Roarkeovi.

„Když jsem ji před nějakými deseti roky koupil, byla mizerně vedená a prodělečná. Tehdy do ní Marco Angelini, Cicelyin bývalý, investoval nějaký kapitál a ona sama udělala totéž. To ještě žili spolu, anebo měli těsně po rozvodu. Rozešli se podle všeho v tak přátelském duchu, jak to jenom jde. Dalším z investorů byl Hammett. Myslím, že jeho románek s Cicely začal až o hodně později.“

„A tenhle trojúhelník, Angelini – Towersová – Hammett, spolu vycházel taky přátelsky?“

„Vypadalo to tak.“ Roarke líně poklepal na jednu dlaždičku. Když se vyklopila a odhalila skrytý panel, naprogramoval hudbu. Něco tichého a sentimentálního. „Jestli si lámeš hlavu nad mojí úlohou v celé věci, můžu tě ujistit, že šlo jen o obchod – a ke všemu velmi úspěšný.“

„Jaké procento z obratu firmy připadá na pašované zboží?“

Roarke se ušklíbl. „Ale no tak, poručíku!“

Eva se posadila tak prudce, až se ve vaně zvedlo vlnobití. „Nehraj si se mnou, Roarkeu!“

„To se lehko řekne. Nejradši bych nedělal nic jiného.“

Eva zaskřípala zuby a odmrštila ruku, která jí jela podél nohy vzhůru. „Cicely Towersová měla pověst seriózní, horlivé a čestné žalobkyně. Kdyby odhalila, že je firma na štíru se zákony, šla by po tobě jako divá!“

„Přesně tak. Zjistila, co jsem zač. Nezbylo mi, než ji vylákat do nebezpečné čtvrti a nechat ji podříznout.“ Tvářil se vyrovnaně a až příliš dobromyslně. „Tohle vás napadá, poručíku?“

„Ne, ksakru. Víš dobře, že to tak není, ale jestli…“

„Pak to určitě napadne někoho jiného,“ dokončil, „a ty budeš v dost choulostivé situaci.“

„To je mi jedno.“ V tu chvíli jí šlo jen o něho. „Roarkeu, musím znát pravdu. Jestli jsi do celé věci sebemíň namočený, musíš mi to říct.“

„A kdybych byl?“

Evu zamrazilo. „Budu muset svést podezření na někoho jiného.“

„To už tady jednou bylo, ne?“

„Roarkeu, tohle není případ DeBlass. Ani vzdáleně ne. Tentokrát nepatříš k podezřelým.“ Když zvedl obočí, ovládla se, aby z jejího hlasu zněl spíš zdravý rozum než podrážděnost. Proč se všechno tak komplikuje, jakmile se to začne týkat Roarkea? „Myslím si, že s vraždou Cicely Towersové nemáš nic společného. Řekla jsem to dost jasně?“

„Nedokončila jsi myšlenku.“

„Dobře. Jsem policajtka a musím klást určité otázky. Musím je klást tobě stejně jako každému, kdo měl sebevzdálenější vztah k zavražděné. Na tom nemůžu nic změnit.“

„Jak moc mi věříš?“

„To sem nepleť.“

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“ Jeho pohled byl chladný, vzdálený a ona věděla, že šlápla vedle. „Jestli mi po tom všem ani dnes nevěříš, jestli ve mě nemáš důvěru, pak mezi námi není nic víc než sex. I když uznávám, že úchvatný sex.“

„Překrucuješ to.“ Snažila se zůstat klidná, protože ji děsil. „Z ničeho tě neviním. Kdybych dostala tenhle případ do ruky dřív, než jsem tě poznala, nebo kdyby mi na tobě nezáleželo, už z principu bych tě za-

řadila na seznam podezřelých. Jenže já tě znám. Všechno je úplně jinak, do háje.“

Zavřela oči a přejela si mokrýma rukama po obličeji. Kdykoli měla nahlas vyjádřit své city, prožívala pravá muka. „Snažím se z tebe vytáhnout odpovědi, které by mi pomohly udržet tě od celého případu co nejdál. Záleží mi na tobě. Jenže zároveň nedokážu nepřemýšlet o tom, jak při vyšetřování využít tvých konexí s Towersovou i s ostatními lidmi. Tečka. Sladit obojí dohromady je hrozně těžké.“

„Tos mohla říct hned,“ zamumlal. Pak zavrtěl hlavou: „Mercury je v naprostém pořádku. Teď už ano. Není důvod, aby tomu bylo jinak. Firma běží a má přijatelné zisky. Možná si myslíš, že jsem dost drzý na to, abych prováděl nezákonné obchody přímo pod nosem žalobkyni, která mi sedí ve správní radě. Budiž, drzý možná jsem, ale pitomý rozhodně ne.“

Věřila mu a úzkost, která jí už celé hodiny svírala srdce, se rozplynula. „Prima. Ale další otázky tě stejně neminou. A novináři už si vyvodili vlastní závěry.“

„Vím. A je mi to líto. Házejí ti klacky pod nohy?“

„Ještě se do toho nedali.“ V náhlém návalu otevřenosti, která u ní byla tak vzácná, mu stiskla ruku. „Mně je to taky líto. Vypadá to, že si nás spojují.“

„Usnadním ti to.“ Přisunul se blíž a přitiskl si jejich spojené dlaně k ústům. Když se usmála, pochopil, že konečně hodila starosti za hlavu. „Nemusíš mě před ničím ochraňovat. Zvládnu to sám. A taky si nemusíš dělat výčitky, když se ti bude zdát, že bych ti mohl při vyšetřování nějak pomoci.“

„Až přijdu na to, jak bys mi mohl být užitečný, dám ti vědět.“

Když ji tentokrát pohladil volnou rukou po stehně, jenom zvedla obočí. „Jestli to chceš dělat přímo tady, budeme potřebovat skafandry.“

Nahnul se nad ni, tak blízko, až voda nebezpečně vyšplíchla k okraji vany. „Myslím, že to zvládneme i bez nich.“

Na potvrzení svých slov přitiskl ústa na její rozesmátou pusu.

Byla už dávno noc. Eva spala vedle něho a on pozoroval střešním oknem nad postelí otáčející se hvězdné nebe. V očích se mu zračily oba-

vy, které před ní pečlivě skrýval. Jejich osudy se propletly. V osobní i profesionální sféře. Jedna vražda je kdysi svedla dohromady, a teď se jim do cesty plete další. Žena ležící vedle něj si vzala za své pomáhat mrtvým.

Podobně jako Cicely Towersová, napadlo Roarkea. Moc rád by věděl, jestli ji právě tohle stálo život.

O tom, čím si Eva vydělává na živobytí, Roarke raději příliš nepřemýšlel. I bez toho se na ní její povolání projevovalo víc, než mu bylo milé, a on si to dobře uvědomoval.

On i ona kdysi začínali z ničeho a vlastní zásluhou se vypracovali. Stali se někým jiným. Roarke žil obchodem. Nakupoval, prodával, ovládal a těšil se ze své moci stejně jako ze svých zisků.

Přesto ho napadalo, že některé stránky jeho podnikání by Evě mohly způsobit těžkou hlavu. Kdyby stíny vypluly na povrch… Nelhal, když tvrdil, že společnost Mercury je v naprostém pořádku. Ale vždycky tomu tak nebylo. I dnes zůstával majitelem I a podílníkem ve firmách, které se pohybovaly v šedé zóně. Koneckonců, vyrostl v ní, přesněji řečeno spíše v jejích černějších sférách. A uměl se v nich pohybovat.

Pašování, ať už v pozemských nebo vesmírných dimenzích, představovalo výnosnou a zábavnou živnost. Vskutku vynikající vína z Tauru Pět, nádherné modré diamanty těžené v jeskyních Refini, vzácný průsvitný porcelán vyráběný v umělecké kolonii na Marsu…

Dnes už nemusel obcházet zákon, aby si vydělal na živobytí nebo na luxusní život, ale staré zvyky se těžko vykořeňovaly. Jen problém zůstával: Co by se stalo, kdyby tehdy nestihl přetvořit Mercury v poctivou firmu? To, co on sám pokládal za neškodné obchodnické rozptýlení, by teď Evu tížilo jako kámen.

K tomu se přidávalo zahanbující zjištění, že při všem, co mezi nimi začalo klíčit, o něm stále pochybuje.

Teď něco zamumlala a zavrtěla se. Napadlo ho, že i ve spánku váhá, zda se k němu otočit. Snášel to velmi těžce. Věděl, že pokud to mají oba ve zdraví přečkat, musí v jejich vztahu hodně brzy dojít k velké změně.

On se zatím pokusí vyřešit to, co je v jeho moci. Zavolat na pár čísel a učinit několik dotazů ohledně Cicely Towersové se nezdálo nijak

obtížné. Mnohem těžší a časově náročnější bude legalizovat veškeré aktivity spadající do sféry šedé ekonomiky.

Pohlédl na Evu a chvíli ji pozoroval. Spala hlubokým spánkem. Ruku neměla sevřenou v pěst, ale volně položenou na polštáři. Věděl, že ji někdy, trápí ošklivé sny, ale dnes měla hlavu čistou. Doufal, že to tak vydrží, a vyklouzl z postele, aby se dal do práce.

Probudila ji vůně kávy. Pravé, hutné kávy z bobů pocházejících z Roarkeovy jihoamerické plantáže. Eva nezapírala, že si na tento luxus zvykla, sotva se k Roarkeovi nastěhovala, a teď už by se bez něj neobešla.

Rty se jí zvlnily do úsměvu ještě dřív, než otevřela oči.

„Panebože, takhle se snad nemají ani v nebi!“

„To rád slyším.“

Přestože se ještě nerozkoukala, podařilo se jí na něj zaostřit. Měl na sobě jeden z tmavých obleků, v nichž vypadal nejen schopně, ale přímo všehoschopně. Seděl dole pod vyvýšeným pódiem, na němž stála postel, a se zjevnou rozkoší vychutnával snídani i přehled ranních zpráv na obrazovce monitoru.

Šedý kocour, kterého pokřtila na Galahada, ležel jako tlustý slimák na lenochu křesla a závistivým pohledem svých dvoubarevných očí pozoroval Roarkeův talíř.

„Kolik je hodin?“ zeptala se Eva a budík na nočním stolku zabručel: Šest nula nula. „Proboha, jak dlouho jsi už vzhůru?“

„Chvilku. Neřeklas mi, v kolik musíš být v práci.“

Eva si promnula oči, přejela si rukama po čele a prohrábla si vlasy. „Ještě mám dvě hodinky čas.“ Po ránu nebyla nikdy nejčilejší. Vyhrabala se z postele a zničeně se rozhlížela po nějakém kusu oblečení.

Roarke ji chvíli pozoroval. Rád se na ni díval, když vstávala – nahá a se skelným pohledem. Ukázal na župan, který v noci zvedl a úhledně přehodil přes pelest sluha-android. Eva se do něj zabalila. Byla příliš rozespalá, než aby ji vyvedlo z míry, že se jí o holé tělo otírá pravé hedvábí.

Roarke jí nalil šálek kávy a počkal, až se usadí do protějšího křesla a začne horkou tekutinu vychutnávat. Kocour se zřejmě obával, že by

mu mohl skončit sladký život, a tak se jí s žuchnutím svezl do klína. Byl tak těžký, až zaúpěla.

„Spala jsi dobře."

„To ano." Nasála kávu jako doušek vzduchu a jen mírně zamrkala, když se jí Galahad schoulil na klíně a do stehna jí zaryl drápky ostré jako jehly. „Už zase si připadám skoro jako člověk."

„Máš hlad?"

Souhlasně zabručela. Dávno věděla, že v jeho kuchyni pracují samí umělci. Vzala si ze stříbrného podnosu zákusek ve tvaru labutě a trojím mocným kousnutím s ním skoncovala. Když pak sáhla po šálku s kávou, měla už oči doširoka otevřené a jasné. V návalu štědrosti ulomila další labuti hlavu a podala ji Galahadovi.

„Sledovat tě, když vstáváš, je pokaždé zážitek," utrousil Roarke. „Jen si občas myslím, že mě máš jenom kvůli kávě."

„No tak…," usmála se na něj a usrkla kávy. „Tohle jídlo mi opravdu chutná – ale milování taky není špatné."

„Po včerejším večeru ti docela věřím. Mimochodem, dneska musím do Austrálie. Možná se vrátím až zítra nebo pozítří."

„Ne!"

„Byl bych rád, kdybys zatím zůstala tady."

„To už jsme řešili. Necítím se tu."

„Možná bys všechno viděla jinak, kdybys můj byt považovala za svůj. Evo…" Než mohla něco říct, položil jí dlaň na zápěstí. „Kdy začneš brát vážně to, co k tobě cítím?"

„Podívej, nejde o nic jiného, než že je mi v tvé nepřítomnosti líp u mě doma. A teď mám navíc fůru práce."

„Zase jsi mi neodpověděla," zabručel Roarke. „Ale to nic. Až se vrátím, dám ti vědět." Jeho hlas náhle zněl bezvýrazně a studeně. Natočil obrazovku monitoru směrem k ní. „Když je řeč o tvé práci, možná tě bude zajímat, co o tobě říkají média."

Eva si rezignovaně přečetla první titulek. Se stisknutými rty přepínala z jedněch novin na druhé. Nadpisy se sobě podobaly jako vejce vejci. Známá newyorská žalobkyně zavražděna, policie je v koncích. Samozřejmě taky plno snímků Cicely Towersové: žalobkyně v soudní síni, žalobkyně před soudní budovou. Fotky jejích dětí, komentáře, citáty.

Eva trochu zavrčela, když spatřila vlastní podobenku s popiskem, který ji označoval za nejlepší vyšetřovatelku vražd ve městě.

„Už mi to dělá starosti," zamumlala.

A přišly další rány. Několik novin uveřejnilo stručné shrnutí případu, který vyřešila minulou zimu. Tehdy šlo o jednoho senátora a tři mrtvé prostitutky. Jak se dalo očekávat, ani jeden list se nezapomněl zmínit o jejím vztahu k Roarkeovi.

„Do háje, co je komu po tom, kdo jsem a s kým žiju?"

„Vstoupila jste do záře reflektorů, poručíku. Vaše jméno zvyšuje sledovanost."

„Jsem policajt, ne zazobaná mondéna!" Rozzuřeně se otočila k umně proplétané mříži táhnoucí se podél vzdálenější stěny. „Otevři to," zavelela, „a pusť Channel 75."

Mříž se odsunula a odhalila velkoplošnou obrazovku. Místnost naplnil komentář ranních zpráv. Evě se zúžily oči. Zaskřípala zuby.

„Tady ho máme, impotenta smrdutého!"

Roarke pobaveně upíjel kávu a sledoval C. J. Morseho, moderátora ranních zpráv. Dobře věděl, že za poslední dva měsíce přestala Eva médii pohrdat a začala je nenávidět. Její antipatie pramenily z prosté skutečnosti: Zakopávala o ně na každém kroku, v soukromí i v práci. Ale i kdyby tomu tak nebylo, nemohl by jí nikdo zazlívat, že nesnáší Morse.

„…a tak krutý, násilný osud přerval jednu velkou kariéru. Na ulicích tohoto slavného města byla zavražděna žena, která se vždy řídila vlastním přesvědčením, čestná osoba, oddaná své věci. Vrah ji nechal vykrvácet v dešti… Cicely Towersová nebude zapomenuta. Budeme si ji pamatovat jako ženu, jež se bila za právo ve světě, v němž spravedlnost často bojuje o holý život. Její odkaz nezatemní ani smrt.

Otázka však zní: Dočká se vrah žalobkyně, která zasvětila život spravedlnosti, spravedlivého trestu? Útvar metropolitní policie a veřejného pořádku nám toho zatím moc nenabízí. Poručík Eva Dallasová, hvězda naší policie pověřená vyšetřováním případu, nebyla schopna naši otázku zodpovědět."

Eva málem zavyla, když její fotka zakryla celou obrazovku. Na jejím pozadí běžel dál Morseův komentář.

„Když jsem se s ní spojil videotelefonem, odmítla mi k vraždě i k postupu vyšetřování cokoli říct. Co se týče spekulací o tom, že došlo k pokusu vyšetřování zmanipulovat, poručík Dallasová je nevyvrátila…“

„Ten úlisnej parchant! O žádné manipulaci nebyla řeč! O čem to mluví?“ Bouchla rukou do křesla tak prudce, až Galahad vyskočil a rychle se klidil do bezpečnějších končin. „Ještě na tom případu nedělám ani třicet hodin!“

„Pst,“ uklidnil ji Roarke jemně. Eva vyskočila a začala pochodovat po pokoji.

„…dlouhý seznam prominentních jmen, která jsou tak či onak spojena s osobou žalobkyně Towersové. Patří k nim i inspektor Whitney, přímý nadřízený Dallasové, který před nedávnem odmítl post policejního ředitele. Dávný blízký přítel zavražděné…“

„Už to mám!“ vykřikla Eva a vztekle zatáhla mříž přes obrazovku. „Vím, jak toho červa rozcupovat! Kde je teď Nadine Furstová? Když už nám za zády musí stát nějaký novinář, ať je to někdo s mozkem v hlavě!“

„Myslím, že letěla na trestaneckou stanici Omega. Píše reportáž o reformě vězeňství. Svolej tiskovku, Evo. Nejlepší způsob, jak vybruslit z takové šlamastyky, je předhodit vlkům správně volené sousto.“

„Na to se jim vykašlu. Co to vůbec bylo? Zpravodajství, nebo komentář?“

„To už třicet let nehraje roli. Od té doby, co prošla novela zákona o médiích, má novinář právo okořenit reportáž vlastním názorem, pokud jasně uvede, že jde jen o soukromý názor.“

„Jo, já ten pitomý zákon znám.“ Otočila se tak prudce, až jí pestrobarevný župan zavířil okolo nohou. „Ale Morseovi to stejně neprojde. Naznačovat, že je vyšetřování zmanipulované! Whitney velí férovým lidem a já používám férové metody. A zrovna tak se nebude ohánět tvým jménem, aby všechno zamlžil,“ dodala. „Ta jeho rádoby reportáž mířila právě tam. To bude další ‚odhalení‘.“

„Evo, mně na tom chlapovi absolutně nezáleží. Neměl by kazit náladu ani tobě.“

„Nekazí mi náladu, štve mě!“ Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Snažila se uklidnit. Pak se jí na tváři začal pomalu objevovat úsměv –

nehezký úsměv. „Pomsta bude sladká.“ Znovu otevřela oči. „Co myslíš, jak se bude tomu trpaslíkovi zamlouvat, až se spojím s Furstovou a poskytnu jí výhradní právo informovat o celém případu?“

Roarke odložil šálek. „Pojď ke mně.“

„Proč?“

„Záleží na tom?“ Vstal a vykročil k ní. Pak vzal její tvář do dlaní a vtiskl jí divoký polibek. „Jsem do tebe blázen.“

„Chceš říct, že je to docela dobrý nápad.“

„Můj nemilovaný nebožtík otec mi kdysi dal jednu cennou radu. ‚Chlapče,‘ řekl mi s těžkým irským přízvukem těžkého alkoholika, ‚když už se musíš bít, bij se nečestně. A když už musíš zasazovat rány, tak jedině pod pás.‘ Mám takový pocit, že až tohle všechno skončí, bude si Morse držet naražené koule.“

„Ne, nebude,“ zašeptala, spokojená sama se sebou, a oplatila mu polibek. „Já mu je totiž uříznu.“

Roarke se naoko otřásl. „Brutální ženské jsou tak žádoucí! Říkalas, že máš dvě hodiny času?“

„Už ne.“

„To jsem si mohl myslet.“ O krok ustoupil a vytáhl z kapsy disk. „Třeba ti to pomůže.“

„Co je to?“

„Pár údajů, které jsem dal dohromady. O exmanželovi Towersové, o Hammettovi. Fakta o firmě Mercury.“

Když brala disk do ruky, zastudily ji prsty. „Nechtěla jsem to po tobě.“

„Ne, nechtěla. K těm datům by ses dostala sama, jenom by ti to zabralo trochu víc času. Kdybys potřebovala moje zařízení, je ti k dispozici.“

Pochopila, že mluví o své pracovně, vybavené neregistrovanou technikou. Na tu byly krátké i senzory Úřadu počítačového dozoru. „Prozatím se spokojím s legálními cestami,“ řekla.

„Jak si přeješ. Kdyby sis to rozmyslela, zatímco budu pryč, řeknu Summersetovi, že jsem tě tam poslal já.“

„Summerset by dal přednost tomu, abys mě poslal vůbec do pryč,“ zabručela Eva.

„Prosím?“

„Ale nic. Musím se obléknout.“ Otočila se, ale po několika krocích zůstala stát. „Roarkeu? Snažím se.“

„O co?“

„Brát vážně to, co ke mně cítíš.“

Zvedl obočí. „Snaž se víc.“

Kapitola třetí

Eva neztrácela čas. Jakmile přišla do kanceláře, bylo její první starostí kontaktovat Nadine Furstovou. Galaktický kanál bzučel a praskal. Snad za to mohly skvrny na Slunci, snad špatně odrážející satelit nebo zastaralá technika. Trvalo každopádně několik minut, než bylo spojení navázáno. Konečně se obrazovka zavlnila a nakonec se obraz i zaostřil.

Eva ke svému potěšení spatřila bledou a nevyspalou tvář Nadine Furstové. Neuvědomila si značný časový posun.

„Dallasová!“ Nadine měla za normálních okolností příjemný hlas, ale teď byl slabý a skřípavý. „Ježíši, teď, uprostřed noci?“

„Promiň. Už jsi při smyslech, Nadine?“

„Jsem dostatečně při smyslech na to, abych tě nenáviděla.“

„Chytáš tam nahoře zprávy ze Země?“

„Mám moc práce.“ Nadine si uhladila rozcuchané vlasy a sáhla po cigaretě.

„Kdy jsi začala s tímhle?“

Nadine sebou trhla a potáhla kouř. „Kdybyste se vy, pozemští poldové, někdy ocitli tady, taky byste se vrhli na tabák, i kdyby to byl jenom tenhle hnus, co se dostane v té naší krysí díře. Anebo na něco jiného. Je to hanba jako mraky.“ Znovu potáhla. „Lidi v celách po třech, většina jich je zfetovaná nějakou pašovanou chemií. Lékařské vybavení pochází snad z dvacátého století. Doktoři tu po operaci zašívají rány nití!“

„A vězni se nesmějí koukat na video,“ doplnila Eva. „Kdo to kdy viděl, zacházet s vrahy jako se zločinci. Puká mi z toho srdce.“

„V celé kolonii neseženeš slušné jídlo,“ naříkala Nadine. „A co po mně vůbec chceš?“

„Aby ses usmála. Kdy budeš hotová a vrátíš se na rodnou planetu?“

„Přijde na to.“ Nadine se už docela probrala a zbystřily se jí smysly. „Ty pro mě něco máš.“

„Veřejnou žalobkyni Cicely Towersovou někdo zavraždil. Asi před třiceti hodinami.“ Nadine vyjekla, ale Eva rychle pokračovala. „Podřízli ji. Její tělo našli ležet na chodníku Sto čtyřicáté čtvrté ulice, mezi Devátou a Desátou avenue.“

„Towersovou? To mě podrž! Mluvila jsem s ní po případu DeBlass. Jsou to dva měsíce. Ve Sto čtyřicáté čtvrté, povídáš?“ Kolečka už běžela naplno. „Loupež?“

„Ne. Pachatel jí nechal šperky i kreditní karty. Kdyby ji v té čtvrti přepadl lupič, tak jí vyzuje i boty.“

„To je fakt.“ Nadine na okamžik zavřela oči. „Do prkýnka, byla to ďábelská ženská. Ty vedeš vyšetřování?“

„Přesně tak.“

„Prima.“ Nadine si zhluboka povzdechla. „V tuhle chvíli jé to určitě největší případ v celé Americe. A ty na něm pracuješ. Co chceš po mně?“

„To bys neuhodla, Nadine. Tvůj vynikající kolega Morse mi funí na záda.“

„Debil,“ ulevila si Nadine a krátkými, trhanými pohyby oklepala popel z cigarety. „Proto jsem se o tom nedozvěděla. Zařídil to.“

„Hraješ se mnou fér, Nadine. Já budu férová k tobě.“

Nadine si ji ostře změřila. Zdálo se, že se jí chvěje chřípí. „Exkluzivní zpravodajství?“

„Jo. Podmínky dohodneme, až se vrátíš. Pospěš si.“

„Když to tak vezmeš, jsem vlastně na Zemi.“

Eva se usmála na ztmavlou obrazovku. *Tohle sousto tě v tom tvém nenasytném bachoru bude tlačit hodně dlouho, C. J. Morsei*, řekla si v duchu. Když vstávala od stolu, tiše si pobrukovala. Musela vykonat pár návštěv.

V devět dopoledne už se nudila v plyšovém obývacím pokoji předměstského domu George Hammetta. Jak si mohla všimnout, měl Hammett dramatický vkus. Do podrážek bot ji chladily veliké rudé a bílé dlaždice. Celou jednu stěnu zabíral hologram tropické krajiny a z reproduktorů se k tomu linula zvonivá hudba vody dopadající na kámen. Dlouhá nízká pohovka se stříbřitým potahem se matně třpytila. Když se jí Eva dotkla, poddala se pod jejími prsty jako ochablé svalstvo. Eva si řekla, že radši postojí.

Po pokoji byly pečlivě rozestavěny nejrůznější umělecké artefakty: vyřezávaná věž připomínající zříceninu pradávného hradu, maska ženské tváře zalitá v průsvitném narůžovělém skle, předmět podobný láhvi, který při dotyku měnil barvy vlivem tělesného tepla.

Když se z vedlejší místnosti vynořil Hammett, musela konstatovat, že je stejně dramatický jako prostředí, v němž žije.

Byl pobledlý a měl opuchlé oči, ale to jen podtrhovalo jeho atraktivní zevnějšek. Tváře měl romanticky propadlé a na rozdíl od většiny svých vrstevníků – bylo mu přes šedesát a Eva to dobře věděla – neskrýval přírodní šedivý odstín vlasů pod barevným přelivem. Bylo to od něj rozhodně chytré, pomyslela si. Hustá stříbrná lví hříva zářila stejně atraktivně jako Roarkeovy svícny z poloviny osmnáctého století.

Stejně zbarvené měl i oči, ale ty teď zmatněly – ať už žalem, nebo únavou.

Přistoupil k ní a vzal její ruku do dlaní. „Evo!“ Když jí přejel rty po tváři, ucukla. Chtěl být příliš osobní. Napadlo ji, že ví stejně dobře jako ona, proč sem přišla.

„Georgei,“ začala a nepatrně se odtáhla, „je hezké, že jste si na mě udělal čas.“

„To nestojí za řeč. Nezlobte se, že jsem vás nechal čekat. Musel jsem dokončit hovor.“ Ukázal k pohovce. Rukávy sportovní košile se mu přitom zavlnily. Eva rezignovala a posadila se. „Co vám můžu nabídnout?“ zeptal se.

„Nic, opravdu.“

„Ani kávu?“ pousmál se. „Pokud si vzpomínám, potrpíte si na ni. Mám tady něco z Roarkeových zásob.“ Stiskl tlačítko na bočním opěradle pohovky, a když se vysunula malá obrazovka, řekl: „Konvici Argentinského zlata Se dvěma šálky.“ Pak se znovu otočil k Evě. Na rtech mu pohrával stále týž slabý a střízlivý úsměv. „S kávou se líp uvolním,“ vysvětloval. „Vůbec mě nepřekvapuje, že jste dnes ráno přišla, Evo. Nebo bych vás měl vzhledem k okolnostem oslovovat ‚poručíku Dallasová‘?“

„Takže víte, proč jsem tady.“

„Samozřejmě. Kvůli Cicely. Nemůžu se s tím smířit.“ Jeho sametový hlas se mírně zachvěl. „Slyšel jsem to už aspoň padesátkrát ve zprávách, mluvil jsem s jejími dětmi i s Markem, ale pořád nedokážu uvěřit, že už tu není.“

„Byl jste s ní ten večer, kdy byla zavražděna.“

Hammettovi škubl sval v obličeji. „Ano. Povečeřeli jsme spolu. Večeřeli jsme spolu často, pokud jsme oba měli čas. Nejmíň jednou týdně, a když to šlo, i častěji. Byli jsme si blízcí.“

Odmlčel se, protože do pokoje připlachtil malý android s kávou. Hammett se dal do nalévání a zhostil se tohoto prostého úkolu se značnou vervou. „Jak moc blízcí, ptáte se?“ zamumlal, a když uchopil svůj šálek, Eva si všimla, že nemá zvlášť pevnou ruku. „Důvěrně blízcí. Už řadu let jsme byli milenci a byli jsme jeden druhému věrní. Miloval jsem ji.“

„Ale žili jste odděleně.“

„Ano, Cicely si… oba jsme si mysleli, že to tak bude lepší. Když budu mluvit jako estét, měli jsme velmi rozdílný vkus. A taky je pravda, že jsme si oba střežili nezávislost a soukromí. Asi jsme si byli vzácnější, když jsme si uchovávali určitý odstup.“ Zhluboka se nadechl. „Ale náš vztah nebyl žádným tajemstvím, přinejmenším ne pro naše příbuzné a známé.“ Opět vydechl. „Jinak jsme naše soukromé

záležitosti brali jako něco skutečně soukromého. Obávám se, že teď už to nebude možné.“

„Dost těžko.“

Zavrtěl hlavou. „Na tom nesejde. Teď záleží na jediném: Najít toho, kdo jí to udělal. Ale já o tom nedokážu chladně uvažovat. Nic nemůže změnit fakt, že je mrtvá. Cicely byla,“ dodal pomalu, „ta nejobdivuhodnější žena, jakou jsem kdy poznal.“

Lidský i profesionální instinkt jí říkal, že má před sebou zlomeného a truchlícího člověka. Věděla však velmi dobře, že i vrahové dokážou oplakávat své mrtvé. „Potřebuji od vás vědět, kdy jste ji viděl naposled. Vaše odpověď bude zaprotokolována.“

„Ano, jistě. Bylo to kolem desáté. Večeřeli jsme u Robertse na Dvanácté východní. Odtamtud jsme odjeli společně, taxíkem. Cicely vystoupila dřív, kolem desáté,“ zopakoval. „Já jsem dorazil domů zhruba ve čtvrt. Na záznamníku na mě čekalo několik vzkazů.“

„Byla to vaše obvyklá procedura?“

„Jaká procedura? Aha.“ Vrátil se zpátky do reality. „Žádnou jsme neměli. Často jsme končili u mě nebo u ní. A občas, když jsme měli chuť na trochu dobrodružství, jsme si na noc pronajali pokoj v hotelu Palace.“ Odmlčel se. Náhle měl prázdný, zdrcený pohled. Rychle vstal ze stříbřité pohovky. „Můj bože! Můj bože!“

„Je mi to líto,“ řekla, ačkoli věděla, že tím nemůže zmírnit jeho žal. „Opravdu líto.“

„Začíná mi to docházet,“ řekl zastřeným, slabým hlasem. „Když to člověku dojde, je to ještě horší. Když vysedala z taxíku, smála se a ještě mi konečky prstů poslala pusu. Měla tak krásné ruce. A já jsem jel domů a pustil jsem ji z hlavy kvůli pitomým vzkazům. O půlnoci už jsem byl v posteli. Vzal jsem si slabý prášek, protože mě brzy ráno čekalo jednání. Klidně jsem spal, a ona zatím ležela mrtvá na dešti… Asi se s tím nikdy nevyrovnám.“ Odvrátil se. Jeho už beztak bledá tvář teď byla bezkrevně bílá. „Nikdy se s tím nevyrovnám.“

Eva mu nemohla pomoci. Jeho bolest byla přímo hmatatelná, cítila ji doslova fyzicky, a přesto nebylo v jejích silách mu ulevit. „Škoda, že jsem to nemohla nechat na později. Ráda bych vám dala trochu času, ale nemůžu. Pokud vím, jste posledním člověkem, který ji viděl živou.“

„Ovšem až na vraha.“ Trochu se sebral. „Pokud jsem ji nezavraždil já.“

„Bylo by lepší pro všechny zúčastněné, kdybych toto podezření mohla rovnou vyloučit.“

„Jistě, to by bylo… poručíku.“

Spolkla hořkost v jeho hlase a konala dál svou povinnost. „Kdybyste mi nadiktoval jméno firmy, které taxík patřil, abych si mohla ověřit, kde jste se pohyboval…“

„Zavolal ho vrátný z restaurace. Myslím, že to byl Rapid.“

„Viděl vás někdo mezi půlnocí a druhou ráno? Mluvil jste s někým?“

„Už jsem vám řekl, že jsem si vzal prášek a o půlnoci šel spát. Sám.“

Mohla si jeho tvrzení ověřit na záznamových discích bezpečnostního okruhu hlídajícího vchod domu, jenže sama dobře věděla, že techniku lze ošálit. „V jaké náladě byla, když jste se loučili?“

„Byla trochu roztěkaná. Kvůli případu, na kterém pracovala. Ale viděla to optimisticky. Chvilku jsme si povídali o jejích dětech, hlavně o dceři. Mirina se chce na podzim vdávat. Cicely se ten nápad zamlouval. Byla nadšená tím, že její dcera trvá na velké svatbě se všemi těmi starosvětskými kudrlinkami.“

„Nezmínila se o ničem, co by jí dělalo starosti? Nebála se něčeho nebo někoho?“

„Nic takového. Mluvila jenom o svatebních šatech a kyticích. A taky o tom, že se jí snad podaří dosáhnout v procesu, který právě běží, nejvyššího možného trestu pro obžalovaného.“

„A co výhrůžky? Jakýkoli nezvyklý přenos, vzkaz, pokus o osobní kontakt?“

„Kdepak.“ Na okamžik si rukou zakryl oči, ale hned ji zase spustil. „Kdybych měl sebemenší tušení, proč se to stalo, asi bych vám to řekl, nemyslíte?“

„Proč se tak pozdě v noci potloukala po čtvrti, jako je Upper West Side?“

„Nemám zdání.“

„Měla ve zvyku dávat si schůzky s bonzáky? Kvůli informacím?“

Hammett otevřel ústa a zase je zavřel. „To… nevím," zamumlal. Zjevně ho to zaskočilo. „Nikdy bych si nepomyslel… ale byla tak tvrdohlavá, tak sebejistá…"

„Jaké vztahy panovaly mezi Cicely a jejím bývalým manželem? Co byste mi k nim řekl?"

„Byly přátelské. Trochu rezervované, ale vstřícné. Oba se viděli ve svých dětech a to je sbližovalo. Marco nebyl dvakrát nadšený, když jsem se s ní začal scházet, ale…" Náhle zmlkl a probodl Evu pohledem. „Snad si nemyslíte…" Zakryl si tvář a skoro se zdálo, že se směje. „Marco Angelini se plíží vykřičenou čtvrtí s nožem v ruce a chystá se zavraždit svou exmanželku! Ale jděte, poručíku!" Spustil ruce do klína. „Marco má svoje mouchy, ale Cicely by nikdy neublížil. Pohled na krev by urazil jeho smysl pro to, co je a co není společensky únosné. Je to příliš velký kliďas a příliš velký konzervativec, než aby se uchyloval k násilí. A navíc mu scházel motiv. Neměl důvod jí ubližovat."

Tohle už posoudím já, pomyslela si Eva.

Opustit Hammettův byt a vydat se do kdysi tak noblesního West Endu bylo jako překročit vzdálenost mezi dvěma světy. Tady člověk nenacházel stříbřité polštáře ani zurčící vodopády. Místo nich zde byly rozbité chodníky, na něž se při poslední kampani „za New York krásnější" zapomnělo, stěny domů zdobily grafitti a výlohy zvaly kolemjdoucí, aby si to rozdali se všemi myslitelnými lidskými i zvířecími partnery. Vchody chránily bezpečnostní mříže, které byly daleko levnější, ale taky daleko méně účinné než silová pole, užívaná k tomuto účelu v noblesnějších čtvrtích.

Evu by nepřekvapilo, kdyby tady potkala i čtyřnohé hlodavce. Kočičí androidi pročesávající průchody je mohli snadno přehlédnout.

Dvounohých krys se všude hemžilo víc než dost. Jeden feťák se na ni zazubil a pyšně si poplácal na poklopec. Pouliční překupník rychle a přesně odhadl, že má před sebou policistku, stáhl fialovou hlavu ozdobenou věncem z peří a klidil se do bezpečnějších vod.

Některé vybrané drogy byly stále ještě nelegální a našli se policisté, kteří po nich šli. Eva to nedělala, pokud právě nepotřebovala někoho přinutit, aby ochotněji odpovídal na její dotazy.

Déšť už smyl skoro všechnu krev a policejní vysavače dávno pročesaly nejbližší okolí a povysávaly všechny předměty, které by mohly sloužit jako případný důkaz. Přesto se na okamžik zastavila na místě, na němž Towersová zemřela, a bez větších potíží si celý výjev představila.

Těžší už bylo jít nazpět proti proudu času. *Stála tady, tváří v tvář vrahovi? Nejspíš ano. Všimla si nože ještě dřív, než jí prořízl hrdlo? Snad, ale zareagovat nestihla. Možná sebou škubla, možná vyjekla.*

Eva odtrhla oči od chodníku a soustředila se na ulici. Cítila pohledy zevlounů postávajících podél zdí a mezi rezivějícími vraky aut, ale nevšímala si jich.

Cicely Towersová se vydala na periferii. Taxíkem nejela. Policie zatím neměla hlášení od žádné registrované firmy, že by ji některý taxikář někde naložil nebo vyložil. A Cicely jistě nebyla tak bláhová, aby mávla na někoho, kdo jezdí načerno.

Takže metro? napadlo Evu. Metro bylo rychlé a díky snímačům i policejním androidům bezpečné jako chrám Páně, přinejmenším dokud člověk nevyšel z podchodu na ulici. O půl bloku dál si Eva všimla symbolu označujícího stanici.

Ano, metro, řekla si. *Třeba Cicely spěchala. Byla vzteklá, že musí v takovém nečase ven. A taky sebejistá, jak říkal Hammett. Určitě se nebála.*

Vypochodovala po schodech na ulici, ve svém skvělém kostýmku a drahých střevících. Potom…

Eva se zastavila. Oči se jí zúžily. *Bez deštníku? Proč neměla deštník, sakra? Puntičkářská a praktická pedantka nechodí do deště bez deštníku.* Eva rychle vytáhla diktafon a zaznamenala si svůj postřeh. Musí to prověřit.

Čekal na ni vrah na ulici? Nebo pod střechou? Prohlížela si rozpadající se cihlové zdivo chátrajících budov. *V baru? V některém z erotických klubů?*

„Hej, bělounká pusinko!“

Eva se zamračila a ohlédla se, aby zjistila, kdo ji to vyrušuje. Spatřila černočerného chlapa, vysokého jako věž. Jako většina lidí v téhle čtvrti nosil péra ve vlasech. Na tváři měl jasně zelené tetování, znázorňující šklebící se lidskou lebku. Byl oblečen do nezapnuté červené

vesty a kalhot, které se k ní dobře hodily a byly dostatečně vypasované, aby odhalovaly velkou vybouleninu v oblasti penisu.

„Co je, černoušku?“ odpověděla stejně nenuceným drzým tónem.

Neuvěřitelně ohyzdná tvář se roztáhla do širokého, oslnivého šklebu. „Hledáš nějaký vzrůšo?“ a škubl hlavou ke křiklavému neonu nad vchodem do baru s nudistickou obsluhou. „Seš krapet vyzáblá, ale vemou tě. Moc bílejch tam nemaj. Většina holek jsou mix.“ Pošimral ji pod bradou prsty tlustými jako sójová klobása. „Dělám tam vyhazovače. Ztratím za tebe slovo.“

„Proč bys měl?“

„Mám dobrý srdce a ty mně budeš dávat pět procent ze svejch tuzérů, zlato. Když vyčouhlá bílá holka jako ty zatřese svejma cukrátkama, vata se jenom pohrne.“

„Není to špatný nápad, ale já už práci mám.“ Bylo jí skoro líto, že musí vytáhnout odznak.

Černoch hvízdl mezi zuby. „Jak mi to mohlo ujít, bílá pusinko? Vůbec nesmrdíš pendrekem.“

„To bude tím novým mýdlem. Máš nějaké jméno?“

„Říkají mi Řacha. Prostě Řacha. Víš proč?“ Znovu se zašklebil a spráskl obrovské tlapy. „Když někomu votloukám kokos vo kokos, tak to dělá řachřach. Kapíruješ?“

„Snažím se. Hlídals u vchodu předminulou noc, Racho?“

„Říkám to moc nerad, ale byl jsem někde v prčicích, čímž jsem přišel o celou srandu. Měl jsem volno, takže jsem vyrazil za kulturou.“

„Oč běželo?“

„Přehlídka upířích filmů dole v Grammercy. Byl jsem tam se svojí novou píchačkou. Já ty kluky, co sajou krev, přímo žeru. Ale slyšel jsem, že jsme měli stejnou šou přímo tady pod nosem. Našli tu nějakou studenou právničku. Slavnou, úžasnou, důležitou. Co říkáš, pusinko? Zrovna jako ty.“

„Přesně tak. Cos ještě slyšel?“

„Já?“ Přejel si prstem po předním dílu vesty. Nehet na ukazováčku měl vražedně špičatý a černě nalakovaný. „Moje důstojnost mně nedovoluje poslouchat pouliční hemzy.“

„To ráda věřím.“ Pravidla hry byla jasná. Eva vytáhla z kapsy stodolarovou čipovou kartu. „Co kdybych si trochu té tvé důstojnosti koupila?“

„No, tohle je dobrá cena.“ Jeho obrovská tlapa pohltila kartu a nechala ji zmizet. „Slyšel jsem, že oxidovala u Pěti měsíčků. Někdy kolem půlnoci, plus mínus autobus. Vypadalo to, že čeká na někoho, kdo se nezhmotnil. Potom se zdekovala.“ Vrhl pohled na chodník. „Ale daleko nedošla, co?“

„To tedy ne. Ptala se po někom?“

„Vo tom nic nevím.“

„Viděl ji někdo ve společnosti někoho jiného?“

„Svinská noc. Kdo nemusel, nevystrčil rypák. Leda tak nějaký drogisti, ale kšefty zamrzly.“

„Neznáš někoho z okolí, kdo rád podřezává?“

„Břitvu nebo vystřelovák nosí kdekdo, pusinko,“ řekl a vesele zakoulel očima. „A proč by to nosil, kdyby to nepoužíval?“

„Já hledám někoho, kdo se na to specializuje,“ zopakovala. „A kdo to nedělá pro prachy.“

Škleb se znovu rozšířil a zdálo se, že lebka na mužově tváři přikývla. „Každý dělá všechno pro prachy. Ty snad ne?“

Eva to musela uznat. „Víš o někom z okolí, kdo v poslední době seděl?“

Černochův smích zněl jako salvy z minometu. „Radši se zeptej, kdo neseděl… Právě jsi vyčerpala úvěr.“

„Tak dobře.“ K jeho velkému zklamání nevytáhla z kapsy další čipové karty, ale kreditku. „Jestli zaslechneš ještě něco, co by mi mohlo pomoct, dostaneš víc.“

„A ty si taky něco pamatuj. Jestli si budeš chtít přivydělat pár babek bokem, jenom tím, že zavrtíš těma svejma bílejma bobulkama, dej Řachovi vědět.“ A s ladností obří černé gazely, jakou by u něj nikdo nečekal, přeběhl přes ulici.

Eva se otočila a šla zkusit štěstí k Pěti měsíčkům.

Našla putyku, jejíž lepší dny už dávno minuly, pokud je vůbec kdy zažila. Šlo o přísně alkoholický podnik. Bez tanečnic, bez obrazovek, bez videoher. Zdejší štamgasti nevyhledávali společenský styk. Ze

zápachu, který ji praštil hned ve dveřích, poznala, že jediným jejich zájmem je propalování trávicího traktu.

Malá čtvercová místnost byla i v tuto dobu zaplněná. U ošuntělých pultů postávali mlčenliví pijani a lili do sebe svůj oblíbený utrejch. Někteří se shlukovali u baru, aby to měli blíž k láhvím. Když Eva kráčela napříč lokálem po lepkavé podlaze, ucítila na sobě několik pohledů, ale hosté se brzy vrátili ke svědomitému popíjení.

Jako skoro ve všech hospodách stál i tady za barem android, ale tenhle zřejmě nebyl naprogramován na to, aby s radostí naslouchal nářkům štamgastů. Eva ho odhadla spíš na surovce přerážejícího lidem kosti. Výrobce ho vybavil sklopeným zrakem a bronzovou pletí míšence. Na rozdíl od většiny zdejších pijanů neměl ve vlasech péra ani korálky. Své zápasnické tělo halil do jednoduché bílé haleny.

Androidi jsou neuplatní, pomyslela si Eva s trochou lítosti, *a platí na nejenom inteligentní a logické hrozby.*

„Něco k pití?“ oslovil ji. Hlas mu trochu vibroval. Slabě, ale i tak bylo jasné, že měl už dávno projít generálkou.

„Ne.“ Eva se nehodlala otrávit. Vytáhla odznak a několik hostů se odsunulo do kouta. „Předminulou noc tady došlo k vraždě.“

„Tady uvnitř ne.“

„Ale oběť tu byla.“

„Odešla živá,“ namítl android. Na znamení, které Eva nepostřehla, vzal upatlanou sklenici od hosta sedícího uprostřed barového pultu, doplnil ji nechutnou tekutinou a poslal ji po pultu zpět.

„Měl jste směnu?“

„Jsem 24/7,“ odpověděl android. Znamenalo to, že je naprogramován na nepřetržitý provoz bez pauz na odpočinek nebo dobíjení.

„Viděl jste zavražděnou někdy dřív? Tady nebo v okolí?“

„Ne.“

„S kým se setkala?“

„S nikým.“

Eva zabubnovala prsty na matný povrch baru. „Tak dobře, aby bylo jasno: Chci vědět, kdy přišla, co tady dělala, kdy odešla a s kým.“

„Nemám v popisu práce dohlížet na hosty.“

„Přesně tak,“ připustila Eva, pomalu přejela ukazováčkem po výčepním pultu a s ústy staženými odporem si prohlédla usmolené

bříško prstu. „Jsem z oddělení vražd, a taky nemám v popisu práce stíhat porušování hygienických norem. Ale víte, co si myslím? Kdybych sem zavolala někoho, kdo by s sebou měl senzor, a on to tady pročesal, dostal by z toho šok. Ten šok by stačil na to, aby vám vzali koncesi na prodej alkoholu."

Její hrozba nebyla zvlášť inteligentní, ale svou logiku měla.

Androidovi chvíli trvalo, než vyhodnotil její pravděpodobnost. „Ta žena přišla v nula nula šestnáct. Nic si nedala. Odešla v nula jedna dvanáct. Sama."

„Mluvila s někým?"

„Neřekla ani slovo."

„Hledala tady někoho?"

„Neptal jsem se."

Eva zvedla obočí. „Pozoroval jste ji. Vypadalo to, že na někoho čeká?"

„Vypadalo, ale nikdo se neobjevil."

„Přesto tu vydržela skoro hodinu. Co celou tu dobu dělala?"

„Stála, koukala se, mračila se. Pořád se dívala na hodinky. Pak odešla."

„Následoval ji někdo?"

„Ne."

Eva si nepřítomně otřela špinavý prst do kalhot. „Měla s sebou deštník?"

Android se zatvářil tak překvapeně, jak to jen u androidů jde. „Měla. Tmavočervený, jako kostým."

„Nenechala ho tady?"

„Ne. Venku pršelo."

Eva přikývla a vydala se napříč barem k východu. Cestou kladla nešťastným hostům další otázky.

Když se vrátila na centrálu, měla jediné přání – dát si pořádnou sprchu. Po hodině strávené u Pěti měsíčků měla pocit, že jí celé tělo pokrývá vrstva špíny. Dokonce i zuby, pomyslela si, když po nich přejela jazykem.

Ale ze všeho nejdřív musela sepsat zprávu. Vrazila do kanceláře a ztuhla. Za jejím stolem seděl chlap s vlasy jako drátky a ládoval se sladkými mandlemi z pytlíku. Feeney.

„Tohle musí bejt zajímavá práce.“ Feeney měl nohy opřené o roh stolu a teď si je přehodil přes sebe. „Rád tě vidím, Dallasová. Seš vytížená ženská.“

„Někteří z nás policajtů si na živobytí ještě pořád vydělávají prací. Ti ostatní hrajou celý den počítačové hry.“

„Mělas dát na moje rady a zvýšit si kvalifikaci.“

Eva smetla jeho nohy ze stolu, ale v jejím gestu bylo víc přátelské náklonnosti než skutečného hněvu. Pak se opřela o uprázdněné místo. „Přišel ses jen tak podívat?“

„Přišel jsem nabídnout svoje služby, kámoško.“ Velkoryse jí přistrčil sáček s oříšky.

Žvýkala a dívala se na něho. Měl tvář zpráskaného psa, ale nikdy ho nenapadlo dát si ji vylepšit: váčky pod očima, zárodek druhé brady, uši příliš veliké na tak malou hlavu. Eva ho měla ráda takového, jaký byl.

„Proč?“

„Ze tří příčin. Za prvý mě o to neoficiálně požádal šéf. Za druhý jsem zesnulou žalobkyni obdivoval.“

„Tobě volal Whitney?“

„Neoficiálně,“ zopakoval Feeney. „Myslí si, že když budeš mít po boku člověka mejch kvalit, kterej ti bude pomáhat se zpracováním dat, vyřešíme případ rychlejc. Přímý spojení na útvar elektronický detekce nemůže škodit.“

Eva o tom začala uvažovat a nakonec přikývla. Věděla, že Feeney je mimořádně schopný. „Chceš se na případu podílet jenom neoficiálně?“

„To nechám na tobě.“

„Dala bych přednost oficiální spolupráci, Feeney.“

Zašklebil se a mrkl na ni. „Věděl jsem, že to řekneš.“

„První věc, kterou po tobě budu chtít, je, aby ses podíval na videotelefon zavražděné. V diáři ani na páskách bezpečnostního okruhu jsem nenašla záznam o tom, že by ji večer před vraždou někdo navštívil. Takže si museli smluvit schůzku po videotelefonu.“

„Máš to mít.“

„Pak potřebuju záznam o všech lidech, které kdy dostala do basy…“

„Úplně o všech?“ zděsil se Feeney, ale zase ne tak moc.

„Ano, o všech,“ přikývla Eva a usmála se jako sluníčko. „Zabere ti to o polovinu míň času než mně. Musím vědět o jejich příbuzných, partnerech i společnících. Totéž u případů, na kterých pracovala, nebo které byly odročeny.“

„Dallasová, prokrista!“ zaúpěl Feeney. Ale už v příští chvíli se prohnul v zádech a začal si procvičovat prsty jako pianista před koncertem. „Moje stará nebude ráda, že jsem pořád pryč.“

„Policajti by se neměli ženit,“ utrousila Eva a poplácala ho po rameno.

„To říká Roarke?“

Eva odtáhla ruku. „Nejsme manželé.“

Feeney jenom zabroukal. Měl rád, když se Eva zničehonic zakabonila, miloval její impulsivní reakce. „Jak se mu vede?“

„Dobře. Zrovna je v Austrálii.“ Strčila si ruce do kapes. „Jak říkám, dobře.“

„Aha. Viděl jsem vás ve zprávách, je to pár tejdnů. Na nějakým rautu v hotelu Palace. Ty šaty ti vážně sekly, Dallasová.“

Eva se rozpačitě zavrtěla, ale rychle se ovládla a pokrčila rameny. „Nevěděla jsem, že sleduješ bulvární stanice.“

„Zbožňuju je,“ přiznal se Feeney bez obalu. „Život smetánky musí bejt žůžo.“

„Má svoje světlé stránky,“ zabručela Eva. „Ale poslouchej, vyšetřujeme vraždu, nebo si budeme povídat o mém společenském životě?“

„Musíme si najít čas na obojí.“ Vstal a protáhl se. „Nejdřív se podívám na ten videotelefon, a pak se vrhnu na ty hory muklů, co za všechny ty roky dostala do kosmický báně. Ozvu se ti.“

„Feeney?“ Otočil se ve dveřích a Eva koketně naklonila hlavu k rameni. „Říkal jsi, že máš tři důvody, proč do toho jít. Ale zmínil ses jenom o dvou.“

„Za třetí se mi po tobě stejskalo, Dallasová,“ řekl a zazubil se. „Pekelně se mi po tobě stejskalo.“

Když si Eva sedala za stůl, usmívala se. I jí se stýskalo po Feeneym. Pekelně.

Kapitola čtvrtá

Modrá veverka se nacházela jen krůček od Pěti měsíčků a Eva měla pro tento podnik jistou rezervovanou slabost. Mívala dokonce chvilky, kdy ji všechen ten hluk, tlačenice a proměnlivé kostýmy hostů doslova uchvacovaly. A dění na pódiu ji uchvacovalo takřka pokaždé.

Sólová zpěvačka patřila k nemnoha lidem, které Eva pokládala za opravdové přátele. S Mavis Freestoneovou se poznaly před lety, když ji Eva zatkla, ale jejich vztah byl navzdory této okolnosti velmi vstřícný. Mavis se od té doby chovala celkem vzorně, i když velmi nekonvenčně.

Dnes večer se tato štíhlá, temperamentní žena snažila vykřičet text písně, který sama napsala. Doprovázel ji vřesk trubek, jimiž do rytmu pohupovalo mužské trio na holografické obrazovce za zpěvačkou. Spolu s dobrou odrůdou vína, které si odvážně objednala, vehnal její zpěv Evě slzy do očí.

Mavis si pro své vystoupení zvolila smaragdově modrý přeliv. Eva dobře věděla, že její známá dává přednost barvám drahých kamenů. Ve stejném duchu se nesly i ostatní části jejího oděvu, především cár blyštivé safírové látky, kterým si zpěvačka zahalila jedno bujné ňadro a trojúhelník klína. Druhé ňadro zdobily zářící kameny a přímo na bradavce strategicky trůnila stříbrná hvězda.

Stačilo, aby se látka o kousek posunula nebo aby upadl jediný cvoček, a majitele baru by čekala pokuta za porušení podmínek koncese. Za povolení provozovat striptýzový bar by musel odvádět mnohem větší poplatky, než odváděl nyní.

Mavis udělala piruetu a Eva si všimla, že má zadeček jako srdíčko. Obě štíhlé půlky byly „vyzdobeny“ stejně jako poprsí. *Přesně v mezích zákona*, pomyslela si.

Dav po Mavis šílel. Sotva dozpívala a sešla z pódia, rozlehl se ohlušující potlesk a opilé provolávání slávy. Štamgasti v soukromých kuřáckých boxech nadšeně bušili pěstmi do stolečků.

„Jak se v tomhle sedá?“ vyzvídala Eva, když Mavis přišla k jejímu boxu.

„Pomalu, opatrně a hrozně blbě.“ Mavis jí to s povzdechem předvedla. „Jak se ti líbil ten poslední kus?“

„Lidi při něm šíleli.“

„Psala jsem to sama.“

„Kecáš!“ Eva sice nerozuměla jedinému slovu, ale stejně byla na Mavis pyšná. „Nádhera. Jsem z toho vedle.“

„Třeba mě osloví nějaký nahrávací studio.“ Tvář pod flitry jí zrůžověla. „A dostala jsem přidáno.“

„Připijem si na to,“ řekla Eva a uchopila sklenici.

„Dneska večer jsem tě nečekala,“ poznamenala Mavis, vyťukala kód na jídelním lístku a objednala si sodu. Musela si šetřit hrdlo na další číslo.

„Mám tady schůzku.“

„S Roarkem?“ Mavis se rozzářily oči. Dnes večer je měla zelené. „Přijde? To musím ten poslední flák zazpívat ještě jednou.“

„Je v Austrálii. Mám sraz s Nadine Furstovou.“

Zpěvaččino zklamání nad tím, že nebude mít možnost okouzlit Roarkea, bylo rychle vystřídáno úžasem. „S novinářkou? Dobrovolně?“

„Té se dá věřit.“ Eva pohodila ramenem. „Může mi být užitečná.“

„Když to říkáš… Hele, myslíš, že by mohla napsat i o mně?“

Eva by radši umřela, než by zhasila plamínky naděje v jejích očích. „Zavedu na to řeč.“

„Super. Poslyš, zítra mám volnej večer. Nechceš si vyjít na večeři nebo někam?“

„Snad budu mít čas. Ale copak ty už nechodíš s tím artistou, co měl ochočenou opici?“

„Řekla jsem mu, aby odprejsknul.“ Na ilustraci svých slov si Mavis smetla prstem smítko z nahého ramene. „Byl moc usedlej. Už musím letět.“ Když se vysunovala z boxu, dekor na jejích hýždích mírně drhl. Prodírala se davem a smaragdové vlasy jí zářily v rotujících světlech. Eva se radši neptala, co v její terminologii znamená „usedlej“.

V kapse jí zabzučel komunikátor. Vytáhla ho a vyťukala osobní kód. Na miniobrazovce se objevila Roarkeova tvář. Evinou první automatickou reakcí byl široký, radostný úsměv.

„Tak jsem vás přece vystopoval, milý poručíku.“

„Už to tak bude," připustila Eva a snažila se neusmívat tak zářivě. „Tohle je služební kanál, Roarkeu."

Roarke zvedl obočí. „Vážně? Ještě řekni, že pracuješ. U Modré veverky!"

„Na někoho tu čekám. Jakpak je v Austrálii?"

„Hlava na hlavě. Při troše štěstí jsem za šestatřicet hodin doma. Najdu si tě."

„To nebude tak těžké." Znovu se usmála. „No ovšem. Poslouchej." K oboustrannému potěšení namířila kameru na Mavis, která právě spustila další sérii písní.

„Je jedinečná," vypravil ze sebe Roarke po několika taktech. „Vyřiď jí moje pozdravy."

„Vyřídím. Až… až se vrátíš, určitě se uvidíme."

„To si piš. Mysli na mě."

„Budu. Šťastnou cestu, Roarkeu."

„Miluju tě, Evo."

Když obrazovka pohasla, vydral se Evě z úst zmatený povzdech.

„No tedy!" ozvala se jí za zády Nadine Furstová a začala se soukat na protější sedadlo. „To bylo dojemné!"

Eva se zmítala mezi rozhořčením a studem. Vrazila komunikátor zpět do kapsy a vyštěkla: „Myslela jsem, že jsi větší formát! Poslouchat jinému za zády!"

„Každý novinář hodný své mzdy naslouchá za nějakými zády nebo dveřmi, vážený poručíku. Zrovna tak jako dobrý policajt." Nadine se opřela a pokračovala: „Tak jaké to je, když se do tebe zamiluje mužský jako Roarke?"

Eva by jí neodpověděla, ani kdyby to dokázala popsat. „Hodláš přesedlat z tvrdé žurnalistiky na červenou knihovnu?"

Nadine jen zvedla ruku v obranném gestu. Pak se rozhlédla po klubu a vzdychla: „Nechápu, proč jsme si daly sraz zase tady. Vaří tu hrozně."

„Zato ta atmosféra, Nadine. Atmosféra!"

V té chvíli Mavis zakolísala hlasem při vysokém tónu a Nadine se otřásla. „Ale co, ať je po tvém."

„Vrátila ses na Zemi brzy."

„Stihla jsem bleskový let. Jeden z těch, které provozuje ten tvůj mládenec.“

„Roarke má k mládenci daleko.“

„Když myslíš… A vůbec.“ Nadine mávla rukou. Byla zjevně unavená a obluzená časovým posunem. „Musím se najíst, i kdyby mě to mělo zabít.“ Prolétla očima jídelní lístek a se zjevnými pochybami si objednala prvotřídní nadívané mušle. „Co to piješ?“ zajímala se.

„Položka padesát čtyři. Má to být chardonnay.“ Eva znovu usrkla, jako by zkoušela, co to udělá. „Můžu doporučit. Nejmíň o tři třídy výš, než když ti do sklenky nalijí kyselinu.“

„Paráda.“ Nadine naprogramovala objednávku a znovu se opřela. „Během zpáteční cesty jsem si sehnala všechny dostupné informace o vraždě Towersové. Všechno, co zatím bylo v médiích.“

„Morse ví, že jsi zpátky?“

Nadine se ponuře usmála. „Moc dobře. Jako služebně starší mám přednostní přístup ke kriminálním případům. Když jsem tu, má utrum. Což ho štve.“

„Takže jsem dosáhla svého.“

„Počkej, to snad ne. Slíbilas mi výhradní práva.“

„Máš je mít.“ Eva si během řeči prohlížela nudle s čímsi, které vyjely ze servírovacího otvoru. Nevypadaly tak špatně. „Moje podmínky znáš, Nadine. Dostaneš informace a zveřejníš je, jakmile ti dám zelenou.“

„A dál?“ Nadine vyzkoušela první mušli. Byla téměř poživatelná.

„Zařídím, aby ses dozvídala víc než ostatní a abys to věděla dřív než oni.“

„A až kápneš na podezřelého?“

„Budeš první, kdo se dozví jeho jméno.“

Nadine věřila Evinu slovu. Přikývla a nabodla na vidličku další mušli. „Plus jedno interview s ním a jedno s tebou.“

„Rozhovor s podezřelým ti slíbit nemůžu. To sama dobře víš,“ přerušila ji Eva dřív, než mohla Nadine něco namítnout. „Zadržený má právo volby média, se kterým bude komunikovat. Anebo se nemusí svěřovat vůbec nikomu. Já ho můžu leda jemně postrčit, případně vyvinout menší nátlak.“

„Taky chci obrázky. A nevykládej, že mi je nemůžeš slíbit. Je v tvých silách zařídit, abych byla při zatýkání. Musím ty záběry mít.“

„Tohle budeme řešit, až ta situace nastane. Já chci na oplátku slyšet všechno, co se donese k tobě. Každý tip, každé echo, každou fámu. Ne že se to dozvím až z vysílání.“

Nadine vcucla špagetu. „To ti neslíbím zase já,“ řekla sladce. „Mí kolegové mají vlastní aktivity.“

„Chci vědět všechno, co se dozvíš ty,“ prohlásila Eva stroze. „A taky všechno, co vyslídíš v mediální sféře.“ Když se Nadine zatvářila jako neviňátko, Eva zavrčela: „Jedna stanice špehuje druhou, novináři se špiclujou navzájem. Každému jde o to, aby odvysílal horkou novinku jako první. Když se nebudeš snažit, Nadine, nebudu s tebou ztrácet čas.“

„Nápodobně,“ usmála se Nadine a napila se. „Přes to všechno ti věřím, i když nerozumíš vínu. Tohle se neliší od kyseliny ani o jeden stupeň.“

Eva se zaklonila a dala se do smíchu. Všechno vypadalo dobře, a ani to nedalo takovou práci. Když se Nadine zašklebila, bylo jasné, že se dohodly.

„Ale když už ti mám ukazovat karty,“ dodala novinářka, „musíš mi i ty ukázat svoje.“

„Největší stopa, kterou zatím mám,“ začala Eva, „je chybějící deštník.“

Nazítří v deset dopoledne se Eva sešla s Feeneym přede dveřmi bytu Cicely Towersové. Stačil jí jediný pohled, aby z jeho výrazu zpráskaného psa pochopila, že se nedozví nic povzbudivého.

„Tak na čem jsi ztroskotal?“

„Na videotelefonu.“ Feeney počkal, až Eva odblokuje zabezpečovací zařízení, které na dveře instalovala policie, a vstoupil za ní dovnitř. „Měla fůru hovorů a mašina je automaticky nahrávala. Na disku jsem našel tvoji plombu.“

„To je v pořádku, zabavila jsem ho jako předmět doličný. Chceš mi tvrdit, že Towersovou nikdo nekontaktoval ani nepozval k Pěti měsíčkům?“

„Vím jenom to, že vím prd," prohlásil Feeney znechuceně a prohrábl si drátkovitý porost na hlavě. „Poslední hovor přišel ve třiadvacet třicet. Přenos skončil ve třiadvacet čtyřicet tři."

„A?"

„Smazala ho. Můžu zjistit jenom čas hovoru, nic víc. Nahrávka je pryč, zvuk i videozáznam. Smazala ji úmyslně," upřesnil. „Tímhle tlačítkem."

„Zničila záznam," zamumlala Eva a začala rázovat po pokoji. „Proč to udělala? Měla zapnuté automatické nahrávání. To je u právníků a policistů povinné, i u soukromých hovorů. Jenže ona vymazala nahrávku. Nechtěla, aby se zjistilo, kdo volal a proč." Eva se otočila k Feeneymu. „Víš jistě, že si na policii s diskem nikdo nehrál?"

Feeney se zatvářil ublíženě a uraženě. „Prosím tě, Dallasová!" řekl jenom.

„Dobrá, dobrá, tak ho vymazala ona, než šla ven. Z toho plyne, že se necítila osobně ohrožena, ale chtěla chránit sama sebe – nebo někoho jiného. Kdyby měl záznam něco společného s případem, určitě by ho neničila. Naopak, postarala by se o to, aby zůstal zachován."

„Myslím si přesně to, co ty. Kdyby měla schůzku s práskačem, opatřila by disk osobním heslem, aby ho nikdo jiný nemohl spustit, ale určitě by nic nemazala. Nedává to smysl."

„Musíme projít její případy, jeden za druhým." Ani se nemusela na Feeneyho dívat. I tak věděla, že se mu protočily panenky. Pak zabručela: „Musím si to zrekapitulovat. Z radnice odešla v devatenáct hodin dvacet šest minut. Takový čas má na kartě a potvrdilo to i několik svědků. Naposledy ji viděli v dámském klubu. Chtěla se na večer dát do pořádku a povídala si tam s jednou kolegyní. Podle ní byla v klidné a optimistické náladě. V soudní síni se jí ten den dařilo."

„Fluentes to má spočítaný. Towersová odvedla solidní práci. To, že ji někdo vylákal ven a tam ji picnul, nemůže v tomhle procesu už nic změnit."

„Obžalovaný na to mohl mít jiný názor. Uvidíme. Z klubu se domů nevrátila. Nestihla by to." Eva se se zamračeným pohledem rozhlížela po pokoji. „Jela rovnou do restaurace na schůzku s Hammettem. Byla jsem tam. Personál mi potvrdil jeho výpověď i časové údaje."

„Vidím, že ses neválela."

„Čas kvapí. Recepční jim zavolal taxíka z Rapidu, a ten je naložil v jedenadvacet čtyřicet osm. Zrovna se rozpršelo.“

Eva si to v duchu představovala. Rozkošný pár sedí na zadním sedadle taxíku uhánějícího městským centrem. Ti dva si spolu povídají, možná se dotýkají konečky prstů a na střechu bubnuje déšť. Podle číšníka, který je v restauraci obsluhoval, měla Cicely na sobě červené šaty a s nimi ladící sako. To byly energické barvy, jaké nosila v soudní síni. Na večer si k nim vzala perly a stříbrné lodičky na podpatku.

„Taxikář vyložil nejdřív Cicely,“ pokračovala Eva. „Naléhala na Hammetta, aby zbytečně nevystupoval a nemoknul. Smála se, když utíkala ke vchodu. Tam se otočila a poslala mu polibek.“

„Podle tvé zprávy byl jejich vztah hodně důvěrnej.“

„Hammett ji miloval,“ přisvědčila Eva a sáhla do sáčku, který jí Feeney podal.“ Neměla hlad, dělala to spíš ze zvyku. „To neznamená, že by ji nemohl zabít, ale miloval ji. On sám tvrdí, že takové uspořádání vyhovovalo oběma, ale…“ pokrčila rameny, „kdyby náhodou nevyhovovalo a on by potřeboval alibi, nemohl si vymyslet nic lepšího než krásný romantický večer ve dvou. Osobně to nepovažuji za pravděpodobné, ovšem na definitivní závěry je zatím brzy. Cicely se tedy vrací do bytu,“ pokračovala Eva a přešla ke dveřím. „Šaty má trochu vlhké, a tak je jde do ložnice pověsit.“

Eva během svého proslovu sama procházela hypotetickou trasu a po nádherných kobercích došla až do prostorné ložnice. Místnost byla zařízena v tlumených tónech a vévodila jí krásná starožitná postel.

Slovním povelem rozžala lampy. Chtěla líp vidět. Clony na oknech, které instalovala policie, sice odrazovaly zvědavce prolétající kolem, ale nepropouštěly mnoho denního světla.

„Kráčí k šatníku,“ pokračovala Eva a stiskla tlačítko. Dlouhé zrcadlové dveře se odsunuly stranou. „Věší svršky dovnitř.“ Na ramínku skutečně visely šaty i sako. Všechno šatstvo bylo pečlivě urovnáno a seřazeno podle barevných odstínů. „Zouvá si boty a obléká župan.“

Eva se otočila k posteli, na níž se válel dlouhý hábit v barvě slonové kosti. Nebyl složený ani pečlivě urovnaný jako vše ostatní v místnosti, ale naopak zmuchlaný, jako by jej někdo ve spěchu odhodil.

„Ukládá šperky do sejfu v boční stěně šatníku, ale nejde si lehnout. Možná si pouští zprávy nebo si jde nalít sklenku na dobrou noc.“

Eva vyšla zpět do obýváku a Feeney ji následoval. Na stolku u pohovky stála pečlivě zapnutá aktovka a vedle ní prázdná sklenice.

„Odpočívá, možná se v duchu vrací k prožitému večeru, připravuje si řeč na následující den nebo plánuje dceřinu svatbu. Pak zapípá videotelefon. Nevíme, kdo jí volal a co chtěl, ale Cicely začne jednat. Přestože už chtěla jít spát, vrací se do ložnice a znovu se obléká. I tentokrát do razantně působícího kostýmu. Předtím však ničí záznam hovoru. A vyráží na místo schůzky. Nechce být nenápadná, naopak, záleží jí na tom, aby z ní vyzařovala autorita a sebedůvěra. Neobjedná si taxík: To by znamenalo jen další zaznamenaný hovor. Raději jede metrem. Venku prší."

Eva přistoupila ke skříni zabudované do zdi vedle dveří bytu a stisknutím knoflíku ji otevřela. Uvnitř bylo několik kabátů a plédů, mužský svrchník – zřejmě Hammettův – a řada deštníků všech možných barev.

„Bere si deštník, který si koupila ke kostýmu. Dělá to automaticky, v duchu už je na schůzce. Má u sebe málo peněz, takže nejde nikomu nic platit. Nikomu nevolá, chce to vyřídit sama. Ale u Pěti měsíčků ji nikdo nečeká. Stráví tam skoro hodinu, je netrpělivá, dívá se na hodinky. Pár minut po jedné vychází znovu ven do deště. Otevírá deštník a vrací se ke stanici metra. Řekla bych, že je rozzlobená."

„Nóbl ženská jako ona musí hodinu čekat v takovým pajzlu – a zbytečně." Feeney rozkousl další mandli. „Jo, musela bejt pěkně nakrknutá."

„A rázuje si to pryč. Prší dost silně a ona má nad sebou deštník. Ujde sotva pár kroků. Někdo je u ní. Nejspíš tam celou dobu čekal, až vyjde ven."

„Nechtěl za ní do knajpy," dodal Feeney. „Nechtěl, aby ho někdo viděl."

„Přesně tak. Podle časových údajů, které máme, spolu museli dvě tři minutky mluvit. Možná se hádali, ale na pořádnou hádku nebyl čas. Na ulici není živá duše – a každému je stejně fuk, co se kolem děje. Za pár minut už leží Cicely na chodníku, v krvi a s prořízntým hrdlem. A já se ptám: Chtěl ji ten člověk oddělat od samého začátku?"

Feeney si zamyšleně mnul bradu. „Ve West Endu nosí kudlu fůra lidí. Ten chlap to nemusel mít promyšlený předem. Na druhý straně si

to dobře připravil a načasoval. Takže odpovídám: Ano. Aspoň mně se to tak jeví.“

„Mně taky. Stačil jeden řez. Oběť se necítila ohrožená. Nenašli jsme žádná zranění, která by svědčila o tom, že kladla odpor. Vrah jí nechal šperky, koženou kabelku, střevíce i kreditní karty. Bere si jenom deštník a jde pryč.“

„Proč deštník?“ zeptal se Feeney.

„Prší, ne? Do háje, copak já vím? Z náhlého popudu nebo jako suvenýr. Pokud je mi známo, je to jediná chyba, které se dopustil. Naši pěšáci už pročesávají deset okolních bloků, jestli ho tam někde nezahodil.“

„Jestli to udělal, naparuje se tam teď nějaký feťák pod červeným parapletem.“

„Jo.“ Eva se té představě skoro usmála. „Jak si ten chlap mohl být jistý, že Cicely opravdu smazala záznam hovoru? A on si tím jistý být musel, Feeney.“

„Něčím jí pohrozil.“

„Pro veřejné žalobce jsou výhrůžky denním chlebem. Taková Towersová je odháněla mávnutím ruky jako mouchy.“

„Jistě, pokud se týkaly jí samotný,“ souhlasil Feeney. „Ale měla děti,“ dodal a ukázal na hologramy v rámečcích. „Nebyla to jenom právnička, ale taky matka.“

Eva nakrabatila čelo a přistoupila k obrázkům. Ze zvědavosti uchopila jeden z nich, na němž byli chlapec a dívka ve věku třinácti nebo čtrnácti let. Když přejela prstem po rubové straně hologramu, ozvalo se:

Naše milá právnická hvězdo, všechno nejlepší ke Dni matek. Tohle vydrží dýl než kytka. Máme tě rádi.

Evu to podivně zneklidnilo a obrázek odložila. „Dneska jsou dospělí. Už to nejsou žádné děti.“

„Dallasová, jednou rodič – pořád rodič. Z toho se nikdy nevyzuješ.“

Eva si pomyslela, že ti její se z toho vyzuli hodně dávno.

Nahlas řekla: „Tak to si budu muset promluvit s Angelinim.“

Marco Angelini sídlil na Páté avenue, v jedné z budov patřících Roarkeovi. Eva vstoupila do haly, kterou teď tak dobře znala. Pod nohama měla veliké dlaždice a prostor lemovaly drahé butiky. Vrkající hlasy kybernetických průvodců nabízely příchozím všemožnou pomoc. Eva přelétla očima jednu z pohyblivých map, vyhnula se jezdícímu chodníku a po svých došla až k výtahům na jižním konci haly.

Prosklená trubice ji vystřelila do osmapadesátého patra a ona vstoupila do oslnivě bílé chodby, pokryté vznešeným šedivým kobercem.

Firma Angelini Exports sídlila v pěti propojených kancelářích. Evě stačil jediný zběžný pohled. Ne, s Roarkeovým impériem se tahle společnost nemohla měřit ani vzdáleně. *Ale konečně, co se s ním může měřit?* pomyslela si se sotva patrným úsměvem.

Když recepční ve vestibulu uviděla Evin odznak, celá znervózněla a začala se chovat přeuctivě. Těžce polykala a koktala tak silně, až se Evy zmocnilo podezření, že v zásuvce stolu přechovává celý kufr zakázaných látek. Její hrůze z policie mohla Eva vděčit za to, že už za devadesát vteřin stála v Angeliniho kanceláři.

„Děkuji vám, že jste si udělal čas, pane Angelini. Přijměte mou soustrast nad ztrátou, která vás potkala."

„Děkuji vám, slečno Dallasová. Prosím, posaďte se."

Nebyl to takový elegán jako Hammett, ale vyzařovala z něj síla. Byl malé, rozložité postavy a uhlově černé vlasy, ustupující ve výrazných koutech, si česal dozadu. Pleť měl lehce nažloutlou, ale bledou, a zpod širokého obočí hleděly na svět jasně azurové oči, tvrdé jako kámen. Jinak měl protáhlý nos, tenké rty a na ruce se mu třpytil diamant.

Pokud jej skon bývalé manželky zarmoutil, dovedl to skrýt lépe než její milenec.

Stůl, za nímž seděl, byl jednou stranou uchycený ve zdi. Na desce hladké jako satén neleželo vůbec nic kromě Angeliniho sepnutých rukou. Kouřové okno za jeho zády nepropouštělo ultrafialové paprsky, zato z něj byl krásný výhled na New York.

„Přicházíte kvůli Cicely."

„Ano. Věřím, že si uděláte čas na několik otázek."

„Jsem vám plně k dispozici, poručíku. Já a Cicely jsme se sice rozvedli, ale zůstali jsme partnery v podnikání i při výchově dětí. Obdivoval jsem ji a vážil jsem si jí."

Z hlasu mu zaznával slabounký cizí přízvuk. Eva si vzpomněla, že podle osobních dokumentů tráví velkou část roku v Itálii.

„Pane Angelini, mohl byste mi říct, kdy jste se naposledy setkal a hovořil s paní Towersovou?“

„Osmnáctého března, ve svém domě na Long Islandu.“

„Byla u vás na návštěvě?“

„Ano, na oslavě synových pětadvacátých narozenin. Uspořádali jsme společnou oslavu u mě doma. Bylo to tak praktičtější. David, náš syn, u mě pobývá dost často, když je právě na Východním pobřeží.“

„Od té doby jste ji neviděl?“

„Ne, měli jsme oba moc práce. Ale domluvili jsme se, že se sejdeme příští nebo přespříští týden, abychom dohodli podrobnosti Mirininy svatby. To je naše dcera.“ Při těch slovech si lehce odkašlal. „Skoro celý duben jsem strávil v Evropě.“

„Ten večer, kdy byla žalobkyně Towersová zavražděna, jste jí volal.“

„Ano, nechal jsem jí vzkaz, jestli by se mnou nezašla na oběd nebo na drink, až bude mít čas.“

„Chtěl jste s ní hovořit o svatbě,“ odtušila Eva.

„Ano, o Mirinině svatbě.“

„Mluvil jste s paní Towersovou mezi osmnáctým březnem a dnem její smrti?“

„Několikrát.“ Odtáhl prsty obou rukou od sebe a vzápětí je zase spojil. „Jak jsem říkal, pokládali jsme jeden druhého za partnera. Spojovaly nás děti a taky určité obchodní zájmy.“

„Včetně společnosti Mercury.“

„Ano.“ Angelini sotva znatelně našpulil rty. „Vy a Roarke jste… jste si asi dost blízcí.“

„Přesně tak. Dostali jste se někdy se svou bývalou manželkou do sporu, ať už jako rodiče nebo jako obchodní partneři?“

„Ovšem, tak i onak. Jenže jsme si už osvojili umění kompromisu, které nám tolik scházelo v dobách našeho manželství.“

„Pane Angelini, kdo zdědil po smrti žalobkyně Towersové její podíl ve společnosti Mercury?“

Angelini zvedl obočí. „Já, poručíku, já. Tak zněly podmínky naší společenské smlouvy. Stejně tak mi připadl její nemovitý majetek. To

zase stanovila dohoda, kterou jsme uzavřeli při rozvodu: Spravoval jsem její podíly a radil jí při investování. V případě úmrtí někoho z nás měl jeho majetkový podíl připadnout tomu druhému. Totéž platilo pro všechna aktiva i pasiva. Jak vidíte, oba jsme souhlasili a počítali jsme s tím, že to, co po nás zbude, nakonec stejně dostanou děti.“

„A co další majetek, o kterém se v dohodě nemluvilo? Její byt, šperky a všechno ostatní?“

„Mám za to, že to připadne synovi a dceři. Závěť bude zřejmě pamatovat i na pár osobních přátel nebo charitativních organizací.“

Pokud se Eva chtěla dozvědět, kolik si toho Towersová ulila bokem, musela kout železo, dokud bylo žhavé. „Pane Angelini, je vám jistě známo, že vaše bývalá manželka měla intimní poměr s Georgem Hammettem.“

„Samozřejmě.“

„A vám to… nevadilo?“

„Jestli mi to nevadilo? Chcete říct, poručíku, jestli mě dvanáct let po rozvodu žárlivost nedohnala k vraždě exmanželky? Ptáte se, jestli jsem nepodřízl matku svých dětí a nenechal ji vykrvácet na ulici?“

„V podstatě ano, pane Angelini.“

Angelini zabručel něco italsky. Eva tušila, že to nebylo nic zdvořilého. „Ne, já jsem Cicely nezabil.“

„Mohl byste mi prozradit, kde jste byl tu noc, co zemřela?“

Viděla, jak zatnul zuby, a všimla si, kolik úsilí ho stálo, aby se zase uklidnil. Přitom ani nemrkl a Eva měla pocit, že by mohl pohledem propálit díru do oceli.

„Od osmi jsem byl ve svém městském bytě.“

„Sám?“

„Sám.“

„Viděl vás někdo, kdo by to mohl dosvědčit? Hovořil jste s někým?“

„Ne. Mám dvě služebné, ale obě měly volný večer. Proto jsem byl doma. Toužil jsem po klidu a soukromí.“

„Nikomu jste nevolal? A nikdo za celý večer nezavolal vám?“

„Asi ve tři ráno mi zavolal inspektor Whitney, aby mě informoval o smrti mé ženy. Tou dobou jsem ležel v posteli. Sám.“

„Pane Angelini, vaše bývalá manželka se v jednu hodinu po půlnoci zdržovala v pochybné hospodě ve West Endu. Proč?“

„Nemám tušení. Ani to nejmenší.“

Když pak Eva nastoupila do skleněné trubice výtahu, vyťukala Feeneyho číslo. „Chci vědět, jestli se Marco Angelini neocitl ve finanční tísni a nakolik smrt jeho exmanželky zlepšila jeho situaci.“

„Vyčenichala jsi něco?“

„Něco ano,“ hlesla. „Jenomže nevím, co.“

Kapitola pátá

Eva se dovlekla domů v jednu ráno. V hlavě jí hučelo. Když měla Mavis volný večer, s oblibou večeřela v konkurenčním klubu. Eva se svlékla už cestou do ložnice. Dobře věděla, že ráno za prohýřenou noc draze zaplatí.

Večer strávený s Mavis jí aspoň vyhnal z mozku myšlenky na případ Cicely Towersové. Evu mimoděk napadlo, že už žádný mozek nemá, ale byla příliš vyčerpaná, než aby nad tím dumala.

Svlečená padla do postele a během několika vteřin usnula.

Spala, dokud ji někdo nešetrně neprobudil.

Dotýkaly se jí Roarkeovy ruce. Poznala jejich hebkost a rytmus. Srdce jí vystoupilo až do hrdla, když ji začal líbat. Líbal ji chtivě, horce a nedal jí nejmenší možnost volby. Musela mu oplatit stejnou mincí. Šmátrala po něm a jeho dlouhé, zkušené prsty ji zatím bodaly a pronikaly do ní, dokud se její tělo nevzepjalo v náporu orgasmu.

Na prsou cítila jeho ústa. Rty sály, jeho zuby ji škrábaly a pěstěné ruce si počínaly neúnavně a neúprosně. V jejích vzdeších a stenech se mísil úžas s vděčností. Další omračující vrchol přehlušil vzpomínky na ten předchozí.

Horečně hmatala ve zmuchlaných pokrývkách, ale neměla se čeho zachytit. Pak v ní znovu explodovala slast. Objala jej, zaryla mu nehty do zad, popadla ho za vlasy.

„Bože – ano!“ To bylo jediné srozumitelné slovo, na něž se zmohla, když do ní pronikl – tak prudce, tak hluboko, až se sama divila, jak je možné všechnu tu rozkoš vydržet. Svíjela se v bezmocné křeči a nepřestala se chvět ani pak, když se na ni svalil.

Z úst se mu vydral dlouhý vzdech hlubokého uspokojení. Líně se mazlil s jejím uchem. „Nezlobíš se, že jsem tě probudil?“

„Roarkeu? Netušila jsem, že jsi to ty.“

Kousl ji.

Neslyšně se ve tmě zasmála. „Myslela jsem, že se vrátíš až zítra.“

„Měl jsem kliku. A pak jsem šel po tvé stopě až do ložnice.“

„Večer jsem si vyšla s Mavis. Byly jsme v jednom baru, jmenuje se to Armageddon. Už se mi pomalu vrací sluch.“ Pohladila ho po zádech a zeširoka zívla. „Ještě není ráno, že ne?“

„Kdepak.“ Všiml si únavy v jejím hlase. Odvalil se, přitiskl ji k sobě a políbil na spánek. „Klidně spi, Evo.“

„Dobře.“ Uposlechla ho během necelých deseti vteřin.

Roarke se probudil s prvním rozbřeskem. Nechal Evu spát schoulenou uprostřed postele a v kuchyni naprogramoval autokuchaře na kávu a opékanou bagetu. Bageta byla oschlá, což se dalo předpokládat. Roarke si udělal pohodlí jako doma, usadil se u kuchyňského monitoru a probíral se ranními novinami až k ekonomické příloze.

Přesto se nedokázal soustředit.

Tolik se snažil nebrat si k srdci fakt, že dala přednost své vlastní posteli před jejich společnou. Lépe řečeno před tou, kterou podle něj měla za společnou pokládat. Nevyčítal jí potřebu osobní nezávislosti, dobře rozuměl její touze po soukromí – ale jeho dům byl dost velký, aby si v něm mohla pro sebe vyhradit celé jedno křídlo.

Vstal od monitoru a přešel k oknu. Na tento druh zápasu nebyl zvyklý. Neuměl sladit vlastní potřeby s potřebami někoho jiného. Život ho naučil starat se o sebe a zase jen o sebe. Nic jiného mu nezbylo, chtěl-li přežít a uspět – a on chtěl obojí.

Nemohl se zbavit starých návyků, přinejmenším dokud nepoznal Evu. Styděl se to přiznat i sám sobě, ale kdykoli teď musel pryč za obchodem, vzklíčilo mu v srdci semínko obav, že se Eva během jeho nepřítomnosti vymaní z jeho vlivu.

Bylo to prosté. Toužil po tom jediném, co mu odmítala poskytnout: po naprosté oddanosti.

Odvrátil se od okna, znovu usedl před monitor a přinutil se číst.

„Dobré ráno," ozvala se Eva ode dveří. Na tváři jí hrál zářivý úsměv. Částečně proto, že před sebou viděla Roarkea, a taky proto, že včerejší návštěva Armageddonu neměla nepříjemné následky, jichž se obávala. Cítila se skvěle.

„Máš okoralé housky."

„Hm?" Ukousla z té, která ležela na stole, aby si to ověřila. „Opravdu," přisvědčila a nalila si kávu. To byla lepší volba. „Je v novinách něco, co by mě mělo znepokojovat?"

„Zajímá tě, kdo pohltil Rostromo?"

Eva, která právě poprvé upila z hrnku, přimhouřila jedno oko. „Co je to Rostromo a kdo ho pohltil?"

„Jak už sám vznešený název napovídá, Rostromo se zabývá výsadbou stromů a rozšiřováním lesních kultur. A pohltil jsem ho já."

Eva zabručela. „To jsem si mohla myslet. Ale mně jde o případ Towersová."

„Panychida za Cicely se koná zítra. Jako velmi důležitá osobnost a velmi zbožná katolička má právo na mši v katedrále svatého Patricka."

„Půjdeš tam?"

„Pokud se mi podaří přeložit několik schůzek. Co ty?"

„Já půjdu." Eva se opřela o kuchyňskou desku a tvářila se zamyšleně. „Třeba tam bude i její vrah."

Nespouštěla oči z Roarkea, který hleděl na monitor, a přitom ji napadlo, že by měl v její kuchyni působit nepatřičně. Elegán v drahé

košili ušité v zakázkovém krejčovství, s bujnou hřívou rámující pozoruhodnou tvář…

Hleděla na něj dlouho a čekala, kdy jí začne připadat nepatřičný – tady, vedle ní.

„Je něco v nepořádku?“ zabručel Roarke, který cítil její pohled.

„Ale ne. Jenom přemýšlím. Jak dobře se znáš s Angelinim?“

„S Angelinim?“ Roarke svraštil čelo nad něčím, co si přečetl na obrazovce, vytáhl elektronický diář a zapsal si pár dat. „Naše cesty se často protínají. Obvykle se chová jako obezřetný obchodník a vždy jako vzorný otec. Nejraději pobývá v Itálii, ale svou mocenskou základnu má v New Yorku. Štědře podporuje římskokatolickou církev.“

„Na smrti Cicely Towersové vydělal. Možná je to plácnutí do vody, ale Feeney to prověřuje.“

„Kdyby ses mě zeptala,“ utrousil Roarke, „řekl bych ti to sám. Marco se dostal do potíží. Není to nijak tragické,“ dodal rychle, když na něj Eva pátravě pohlédla, „ale v posledním roce provedl nějaké neuvážené nákupy.“

„Tvrdils o něm, že je to obezřetný obchodník.“

„Řekl jsem, že se tak obvykle chová. Koupil několik liturgických předmětů, aniž by si dostatečně ověřil jejich pravost. Zanícení se v tomto případě ukázalo být silnější než obchodní čich. Šlo o padělky a on na nich těžce prodělal.“

„Jak moc?“

„Víc než tři miliony. Když budeš chtít, zjistím ti to přesně. Ale dostane se z toho.“

Eva věděla, že ona sama se nikdy nenaučí odbývat ztrátu tří milionů mávnutím ruky. Roarke zatím pokračoval: „Bude muset líp počítat a tu a tam se uskrovnit. Řekl bych, že hůř než jeho portfolio utrpěla jeho pýcha.“

„Jakou hodnotu měl podíl Towersové ve firmě Mercury?“

„Zajímá tě aktuální tržní hodnota?“ Roarke vytáhl elektronický diář a naťukal do něj několik čísel. „Minimálně pět, maximálně sedm.“

„Milionů?“

„Ano,“ přikývl Roarke se sotva znatelným úsměvem. „Ovšem.“

„To mě tedy podrž. Už chápu, proč si mohla žít jako princezna.“

„Marco její peníze dobře investoval. Chtěl, aby matka jeho dětí žila v dostatku.“

„Naše představy o životě v dostatku se dramaticky liší, Roarkeu.“

„Asi ano.“ Roarke schoval diář a vstal, aby dolil oba hrnky. Kolem okna prohučel aerobus následovaný houfem soukromých vznášedel. „Podezíráš Angeliniho, že ji zavraždil, aby vylepšil svou situaci?“

„Peníze coby vražedný motiv nikdy nevyjdou z módy. Včera jsem s ním mluvila a hned mi bylo jasné, že něco není v pořádku. Teď to začíná dostávat obrysy.“

Vzala si od něj další hrnek kávy, poodešla k oknu, za nímž sílil pouliční hluk, a zase se vrátila. Roarke jí jen tak mimochodem upravil župan, který jí sklouzl z ramene. Pasažéři prolétající okolo oken se většinou nudili a pro podobné příležitosti u sebe mívali teleskopy s dlouhým ohniskem.

„A pak tu máme ten přátelský rozvod,“ pokračovala Eva. „Kdo ho inicioval? Katolíci, kteří ke všemu nejsou bezdětní, to mají komplikované. Musejí si vyžádat povolení, ne?“

„Dispens,“ opravil ji Roarke. „Je to složitá procedura, ale jak Cicely, tak Marco měli kontakty s vysokým klérem.“

„A on už se znovu neoženil,“ zdůraznila Eva a odložila hrnek. „Nenašla jsem nic, co by nasvědčovalo tomu, že má vážnou nebo dlouhodobou známost. Zato Towersová se dlouho intimně stýkala s Hammettem. Jak asi snášel Angelini skutečnost, že se jeho bývalá žena muchluje s jeho obchodním partnerem?“

„Já bych takového obchodního partnera zabil.“

Eva po něm blýskla pohledem. „Ty nejsi Angelini. Kromě toho si myslím, že bys zabil oba.“

„Znáš mě opravdu dobře,“ řekl uznale, přistoupil blíž a položil jí ruce na ramena. „Ale když se podíváš na finanční stránku věci, snadno zjistíš, že Angeliniho podíl v ničem nezaostával za Cicelyiným. Oba vlastnili stejně velkou část společnosti.“

Eva bojovala sama se sebou. „Do háje, peníze přece dělají peníze. Dokud nepadnu na jinou stopu, budu se držet téhle.“

Roarke se nehýbal z místa. Držel ji kolem ramen a bez ustání jí hleděl do očí. „Nač koukáš?“ zeptala se.

„Pozoruji přísvit v tvém pohledu.“ Přitiskl své rty na její a pak to ještě jednou zopakoval. „Je mi Angeliniho trochu líto. Sám vím, jak chutná, když na někoho upřeš tenhle pohled a jdeš neústupně za svým.“

„Tys nikoho nezabil,“ připomněla mu, „aspoň ne v poslední době.“

„Jistě, ale na počátku sis tím tak jistá nebyla. A přesto tě na mně něco přitahovalo. Teď musíme…“ Hodinky na Roarkeově zápěstí zapípaly. „Kruci.“ Znovu ji políbil, letmo a roztržitě. „Vzpomínání si musíme nechat na jindy. Mám schůzku.“

Eva si pomyslela, že je to tak lepší. Horká krev a chladná hlava, to nešlo dohromady. „Uvidíme se večer.“

„Doma?“

Eva si pohrávala s hrnkem. „*U tebe* doma.“

Roarkeovi kmitl v očích netrpělivý výraz. Rezignovaně se nasoukal do saka. Pak si všiml boule na kapse. „Málem jsem zapomněl. Přivezl jsem ti z Austrálie dárek.“

Eva zdráhavě sáhla po malé krabičce. Otevřela ji a všechno zdráhání bylo to tam. Vystřídaly je úlek a zděšení. „Pro Kristovy rány, Roarkeu, tys zešílel!“

Uvnitř ležel diamant. To poznala zcela bezpečně. Visel na konci zkrouceného zlatého řetízku a zářil jako hvězda. Diamant ve tvaru slzy, velký jako poslední článek mužského palce.

„Říká se mu Titánova slza,“ podotkl, zatímco jí jakoby mimochodem věšel řetízek kolem krku. „Našli ho zhruba před sto padesáti lety. Když jsem byl v Sydney, náhodou se zrovna objevil v dražbě.“ Kousek poodstoupil, aby lépe viděl, jak se jiskry vrhané drahokamem odrážejí od jednoduchého modrého županu. „Sluší ti. Hned jsem to věděl.“ Pohlédl jí do tváře a usmál se. „Já vím, čekalas, že ti přivezu kiwi. Možná příště,“ Naklonil se k ní, aby ji políbil na rozloučenou, ale její ruka ho odstrčila. „Stalo se něco?“

„Tohle je šílenství. Snad si nemyslíš, že od tebe přijmu něco takového?“

„Občas přece šperky nosíš, ne?“ nadhodil a ukázal na zlatý přívěsek, který se jí houpal v uchu.

„Jo, nosím, a kupuju je ve stáncích na Lexington avenue.“

„Vidíš, já je kupuju jinde,“ podotkl nevzrušeně Roarke.

„Vem si to zpátky.“

Začala si řetízek rozepínat, ale on jí položil ruce na zápěstí. „Mně se nehodí k obleku. Evo, proboha, kvůli tomu, že jsem ti dal dárek, přece nemusíš blednout jako stěna!“ Náhle jej přepadla strašná únava. Pořádně s ní zatřásl. „Padl mi do oka a vzpomněl jsem si na tebe. Myslím na tebe pořád, sakra. Koupil jsem ho, protože tě miluju! Kristepane, kdy už to začneš brát na vědomí?“

„Tohle si nezvykej, rozumíš?“ Eva přesvědčovala sama sebe, že je víc než klidná, a navíc je přece v právu. Jeho výbuch ji neznepokojil. To všechno už tu bylo. Ale kámen na krku ji tížil a ze všeho nejvíc ji znepokojovala jeho symbolika.

„Nač si nemám zvykat, Evo? Nač?“

„Nebudeš mě zasypávat diamanty.“ Odtáhla se od něj. Lomcoval jí děs a vztek. „Nebudeš mě nutit, abych přijímala dary, které nechci, a abych byla někým, kým nemůžu být. Myslíš si, že nechápu, oč se celé ty měsíce snažíš? Máš mě za pitomce?“

Oči mu zasvítily studeným leskem kamene, který se jí houpal mezi ňadry. „Ne, za pitomce tě nemám. Podle mého jsi jenom zbabělá.“

Eva automaticky zvedla pěst. Jak ráda by jedním úderem vygumovala ten licoměrný úšklebek z jeho tváře! Udělala by to, kdyby Roarke neměl pravdu a ona nebyla skutečně zbabělá. Nezbylo jí, než se uchýlit k jiným zbraním.

„Myslíš, že na tobě začnu být závislá? Že si zvyknu žít v té tvé slavné pevnosti a chodit v hedvábí? Na tyhle věci ti kašlu.“

„Já vím.“

„Nestojím o tvoje lahůdky, dárečky a krásná slovíčka. Je mi jasné, oč ti jde. Říkáš si, že budeš v pravidelných intervalech opakovat ‚miluju tě‘, dokud v ženské nevypěstuješ reflex. Jako u Pavlovova psa.“

„Jako u Pavlovova psa,“ zopakoval po ní a jeho vztek zledovatěl. „Asi jsem se mýlil. Jsi přece jenom pitomá. Opravdu si myslíš, že mi jde jenom o to, abych panoval a ovládal? Tak si to klidně mysli dál. Nabízím ti srdce na dlani a ty mi ho házíš pod nohy. Už mě to nebaví. Byla to moje chyba, že jsem ti to toleroval, ale můžu ji snadno napravit.“

„Nikdy jsem…“

„To máš pravdu," přerušil ji mrazivě. „Nikdy jsi nepřekonala svou hrdost a neřekla, že mě máš taky ráda. Než by ses nastěhovala ke mně, raději si držíš tenhle kvartýr jako nouzový východ. Nechal jsem tě, abys vymezila hranice, Evo, ale teď je posunu." Už z něj nemluvila jen zlost nebo bolest. Jeho ústy promlouvala pravda. „Chci všechno," prohlásil otevřeně, „nebo nic."

Eva nepodlehla panice. Říkala si, že není žádný zelenáč, který se rozbrečí na první noční hlídce. „Co tím chceš říct?" zeptala se.

„Že sex není všechno."

„Nejde přece jenom o sex. Dobře víš, že…"

„Ne, nevím. Rozhodnutí je jenom na tobě. Vždycky bylo jenom na tobě, ale teď musíš udělat vstřícný krok."

„Na ultimáta se ti vykašlu."

„To je škoda." Naposledy se na ni dlouze zadíval. „Sbohem, Evo."

„Počkej, nemůžeš jenom tak odejít."

„Ale můžu," odsekl, aniž se otočil. „Můžu."

Když slyšela, jak se zabouchly dveře, poklesla jí čelist. Chvíli stála jako opařená a slunce se odráželo od šperku na její hrudi. Pak se začala třást. Přesvědčovala sama sebe, že vzteky. Strhla si vzácný kámen z krku a mrštila jím o kuchyňskou desku.

Myslel si snad, že se před ním bude plazit po kolenou a žadonit, aby zůstal? Ať si to klidně myslí dál, třeba ještě tisíc let. Eva Dallasová se neplazí a nežadoní.

Srdce jí sevřela bolest palčivější než bodání laseru. Zavřela oči. *Jenže, ksakru, kdo vůbec jsi, Evo Dallasová?* pomyslela si. A pak ji napadlo, jestli tahle otázka nevysvětluje úplně všechno.

Nakonec to pustila z hlavy. Co jí taky zbývalo? Práce měla přednost. Musela mít přednost. Kdyby přestala být dobrou policistkou, nebyla by vůbec ničím. Připadala si prázdná a bezmocná jako dítě. Jako kdysi, když ležela zlomená a traumatizovaná na temné ulici v Dallasu.

Řešením bylo vrhnout se do náročné a vyčerpávající práce. Když stála v kanceláři vrchního inspektora Whitneyho, byla zase jen policistkou vyšetřující vraždu.

„Měla spoustu nepřátel, inspektore."

„To máme všichni.“ Pohled měl už zase jasný a pronikavý. Osobní zármutek nesměl převážit nad smyslem pro odpovědnost.

„Feeney prošel seznam lidí, které dostala za mříže. Postupně je rozpracováváme. Soustřeďujeme se především na ty, co dostali doživotí – na jejich příbuzné a známé komplice. Osoba, kterou poslala do basy na zbytek života, by měla nejvíc důvodů se mstít. Další v řadě jsou nepolepšeni devianti. Takový člověk se občas dostane na svobodu. Towersová zařídila spoustě úchylláků polstrovanou celu. Z toho množství určitě aspoň někdo utekl.“

„To všechno si vyžádá spoustu času a zahltí to databázi, poručíku.“

Pochopila to jako jemnou pobídku k šetrnosti. Nereagovala na ni. „Velmi si cením toho, že jste mi přidělil Feeneyho. Bez něj bych to nezvládla. Inspektore, všechno, o čem tady mluvím, je běžná rutina. Ale mezi námi, nemyslím si, že by za vraždou Towersové byl útok na veřejnou žalobkyni.“

Whitney se svezl do opěradla, zaklonil hlavu a čekal.

„Mám za to, že šlo o osobní záležitost. Towersová zametala stopy. Možná kvůli sobě, možná kvůli někomu jinému. Vymazala záznam z videotelefonu.“

„Čtu vaše hlášení, poručíku. Chcete říct, že žalobkyně Towersová byla zapletena do něčeho nezákonného?“

„Ptáte se mě jako starý přítel, nebo jako šéf?“

Na zlomek vteřiny vycenil zuby, ale ovládl se. Po krátkém vnitřním boji přikývl. „Dobrá otázka. Ptám se jako šéf.“

„Nevím, jestli to bylo něco nezákonného. V tomto stadiu vyšetřování můžu pouze vyslovit názor, že záznam obsahoval něco, co chtěla zavražděná udržet v tajnosti. A bylo to natolik důležité, že ji to přimělo znovu se obléknout a vyrazit ven do deště, na schůzku s někým neznámým. Ať to byl kdo chtěl, musel si být jistý, že přijde sama a nezanechá žádnou zprávu, která by nás přivedla na jeho stopu. Musím si promluvit se zbytkem její rodiny, s jejími přáteli a taky s vaší ženou, inspektore.“

Whitney se s tím už smířil, nebo se o to přinejmenším snažil. Po celou svou kariéru se snažil chránit vlastní rodinu před nepříjemnými aspekty své práce. Teďji musel vydat napospas.

„Víte, kde bydlím, poručíku. Zavolám ženě a řeknu jí, aby vás čekala.“

„Děkuji, inspektore.“

Anna Whitneyová dokázala přetvořit dvoupatrový dům v tiché ulici předměstí White Plain ve skutečný domov. Vychovala zde své děti a dala si na tom záležet. Aby mohla být dobrá matka, obětovala kariéru učitelky. Jejím hlavním motivem přitom nebyla mzda vyplácená ze státních prostředků rodičům „na plný úvazek“, ale radost, kterou jí působil fakt, že může zblízka sledovat, jak děti rostou.

Státní příspěvek si víc než zasloužila. Teď byly děti velké, Anna žila z důchodu a se stejnou vervou se starala o dům, o manžela a o svou pověst skvělé hostitelky. Kdykoli to šlo, zvala si domů vnoučata a po večerech pořádala velké sešlosti. Anna Whitneyová nenáviděla samotu.

Přesto ji Eva zastihla samotnou. A také jako vždy dokonale upravenou, pečlivě a profesionálně nalíčenou, s plavými vlasy staženými dozadu, jak to nejlépe slušelo její přitažlivé tváři.

Na sobě měla šaty z kvalitní americké bavlny. Když si potřásly rukama na uvítanou, Eva si všimla, že nosí jen snubní prsten.

„Poručík Dallasová? Manžel mi oznámil, že přijdete.“

„Nerada vás obtěžuji, paní Whitneyová.“

„Neomlouvejte se. Jsem žena policisty. A pojďte dál, udělala jsem limonádu. Je bohužel jen z tablety. Dneska se člověk těžko dostane k čerstvému nebo mraženému ovoci. Já vím, na limonádu je trochu brzy, ale měla jsem na ni hroznou chuť.“

Eva ji nechala povídat a Anna ji zatím uvedla do úzkostlivě zařízené obytné části domu. Židle měly tvrdá opěradla a pohovka překypovala pravými úhly.

Limonáda byla docela dobrá, což Eva hned po prvním doušku ocenila.

„Rozloučení se koná zítra v deset. To asi víte.“

„Ano, paní Whitneyová. Chystám se tam.“

„Už teď nám chodí spousta květinových darů. Zařídili jsme, aby je po obřadu rozvezli… Ale proto jste určitě nepřišla.“

„Byly jste s žalobkyni Towersovou blízké přítelkyně.“

„Já i manžel jsme ji měli velmi rádi.“

„Její děti jsou u teď vás, že?“

„Ano, ale… zrovna teď odjely, Marco je vzal k arcibiskupovi, chce dohodnout podrobnosti na zítřek.“

„Jsou si s otcem blízcí?“

„Ano.“

„Proč jsou tedy u vás, a ne u něj?“

„Řekli jsme si, že to tak bude lepší. Jeho dům je plný vzpomínek. Cicely tam žila, když byly děti ještě malé. A pak ti novináři… Naši adresu naštěstí neznají. Chtěli jsme děti uchránit před médii. Marco od nich nemá ani na chvíli pokoj. Zítra to ale bude jiné.“

Pěstěnýma rukama si povytáhla šaty na koleně, ale hned se zase uklidnila a dál pohodlně seděla na pohovce. „Zítra to budou muset vydržet. Ještě se z toho nevzpamatovali. Dokonce ani Randall ne. Randall Slade je snoubenec Miriny. S Cicely si velmi dobře rozuměli.“

„Ten je tu taky?“

„Přece by Mirinu v takové chvíli neopustil. Mirina je statečná mladá dáma, ale i ta nejsilnější žena se čas od času potřebuje o někoho opřít.“

Eva si na okamžik vzpomněla na Roarkea, ale rychle tu představu zaplašila. Navenek se to projevilo jen tím, že další rutinní otázky začala klást o něco úřednějším tónem.

„Pořád se ptám, co ji to napadlo, chodit do takové čtvrti,“ dodala nakonec Anna. „Cicely dovedla být tvrdohlavá a jít energicky za svým, ale málokdy jednala impulsivně a nikdy se nechovala jako nerozumný blázen.“

„Mluvila s vámi často? Svěřovala se vám?“

„Byly jsme jako sestry.“

„Kdyby se ona nebo její blízcí dostali do potíží, řekla by vám to?“

„Myslím, že určitě. Samozřejmě, ze všeho nejdřív by to chtěla vyřešit sama, a taky by se o to pokusila.“ Oči se jí zaleskly, ale nerozplakala se. „Ale dříve nebo později by mi všechno vyklopila.“

Pokud by jí na to zbyl čas, pomyslela si Eva. „Nevšimla jste si, že by ji v poslední době něco trápilo?“

„Nic důležitého. Promýšlela dceřinu svatbu, bála se stárnutí. Žertovaly jsme, že z ní bude babička. Ne," zasmála se Anna, když si všimla Evina pohledu, „Mirina není v jiném stavu, a kdyby nakrásně byla, její matku by to jenom potěšilo. A samozřejmě měla starost i o syna, o Davida. Je šťastný? Usadí se?"

„Je šťastný?"

Než Anna sklopila zrak, přelétl jí po tváři stín. „David se hodně podobá otci. Kšefty – to je jeho. Kvůli obchodům hodně cestuje, v jednom kuse hledá nové oblasti a příležitosti. Je nabíledni, že jestli Marco jednou odejde do penze, David po něm převezme kormidlo."

Zaváhala, jako by se rozmýšlela, zda má ještě něco dodat, ale pak hladce přehodila výhybku. „Mirina je jiná. Ráda se zdržuje na jednom místě. Vede butik v Římě. Tam taky poznala Randalla. Víte, on je módní návrhář. Stala se exkluzivním prodejcem jeho modelů. Randall má dost velký talent. Tohle je taky od něj," podotkla a ukázala na své nenápadné šaty.

„Jsou krásné. Takže pokud je vám známo, neměla žalobkyně Towersová nejmenší důvod dělat si starosti kvůli dětem. Nemusela nic žehlit, nic kamuflovat."

„Kamuflovat? Ovšem že ne! Mirina i David jsou talentovaní a úspěšní lidé."

„A co její bývalý manžel? Nemá žádné problémy obchodního rázu?"

„Marco? A jestli má?" Anna pokrčila rameny. „Jestli nějaké má, tak je určitě vyřeší. Nikdy jsem nesdílela Cicelyinu vášeň pro podnikání."

„Takže ona podnikala? Přímo?"

„Samozřejmě. Cicely musela vždycky vědět, co se děje, a trvala na tom, že bude mít taky své slovo. Nikdy jsem nechápala, jak může nosit v hlavě tolik věcí. Kdyby se Marco dostal do potíží, musela by o tom vědět, a nejspíš by navrhla aspoň pět způsobů řešení. Byla prostě skvělá." Hlas se jí zlomil a ona si přitiskla ruku na ústa.

„Nezlobte se, paní Whitneyová."

„Ne, to je v pořádku. Hodně mi pomáhá, že můžu mít u sebe její děti. Mám pocit, že jí tím prokazuji službu. Nemůžu tak jako vy pátrat po tom, kdo ji zabil, ale můžu na ni vzpomínat spolu s jejími dětmi."

„Je dobře, že vás mají," zamumlala Eva. Samu ji překvapilo, že říká něco takového a myslí to vážně. Až dosud pokládala Annu Whitneyovou za trochu závislou na manželovi. „Paní Whitneyová, co byste mi mohla říct o vztahu žalobkyně Towersové a pana George Hammetta?"

Anna se bojovně napřímila. „Byli si blízcí. Velmi blízcí."

„Pan Hammett označil jejich vztah za milenecký."

Anna prudce vydechla. Byla konzervativní a nestyděla se za to. „Ano, to je pravda. Ale on pro ni nebyl tím pravým mužem."

„Proč ne?"

„Moc si hlídal svoje soukromí. Já mám George velmi ráda a myslím si, že si Cicely nemohla přát lepšího ochránce, jenže žena nemůže být bezezbytku šťastná, když se skoro každý večer vrací do prázdného bytu, do prázdné postele. Potřebovala partnera. Ale George chtěl, aby žili odděleně, a ona si vsugerovala, že si to přeje taky."

„Ve skutečnosti si to nepřála?"

„Nemohla si to přát," odsekla Anna. Bylo na ní vidět, že se ve vzpomínkách znovu vrací ke starému sporu. „Práce není všechno. Kolikrát jsem jí to říkala? Potíž byla v tom, že si svým vztahem k Georgeovi nebyla natolik jistá, aby přijala všechna rizika."

„Rizika?"

„Vy policisté berete všechno doslova. Víc než na trvalém vztahu jí záleželo na uspořádaném, nalinkovaném životě."

„Měla jsem pocit, že právě tohle pana Hammetta trápilo. Že ji opravdu miloval."

„Když ji miloval, tak proč na ni víc nenaléhal?" vyhrkla Anna a znovu neměla daleko k slzám. „Kdyby ho měla vedle sebe a nešla tam sama, nemusela umřít, nemyslíte?"

Cestou z tichého předměstí Eva zničehonic zastavila u chodníku a svezla se hlouběji do sedadla. Potřebovala si všechno promyslet a zároveň ujišťovala samu sebe, že nebude myslet na Roarkea. Stejně by na nic nepřišla. Ta věc byla skončena.

Z náhlého popudu se spojila s počítačem ve své kanceláři a nechala si vyhledat všechna data o Davidu Angelinim. Jestli se opravdu tolik podobá otci, třeba se taky dopustil několika pošetilých investic. Když už byla v pilné práci, vyžádala si rovnou i informace o Randallu Sla-

deovi a římském butiku. Pokud by na něco narazila, byla připravena posvítit si na transatlantické lety z Evropy do New Yorku.

Ať jí nikdo netvrdí, že ženská, která nemá žádné starosti, vyběhne uprostřed noci z vyhřátého bytu do deště.

Eva si v duchu tvrdohlavě promítala jednotlivé úseky případu. Přitom se rozhlížela po okolí. Krásné staré stromy vrhaly stín a před patrovými rodinnými domky se prostíraly záhonky velikosti pohlednic.

Jaké to asi je, vyrůstat v klidné, hezké čtvrti? Vnukne to člověku pocit bezpečí a sebevědomí? Možná. Zrovna tak, jako se ten, koho v mládí vláčeli z jedné špinavé barabizny do druhé a kdo se potloukal po páchnoucích uličkách, stane neurotikem a melancholikem.

Žijí i tady tatínkové, kteří se po nocích vkrádají do ložnic svých holčiček? Nedokázala tomu uvěřit. A když, tak určitě nepáchnou lacinou kořalkou ani kyselým potem a nemají nenechavé ruce.

Eva se přistihla, jak se pohupuje sem a tam na sedadle, a potlačila vzlyk.

Už to neudělá. Nebude vzpomínat. Nebude si v duchu vyvolávat tvář, jež se nad ní ve tmě naklání, ani pach ruky, která jí zacpala ústa, aby zadusila její výkřiky.

Už to neudělá. To všechno se stalo někomu jinému. Malé holce, na jejíž jméno už si nevzpomíná. Kdyby se zkusila vrátit a všechno si vybavit, rozplynula by se, a místo ní by tady zase bylo to bezmocné, vystrašené dítě.

Zaklonila hlavu, opřela ji o opěrku a snažila se sebrat. Kdyby se v uplynulých minutách neoddávala sebelítosti, všimla by si té ženské, která právě rozbila okénko rádoby venkovského domku, ještě dřív, než zařinčelo sklo.

Zamračila se a vyčetla si, že musela zastavit zrovna tady. Není ve svém rajónu, jde o střet kompetencí. Stojí jí to za všechno to papírování? Pak si představila šťastnou rodinku, jak se večer vrací domů a zjišťuje, že přišla o své cennosti.

S dlouhým, útrpným povzdechem vystoupila z auta.

Žena se zatím napůl nasoukala dovnitř. Eva si všimla, že vyřadila bezpečnostní štít pomocí levné rušičky, jaká se prodávala v každém obchodě s elektronikou. Zavrtěla hlavou nad naivitou lidí z předměstí

a jemně plácla do zadku, který se pokoušel procpat okenním otvorem dovnitř.

„Zapomněla jste bezpečnostní heslo, madam?“

Lupička místo odpovědi vykopla levou nohou jako jankovitý osel a zasáhla Evu do ramene. *Ještě štěstí, že jsem to nedostala do obličeje,* napadlo Evu. I tak se svalila a polámala několik raných tulipánů. Pachatelka vypadla zpátky z okna jako špunt z láhve a prchala přes trávník.

Kdyby Evu neponoukala bolest v rameni, nechala by ji běžet. Takhle se po ní vrhla a obě se svalily na záhon rozesmátých macešek.

„Pracky pryč, nebo tě zabiju,“ sykla žena.

Evu napadlo, že by to bylo docela dobře možné. Zlodějka byla o dobrých deset kilo těžší. Aby tomu předešla, přitlačila jí loket na průdušnici a vytáhla odznak.

„Jste zašitá,“ oznámila suše.

Žena znechuceně obrátila oči v sloup. „Co dělá městská policajtka na předměstí? Nevíš, kde je Manhattan, krávo?“

„Asi jsem zabloudila,“ usmála se Eva a nepřestávala jí zarývat loket do průdušnice. Dokonce ještě trochu přitlačila, jen tak, pro vlastní potěšení. Pak vytáhla komunikátor, aby přivolala nejbližší policejní auto.

Kapitola šestá

Nazítří ráno byla bodavá bolest v rameni tak pronikavá jako hlas Mavis Freestoneové při finálovém sólu. Eva si musela přiznat, že ani několikahodinová práce přesčas ve společnosti Feeneyho, ani osamělá noc, během níž se převalovala na lůžku, jí nepřinesly úlevu. Práškům proti bolesti nedůvěřovala, a tak si vzala jen nejmenší možnou dávku toho nejslabšího. Pak se začala oblékat na smuteční obřad.

Včera s Feeneyho pomocí kápla na zajímavou věc: David Angelini provedl v posledním půlroce tři velké výběry ze svých kont. Dohromady to dělalo jeden milion šest set třicet dva tisíce dolarů. Amerických.

Tato suma představovala víc než tři čtvrtiny jeho úspor. Vybral ji v anonymních čipových kartách a v hotovosti.

Vedle toho pokračovali v prověřování Randalla Sladea a Miriny. Zatím byli oba čistí. Šťastný mladý pár těsně před svatbou.

Jak může být někdo těsně před svatbou šťastný? napadlo Evu, zatímco hledala v šatníku šedý kostým.

Ten zatracený knoflík tam ještě pořád chyběl. Všimla si toho, když si začala zapínat sako. Věděla, že ho má Roarke. Nosil ho jako amulet pro štěstí. Tenhle kostým měla na sobě, když ho poprvé potkala. I to bylo na smutečním obřadu.

Rychle si prohrábla vlasy a vypadla z bytu, aby utekla vzpomínkám.

V době jejího příjezdu už katedrála svatého Patricka praskala ve švech a špalír nažehlených modrých uniforem se na Páté avenue táhl přes celé tři bloky. Evu napadlo, že je to něco na způsob čestné stráže. Na počest právnicky, jíž si policisté vážili. Pouliční i vzdušný provoz byl protentokrát z rušné třídy odkloněn a celou její šíři zabíral kordon reportérů s kamerami.

Když Evu zastavil třetí uniformovaný strážce pořádku, připevnila si odznak na klopu a za zvuků smuteční hudby vstoupila, nikým neobtěžována, do starobylé katedrály.

Kostely ji nikdy nepřitahovaly. Vyvolávaly v ní pocit viny, po jehož příčinách raději nepátrala. Vůně voskovic a kadidla byla velmi inten-

zivní. Když proklouzla do boční lavice, pomyslela si, že některé rituály jsou staré jako vesmír. Protože nepředpokládala, že by si během dopoledne mohla promluvit s kýmkoli z pozůstalých, posadila se a sledovala představení.

V posledním desetiletí se při katolických bohoslužbách začala znovu užívat latina. Podle Evina názoru to obřadům dodávalo na mystice a vytvářelo to dojem univerzality. Pro mši za zesnulé se starý jazyk hodil naprosto dokonale.

Hlas kněze zaburácel, odrazil se od vysoké klenby a shromáždění věřících mu vzápětí sborově odpovědělo. Eva si tiše a pozorně prohlížela přítomné. Hodnostáři a politici seděli se sklopenými hlavami. Z místa, na němž se nacházela, dohlédla i na pozůstalé. Když si k ní přisedl Feeney, naklonila hlavu.

„Angelini," zašeptala. „Vedle něho je asi jeho dcera."

„A vpravo od ní její snoubenec."

„Mhm." Eva si oba změřila. Byli mladí, slušelo jim to. Mirina byla křehká plavovláska jako její matka. Monotónní čerň jí halila celou postavu, od dlouhé šíje po zápěstí a kotníky. Zarudlé, opuchlé oči neskrýval žádný závoj ani tmavé brýle. Sálal z ní neokázalý, prostý, ale opravdový žal.

Vedle ní se tyčil Randall Slade a dlouhou paží ji držel kolem ramen. Měl nápadnou, téměř brutálně krásnou tvář. Eva si ji dobře pamatovala ze snímku, který si předchozího dne nechala vygenerovat na obrazovce: široká brada, dlouhý nos, mohutné oblouky nad očima. Na pohled to byl robustní a tvrdý chlapík, ale svou nastávající držel velmi něžně.

Po Angeliniho levici stál jeho syn, a vzdálenost, která jej dělila od otce, svědčila o určitém napětí mezi oběma muži. Upíral prázdný pohled rovnou před sebe. Byl o něco menší než otec a na rozdíl od sestry měl hodně tmavé vlasy. A působil velmi osaměle, napadlo Evu.

Lavici pozůstalých uzavíral George Hammett.

Hned ve druhé řadě seděl inspektor s manželkou a rodinou.

Eva věděla, že je tady i Roarke. Dokonce ho jednou zahlédla. Seděl na konci postranní lodi chrámu, vedle uslzené blondýny. Když k němu Eva znovu zabloudila pohledem, viděla, že se sklonil a něco blondýně šeptá. Žena vzápětí přitiskla obličej k jeho rameni.

Eva začala silně žárlit. Zlostně se rozhlédla po davu a její pohled se setkal s pohledem C. J. Morse.

„Jak se sem ten prťavej parchant dostal?“

Feeney, který byl dobrý katolík, nad takovým slovem proneseným v kostele zamžikal. „Kdo?“

„Morse. Vlevo za námi.“

Feeney zapátral pohledem a uviděl ho. „V návalu se dá snadno proklouznout dovnitř. Zvlášť když je člověk takovej slizoun.“

Eva chvíli uvažovala, zda ho má dát vyvést. Jí samotné by to způsobilo velkou radost, ale díky rozruchu, který by taková akce vzbudila, by se Morse ocitl v centru pozornosti. A právě o to mu šlo.

„Hajzl jeden.“

Feeney sykl, jako by ho bodla špendlíkem. „Ježíšmarjá, Dallasová, seš v kostele!“

„Dokud bude náš milý Všemohoucí zaplavovat svět skunky, jako je Morse, musí být připraven na stížnosti.“

„Dallasová, měj trochu ohledu!“

Eva znovu pohlédla na Mirinu, která právě zvedala ruku k obličeji, a zamumlala: „Mám ho víc, než si myslíš.“ S těmito slovy se prosmekla kolem Feeneyho a vykročila k východu. Když ji Feeney dohonil, právě končila s udílením instrukcí jednomu z uniformovaných policistů.

„Co se stalo?“

„Potřebovala jsem na vzduch.“ Vždycky měla pocit, že kostely zavánějí smrtí a umíráním. „A taky jsem chtěla tomu smraďochovi pořádně zatopit.“ Tentokrát se usmála a pohlédla přímo na Feeneyho. „Dala jsem uniformám instrukce. Zabaví každé přenosové nebo záznamové zařízení, které u něho najdou. Podle zákona na ochranu soukromí.“

„Tím ho jenom naštveš.“

„To je dobře. Víš, jak štve on mě?“ Zhluboka si povzdechla a přelétla očima hordu reportérů na opačné straně široké třídy. „Já si totiž vůbec nemyslím, že veřejnost má právo vědět úplně všechno. Ale tihle aspoň hrajou podle pravidel a mají k rodině trochu těch ohledů, o kterých jsi předtím mluvil.“

„Uvnitř už jsi skončila?“

„Copak tam můžu něco dělat?“

„Myslel jsem, že budeš sedět vedle Roarkea.“

„Ne.“

Feeney pomalu přikývl a už už sahal do kapsy pro oříšky, když si uvědomil, kde je. „A proto seš tak nakrknutá, holka?“

„Nevím, o čem mluvíš.“ Otočila se a šla pryč. Pak se zastavila a obrátila. „Co je zač ta blondýna, co se kolem ní motal, sakra?“

„Nemám šajna,“ zavrtěl Feeney hlavou a nasál vzduch přes zuby. „Ale je to kost. Mám ti ty dva trošku proklepnout?“

Eva vrazila ruce do kapes. „Zavři zobák. Paní inspektorova pořádá ve svém domě malou smuteční slavnost pro nejužší okruh známých. Jak dlouho může ještě trvat tady to divadlo?“

„Minimálně hodinu.“

„Jedu zpátky na centrálu. Za dvě hodiny se sejdeme doma u inspektora.“

„Rozkaz, šéfová.“

Malá smuteční slavnost pro nejužší okruh známých spočívala v tom, že se v inspektorově předměstském domě shromáždila více než stovka lidí. Hlad hostů tišilo jídlo, žal pozůstalých pití. Dokonalá hostitelka Anna Whitneyová se vrhla k Evě, sotva ji zahlédla. Mluvila s ní tiše a dávala si záležet, aby se tvářila příjemně.

„Poručíku, musí to být? Tady a teď?“

„Budu tak diskrétní, jak to jenom půjde, paní Whitneyová. Čím dřív budu hotova s výslechy, tím dřív vypátráme vraha paní Towersové.“

„Její děti jsou na dně. Chudák Mirina se tak tak drží. Nebylo by vhodnější, kdybyste…“

„Anno!“ ozval se inspektor Whitney a položil manželce ruku na rameno. „Nech poručíka Dallasovou dělat její práci.“

Anna neřekla nic, jen se otočila a prkenně odešla.

„Chápejte, dnes jsme se loučili s velmi blízkou osobou.“

„Chápu, inspektore. Vyřídím to co nejrychleji.“

„Buďte hodná na Mirinu. Je teď hodně labilní.“

„Samozřejmě. Snad bych si s ní měla promluvit nejdřív. Někde stranou.“

„Zařídím to.“

Když odešel, začala couvat zpátky do vstupní haly a vrazila přímo do Roarkea.

„Poručíku!“

„Roarkeu…“ Pohlédla úkosem na sklenku vína, kterou držel v ruce. „Jsem ve službě.“

„To vidím. Taky ji nenesu tobě.“

Eva sledovala jeho pohled a v rohu místnosti spatřila sedět známou blondýnu. „Ještě že tak,“ utrousila a cítila, jak zelená až do morku kostí. „Vidím, že jdeš rychle na věc.“

Než mohla jít dál, položil jí ruku na zápěstí. Snažil se mluvit i hledět co nejneutrálněji. „Suzanna byla moje a Cicelyina společná známá. Je to vdova po policistovi, kterého zastřelili ve službě. Cicely se postarala, aby jeho vrah skončil za mřížemi.“

„Suzanna Kimballová,“ hlesla Eva, která se málem propadala hanbou. „Její muž byl dobrý policajt.“

„Říkají to.“ S mírně pobaveným výrazem sklouzl očima na její kostým. „Doufal jsem, žes ho dávno spálila. Šedá není vaše barva, poručíku.“

„Nejsem na módní přehlídce. A teď mě omluv.“

Stisk jeho prstů zesílil. „Měla by sis posvítit na Randalla Sladea. Je to gambler a dluží několika lidem hodně peněz. David Angelini jakbysmet.“

Oči jí ztvrdly jako kámen. „A ty sis řekl, že by mě to mohlo zajímat.“

„Zjistil jsem, že by to mohlo zajímat mě. Sladeovi se podařilo udělat impozantní dluh v jednom z mých kasin na Vegasu II. A pak je tady drobná aférka z doby před několika lety. Šlo v ní o ruletu, jednu rudovlásku a jedno náhlé úmrtí na pofiderním hráčském satelitu v Sektoru 38.“

„Co to bylo za ‚aférku‘?“

„Jsi policajt, ne?“ řekl s úsměvem. „Tak to vypátrej.“

S tím odešel za vdovou po zabitém policistovi a vzal ji za ruku.

„Mirina čeká v mé pracovně,“ šeptl Evě do ucha Whitney. „Slíbil jsem, že ji nebudete dlouho trápit.“

„Nebudu.“ Kráčela halou za širokoplecím inspektorem a snažila se uklidnit zpěněnou krev, která jí po rozhovoru s Roarkem bušila ve spáncích.

Přestože inspektorova domácí pracovna nevypadala tak spartánsky jako jeho kancelář na stanici, bylo zřejmé, že zde drží ženský rafinovanou ruku své manželky na uzdě. Stěny byly béžové, koberec o poznání tmavší a široká křesla měla praktický hnědý potah.

Pracovní stůl a konzola vybavená všemi myslitelnými vymožeností se nacházely uprostřed místnosti. V rohu u okna čekala Mirina Angeliniová, zahalená do dlouhého smutečního hávu. Whitney šel nejdřív k ní, něco jí tiše řekl a stiskl jí ruku. Pak upřel jeden varovný pohled na Evu a nechal obě ženy o samotě.

„Slečno Angeliniová,“ začala Eva, „znala jsem vaši matku, pracovala jsem s ní a obdivovala jsem ji. Ztráta, která vás postihla, mě velmi zarmoutila.“

„To asi každého,“ hlesla Mirina. Hlas měla zrovna tak bezbarvý a bezkrevný jako tváře. Tmavé, skoro černé oči se jí skelně leskly. „Snad jen s výjimkou toho, kdo ji zabil… Předem se omlouvám, že vám asi moc nepomůžu, poručíku. Ten tlak byl příliš silný. Nadopovala jsem se sedativy. Asi vám už řekli, že se s tím nedokážu vyrovnat.“

„Byly jste si s matkou velmi blízké.“

„Máma byla nejúžasnější žena, jakou jsem kdy poznala. Čekala jste, že ponesu takovou ztrátu klidně a hrdinně?“

Eva popošla blíž a usadila se do jednoho z hnědých křesel. „Ne, to po vás nemůže nikdo chtít.“

„Otec by rád, abych se na veřejnosti chovala statečně,“ pokračovala Mirina a otočila hlavu k oknu. „Vím, že jsem ho svým chováním zklamala. Velmi mu záleží na tom, jak člověk před lidmi vypadá.“

„Na vaší matce mu taky záleželo?“

„Ano. Jejich životy byly pevně propojené, v osobní i profesionální oblasti. Ani rozvod na tom nic nezměnil. Otec trpí.“ Přerývaně se nadechla. „Nedá to na sobě znát, na to je příliš hrdý, ale trpí. Miloval ji. Všichni jsme ji milovali.“

„Slečno Angeliniová, když jste s matkou hovořila naposled, v jaké byla náladě? O čem a o kom jste si povídaly?“

„Den před tím, než umřela, jsme spolu mluvily po videotelefonu. Snad hodinu, možná víc. Plánovaly jsme svatbu.“ Z očí jí vyhrkly slzy a kutálely se po bledých tvářích. „Obě jsme myslely jenom na svatbu. Poslala jsem jí po síti obrázky šatů. Šatů pro nevěstu a kolekcí pro její matku. Navrhoval je Randall. Povídaly jsme si o nich. Nepřipadá vám malicherné, že jsme spolu při posledním rozhovoru debatovaly o módě?“

„Ne, vůbec ne. Naopak, vypovídá to o vašem přátelském, láskyplném vztahu.“

Mirina si přitiskla ruku na ústa. „Myslíte?“

„Ano, myslím.“

„O čem vy si povídáte se svojí mámou?“

„Žádnou nemám. Nikdy jsem ji nepoznala.“

Mirina zamžikala, ale v příští chvíli byl její pohled znovu soustředěný. „To musí být zvláštní. Jaké to je, nepoznat matku?“

„Já…“ Pro Evu to byl prostý fakt, který nebylo možné nijak popsat. „Jinak to cítím já, jinak byste to cítila vy, slečno Angeliniová,“ řekla mírně. „Když už hovoříme o vaší matce, nezmínila se před vámi, že jí někdo nebo něco dělá starosti?“

„Ne. Jestli myslíte pracovní problémy, tak o těch jsme spolu skoro nemluvily. Právnické záležitosti mě moc nezajímaly. Máma byla šťastná, moc šťastná, že na pár dnů přiletím. Hodně jsme se smály. Já vím, že její maska, profesionální póza právnicky, byla jiná, ale když byla se mnou nebo s někým z rodiny, chovala se… klidněji, víc uvolněně. Dobírala jsem si ji kvůli Georgeovi: Když už Randall navrhl svatební šaty pro mě, mohl by jedny vymyslet i pro ni.“

„Co na to ona?“

„Jenom se smála. Máma se ráda smála,“ dodala Mirina trochu nepřítomně. Sedativum začalo účinkovat. „Řekla, že vdávat dceru je velmi zábavné a ona si to nechce kazit tím, že by si na bedra přibrala starosti nevěsty. Měla George ráda a myslím, že jim to spolu klapalo, ale neřekla bych, že ho milovala.“

„Opravdu?“

„Ovšem že ne.“ Na rtech se jí objevil náznak úsměvu a oči měly skelný lesk. „Když někoho milujete, potřebujete s ním být, ne? Stát se

součástí jeho života a učinit z něj součást sebe samé. Nic z toho máma u George nehledala. Vlastně u nikoho.“

„A pan Hammett? Ten o to stál?“

„Těžko říct. Jestli ano, nedával to moc najevo a nechával jejich vztah volně plynout. A já taky plynu…,“ zamumlala. „Mám pocit, jako bych tady vůbec nebyla.“

Eva potřebovala její odplutí o něco pozdržet. Vstala, došla ke konzole a poručila si sklenici vody. Pak se s ní vrátila zpátky a vtiskla ji Mirině do ruky.

„Nebyl jejich vztah zdrojem třenic mezi ním a vaším otcem? Nebo mezi vaším otcem a matkou?“

„No… bylo to trochu divné, ale ničemu to nevadilo.“ Mirina se znovu usmála. Byla teď ospalá a tak vláčná, že si mohla založit ruce na okenní římse a propadnout se do dřímoty. „Zní to jako protimluv. Jenže to byste musela znát otce. Prostě se tím nehodlal zatěžovat. Nebo aspoň nedopustil, aby mu to kazilo chuť k jídlu. S Georgem jsou pořád přátelé.“

Sklouzla zrakem ke sklenici, jako by si teprve teď uvědomila, že ji drží v ruce, a malinko z ní usrkla. „Nevím, jak by se tvářil, kdyby se máma s Georgem chtěli vzít, ale teď už je to jedno.“

„Podílíte se na otcových obchodech, slečno Angeliniová?“

„V oblasti módy. Nakupuji všechno zboží pro butiky v Římě a v Miláně, mám konečné slovo v tom, jaké modely poputují do naší pařížské a newyorské prodejny, a tak dál. Taky trochu cestuju po módních přehlídkách, ale jinak o cestování moc nestojím. Mimo planetu létám vyloženě nerada. Co vy?“

Eva pochopila, že se Mirina čím dál víc vzdaluje. „Nikdy jsem neopustila Zemi.“

„Ne? Je to příšerné. Randy tam lítá rád. Prý je to dobrodružství… O čem jsem to mluvila?“ Prohrábla si rukou nádherné zlaté vlasy a Eva zachytila sklenici dřív, než se mohla skutálet na podlahu. „Už vím, o nakupování. Ráda nakupuju šaty. Nic jiného mě na podnikání nikdy nezajímalo.“

„Vaši rodiče a pan Hammett byli podílníky společnosti Mercury.“

„Jistě. Mercury je náš výhradní přepravce.“ Víčka jí poklesla. „Je rychlý a spolehlivý.“

„Není vám známo, že by se tato firma nebo některé jiné firmy, v nichž měli rodiče podíly, ocitly v nesnázích?“

„Ne, nic takového.“

Bylo načase obrátit list. „Věděla vaše matka o tom, jak moc se Randall Slade zadlužil v kasinech?“

V Mirině poprvé vzplála jiskřička života – a byla to jiskřička hněvivá. V očích jí zablesklo a zdálo se, že se rázem probudila. „Do Randallových dluhů jí nic nebylo. To je jenom moje a jeho věc. Musíme se s tím vyrovnat sami.“

„Matce jste o tom neřekla?“

„Proč bych jí měla přidělávat starosti kvůli něčemu, co už bylo na dobré cestě? Ano, Randall měl problémy s hazardem, ale přijal nabízenou pomoc. Dneska už nehraje.“

„Ale velké dluhy zůstaly.“

„Splácí je,“ řekla Mirina dutě. „Dohodl se na splátkovém kalendáři.“

„Vaše matka byla bohatá žena a vy teď zdědíte značnou část jejího jmění.“

Sedativa nebo žal otupily Mirinin mozek natolik, že přehlédla jasný význam Eviných slov. „To ano, jenže mámu mi nikdo nevrátí, nemyslíte? Už nemám mámu. Až si budu brát Randalla, ona u toho nebude. Nebude…,“ zopakovala a tiše se rozvzlykala.

David Angelini nebyl tak křehký jako jeho sestra. Své pocity dával najevo velmi nedůtklivě a bylo na něm znát, že se stěží ovládá. Podle všeho jej uráželo už samo pomyšlení, že po něm někdo chce, aby se bavil s policistkou.

Eva seděla proti němu ve Whitneyho pracovně a kladla mu otázky. Odpovídal na ně stručně, staženým, ale kultivovaným hlasem.

„Musel jí to udělat nějaký maniak, kterého předtím skřípla,“ prohlásil. „Její práce ji příliš často přiváděla do blízkosti zločinu.“

„Vám se nelíbilo, co dělá?“

„Nikdy jsem nechápal, co ji na té práci baví. Proč na ní tak lpí.“ Zvedl k ústům sklenku, kterou si přinesl, a upil z ní. „Jenže ona ji bavila – a nakonec ji zabila.“

„Kdy jste viděl matku naposled?“

„Osmnáctého března. Na svoje narozeniny.“

„Pak jste ji už nekontaktoval?“

„Mluvil jsem s ní asi týden před tím, než zemřela. Běžný rodinný telefonát. Vždycky jsme si volali aspoň jednou týdně.“

„V jakém byla rozpoložení?“

„Byla posedlá Mirininou svatbou. Matka nedělala nikdy nic polovičatě. Na tu svatbu se připravovala zrovna tak puntičkářsky jako na kterýkoli kriminální případ. Doufala, že se to přenese i na mě.“

„Co že se přenese?“

„Svatební horečka. Pod slupkou žalobkyně to byla romantická ženská. Chtěla, abych si našel vhodnou partnerku a založil rodinu. Řekl jsem jí, že to přenechám Mirině a Randymu a budu se ještě nějakou dobu věnovat jenom podnikání.“

„Aktivně se účastníte obchodů firmy Angelini Exports. Jistě tedy víte o jejích finančních těžkostech.“

Jeho rysy ztvrdly. „To jsou prkotiny, poručíku. Drobnosti. Nic víc.“

„Podle informací, které mám, jde o víc než o pouhé prkotiny, pane Angelini.“

„Naše firma je solidní. Jistě, potřebovala trochu reorganizovat a restrukturalizovat, ale na tom už se pracuje.“ Zašermoval rukou s elegantními prsty a blýskavým zlatem. „Pár lidí se dopustilo politování-hodných chyb, ale ty lze snadno a rychle napravit. S matčiným případem to nemá vůbec nic společného.“

„Mám v popisu práce zkoumat každou věc ze všech úhlů, pane Angelini. Vaše matka po sobě zanechala velký majetek. Váš otec zdědí mnoho podílů v různých společnostech – a vy jakbysmet.“

David prudce vyskočil. „Nezapomínejte, že mluvíte o mé matce! Jestli podezíráte kohokoli z rodiny, že by jí mohl ublížit, pak udělal inspektor Whitney kolosální chybu, když vám ten případ svěřil!“

„Na takový názor máte jistě právo. Holdujete hazardu, pane Angelini?“

„Co je vám do toho?“

Protože pořád stál, stoupla si Eva taky. „Jenom se ptám.“

„Ano, občas si zahraju, jako spousta jiných lidí. Odpočinu si při tom.“

„Kolik dělají vaše dluhy?“

Angelini sevřel pevněji sklenici. „Být tady matka, řekla by mi, abych se poradil se svým advokátem.“

„Na to máte samozřejmě právo. Já vás z ničeho neobviňuji, pane Angelini. Velmi dobře vím, že tu noc, kdy došlo k vraždě, jste byl v Paříži.“ *Jenže zrovna tak je mi známo, že kyvadlové spoje přes Atlantik odlétají každou hodinu*, pomyslela si. „Musím si udělat obrázek. Jasný a úplný. Nejste povinen mi odpovídat. Já se k potřebným informacím dostanu i bez vás.“

Angelinimu chvíli hrály svaly okolo čelisti. „Osm set tisíc, plus minus nějaký ten dolar.“

„Máte potíže se splácením?“

„Milý poručíku, nejsem ani podvodník, ani žebrák,“ řekl dost škrobeně. „Svoje dluhy dokážu splatit velmi rychle – a taky je splatím.“

„Matka o nich věděla?“

„A nejsem ani malé dítě, abych se chytal mámy za sukni, kdykoli si rozbiju koleno.“

„Vy a Randall Slade jste hrávali společně?“

„Ano. Ale sestře se to nelíbilo a Randy se musel své záliby vzdát.“

„Předtím se ale stačil zadlužit i on.“

Davidovy oči, tak podobné otcovým, byly jako dva kusy ledu. „O tom nic nevím. A taky s vámi nebudu mluvit o jeho záležitostech.“

Ale ano, budeš, pomyslela si Eva, ale zatím to nechala být. „Co ten průšvih v Sektoru 38 před pár lety? Tam jste byl taky?“

„V Sektoru 38?“ Tvářil se, jako by opravdu nevěděl, o čem je řeč.

„Satelit s hernami.“

„Často lítám na víkend na Vegas II, ale nevzpomínám si, že bych někdy navštívil kasino v tom vašem sektoru. A vůbec nevím, o jakém průšvihu mluvíte.“

„Hrajete ruletu?“

„Ne, ruleta je pro pitomce. Tu hraje jenom Randy. Já mám radši oko.“

Randall Slade vůbec nevypadal jako pitomec. Eva měla pocit, že před ní stojí člověk, který umí zdolávat překážky za pochodu, aniž zvolní krok. A už vůbec nevypadal jako módní návrhář. Oblékal se jednoduše. Jeho černý oblek nekrášlily žádné ozdobné knoflíky a stužky, jak

to bylo právě v módě, a široké dlaně by slušely spíš dělníkovi než umělci.

„Doufám, že budete stručná," řekl tónem člověka, zvyklého udílet rozkazy. „Mirina si šla nahoru lehnout. Nerad bych ji nechával dlouho o samotě."

„Dobře, budu stručná." Eva nic nenamítala, když vytáhl zlaté pouzdro s tenkými černými cigaretami, i když formálně by protestovat mohla. Počkala, až si jednu zapálí. „Jaké vztahy jste měl s žalobkyní Towersovou?"

„Přátelské. Brzy se měla stát mou tchyní. Spojoval nás hluboký cit k Mirině."

„Proti vašemu sňatku nic nenamítala?"

„Nemám důvod si to myslet."

„Spolupráce s firmou Angelini Exports je pro vás velmi přínosná."

„To ano." Vypustil obláček kouře, lehce vonícího po citrónové mátě. „A rád si lichotím, že i já jsem přínosem pro ně." Přelétl zrakem její šedý kostým. „Střih i barva jsou neuvěřitelně fádní. Měla byste si vybrat z mé newyorské konfekční kolekce."

„Díky, budu si to pamatovat."

„Nerad vídám krásné ženy v nehezkých šatech." Usmál se a Evu překvapil jeho šarm. „Slušely by vám odvážnější barvy a přiléhavější linie. Ženám s vaší postavou dobře padnou."

„Občas mi to říkají," utrousila Eva a vzpomněla si na Roarkea. „Pane Slade, brzy si vezmete velmi bohatou ženu."

„Vezmu si především ženu, kterou miluji."

„A naštěstí je i bohatá."

„Přesně tak."

„Vy totiž potřebujete peníze."

„To potřebujeme všichni, ne?" podotkl uhlazeně, pobaveně a bez sebemenšího náznaku nedůtklivosti.

„Máte dluhy, pane Slade. Mimořádně velké dluhy, jejichž splácení může být velmi bolestné."

„To máte úplnou pravdu." Znovu potáhl z cigarety. „Jsem gambler závislý na hře, poručíku. Ale léčím se. S Mirininou pomocí a podporou prodělávám odvykací kúru. Už jsem nehrál celé dva měsíce a pět dnů."

„Ruleta?“

„Bohužel.“

„Kolik dlužíte? Aspoň zhruba.“

„Pět set tisíc.“

„A kolik zdědí vaše nastávající?“

„Přibližně třikrát tolik. Když připočteme akcie a podíly, které nám nepřinesou hotové peníze nebo možnost úvěru, tak ještě víc. Kdybych svou nastávající tchyni zavraždil, určitě bych si dost pomohl.“ Zamyšleně zamáčkl oharek. „Ale zrovna tak lukrativní je i smlouva na podzimní kolekci modelů, kterou jsem nedávno podepsal. Ne, peníze pro mě nejsou tak důležité, abych kvůli nim vraždil.“

„A co hazard? Ten je pro vás důležitější?“

„Ruleta je jako krásná žena: přitažlivá, vzrušující, nevypočitatelná. Ale musel jsem si vybrat mezi ní a Mirinou. A abych si udržel Mirinu, nezastavím se před ničím.“

„Před ničím?“

Pochopil a naklonil hlavu k rameni. „Před ničím.“

„Ví vaše snoubenka o té události v Sektoru 38?“

Z tváře mu rázem zmizel pobavený a trochu domýšlivý výraz. Celý zbledl. „Je to už skoro deset let. A s Mirinou to nemá co dělat. Vlastně vůbec s ničím.“

„Takže jste jí o tom neřekl.“

„Tehdy jsem ji ani neznal. Byl jsem mladý blázen a za své klopýtnutí jsem draze zaplatil.“

„Nepověděl byste mi, jak k tomu klopýtnutí došlo?“

„Nemá to nic společného s tímhle případem.“

„Nenechte se prosit.“

„Do háje, za všechno může jedna jediná noc. Hodně jsem pil a udělal jsem tu blbost, že jsem míchal alkohol s drogami. Ta ženská se zabila sama. Vyšetřování ukázalo, že se předávkovala.“

Nepovídej, řekla si Eva v duchu. „Ale vy jste byl u toho,“ zkusila to.

„Byl jsem zfetovaný. Prohrál jsem v ruletě víc, než jsem si mohl dovolit, a udělal jsem scénu. Říkám vám, byl jsem mladý kluk. Vynadal jsem jí, tvrdil jsem, že za to může ona. Možná jsem jí i vyhrožoval. To si nepamatuju. Jo, pohádali jsme se přede všemi. Dala mi fac-

ku a já jsem ji vrátil. Není to nic, čím bych se mohl chlubit. Dál si na nic nevzpomínám.“

„Opravdu, pane Slade?“

„Řekl jsem to u soudu. Jediné, co vím, je, že jsem se probudil v malé špinavé místnosti. Leželi jsme nazí v posteli a ona nedýchala. Byl jsem pořád grogy. Pak přišli lidi z bezpečnostní agentury. Asi jsem je zavolal. Všechno si vyfotili. Ujistili mě, že snímky byly zničeny, jakmile byl případ uzavřen a soud rozhodl o mé nevině. Skoro jsem tu ženskou neznal,“ pokračoval a dostával se do varu. „Padl jsem na ni u baru – aspoň si to myslím. Můj obhájce vypátral, že šlo o profesionální společnici bez licence. Dělala v kasinech.“ Zavřel oči. „Myslíte si, že stojím o to, aby se Mirina dozvěděla, že jsem byl kdysi podezřelý z vraždy nějaké prostitutky? Co na tom, že jenom krátce?“

„Ne,“ odpověděla Eva tiše, „nemyslím. A jak jste sám řekl, pane Slade: Abyste si udržel Mirinu, nezastavíte se před ničím.“

Když vyšla ven z inspektorovy pracovny, Hammett už na ni čekal. Tváře měl ještě propadlejší a šedivější než obyčejně.

„Říkal jsem si, jestli byste neměla chvíli čas, poručíku… Evo…“

Diskrétně pokynula rukou, pustila ho do pracovny jako prvního a zavřela dveře, aby k nim nedoléhal šum konverzace.

„Musí to pro vás být hrozný den, Georgei.“

„Ano, hrozný. Chtěl jsem se zeptat… potřebuju vědět… Dozvěděla jste se už něco? Cokoli?“

„Vyšetřování stále probíhá. Nemohu vám říct nic než to, co už víte z médií.“

„Určitě víte víc.“ Hlas mu přeskočil do fistule dřív, než se dokázal ovládnout. „Aspoň něco!“

Přes všechnu nedůvěru, kterou k němu chovala, ho Evě přišlo líto. „Děláme, co je v našich silách.“

„Mluvila jste s Angelinim, s jeho dětmi, dokonce s Randym. Jestli něco důležitého věděli, určitě vám to řekli a já mám právo to vědět taky.“

Nervy? pomyslela si Eva. *Nebo jen zármutek?*

„Ne,“ řekla tiše, „nemáte. Nemůžu vám poskytnout žádné informace, které jsem získala během rozhovorů, výslechů a vyšetřovacího procesu.“

„Vyšetřujete vraždu ženy, kterou jsem miloval!“ vybuchl Hammett a bledý obličej mu zbrunátněl. „Stačilo málo a byli jsme manželé!“

„Chtěli jste se vzít, pane Hammette?“

„Mluvili jsme o tom.“ Přejel si rukou po obličeji. Lehce se mu třásla. „Mluvili jsme o tom,“ zopakoval a krev se mu opět vytratila z tváří. „Jenže pokaždé do toho přišel nový případ, bylo třeba dávat dohromady nová fakta. Zdálo se, že máme spoustu času.“ Zaťal pěsti a odvrátil se od ní. „Nezlobte se, že jsem na vás křičel. Nejsem ve své kůži.“

„Nic se nestalo, Georgei. Vy se taky nezlobte.“

„Odešla mi,“ hlesl tichým, zlomeným hlasem. „Odešla mi.“

Eva pro něj nemohla udělat nic jiného, než ho nechat o samotě s jeho bolestí. Zavřela za sebou a promasírovala si bolavý zátylek.

Cestou mávla na Feeneyho. „Potřebuju, abys prošťoural pár věcí,“ řekla mu, zatímco kráčeli k východu. „Jde o případ starý nějakých deset let. Jedno z hráčských doupat v Sektoru 38.“

„Na cos kápla, Dallasová?“

„Sex, veřejná ostuda a údajná sebevražda. Náhodná.“

„Do pytle,“ zamručel Feeney ponuře. „Těšil jsem se, že se večer podívám na ten mač.“

„Tohle nebude o nic míň zábavné,“ odtušila Eva. Chvíli pozorovala Roarkea, který právě pomáhal blondýně nasednout do auta, pak změnila směr a zamířila rovnou k němu.

„Díky za tip, Roarkeu.“

„Rádo se stalo, poručíku. Zdravím, Feeney,“ dodal s mírnou úklonou a vklouzl na sedadlo řidiče.

„Poslyš,“ ozval se Feeney, když se auto vzdalovalo, „on je na tebe fakt naštvanej.“

„Myslíš? Mně připadal normální,“ zavrčela Eva, přistoupila ke svému vozu a trhla klikou dveří.

Feeney jenom odfrkl: „To si říkáš detektiv, ženská?“

„Ty se teď starej o ten starý případ, Feeney. Hlavním podezřelým byl Randall Slade.“ A naštvaně zabouchla dvířka.

Kapitola sedmá

Feeneymu bylo jasné, že to, co zjistil, se Evě nebude zamlouvat. Protože věděl, jak zareaguje, a byl dostatečně chytrý, neinformoval ji o výsledcích pátrání osobně, ale poslal jí je po síti.

„Mám ty informace o Sladeově průšvihu," oznámil jí, když se jeho povadlý obličej objevil na monitoru. „Cpu ti je do počítače. Musím – ehm – musím ještě chvilku makat. Zatím jsem vyloučil asi dvacet procent obviněných, s kterýma měla Towersová tu čest. Jde to pomalu."

„Zrychli to, Feeney. Potřebujeme zúžit okruh podezřelých."

„No jo. Přenos je připravenej." Jeho obličej zmizel a na monitoru se objevila policejní zpráva o incidentu v Sektoru 38.

Zpráva běžela po obrazovce a Eva se mračila. Našla v ní v podstatě jen to, co už jí řekl Randall Slade. Podezřelý případ úmrtí v důsledku předávkování drogami. Oběť: jistá Carolle Leeová, narozená v kolonii New Chicago, nezaměstnaná, dvacet čtyři let. Obrázek ukazoval mladou tmavovlasou ženu, míšenku s exotickýma očima a kávovou pletí. Randall byl na policejním snímku bledý a měl skelný pohled.

Eva projížděla očima řádek za řádkem. Snažila se najít něco, co jí Randall zamlčel. Ale i kdyby nezamlčel nic, byl v pěkné kaši. Vraždu mu sice soud nepřišil, jenže pořád tady zůstávala další obvinění: Slade vyžadoval poskytnutí sexuálních služeb u prostitutky bez licence, přechovával zakázané chemikálie a neposkytl pomoc osobě v ohrožení života.

Měl z pekla štěstí, že se celá věc odehrála v obskurním Sektoru 38, v doupěti, které nebylo na očích. Ale kdyby se někdo – kdokoli – domákl podrobností a začal vyhrožovat, že je sdělí jeho krásné a křehké snoubence, byl by v tom Randall až po uši.

Věděla Towersová o tom všem? ptala se v duchu Eva. To byla otázka číslo jedna. Jak by se zachovala, kdyby znala Randallovo tajemství? Towersová-žalobkyně si mohla utřídit fakta, zvážit je a pustit celý případ z hlavy: Soud přece Sladea osvobodil.

Jenže co Towersová-matka? Milující matka, která dokázala déle než hodinu telefonovat s dcerou o šatech? Ztělesnění oddaného rodičov-

ství, žena, jež si dovedla udělat čas na detailní plánování dceřiny svatby? Odbyla by celou záležitost jako dávnou aférku nezkušeného mladíčka? Anebo by před ním bránila objekt jeho touhy vlastním tělem? I nyní, dávno poté, co dospěl v obezřetného muže?

Eva mhouřila oči a dál se probírala dokumenty. Když před ní na monitoru vyskočilo Roarkeovo jméno, ztuhla.

„Ty pacholku," zahrozila a bouchla pěstí do stolu. „Ty lumpe!"

Čtvrt hodiny nato už rázovala po nablýskané dlažbě haly Roarkeova firemního sídla na Manhattanu. V obličeji se jí nepohnul jediný sval, když vyťukala kód a přitiskla dlaň na identifikační panel Roarkeova soukromého výtahu. Neobtěžovala se zavolat předem. Plná spravedlivého rozhořčení vyjela do nejvyššího patra.

Recepční v elegantním předpokoji nasadila profesionální úsměv, ale sotva pohlédla na příchozí, zamrkala. „Poručíku Dallasová…?"

„Vyřiďte mu, že jsem tady. Buď si se mnou promluví hned teď, nebo ho předvolám na centrálu."

„On je… má jednání."

„Bude to?"

„Zavolám mu." Recepční se otočila v křesle a stiskla tlačítko domácího telefonu. Zatímco s mnoha omluvami vyřizovala vzkaz, Eva jí funěla na záda.

„Mohla byste chvíli počkat v jeho kanceláři, slečno…," požádala ji recepční a chystala se vstát.

„Znám cestu," odsekla Eva a vydala se po plyšovém koberci, aby vysokými dvojitými dveřmi vstoupila do Roarkeova newyorského svatostánku.

Před nějakou dobou by si sama nalila šálek kávy, popošla by k oknu a kochala by se výhledem ze stopadesátého poschodí. Dnes jen stála, každý nerv v ní netrpělivě vibroval a hluboko pod vším se ukrýval strach.

Pak se tiše odsunul panel ve východní stěně a vstoupil on. Na sobě měl tentýž tmavý oblek, který si předtím oblékl do katedrály. Panel se zase zasunul. Roarke měl ruku v kapse a pohrával si s utrženým knoflíkem od Evina šedého kostýmu.

„Jsi rychlá," začal nenucené. „Myslel jsem, že se objevíš až po schůzi správní rady."

„Asi si lichotíš, jak jsi chytrý," vyštěkla. „Řekl sis, že mi poskytneš nepatrné vodítko, abych se měla čím bavit. Krucinál, Roarkeu, nechápeš, že jsi v tom až po uši?"

„Opravdu?" Roarke se tvářil nevzrušeně. Posadil se do křesla a natáhl si nohy. „Jak jsem k tomu přišel?"

„To pitomé kasino, ve kterém Slade hrál, patřilo tobě. Stejně jako ta blechárna, kde zemřela jeho společnice. V tvém podniku pracovala šlapka bez licence."

„Nepovídej, že by se Sektor 38 hemžil štětkami, co si vydělávají načerno?" Pousmál se. „To jsem tedy šokován."

„Nehraj si se mnou. Tohle se tě náhodou týká. Mercury byl dost velký malér, ale tohle je ještě horší. A cokoli řekneš, jde do protokolu."

„Přirozeně."

„Snažím se, aby se tvoje jméno v tomhle případu objevovalo co nejmíň. Proč mi to tak komplikuješ?"

„Nechci vám nic komplikovat ani ulehčovat, poručíku."

„Prima, jak chceš." Eva dokázala zůstat stejně chladná jako on. „Přeskočíme otázky a odpovědi a půjdeme dál. Takže – Sladea jsi znal už tehdy."

„Neznal, vážně. Ne osobně. V podstatě jsem na něj dávno zapomněl. I na všechno ostatní. Teprve nedávno jsem někde něco hledal, a při tom jsem znovu narazil na tamtu věc. Dáš si kávu?"

„Už jsi zapomněl, žes byl svého času podezřelý z vraždy?"

„Byl," přikývl Roarke a nenucené sepjal ruce. „Nebylo to poprvé, kdy jsem měl co do činění s policií. A zřejmě ani naposled. Ale co je to proti věčnosti, poručíku? Prostě jsem si s tím nedělal hlavu."

„Prostě sis s tím nedělal hlavu," opakovala po něm Eva. „Jenom jsi nechal Sladea vyhodit z kasina."

„Myslím, že to za mě udělal ředitel."

„Byls tam osobně?"

„Ano, byl, když ne přímo tam, tak na satelitu určitě. Nespokojení zákazníci často tropí výtržnosti. Ale tehdy jsem to moc neregistroval."

Eva se zhluboka nadechla. „Když je to tak a tys pustil celou věc z hlavy, tak proč ses zbavil kasina, hotelu a všech svých podílů v Sektoru 38 do osmačtyřiceti hodin po vraždě Cicely Towersové?"

Roarke chvíli neříkal nic a jen jí hleděl do očí. „Z osobních důvodů," prohlásil pak.

„Roarkeu, řekni mi pravdu, už proto, abych mohla celé tohle spojení uložit k ledu. Já vím, že prodej Sektoru 38 neměl nic společného s Cicelyinou smrtí, ale na první pohled to vypadá podivně. ‚Osobní důvody' nejsou dostatečným vysvětlením."

„Mně to jako dostatečné vysvětlení připadalo. Tehdy určitě. Povězte mi, poručíku, opravdu si myslíte, že jsem Cicely vydíral kvůli mladické nerozvážnosti jejího nastávajícího zetě? Ze jsem si sehnal komplice, který ji vylákal do West Endu a podřízl ji, když odmítla spolupracovat?"

Pomyslela si, že by ho měla nenávidět. Vmanévroval ji do pozice, v níž musela sama odpovídat na otázky, místo aby je kladla. „Už jsem to řekla. Nevěřím, že bys měl cokoli společného s její smrtí. Myslím to vážně. Ale dostals mě do situace, kdy to musím vzít v potaz jako jednu z možností. Bude mě stát spoustu času a práce, než ji vyloučím. O to později polapím skutečného vraha."

„Do háje, Evo," zašeptal tak tiše a klidně, až ji z toho začalo pálit v krku.

„Co ode mě chceš, Roarkeu? Slíbils mi pomoc. Prý můžu využít tvoje konexe – a teď mi házíš klacky pod nohy jenom proto, že jsi na mě naštvaný kvůli tamtomu."

„Změnil jsem názor," prohlásil stroze, vstal z křesla a vydal se k pracovnímu stolu. „Hned v několika věcech," dodal. Jeho upřený pohled se jí zabodával do srdce.

„Stačí, když mi řekneš, proč jsi ty podíly prodal. Je to moc nápadná souhra náhod."

Roarke chvíli zpytoval své rozhodnutí udělat pořádek ve vlastních aktivitách, které hraničily se zákonem, a těch nejkřiklavějších se zbavit docela. „Ne," zamumlal, „to ti říct nemůžu."

„Proč mě stavíš do takové pozice? Má to být trest?"

Znovu se posadil, opřel se a sepjal ruce. „Chápej to, jak chceš."

„Spadneš do toho až po uši. Zrovna tak jako posledně. Máš to zapotřebí?" Rozzlobeně se opřela dlaněmi o stůl. „Copak to nevidíš?"

Zahleděl se jí do tváře, do tmavých, ustaraných očí i na svérázný účes. „Vím, co dělám," řekl. Ale dvakrát jistý si tím nebyl.

„Roarkeu, pochop mě, teď už nestačí, že vím, že v tom nemáš prsty. Musím mít důkazy.“

Toužil ji pohladit. Toužil po tom tak silně, až ho začaly svrbět prsty. Ale ze všeho nejvíc toužil po tom, aby ji mohl nenávidět za to, co právě řekla. „Vážně to víš, Evo?“

Napřímila se a připažila. „Na tom nezáleží.“ Pak se otočila a odešla.

Ale záleží, pomyslel si Roarke. *V téhle chvíli záleží ze všeho nejvíc právě na tom.* Naklonil se nad stůl. Byl zjevně otřesený. Teď už by si mohl ulevit kletbou. Velké oči barvy irské whisky už na něj nehleděly. Mohl by ji proklít za to, co z něj udělala. Málem se plazil po kolenou a žebral o sebemenší drobky její přízně, které mu byla ochotna předhodit.

Ale kdyby opravdu padl na kolena, nejspíš by ji časem začal nenávidět stejně jako sám sebe.

Uměl přelstít soupeře a vymanévrovat protivníka. Dovedl se bít za své zájmy a cíle. Ale velmi pochyboval o tom, zda by dokázal přelstít, vymanévrovat nebo porazit Evu.

Vytáhl knoflík z kapsy, chvíli si s ním hrál a prohlížel si jej, jako by šlo o zajímavý hlavolam, který je třeba vyřešit.

Žasl nad vlastní hloupostí. S pocitem hanby si uvědomil, co s člověkem udělá láska. Potom vstal a strčil si knoflík do kapsy. Musel zpátky na schůzi. Obchody nesměly jít stranou.

Vzápětí ho napadlo, že bude muset vypátrat, zda ze Sektoru 38 neunikly nějaké zprávy o Sladeově zatčení – a pokud ano, kudy a jak.

Setkání s Nadine se Eva nemohla vyhnout. Zlobilo ji, že nemá jinou možnost a že si musí naplánovat večer tak, aby po schůzce ještě stihla živě vysílané zpravodajství.

Usadila se u stolku v malé kavárně zvané Studio v sousedství sídla televizní společnosti Channel 75. Díky tichým zákoutím a listnatým stromům v květináčích stál tento podnik o několik tříd výš než Modrá veverka. Eva mrkla na ceny na lístku – televizní reportéři měli daleko vyšší platy než policisté – a objednala si pepsicolu.

„Měla by sis dát koblihy,“ doporučila jí Nadine. „Tahle kavárna je jimi pověstná.“

„To ráda věřím," odtušila Eva a pomyslela si, že každá sušená a znovu „nacucaná" borůvka by ji vyšla na pět babek. „Bohužel mám málo času."

„Já taky," přikývla Nadine. Měla ještě stále mejkap, v němž vystupovala před kamerou. Eva nikdy nedovedla pochopit, jak může někdo snést celé hodiny zalepené póry pokožky.

„Tak začni," vyzvala reportérku.

„Dobře." Nadine rozlomila koblihu, ze které se vyvalila lákavá vůně. „Zprávou dne je samozřejmě poslední rozloučení: Kdo všechno se dostavil a co řekl. Plus spousta drobných reportáží o rodině. Hlavní pozornost je zaměřena na truchlící dceru a jejího snoubence."

„Proč?"

„Lidi to zajímá, Dallasová: Mrzký zločin zhatil velkolepé svatební přípravy! Proslýchá se, že odložili svatbu až na začátek příštího roku."

Nadine ukousla kus koblihy a Eva se snažila ignorovat závistivou reakci vlastního žaludku. „Drby mě nezajímají, Nadine."

„Ale pomáhají vytvořit atmosféru. Mimochodem, byl to spíš záměr než indiskrece. Někomu záleželo na tom, aby se novináři dozvěděli, že se svatba odkládá. Tak mě napadá, že třeba ani žádná nebude. Čichám v té rajské pohodě něco shnilého. Proč by si měla Mirina právě v téhle situaci držet Sladea od těla? Člověk by spíš čekal, že udělají pěknou malou soukromou svatbu, aby jí Slade stál co nejdřív po boku a mohl jí být oporou."

„Možná ji opravdu plánují a jen se snaží zmást stopu."

„Možná. Taky se říká, že bez Towersové coby prostředníka přestanou Angelini a Hammett společně podnikat. Během obřadu se jeden k druhému chovali velmi chladně. Za celou dobu spolu nepromluvili – ani před ním, ani po něm."

„Odkud to víš?"

Nadine se na tváři rozhostil potěšený kočičí úsměv. „Mám své zdroje. Angelini potřebuje peníze, a to velmi rychle. Roarke se nabídl, že odkoupí jeho akcie včetně podílu v Mercury, který zdědil po Towersové."

„Vážně?"

„Tos nevěděla? Zajímavé.“ Nadine si se zlomyslným výrazem olízla drobečky z prstů. „A ještě zajímavější je, žes v katedrále neseděla vedle Roarkea.“

„Řekněme, že jsem tam byla služebně,“ vysvětlila Eva krátce.

„Další shnilotina v rajské zahradě,“ zašeptala Nadine, ale vzápětí už se zase tvářila civilně. „Poslyš, Dallasová, já tě mám celkem ráda. Sama nevím proč, ale mám. A jestli vám to s Roarkem neklape, je mi to fakt líto.“

Jestli si Eva na něco nikdy nepotrpěla, bylo to důvěrné svěřování se mezi čtyřma očima. Zavrtěla se na židli. Nejvíc ji překvapilo, že teď na malý okamžik pocítila nutkání jít s pravdou ven. Nakonec aspoň ocenila novinářské schopnosti své známé. „Přesná trefa,“ zopakovala několikrát.

„No jo.“ Nadine pohodila ramenem a znovu kousla do koblihy. „Jinak nikdo nic určitého neví,“ konstatovala stručně. „Hodně se spekuluje o Angeliniho finančních těžkostech, o tom, že jeho syn je notorický gambler, o spojitosti s případem Fluentes.“

„To poslední pusť klidně z hlavy,“ přerušila ji Eva. „Fluentes jde za katr. Sám to dobře ví a ví to i jeho advokát. Důkazy jsou naprosto jasné. Kdyby nechal oddělat Towersovou, na věci by to nic nezměnilo.“

„Ale mohl na ni mít vztek.“

„To mohl. Jenže Fluentes je nula. Nemá konexe ani prachy na zaplacení velké ryby, která by dokázala oddělat Towersovou. Tohle nesedí. Probíráme všechny, které kdy poslala do lochu, ale zatím máme houby.“

„Jak tě tak poslouchám, tak teorii o pomstě jsi už škrtla.“

„Jo. Stopa vede blíž k rodině.“

„K někomu konkrétnímu?“

„Ne,“ zavrtěla Eva hlavou, zatímco Nadine zevrubně zkoumala její výraz. „Nic takového,“ zopakovala ještě jednou. „Zatím nic, čeho bych se mohla chytit. A právě v tomhle mi musíš píchnout. Pátrej – ale dokud ti nedám pokyn, nesmí nic do éteru.“

„To je přece v podmínkách smlouvy, ne?“

Eva jí pak stručně pověděla o události v Sektoru 38.

„Kristova noho, to je bomba! Ale poslyš, Dallasová, soudní protokol je přece veřejný!“

„To asi je, ale dokud ti nedám tip, nebudeš vědět, kde ho najít. Drž se naší dohody, Nadine. Nic nezveřejňuj a pátrej. Zkus zjistit, jestli o tom případu někdo ví nebo se o něj zajímá. Jestli zjistíme, že to všechno má nějakou souvislost s vraždou, dám ti vědět. V opačném případě záleží jenom na tvém svědomí, jestli pustíš do éteru reportáž, kvůli které ten člověk přijde o pověst i o snoubenku.“

„Nemyslíš, že by to bylo pod mou úroveň, Dallasová?“

„Přijde na to, jak vysoká ta tvoje úroveň je. Povídám ti, Nadine, drž všechno pod pokličkou.“

„Hm.“ Nadine horečně přemýšlela. „Slade byl v době vraždy v San Francisku.“ Na okamžik se odmlčela. „Ano, nebo ne?“

„Podle všech záznamů ano.“

„Jenže ze západního pobřeží na východní lítají desítky kyvadel. Tam a zase zpátky, každou hodinu.“

„To je pravda,“ přisvědčila Eva a vstala. „Zůstaneme v kontaktu, Nadine. A pamatuj si to o té pokličce.“

Eva šla spát brzy. Když v jednu ráno zapípal videotelefon, právě se s křikem budila z hrůzného snu. Zpocená a roztřesená ze sebe strhla pokrývky a odháněla ruce, které jí šmátraly po těle.

Zadusila v hrdle další výkřik, přitiskla si dlaně na oči a snažila se zahnat nevolnost. Aniž rozsvítila, zapnula příjem, ale ještě předtím odpojila videokameru.

„Dallasová,“ ohlásila se.

„Dispečink. Hlasová identifikace v pořádku. Bylo nalezeno tělo ženy, pravděpodobně vražda. Nahlášena adresa Central Park South 532, roh budovy. Nejvyšší pohotovost.“

„Potvrzuji příjem.“ Eva ukončila přenos a vyhrabala se z postele. Ještě stále se třásla pod dojmem snu.

Na místo činu dorazila za dvacet minut. Předtím si musela dopřát luxus v podobě horké sprchy, třebaže trvala pouhých třicet vteřin.

Udaná adresa se nacházela v mondénní čtvrti. Zdejší obyvatelé nakupovali v prvotřídních buticích, večeřeli v soukromých klubech a toužili po tom, aby se na společenském a ekonomickém žebříčku dostali ještě aspoň o stupínek výš.

Ulice zde byly tiché. Čtvrť se nacházela na rozhraní říše veřejných taxíků a soukromých vozidel. *Vyšší střední třída se vším, co k tomu patří,* pomyslela si Eva, zatímco obcházela štíhlou ocelovou budovu, z níž se obyvatelům naskýtal krásný výhled na park.

Ale vraždí se všude.

Aspoň tady se vraždilo docela určitě.

Zadní trakt budovy se nemohl chlubit stejně rozkošným výhledem, ale architekt vykompenzoval tento nedostatek alespoň pěknou zelenou plochou za domem. Za řadou zastřižených stromů stála ochranná zeď, oddělující jednotlivé domy navzájem.

Na úzké, kameny vydlážděné stezce, mezi hradbou zlatých petúnií, leželo tváří k zemi mrtvé tělo.

Ženské tělo, poznamenala si Eva a blýskla služebním odznakem směrem k čekajícím uniformám. Zavražděná měla tmavé vlasy i pleť a byla dobře oblečená. Eva si se zájmem prohlížela stylový, červenobíle proužkovaný podpatek, který trčel vzhůru z dláždění.

Smrt svou oběť vyzula.

„Udělali jste záběry?“

„Ano, poručíku. A doktor je na cestě.“

„Kdo oznámil nález?“

„Soused. Sel vyvenčit psa. Teď sedí uvnitř.“

„Známe jméno oběti?“

„Yvonne Metcalfová, poručíku. Bydlela v čísle 1126.“

„Ta herečka,“ zašeptala Eva. Jméno rozeznělo strunu v její paměti. „Vycházející hvězda.“

„Ano, prosím.“ Jeden z uniformovaných policistů pohlédl na zavražděnou. „Loni dostala cenu Emmy. Jezdila po Státech se svou talk show. Je dost slavná.“

„Teď je hlavně dost mrtvá. Nechtě kameru běžet a obraťte ji.“

To hlavní věděla Eva hned od začátku. Ještě dřív, než si na dlaně a prsty nastříkala ochranný film a než se sklonila k mrtvé, aby ji pomohla otočit. Všude bylo plno krve. Když se tělo ocitlo tváří vzhůru, někdo ostře sykl, ale Eva to nebyla. Včas se obrnila proti tomu, co uvidí.

Zavražděná měla prořízнuté hrdlo. Rána byla hluboká a její krásné zelené oči hleděly vzhůru na Evu jako dva němé otazníky.

„Cos měla k čertu společného s Cicely Towersovou?“ zabručela Eva. „Stejný způsob vraždy: Jediný řez nožem, který proťal krční tepnu. Žádná loupež, nic, co by svědčilo o sexuálním motivu nebo o tom, že se oběť bránila.“ Eva jemně zvedla bezvládnou ruku mrtvé a posvítila si na nehty i pod ně. Jiskřivě šarlatový lak zdobily tenké bílé proužky. Nehty byly v dokonalém stavu: Ani olámané, ani zatržené, bez kousků kůže nebo zaschlé krve pod nimi.

„Hodila se do gala. Škoda, že už nikdy nikam nedojde,“ poznamenala Eva a ukázala na přiléhavé červenobíle pruhované šaty. Pak přešla k věci: „Musíme zjistit, odkud šla nebo kam měla namířeno.“ Když zaslechla kroky, ohlédla se. Nebyl to však policejní lékař se svým týmem či „metaři“ sbírající přemety doličné. Eva ke svému znechucení poznala C. J. Morse a štáb stanice Channel 75.

„Vypadněte s tou kamerou.“ Lomcoval jí vztek. Prudce se vztyčila a vlastním tělem instinktivně zakryla výhled na mrtvou. „Tohle je místo zločinu.“

„Zatím jste ho tak neoznačili,“ opáčil Morse se sladkým úsměvem, „a tak sem může každý zcela volně. Sherry, udělej záběr té boty.“

„Natáhněte ty pitomé šňůry!“ zavelela Eva uniformám. „Kamery a rekordéry zabavit!“

„Nemůžete nám zabavit nádobíčko, dokud není místo činu policejně označeno,“ připomněl jí Morse. Mohl si vykroutit krk, aby něco zahlédl. „Sherry, udělej mi hezké panoráma a pak detail na krásnou tvářičku slečny poručíka.“

„Nakopu vás do zadku, Morse.“

„Udělejte to, Dallasová.“ Z očí mu sršela zášť. „Po tom, co jste mi provedla, nechci nic jiného, než vás dohnat k něčemu žalovatelnému a veřejně to odvysílat.“

„Jestli nezmizíte, až to tady vykolíkujeme, budete čelit žalobě vy sám.“

Morse se znovu usmál a vycouval. Spočítal si, že může ještě patnáct vteřin bez problémů natáčet. „Channel 75 má skvělé právníky.“

„Držte ho v šachu, i celý jeho štáb,“ zavrčela Eva na uniformovaného policistu. „Ať vypadnou, dokud tady neskončím.“

„Bránit médiím ve svobodné…“

„Polib mi, Morsei.“

„Ale co, Dallasová?“ Ještě když ho odváděli, šklebil se na celé kolo.

Když Eva dokončila ohledání a vrátila se na ulici, vysílal právě střízlivý vstup z místa činu. Bleskurychle se k ní otočil. „Poručíku Dallasová, můžete potvrdit, že Yvonne Metcalfová, hvězda pořadu *Naladťe si*, byla zavražděna?“

„Policie v tuto chvíli nemá co říct.“

„Je pravda, že Metcalfová bydlela v téhle budově a že dnes po půlnoci byla nalezena na zadním dvorku s prořízntutým hrdlem?“

„Bez komentáře.“

„Naši diváci jsou netrpěliví. V rozmezí jediného týdne byly dvě prominentní Newyorčanky zavražděny stejným způsobem a podle všeho stejným pachatelem. A vy nám k tomu nemáte co říct?“

„Na rozdíl od jistých nezodpovědných novinářů si policie počíná obezřetně a zajímá se spíš o fakta než o spekulace.“

„Není to spíš tak, že policie nedokáže těmto zločinům přijít na kloub?“ Rychle poodstoupil stranou a znovu k ní vzhlédl. „Vážený poručíku, nedělá vám starosti vaše pověst? A spojitost mezi oběma oběťmi a vaším blízkým známým Roarkem?“

„Hlavní věc je vyšetřování. Moje pověst je vedlejší.“

Morse se obrátil zpět na kameru. „V tuto chvíli je vyšetřování vedené poručíkem Evou Dallasovou evidentně na mrtvém bodě. Ani ne sto metrů od místa, na kterém stojím, došlo k další vraždě. Mladá, krásná a talentovaná žena, nadějná hvězda, byla zbavena života jediným brutálním řezem. Zrovna tak, jako se to před necelým týdnem stalo všeobecně vážené a odhodlané obhájkyni práva, Cicely Towersové. Možná bychom se neměli ptát, kdy policie dopadne vraha, ale která významná žena se stane jeho příští obětí. C. J. Morse pro Channel 75, živě z Central Park South.“

Kývl na kameramanku a pak obdařil Evu zářivým úsměvem. „Poslyšte, Dallasová, kdybyste se mnou spolupracovala, možná bych uměl naklonit veřejné mínění ve váš prospěch.“

„Kašlu na to, Morsei.“

„Ovšem musela byste slušně poprosit.“ Úšklebek mu nezmizel z tváře ani tehdy, když ho popadla za košili. „Pomalu, pomalu, nesahejte, když si nekoupíte!“

Eva byla o dobrou hlavu vyšší a chvíli si vážně pohrávala s myšlenkou, že by ho povalila na chodník. „Poslyšte, Morsei, chci vědět jenom jedno: Jak je možné, že druhořadý čmuchal dorazí i s celým štábem na místo zločinu deset minut po vyšetřovatelce?“

Morse si uhladil košili. „Mám své zdroje, poručíku, a o těch, jak dobře víte, vám nejsem povinen nic sdělovat.“ Jeho úsměv se zvrhl v grimasu. „Ostatně, v téhle chvíli bychom spíš měli mluvit o druhořadé vyšetřovatelce. Udělala byste mnohem líp, kdybyste se spřáhla se mnou místo s Nadine. To od vás bylo moc ošklivé, že jste mě pomohla vyštípat ze zpravodajství o Towersové.“

„Vážně? To ráda slyším, C. J., protože se mi z vás zvedá žaludek. Vy byste teď klidně šel tam dozadu i s vrčící kamerou a ukázal světu záběry té ženy. Vůbec vás nenapadne, že má právo na trochu ohledů. Nebo že někdo z jejích známých, možná přímo z rodiny, ještě neví o její smrti a najednou ji uvidí na obrazovce. Nemám pravdu?“

„Heleďte, držte se svého kopyta a já se zase budu starat o to své. Vám taky připadá košer, když se rýpete v mrtvolách.“

„V kolik jste dostal echo?“ zeptala se Eva stručně.

Chvíli váhal a napínal ji. „Když vám to povím, nemůžu tím nic zkazit. Přišlo na moji soukromou linku ve dvanáct třicet.“

„Od koho?“

„Od nikoho. Chráním svoje zdroje. Zavolal jsem do televize a zburcoval štáb. Je to tak, Sherry?“

„Je.“ Kameramanka pohodila ramenem. „Noční služba nás poslala přímo sem za naším C. J.. Tak funguje šoubyznys.“

„Udělám všechno, co bude v mých silách, Morsei, abych vás přinutila vydat policii deník přijatých hovorů. Předvolám vás k výslechu, udělám vám ze života peklo.“

„To se tedy těším.“ Jeho kulatá tvář se rozzářila. „Díky vám budu na obrazovce dvakrát častěji než teď. Procento sledovanosti překoná rekordy. A víte, co bude největší sranda? Až dám dohromady malou doprovodnou reportáž o Roarkeovi a jeho něžném vztahu k Metcalfové.“

Evě se sevřel žaludek, ale hlas jí nezakolísal. „Dejte si pozor, kam šlapete. Roarke není ani z poloviny tak blahosklonný jako já. A teď

zmizte i s celým štábem. Jestli páchnete na místo činu, zabavím vám nádobíčko.“

S těmi slovy se otočila, a když byla dostatečně daleko, vytáhla z kapsy komunikátor. Porušovala tím předpisy a koledovala si o důtku, ne-li o něco horšího, ale musela to udělat.

Podle toho, jak rychle se Roarke ozval, ještě neležel.

„Ale ale, poručíku, to je překvapení!“

„Mám jenom minutu. Co mi můžeš říct o svém vztahu k Yvonne Metcalfové?“

Roarke na obrazovce zdvihl obočí. „Jsme přátelé. Svého času jsme byli i víc.“

„Milenci?“

„Ano, krátce. Proč?“

„Protože je mrtvá, Roarkeu.“

Sotva znatelný úsměv mu zmizel z tváře. „Proboha, co se…?“

„Někdo jí prořízl hrdlo. Zůstaň v dosahu.“

„To je oficiální žádost?“ zeptal se hlasem tvrdým jako kámen.

„Ano, je… Roarkeu,“ zaváhala. „Je mi to líto.“

„Mně taky,“ opáčil Roarke a zavěsil.

Kapitola osmá

Najít pár styčných bodů mezi Cicely Towersovou a Yvonne Metcalfovou nebylo nijak těžké. Především byly obě zavražděny – stejným způsobem a stejným pachatelem. V obou případech šlo o všeobecně

známé, uznávané a obletované osobnosti. Obě slavily úspěchy ve své profesi a práce pro ně byla vším. A obě měly láskyplné zázemí, milující rodinu, která pro ně truchlila.

Přesto se pohybovaly ve velmi odlišných společenských a profesionálních kruzích. Yvonne se přátelila s umělci, herci a hudebníky, Cicely s právníky, policisty, podnikateli a politiky.

Cicely byla spořádaná dáma s bezchybným vkusem a žárlivě si střežila vlastní soukromí.

Yvonne byla veselá a nepořádná. Trochu obskurní herečka, prahnoucí po zájmu veřejnosti.

Ale někdo znal dost důvěrně jednu i druhou a měl odvahu je zavraždit.

V Cicelyině puntičkářsky vedeném adresáři i v Yvonnině zmateném diáři se vyskytovalo jediné stejné jméno: Roarkeovo.

Eva už potřetí během poslední hodiny procházela obě řady údajů na svém počítači a snažila se nalézt styčný bod. Jméno, které by korespondovalo s jiným jménem, adresu, profesi, koníčka. Tu a tam se začala rýsovat vzdálená možnost, ale byla pokaždé tak málo přesvědčivá, že by stěží ospravedlnila předběžný výslech dotyčné osoby. Eva přesto pátrala dál, protože věděla, že když nenajde nic dalšího, zůstane jedinou alternativou Roarke.

Zatímco se počítač snažil vypořádat se seznamem, po několikáté se probírala Yvonniným elektronickým diářem.

„Krucifix, proč si ta ženská nezapisovala jména?“ mumlala přitom. Diář obsahoval jen data a časy, případně nějaké iniciály, a často i drobné poznámky nebo symboly odrážející Yvonninu náladu.

13.00 – Crown Room, oběd s B. C. Jupíííí! Hlavně nepřijít pozdě. Vzít si ten zelený komplet s krátkou sukní. Zbožňuje pohotově ženské s dlouhýma nohama.

Den v kosmet. sal. „Paradise“. Chválabohu. 10.00. Zkusit stihnout trénink ve fitness paláci v osm. Uff.

Opulentní obědy, péče o pleť v jednom z nejlepších newyorských salonů, pak trocha potu v luxusní posilovně. Eva si pomyslela, že Yvonne vůbec nevedla špatný život. Komu stálo za to jej ukrátit?

Listovala elektronickým diářem až ke dni vraždy.

8.00 – prac. snídaně – malé modré šaty a boty k nim. HLAVNĚ VYPADAT JAKO PROFESIONÁLKA, YVONNE!!

11.00 – v kanceláři u P. P, dohodnout podmínky smlouvy. Předtím nákupy? SLEVY BOT U SAKSE. Bomba.

Oběd – vynechat zákusek (možná). Říct zajdovi, jak skvěle vypadal v bedně. Lhát kámošům se může. (Byl otřesný. Panebože!)

Volat domů.

Zajít k Saksovi, pokud to nestihnu dřív.

*Po 17.00 posezení u drinku. Zůstaň u minerálky, holka. Když se odvážeš, moc kecáš. Hlavně se neshodit, udělat dojem. Propagovat svůj pořad. $$$***. Nezapomenout na ranní fotografování. Ani kapku vína. Doma si zdřímnout.*

Půlnoc – schůzka. Může to být pěkně horký. Vzít si červenobílé proužky – a úsměv, úsměv, úsměv. Co bylo, to bylo. Nezabouchávej si zadní vrátka. Malé poměry atd. Pitomec pitomá.

Yvonne si zapsala, že má o půlnoci schůzku, ale ani slovo o tom s kým, kde a proč. Evidentně chtěla dobře vypadat. Setkala se s někým, koho dobře znala – zřejmě už dlouho. Co bylo, to bylo. Že by nějaké problémy z minula?

Milenec? Eva si to nemyslela. Yvonne přece nezvýraznila zprávu rámečkem ze srdíček ani si nepoznamenala, že má být sexy, sexy, sexy. Eva začala pronikat do jejího způsobu myšlení. Ta žena byla spokojená sama se sebou, potrpěla si na legraci a na svůj životní styl. A především byla ctižádostivá.

Proč si zapsala „úsměv, úsměv, úsměv“? Čekala, že se jí naskytne nová příležitost? Velká role, článek, nový scénář? Nebo se měla sejít s vlivným fanouškem?

Co by si asi zaznamenala, kdyby se měla setkat s Roarkem? ptala se Eva sama sebe. Nejspíš by ho označila velkým, zvýrazněným R a kolem by nasázela plot ze srdíček, dolarů nebo smějících se panáčků. Tak jako půl druhého roku před tím, než ji někdo zabil.

Eva ani nemusela listovat zpět k předchozím záznamům. Poslední poznámku o Roarkeovi si pamatovala téměř doslova.

20.30 – večeře s R. Mňam mňam. Bílý satén a stejné boty. Buď připravená, holka, třeba se na tebe usměje štěstí. Ten chlap má úžasné

tělo – ještě tak zjistit, co se děje v jeho hlavě. Ale co, hlavně být sexy. Uvidíme, jak se to vyvrbí.

Eva se netoužila dozvědět, jestli se na Yvonne nakonec opravdu usmálo štěstí. Ano, ona a Roarke byli milenci – on sám to otevřeně přiznával. Ale proč po záznamu o „bílém saténu“ nenásledoval žádný další, v němž by byla o Roarkeovi sebemenší zmínka? Eva si umínila, že to musí zjistit. Samozřejmě z čistě profesionálních důvodů.

Předtím ale znovu zajde do Yvonnina bytu a pokusí se rekonstruovat poslední den jejího života. Kromě toho si musí promluvit s několika lidmi – mimo jiné s Yvonninými rodiči. Volali jí aspoň jednou denně a ona se musela obrnit proti jejich drtivému zármutku a nevěřícnému úžasu.

Skutečnost, že teď musela pracovala čtrnáct až šestnáct hodin denně, jí vůbec nevadila. Naopak, v této životní etapě jí to docela vyhovovalo.

Čtvrtý den po vraždě Yvonne Metcalfové se Eva ocitla na mrtvém bodě. Podrobně a důkladně vyslechla dobrých pětatřicet lidí, ale pravděpodobný motiv neodhalila. Ba co víc, nenarazila na jediného člověka, který by zesnulou neobdivoval.

Nikde žádný šílený fanoušek. Yvonne dostávala hory elektronické pošty. Feeney seděl u počítače a všechnu ji zpracovával. V té, kterou až dosud prošel, nenarazil na jedinou hrozbu, ať už skrytou nebo otevřenou. Totéž platilo o jakýchkoli podivných nebo neslušných návrzích.

Velkým procentem byly zato zastoupeny nabídky k sňatku a jim podobný artikl. Eva je procházela bez velkého zájmu a nadšení. Nemohla vyloučit, že Yvonne napsal někdo, kdo předtím kontaktoval i Cicely, s postupujícím časem se ovšem tato šance stále zmenšovala.

Eva nakonec udělala to, co v dané fázi vyšetřování vícenásobné vraždy udělat musela. Policejní předpisy hovořily jednoznačně. Dohodla si schůzku s psychoanalytikem.

Zatímco čekala v předpokoji, zápolila se smíšenými pocity. Doktorka Mirová byla skvělá odbornice, nenápadná, ale výkonná a soucitná osoba, která dovedla snadno pronikat do podstaty problémů.

Právě proto se k ní Evě dvakrát nechtělo. Musela si neustále připomínat, že nepřichází kvůli osobním záležitostem a nemusí podstoupit terapeutické sezení. Není tady kvůli testům a nikdo se nebude šťourat v jejích myšlenkách, pocitech ani vzpomínkách.

Předmětem zkoumání měla být vrahova psychika.

Navzdory tomu měla Eva co dělat, aby jí srdce nebušilo a ruce se netřásly ani nepotily. Když dostala pokyn a vstoupila do ordinace, zjistila, že se jí chvějí kolena. Namluvila sama sobě, že to bude únavou.

„Dobrý den, poručíku.“ Světlemodré oči doktorky Mirové přelétly Evin obličej a všimly si únavy vepsané do jejích rysů. „Nezlobte se, že jste musela čekat.“

„To nic.“ Přestože by raději zůstala stát, přijala nabízené křesílko z modrého plastu a usadila se vedle doktorky. „Musím ocenit, jak rychle jste si udělala čas na můj případ.“

„Všichni děláme, co můžeme,“ odpověděla psychoanalytička konejšivě. „Kromě toho jsem si Cicely Towersové velmi vážila a měla jsem ji ráda.“

„Znala jste ji dobře?“

„Byly jsme stejně staré. Často mi poskytla radu a já jsem mnohokrát vystupovala jako svědek obžaloby. Ovšem i obhajoby,“ dodala a pousmála se. „To ostatně víte.“

„Snažím se udržovat konverzaci.“

„Zrovna tak jsem obdivovala talent Yvonne Metcalfové. Rozdávala kolem sebe spoustu radosti. Bude mnoha lidem chybět.“

„Někomu přece jenom chybět nebude. Ani jedna z nich.“

„To máte pravdu,“ přitakala doktorka Mirová a svým nenuceným, graciézním způsobem naprogramovala autokuchaře, aby připravil čaj. „Chápu, že asi trochu spěcháte, ale mně se pracuje mnohem líp, když mám tuhle svou ‚drogu‘. A jak vás tak pozoruji, dala byste si taky.“

„Myslím, že mi nic nechybí.“

Doktorka Mirová postřehla v jejím tónu pečlivě skrývané nepřátelství a zvedla obočí. „Zase stejná písnička. Jste přepracovaná. Úspěšným lidem se to zhusta stává.“ Podala Evě čaj v jednom ze svých hezkých porcelánových šálků. „Ale k věci. Seznámila jsem se s vašimi hlášeními, s důkazním materiálem, který jste nashromáždila, i s vašimi

teoriemi. Tady je psychický profil pachatele," dodala a poklepala na zapečetěný disk, ležící mezi nimi na stole.

„Vy už jste s tím hotová?" Eva se ani nepokoušela zakrýt rozladění. „Mohla jste mi to poslat po síti. Ušetřila byste mi cestu."

„To jistě, ale chtěla jsem si s vámi promluvit mezi čtyřma očima. Evo, máte co do činění s něčím… s někým velmi nebezpečným."

„Na to jsem přišla taky, paní doktorko. Ten někdo už prořízl hrdlo dvěma ženám."

„Zatím jen dvěma," řekla Mirová tiše a zaklonila se v křesle. „Mám velké obavy, že budou následovat další. A to brzy."

Evu zamrazilo v zádech, ale ovládla se. Myslela si totéž. Přesto se zejitala: „Proč?"

„Šlo to tak hladce. Tak snadno. Dobře odvedená práce. Pachatele musela uspokojit. A pak ta publicita. Ať to udělal kdokoli, teď si sedí doma a sleduje všechen ten rozruch. Reportáže, komentáře, žal pozůstalých, bohoslužby, vyšetřování v přímém přenosu."

Odmlčela se a labužnicky usrkla čaj. „Máte svou teorii, Evo, a já jsem tady proto, abych vám ji potvrdila, nebo vyvrátila."

„Mám jich několik."

„Ale sama věříte jen jedné." Doktorka Mirová se vědoucně usmála. Bylo jí jasné, že Evu popudila. „Motivem je sláva. Co jiného měly obě ženy společné, než že to byly známé osobnosti? Nepohybovaly se ve stejných kruzích – ani společenských, ani profesionálních. I v soukromém životě měly jen velmi málo společných známých. Nenakupovaly ve stejných obchodech, nenavštěvovaly stejná fitness centra ani kosmetické salony. Oběma jim byla společná pouze sláva, zájem veřejnosti a taky jistá moc, kterou disponovaly."

„A kterou jim vrah záviděl."

„Přesně tak bych to formulovala i já. Nepřál jim ji a zároveň doufal, že na sebe svým činem strhne alespoň část pozornosti. Obě vraždy byly provedeny surovým, ale taky neobvykle ‚čistým' způsobem. Obličeje ani těla obětí nebyly nijak zohavené. Stačil jeden rychlý řez. Podle policejního lékaře byl veden zepředu. Nůž nebo břitva jsou velmi osobní zbraně. Vrah musí stát na dosah ruky od oběti. Nelze jimi vraždit na dálku, jako třeba laserem, ani v nepřítomnosti, jako jedem. Náš vrah – anebo to byla vražedkyně? – potřeboval cítit, že

zabíjí. Musel vidět krev, prahl po jejím pachu. Tato potřeba prožitku jej ukazuje jako člověka, který je rád pánem situace a sleduje jistý předem daný plán.“

„Vy tedy nevěříte, že mohlo jít o nájemnou vraždu.“

„To nelze nikdy vyloučit, Evo, ale podle mého názoru byl pachatel na činu přímo zainteresován. Pak jsou tady ovšem ty suvenýry.“

„Deštník Cicely Towersové.“

„A pravý střevíc Yvonne Metcalfové. To se vám podařilo před médii utajit.“

„Jen tak tak.“ Při vzpomínce na vpád Morse a jeho štábu se Eva zamračila. „Profík by si neodnášel nic na památku. A na to, aby za vším stál nájemný pouliční zabiják, byly obě vraždy příliš dobře promyšleny.“

„Souhlasím s vámi. Máte co do činění se systematickým a ctižádostivým mozkem. Vrah si ve své činnosti libuje. Právě proto s ní nepřestane.“

„Vrah – nebo vražedkyně,“ dodala Eva. „Faktor závisti by mohl poukazovat na ženu. Třeba pro ni obě zavražděné symbolizovaly to, čím chtěla být sama: krásnou, úspěšnou, obletovanou, slavnou a silnou osobnost. Lidé často vraždí kvůli vlastní slabosti.“

„Ano, dost často. Ale z informací, které zatím máme, pohlaví pachatele nezjistíte. Lze z nich vyvodit jen pravděpodobnostní faktor: Vrah zabíjí ženy, které poutají pozornost veřejnosti.“

„Jenže co s tím, paní doktorko? Mám snad vybavit všechny slavné, známé a úspěšné ženy ve městě bezpečnostním čipem? Všechny včetně vás?“

„Je zvláštní, že to říkáte. Já jsem myslela spíš na vás.“

„Na mě?“ Eva málem rozlila čaj, který ještě ani neochutnala. Položila šálek na stůl a bez rozmýšlení prohlásila: „Nesmysl.“

„Já bych to za nesmysl nepovažovala. Jste teď známá, Evo. Proslavila vás vaše práce a především případ z minulé zimy. Ve svém oboru máte vynikající pověst. A kromě toho,“ pokračovala, než ji Eva mohla přerušit, „kromě toho máte s oběma zavražděnými ženami společnou ještě jednu věc. Všechny jste udržovaly vztah s Roarkem.“

Eva cítila, jak bledne. Nedokázala se ovládnout. Hlas měla i přesto vyrovnaný a tvrdý. „S Towersovou se stýkal jen obchodně a nijak často. Jeho vztah s Metcalfovou byl intimní, ale to je už dávno pryč.“

„A přesto cítíte potřebu ho přede mnou hájit.“

„Já ho nehájím,“ odsekla Eva. „Uvádím fakta. Roarke se umí obhájit sám.“

„O tom nepochybuji. Je silný, vitální a inteligentní. Přesto se kvůli němu strachujete.“

„Jaký je váš názor profesionálky? Vraždil?“

„V žádném případě. Jsem si jistá, že kdybych měla analyzovat jeho psychiku, odhalila bych u něj mimořádně vyvinutý vražednický instinkt.“ Doktorka Mirová nezakrývala, jak ráda by nahlédla do Roarkeovy hlavy. „Ale musel by mít jasně definovaný motiv: Velkou lásku, nebo velkou nenávist. Nemyslím, že by existovalo ještě něco jiného, co by ho přimělo překročit onu hranici. Můžete být klidná, Evo,“ dodala tiše, „nezamilovala jste se do vraha.“

„Nejsem vůbec zamilovaná. O moje city a pocity přece vůbec nejde.“

„Právě naopak. Duševní rozpoložení vyšetřovatele hraje vždy významnou roli. Kdybych teď měla podat zprávu o tom vašem, musela bych napsat, že jsem vás zastihla na prahu vyčerpání, citově rozvrácenou a velmi ustaranou.“

Eva sáhla po disku s pachatelovým profilem a vstala. „V tom případě je jen dobře, že o mně žádnou zprávu podávat nemusíte. Jsem schopna dělat svou práci i nadále.“

„To jistě ano. Ale jakou cenou za to zaplatíte?“

„Jistě menší, než kdybych nedělala nic. Najdu vraha těch dvou žen. A někdo takový, jako byla Cicely Towersová, ho pak pošle za mříže.“ Eva si strčila disk do brašny. „Mimochodem, paní doktorko, zapomněla jste, že obě zavražděné měly ještě něco společného.“ Výraz jejích očí byl mrazivý a tvrdý. „Obě měly rodiny, které hrály v jejich životech velmi důležitou roli. Tenhle aspekt mě vylučuje ze seznamu pravděpodobných obětí, nemyslíte?“

„Možná. Přemýšlíte poslední dobou o své rodině, Evo?“

„Nehrajte to na mě…“

„Sama jste o tom začala,“ namítla psychoanalytička. „Vždycky si dáváte bedlivý pozor, co mi prozradíte a co ne. Proto mě zákonitě muselo napadnout, že přemýšlíte o rodině.“

„Žádnou nemám,“ odsekla Eva. „A přemýšlím jenom o vrahovi. Ale jestli pokládáte za nutné informovat inspektora, že nejsem schopna výkonu služby, poslužte si.“

„Kdy už mi začnete důvěřovat?“ Do lékařčina hlasu se vkradla netrpělivost. Stalo se to poprvé za celou dobu, co ji Eva znala. „Je opravdu tak těžké uvěřit, že mi na vás záleží? Ale ano, záleží,“ zopakovala Mirová, když Eva překvapeně zamrkala. „A rozumím vám líp, než si myslíte.“

„Nestojím o vaše porozumění.“ Z Evina hlasu teď zaznívala nervozita. I ona sama si to uvědomovala. „Nepřišla jsem k vám ani na testy, ani na terapeutické sezení.“

„Náš rozhovor se nenahrává,“ ujistila ji psychoanalytička. Pak odložila šálek na stůl tak rázně, že Eva mimoděk vrazila ruce hlouběji do kapes. „Myslíte si, že v dětství týrali a zneužívali jenom vás, nikoho jiného? Že jste jediná žena, která se musí vyrovnávat s něčím takovým?“

„Nemusím se s ničím vyrovnávat. Na nic si nevzpomínám.“

„Můj nevlastní otec mě od dvanácti do patnácti let pravidelně zneužíval,“ oznámila jí doktorka Mirová suše a Evě zamrzly další protesty v hrdle. „Celé tři roky jsem žila v nejistotě, kdy se to zase stane. S jistotou jsem mohla říct jen to, že se to stane. A neměla jsem nikoho, komu bych to mohla říct.“

Evou její přiznání otřáslo. Udělalo se jí nevolno. Stála tam, jako by si založenýma rukama chtěla chránit tělo. „Nechci to slyšet. Proč mi to říkáte?“

„Protože když se vám podívám do očí, vidím v nich samu sebe, Evo. S tím rozdílem, že vy se máte komu svěřit.“

Eva se nepohnula, jen si navlhčila rty. „Proč… proč s tím přestal?“

„Protože jsem nakonec sebrala dost odvahy, zašla na středisko pomoci zneužívaným dětem, všechno řekla poradci a on mě poslal na vyšetření – lékařské i psychologické. I když to bylo hrozné a ponižující, nebylo to zdaleka tak příšerné, jako to předtím.“

„Proč bych měla vzpomínat?“ nechápala Eva. „Je to za mnou.“

„Špatně spíte, viďte?“

„Kvůli vyšetřování…“

„Evo!“

Mírný tón jejího hlasu přiměl Evu zavřít oči. Vzpírat se tomuto tichému soucitu bylo příliš obtížné. „Mám noční můry,“ šeptla a trpce si vyčítala vlastní slabost. „Útržkovité vzpomínky…“

„Na to, co bylo předtím, než vás našli tam na ulici v Texasu?“

„Jenom záblesky. Střípky.“

„Mohla bych vám je pomoci slepit.“

„K čemu by to bylo dobré?“

„Copak jste s tím už sama nezačala?“ Doktorka Mirová vstala. „Jistě, můžete dál pracovat, navzdory nočním můrám, které vás v podvědomí nepřestávají děsit. Vidím na vás už roky, že to tak děláte. Ale štěstí, které nemůžete nalézt, se vám nepřestane vyhýbat, dokud nepřesvědčíte samu sebe, že si je zasloužíte.“

„Já přece za nic nemůžu.“

„Ne.“ Terapeutka se něžně dotkla její ruky. „Vy za nic nemůžete.“

Eva se bála, že jí do očí vyhrknou slzy. Šokovalo ji to a zároveň se styděla. „Nedokážu o tom mluvit.“

„Už jste s tím začala, má milá. Jestli budete chtít pokračovat, víte, kde mě najít.“ Počkala, až Eva dojde ke dveřím, a pak řekla: „Můžu vám položit jednu otázku?“

„Nic jiného stejně neděláte.“

„Tak proč s tím přestat právě teď, viďte?“ doplnila doktorka Mirová s úsměvem. „Jste s Roarkem šťastná?“

„Někdy.“ Eva křečovitě zavřela oči a zaklela. „Ano, ano, jsem s ním šťastná – pokud z něho právě nejsem nešťastná.“

„To je dobře. To ráda slyším, kvůli vám oběma. A dopřejte si trochu spánku, Evo. Když nechcete brát prášky, jednoduše zavřete oči a zkuste si vybavit něco hezkého.“

„Pokusím se na to nezapomenout.“ Eva otevřela dveře, ale pak se ještě jednou otočila. „Děkuju.“

„Rádo se stalo.“

# # #

Zavřete oči a zkuste si vybavit něco hezkého, pomyslela si Eva. *To se snadno řekne*. Poté, co znovu pročetla pitevní zprávy, to šlo dost špatně.

Byt byl příliš tichý, příliš pustý. Litovala, že nechala kocoura u Roarkea. Galahad by jí teď aspoň dělal společnost.

Oči ji pálily od čtení. Vstala od stolu. Neměla dost sil, aby vyhledala Mavis, a nabídka filmů, která běžela na obrazovce, byla k smrti nudná.

Vybrala si nějakou hudbu, půl minuty poslouchala a zase ji vypnula.

V takových situacích jí obvykle pomáhalo jídlo, jenže v kuchyni zjistila, že už několik týdnů nedoplnila zásoby v autokuchaři. Nabídka byla ubohá a na to, aby si objednala menu s donáškou až do bytu, zase neměla dost velký hlad.

Potřebovala se uvolnit a rozhodla se, že vyzkouší virtuální soupravu, kterou dostala k Vánocům od Mavis. Naposledy ji používala právě ona a hlasitost byla nastavena na hlukovou hladinu nočního klubu. Eva si ji po velkém klení musela patřičně upravit. Z dlouhé nabídky si vybrala program „tropická pláž“.

Pod bosými chodidly ucítila horký bílý písek. Sluneční paprsky hřály a od moře vanul lehký větřík. Bylo tak příjemné stát v hravém příboji, pozorovat let racků a srkat ledový drink vonící po rumu a ovoci.

Čísi ruce jí masírovaly nahá ramena. S blaženým povzdechem se opřela zády o pevné mužské tělo. Daleko na širém oceánu plula k obzoru bílá plachetnice.

Bylo tak snadné otočit se, vklouznout do čekající náruče a zvednout rty ke rtům, po nichž tolik toužila. A pak se skulit do písku a přitisknout se k tělu, které tak dobře souznělo s jejím.

Vzrušení i božský klid a mír chutnaly stejně sladce. Monotónní rytmus byl tak starý jako vlny, které jí hladily kůži. Oddala se mu a s rozkoší čekala, až se její touha dočká naplnění. Na tváři cítila jeho dech a jeho tělo se spojilo s jejím. Zasténala jeho jméno

Roarkeu!

V tu chvíli na sebe dostala hrozný vztek. Strhla si helmu i všechno ostatní a odhodila to pryč. Roarke neměl sebemenší právo vkládat se jí

do snů. Neměl právo jí působit bolest ani rozkoš, když jediné, po čem toužila, bylo soukromí.

Pomyslela si, že Roarke ví až příliš dobře, čeho se dopouští. Ta myšlenka ji poháněla vpřed. Ano, ví moc dobře, čeho se dopouští. Musejí si to vyjasnit – jednou provždy.

Zabouchla dveře bytu a vyrazila do noci. Teprve když projela plnou rychlostí branou jeho sídla, napadlo ji, že nemusí být doma sám.

Už samo to pomyšlení ji natolik rozlítilo a zároveň zdrtilo, že brala kamenné schody po dvou. Do dveří vtrhla plna čerstvé energie.

Summerset už ji očekával. „Poručíku, víte, že je za deset minut půl druhé ráno?“

„Znám hodiny.“ Když jí zastoupil cestu ke schodišti, napřímila se. „Abychom si rozuměli, vážený, vy nesnášíte mě a já nesnáším vás. Rozdíl je jen v tom, že já nosím policejní odznak. Takže se mi kliďte z očí, jinak vás čeká postih za to, že kladete odpor úřednímu výkonu.“

Ze Summerseta přímo kapala důstojnost jeho stavu. „Mám to chápat tak, že přicházíte v tuto hodinu kvůli služebním povinnostem?“

„Chápejte to, jak chcete. Kde je?“

„Pokud mi sdělíte účel své návštěvy, ihned zjistím, kde se pan Roarke nachází a zda vám může být k dispozici.“

Evě došla trpělivost. Odstrčila supícího komorníka a prosmekla se kolem něj. „Najdu si ho sama,“ zavolala ještě, když vybíhala schody.

Roarke nebyl v posteli – ani sám, ani s někým. Eva si nebyla jistá, jestli dělá dobře, ani jak by zareagovala, kdyby ho našla, jak se vine k nějaké vnadné blondýně. Raději na to vůbec nemyslela. Udělala čelem vzad a rázovala k jeho pracovně. Summerset jí byl v patách.

„Podám na vás stížnost!“

„Jděte se bodnout,“ odsekla Eva, aniž se ohlédla.

„Nemáte právo vniknout uprostřed noci do soukromého domu. Roarkea nikdo rušit nebude. Nedovolím to!“ A s těmito slovy jí zastoupil dveře právě ve chvíli, kdy k nim dorazila.

Evu překvapilo, když viděla, že je v obličeji celý rudý a lapá po dechu. Oči mu div nevypadly z důlků. Nikdy by do něj neřekla, že bude schopen takových emocí.

„Vidíte, aspoň máte pohyb,“ podotkla. Dřív, než jí v tom dokázal zabránit, stiskla tlačítko mechanismu a dveře se odsunuly.

Summerset po ní skočil a Roarkeovi, který se právě otočil, se naskytl překvapivý pohled na podivnou zápasící dvojici.

„Ještě jednou na mě sáhneš, ty jeden třasořitko, a jednu koupíš!“ Na důkaz toho, že svá slova myslí vážně, zvedla zaťatou pěst. „Za tu srandu si klidně nechám vzít odznak.“

„Summersete,“ řekl Roarke mírně, „řekl bych, že to myslí vážně. Nechte nás o samotě.“

„Překročila své pravomoci…“

„Nechte nás,“ zopakoval Roarke. „Já už to s ní vyřídím.“

„Jak si přejete.“ Summerset si jediným trhnutím upravil naškrobený žaket a odkráčel. Téměř nekulhal.

Eva vykročila k Roarkeovu stolu. „Jestli se mě chceš zbavit, musíš na to jít šikovněji než ten tvůj hlídací pes.“

Roarke si opřel složené ruce o stolní desku. „Kdybych se tě chtěl zbavit, neprošla bys ani první kontrolou u brány.“ Ostentativně pohlédl na hodinky. „Na úřední výslech je už trochu pozdě.“

„Lidí, kteří mi v jednom kuse říkají, že je moc pozdě, mám po krk.“

„Dobře.“ Přikývl a opřel se. „Tak co pro tebe můžu udělat?“

Kapitola devátá

Eva se rozhodla pro přímý útok. Velely jí tak emoce i logická úvaha.

„Cos měl s Yvonne Metcalfovou?“

„Už jsem ti to říkal. Byli jsme přátelé.“ Otevřel starožitné stříbrné pouzdro, které leželo před ním na stole, a vytáhl z něj cigaretu. „Svého času velmi intimní přátelé.“

„Kdy a proč jste začali být zase jen přáteli?“

„Proč? Hm.“ Roarke, který si právě zapaloval, se zamyslel a vypustil průzračný obláček dýmu. „Myslím, že to bylo oboustranné rozhodnutí. Její hvězda rychle stoupala. Kariéra kladla značné nároky na její čas i energii. Dá se říct, že jsme se jeden druhému vzdálili.“

„Hádali jste se?“

„To bych neřekl. Yvonne na to nebyla. Brala život jako… jako zábavu. Dáš si brandy?“

„Jsem ve službě.“

„Jistě, ovšem. Ale já ne.“

Když vstal, seskočil mu z klína kocour Galahad. Chvíli si Evu prohlížel dvoubarevnýma očima a pak se začal mýt. Eva jím byla zcela zaujata, takže si nevšimla, že Roarkeovy ruce, zaměstnané u vyřezávaného baru naléváním brandy z karafy do koňakové sklenice, nejsou ani zdaleka klidné.

„Tak,“ vydechl a hleděl přes sklenici na vzdálenost, která je dělila. „To je všechno, nač ses chtěla zeptat?“

To tedy není, ani zdaleka ne, řekla si Eva v duchu. Když jí Roarke nemínil pomáhat dobrovolně, rozhodla se kousat, škrábat a trápit jeho inteligentní mozek bez milosti a bez skrupulí. „Poslední poznámka v jejím diáři, která se vztahuje k tobě, je z doby před rokem a půl.“

„Tak stará…,“ zašeptal Roarke. Bylo mu Yvonne líto, velmi líto, ale v tuhle chvíli ho víc trápily vlastní problémy. Ten nejhorší stál na druhém konci místnosti a propaloval ho zuřivým pohledem. „Netušil jsem, že to bylo tak dávno.“

„Tehdy jsi ji viděl naposledy?“

„Ne, to určitě ne.“ Hleděl do sklenice a vzpomínal na Yvonne. „Vím, že jsme spolu tančili o minulém Silvestru. Pak jsme spolu skončili tady.“

„A spali jste spolu,“ dodala Eva klidně.

„To je nepřesné. Pomilovali jsme se, potom jsme si povídali a dali si opožděnou snídani.“

„Obnovili jste starý vztah?“

„Ne.“ Vybral si židli a uvelebil se na ní, aby mohl lépe vychutnávat brandy a cigaretu. Nenucené překřížil nohy a pokračoval: „Asi by to šlo, ale oba jsme tehdy měli dost práce s vlastními projekty. Pak jsem o ní aspoň šest, sedm týdnů neslyšel.“

„A dál?“

Roarke si dobře vzpomínal na to, jak ji odmítl. Docela lehce, nenucené, snad i trochu bezohledně. „Řekl jsem jí, že… že už nejsem volný.“ Zamyšleně pozoroval sálající konec cigarety. „V té době jsem právě začínal budovat vztah s jinou ženou.“

Evě vynechalo srdce. Stála s rukama v kapsách a probodávala ho pohledem. „Jestli mi nevyjdeš vstříc, nemůžu tě vyškrtnout ze seznamu podezřelých.“

„Když nemůžeš, tak nemůžeš.“

„Do háje, Roarkeu, jsi jediný člověk na celém světě, který měl vztah k oběma zavražděným.“

„A proč jsem je zavraždil, poručíku?“

„Nemluv se mnou tímhle chladným, uhlazeným, nadřazeným tónem! Nesnáším to.“ Pak to vzdala a začala přecházet sem a tam po místnosti. „Já vím, že s těmi vraždami nemáš nic společného. Nesvědčí proti tobě žádné důkazy. Jenže tady pořád zůstává pojítko mezi tebou a oběťmi.“

„Což ti komplikuje situaci, protože tvoje jméno je – nebo donedávna bylo – spojováno s mým.“

„Na tomhle mi ani za mák nezáleží.“

„Tak proč potom hubneš? Proč máš kruhy pod očima? Proč se tváříš tak nešťastně?“

Eva vztekle vytáhla z brašny rekordér a hodila ho na stůl. „Musíš mi říct všechno, co o těch dvou ženských víš. Včetně sebemenších a bezvýznamných detailů. Do háje, do háje, do háje! Potřebuju tvoji pomoc! Potřebuju zjistit, proč se Towersová vypravila uprostřed noci do West Endu a proč se Metcalfová o půlnoci nastrojila a šla se procházet na dvorek.“

Roarke oklepal popel z cigarety a pomalu vstal. „Máš ve mě nezaslouženou důvěru, Evo. Tak dobře jsem Cicely neznal. Podnikali jsme spolu, setkávali se při společenských událostech, ale vždycky jsme spolu jednali tak formálně, jak to jenom šlo. Nezapomínej, čím byla

ona a odkud jsem vyšel já. Pokud jde o Yvonne – ano, byli jsme milenci. Obdivoval jsem její energii. Měla šmrnc. Vím, že byla ctižádostivá. Toužila stát se hvězdou. Měla na to, zasloužila si to. Ale co se dělo v hlavě jedné nebo druhé, to ti nepovím."

„Vyznáš se přece v lidech," naléhala Eva dál. „Umíš se vcítit do jejich způsobu myšlení. Nikdy tě nic nepřekvapí."

„Leda ty," zamumlal. „Soustavně."

Eva jen zavrtěla hlavou. „Pověz mi, proč šla podle tebe Yvonne ven? Proč se tam měla s někým setkat?"

Roarke usrkl brandy a pokrčil rameny. „Chtěla se dostat výš. Toužila po slávě, po vzrušení, po lásce. Nejspíš v tomhle pořadí. Pečlivě se nastrojila, protože byla marnivá. Nádherně marnivá. Vůbec jí nevadilo, že je tak pozdě. Byla impulsivní. Právě to mě na ní bavilo."

Eva si sotva znatelně povzdechla. Ano, právě tohle potřebovala. Vidět oběti nově, Roarkeovýma očima. „Byli ve hře jiní muži?"

Roarke se násilím vytrhl ze vzpomínek. „Byla krásná, zábavná, chytrá, uměla to v posteli… Dovedu si představit, že jejím životem prošla spousta mužů."

„Žárlivých? Zuřivých?"

Roarke zvedl obočí. „Myslíš, že ji někdo mohl zabít, protože mu nechtěla poskytnout to, co chtěl?" Nespouštěl z Evy oči. „To je dobrá myšlenka. Muž, jehož touha je dostatečně silná, je v takovém případě schopen hrozně ublížit. Ale pravdou zůstává, že já jsem tě nezabil. Zatím."

„Vyšetřuju dvě vraždy, Roarkeu. Nesnaž se vytáčet."

„Vytáčet?" Překvapil ji i sám sebe, když mrštil poloprázdnou sklenicí na druhý konec místnosti. Sklo se roztříštilo a sprška alkoholu se rozstříkla po stěně. „Vpadneš sem bez výstrahy a bez pozvání, začneš mě vyslýchat a čekáš, že budu sedět a spolupracovat jako cvičený pes? Vyptáváš se mě na Yvonne, ženu, kterou jsem měl rád, a myslíš si, že budu nadšeně odpovídat na tvoje otázky, když vidím, jak si mě s ní představuješ v posteli?"

Nebylo to poprvé, co se Eva stala svědkem výbuchu jeho temperamentu. Obvykle tyto scény snášela líp než jeho chladnou vyrovnanost, ale teď se její nervy rozpadly na tisíc kousků jako předtím sklenice. „Nevyptávám se tě z osobních důvodů. A nevyslýchám tě. Radím se s

člověkem, který mi může poskytnout užitečné informace. Dělám svoji práci.“

„Ne, tohle nemá s tvou prací nic společného. Oba to moc dobře víme. Jestli v tobě hlodá sebemenší pochybnost, jestli jsi třeba jenom na okamžik uvěřila, že bych to mohl být já, kdo těm dvěma podřízl krk, pak jsem se v tobě spletl víc, než vůbec tuším. Pokud se chceš šťourat v mém svědomí, dělej to ve své pracovní době a nepřipravuj mě o můj volný čas.“ Popadl rekordér a hodil jí ho. „A příště si přines příkaz k domovní prohlídce.“

„Snažím se tě očistit.“

„Tos snad už udělala, ne?“ Vrátil se k psacímu stolu a unaveně dosedl do křesla. „Vypadni. Už mě to nebaví.“

Evě bušilo srdce a podlamovala se pod ní kolena. Překvapilo ji, že cestou ke dveřím neupadla. Když sahala po knoflíku, nemohla popadnout dech. Roarke seděl dál za stolem a nadával si do pitomců. Pak stiskl tlačítko blokující zámky. Proklínal ji, proklínal sebe, ale věděl, že ji nemůže nechat odejít.

Právě otevíral ústa, když se Eva kousek přede dveřmi zastavila a otočila. Z očí jí sálal hněv. „Tak dobře, sakra! Dobře, vyhrál jsi. Jsem na dně. Tos přece chtěl, ne? Nespím, nejím, mám pocit, že se ve mně něco zlomilo. Nemůžu se soustředit na práci. Spokojen?“

Roarke pocítil první záchvěv úlevy. Ocelová obruč úzkosti, která dosud svírala jeho srdce, o milimetr povolila. „Měl bych být?“

„Jsem přece tady, ne? Jsem tu, protože už jsem to nemohla vydržet.“ Vytáhla zpod košile řetízek a rázně vykročila ke stolu. „Dokonce nosím tuhletu pitomost!“

Roarke pohlédl na diamant, který mu strkala pod nos. Kámen jiskřil a planul ohněm i tajemstvím. „Říkal jsem, že ti bude slušet.“

„Ty víš vždycky všechno,“ zašeptala a prudce se odvrátila. „Připadám si před tebou jako idiot. Tak tedy dobrá: Zachovám se jako idiot. Nastěhuju se sem. Naučím se vycházet s tím strojem na urážky, který ti dělá komorníka. Budu nosit diamanty. Ale…,“ zakryla si tvář a rozvzlykala se. „…takhle už nemůžu dál.“

„Pro všechno na světě, nebreč.“

Eva se kolébala sem a tam, jako by chtěla utišit sama sebe. „Jsem unavená. Mám toho dost, to je všechno.“

Roarke vstal. Záchvat Evina pláče ho šokoval a nemálo vyděsil. „Vynadej mi. Hoď po mně něco. Vrhni se na mě, ale…“

Natáhl k ní ruku, ale ona ucukla. „Nech mě. Když už se ztrapňuju, potřebuju chvilku času, abych se s tím smířila.“

Roarke ji k sobě přesto přivinul. Dvakrát se od něj odtáhla a on ji pokaždé znovu objal. Nakonec se mu v zoufalství vrhla kolem krku. „Nechoď pryč,“ prosila s tváří zabořenou do jeho ramene. „Nechoď pryč.“

„Vždyť nikam nejdu,“ ujistil ji, něžně ji pohladil po zádech a vzal její hlavu do dlaní. Přitom ho napadlo, že muže neohromí a nevyděsí nic tak dokonale, jako když se před ním rozpláče silná a nezávislá žena. „Čekal jsem tady, celou tu dobu. Miluju tě, Evo. Miluju tě tak strašně, že to ani nedokážu unést.“

„Musím tě mít vedle sebe. Třeba ani nechci, ale nemůžu si pomoct.“

„Já vím.“ O krok ustoupil, vzal ji za bradu a zvedl jí hlavu, aby jí viděl do očí. „Musíme se s tím smířit.“ Políbil ji na mokrou tvář a pak i na druhou. „Nemůžu bez tebe žít.“

„Vždyť jsi chtěl, abych odešla.“

„Ale zamkl jsem dveře.“ Než se jejich rty letmo setkaly, pousmál se. „Kdybys vydržela ještě pár hodin, přišel bych já za tebou. Celý večer jsem tady seděl a snažil se ten nápad sám sobě rozmluvit, ale bezvýsledně. A do toho ses objevila ty. Byl jsem už málem na kolenou.“

„Proč vlastně?“ zeptala se a pohladila ho po tváři. „Můžeš mít každou, kterou si zamaneš. A nejspíš i máš.“

„Proč?“ naklonil hlavu k rameni. „To je těžké. Snad za to může tvoje vyrovnanost, klidná povaha, anebo neomylný vkus, pokud jde o módu…“ Zahřálo ho u srdce, když viděl, že jí na rtech vyloudil letmý, pobavený úsměv. „Ne, to jsem si tě s někým spletl. Mám rád tvoji kuráž, tvoji neochvějnou touhu po rovnováze, nepokojnou mysl a citlivý koutek v tvém srdci, který tě nutí hasit i to, co tě nepálí.“

„Taková přece nejsem.“

„Ale jsi, lásko, jsi.“ Přitiskl svá ústa na její. „A taky tvoji chuť, vůni, pohled, barvu hlasu. Zničilas mě. Musíme si promluvit,“ zašeptal, zatímco jí prsty otíral zasychající slzy. „Určitě přijdeme na nějaký způsob soužití, který by vyhovoval nám oběma.“

Eva se přerývaně nadechla. „Mám tě ráda," hlesla a zase vydechla. „Panebože."

Návaly citu, který ho zaplavil, byl jako letní bouře: náhlý, prudký, ale zároveň čistý. Přitiskl své čelo na její. „Vidíš, ani ses přitom nezakoktala."

„Ne. Třeba mi to časem ani nepřijde." *A v žaludku mi nebude vířit včelí úl*, pomyslela si. Zaklonila hlavu a našla jeho ústa.

Horký a chtivý polibek v sobě ukrýval bodavou touhu. Evě bušila krev ve spáncích tak silně a hlasitě, že neslyšela ani samu sebe, jak opakuje stále stejná slova. Přesto je cítila v tepu svého srdce.

Bez dechu vzrušením mu rozepjala kalhoty. „Pojď! Teď hned!"

„Ano, teď hned!" vydechl, stáhl jí košili přes hlavu a oba se svezli na podlahu.

Zmítali se sem a tam s propletenými údy, tápavě hledali jeden druhého. Když z ní strhl džínsy, pocítila lačnou závrať. Zakousla se mu do ramene. Jen malou chvíli vnímal rukama její kůži, její tělo, její žár. Pak se všude kolem rozestřel neprostupný močál vjemů, spleť vůní a esencí směřující k nezvladatelné touze po spojení.

Na něhu a rafinovanost nezbyl čas. V obou procitlo zvíře, jehož běsnění nepolevovalo ani poté, co do ní hluboko pronikl a dál divoce bušil. Cítil, jak se její tělo napíná, slyšel nekonečné tiché sténání, plné ohromující úlevy. Pak explodoval a bezezbytku vyprázdnil své srdce i duši, a nejen ty.

Eva procitla v Roarkeově posteli. Slunce už prosvítalo filtry na oknech. Se zavřenýma očima natáhla ruku. Místo po jejím boku bylo ještě teplé, ale prázdné.

„Jak jsem se sem dostala?" zeptala se udiveně.

„Přenesl jsem tě."

Rychle otevřela oči a spatřila Roarkea. Klečel u ní nahý a pozoroval ji. „Tys mě sem přenesl?"

„Usnula jsi rovnou na podlaze." Naklonil se a přejel jí prstem po tváři. „Nesmíš tolik pracovat, Evo."

„Tak tys mě sem přenesl," řekla znovu. Byla příliš rozespalá, než aby mohla říct, zda ji svým přiznáním zahanbil, nebo ne. „Škoda, že jsem to zaspala."

„Máme spoustu času na reprízy. Ale děláš mi starosti.“

„Jsem v pořádku, jenom…“ Zrak jí padl na noční stolek s budíkem. „Proboha, to už je deset?“

Začala se drápat ven z postele, ale Roarke ji jednou rukou přitáhl zpátky. „Je neděle.“

„Neděle?“ Teď už nechápala vůbec nic. Promnula si oči. „Jsem úplně mimo.“ Vzpomněla si, že dnes nemá službu, ale přesto…

„Potřebovala ses pořádně vyspat,“ podotkl, jako by jí četl myšlenky. „A teď potřebuješ něco pro povzbuzení. Projednou něco jiného než kofein.“ Vzal sklenici z nočního stolku a podal ji Evě.

Nedůvěřivě si prohlížela bleděrůžovou tekutinu. „Co to je?“

„Pomůže ti to. Hoď to do sebe.“ Pro jistotu jí přidržel sklenici u úst. Mohl jí podat energetickou tabletu, ale znal až příliš dobře její nedůvěru ke všem medikamentům. „Taková drobnost z jedné z mých laboratoří. Do půl roku to pustíme na trh.“

Eva přimhouřila oči. „Pokusný králík?“

„Je to bezpečné,“ usmál se Roarke, vzal si zpátky prázdnou sklenku a odložil ji. „Zatím se z toho skoro nikdo neotrávil.“

„Cha cha.“ Eva se znovu opřela. Cítila se úžasně odpočatá a čilá. „Musím na centrálu, Na stole mi leží i jiné případy.“

„Potřebuješ na chvíli vypnout.“ Než stačila něco namítnout, zarazil ji gestem ruky. „Stačí na den, možná na jediné odpoledne. Rád bych, abys je strávila se mnou, ale i když je strávíš o samotě, hlavní je, že vypneš. Potřebuješ to.“

„Na pár hodin bych asi vypnout mohla.“ Posadila se a objala ho kolem krku. „Měls na mysli nějakou konkrétní činnost?“

Roarke se zazubil a znovu si lehl. Tentokrát měli dost času na něžnosti i na rafinovanost.

Evu vůbec nepřekvapilo, když v kanceláři našla celý stoh vzkazů. Neděle přestala být dnem odpočinku už před desítkami let. Disk záznamníku přehrával v mezerách mezi pípáním zprávy od Nadine Furstove, od arogantního smraďocha Morse, další z řady vzkazů od rodičů Yvonne Metcalfové, který se jí zadíral pod kůži, a konečně krátký telefonát od Miriny Angeliniové.

„Nemůžeš sdílet jejich smutek, Evo,“ ozval se Roarke, který jí stál za zády.

„Cože?“

„Mluvím o Metcalfových. Vidím ti to na očích.“

„Jsem jejich jediná naděje,“ povzdechla si Eva a aktivovala vzkazy, aby potvrdila jejich přijetí. „Potřebují vědět, že se o případ jejich dcery někdo zajímá.“

„Rád bych ti něco řekl.“

Eva obrátila oči v sloup. Cekala přednášku o potřebě odpočinku, objektivity, případně profesionálního odstupu. „Tak to vyklop, ať se můžu dát do práce.“

„Svého času jsem měl tu čest stýkat se se spoustou policajtů. Unikal jsem jim, podplácel jsem je, porážel je díky lepší taktice nebo rychlejším nohám.“

Eva se s pobaveným výrazem opřela bokem o stolní desku. „Snad bys mi to radši ani neměl říkat. Na to, aby to byla pravda, máš podezřele čistý trestní rejstřík.“

„Ovšem,“ přikývl a z náhlého popudu ji políbil na kořen nosu. „Víš, kolik jsem za to zaplatil?“

Eva zamžikala. „Vážně, Roarkeu. Co se nedozvím, nemůžu použít proti tobě.“

„Chtěl jsem říct jen tolik,“ pokračoval bez obalu, „že jsem za ty roky potkal spoustu policistů, ale ty jsi z nich nejlepší.“

Evu to zcela vyvedlo z konceptu. Znovu zamrkala. „No jo.“

„Biješ se jako lev za mrtvé a pozůstalé. Fascinuješ mě.“

Eva rozpačitě přešlápla. „Nech toho, povídám.“

„Nesmíš myslet negativně. To si schovej pro Morse. Počkej, až mu zavoláš a uslyšíš to jeho protivné kňourání.“

„Já mu volat nebudu.“

„Už jsi potvrdila příjem vzkazů.“

„Ten jeho jsem nejdřív smazala, heč!“ zasmála se Eva.

I Roarke se rozesmál a přitáhl ji k sobě. „Zbožňuju tvůj styl.“

Eva se spokojila s tím, že mu rukou prohrábla vlasy. Pak se mu vykroutila. „Myslíš styl mého oblékání? Tak mi nemačkej košili. Na chvilku se uklidni. Musím zjistit, co mi chtěla Mirina Angeliniová.“ Jemně ho odstrčila, nechala přístroj vytočit Mirinino číslo a čekala.

Volaná odpověděla osobně. Na obrazovce se objevila její bledá, napjatá tvář. „To jste vy, poručíku? Díky, že mi voláte tak brzy. Bála jsem se, že budu muset čekat do zítřka.“

„Co pro vás mohu udělat, slečno Angeliniová?“

„Musím s vámi co nejdřív mluvit. Nechci tím obtěžovat pana inspektora. Už pro mě a pro naši rodinu udělal dost.“

„Týká se to vyšetřování?“

„Ano – aspoň si to myslím.“

Eva pokynula Roarkeovi, aby odešel z kanceláře, ale on se jen opřel o zeď. Eva na něj zavrčela a znovu se věnovala obrazovce. „Ráda se s vámi setkám, kdykoli se vám to bude hodit.“

„O to právě jde, slečno Dallasová. Budete muset přiletět za mnou. Lékaři mi nedoporučují další cestování.“

„To mám letět do Říma? Slečno Angeliniová, i kdyby mi to nadřízení schválili, musím vědět něco konkrétnějšího, co by ospravedlnilo ztracený čas i vynaložené náklady.“

„Odvezu tě tam,“ navrhl Roarke klidně.

„Mlč!“

„Kdo je tam? Vy nejste sama?“ Mirině se třásl hlas.

„Je tu se mnou Roarke,“ procedila Eva skrz zaťaté zuby. „Slečno Angeliniová…“

„To je v pořádku. Pokoušela jsem se mu dovolat. Mohli byste přiletět spolu? Já vím, že vás zneužívám. Nerada na někoho tlačím, – ale občas to jinak nejde. Pan inspektor vám cestu určitě povolí.“

„Ano, určitě,“ zamumlala Eva. „Jen co to udělá, vyrazím k vám. Ještě se vám ozvu.“ Když ukončila přenos, ulevila si: „Z rozmazlených pracháčů se mi dělá zle.“

„Žal a starosti se nevyhýbají ani jim,“ podotkl Roarke.

„Mlč aspoň ty,“ houkla na něho.

„V Římě se ti bude líbit, miláčku,“ ujistil ji Roarke s úsměvem.

Opravdu, líbilo se jí tam. Aspoň pokud mohla soudit z trochu rozmazaných dojmů, které v ní zanechala krátká a rychlá jízda z letiště do Mirinina bytu přímo nad Španělskými schody: kašny, auta a zříceniny tak staré, že se to člověku ani nechtělo věřit.

Ze zadního sedadla soukromé limuzíny sledovala trochu zaraženě elegantní chodce. Hitem sezóny byly bezesporu splývavé róby – přiléhavé, volné i nabírané, ve všech odstínech, od nejbělejší běloby do nejtmavší bronzové. Doplňovaly je drahými kameny zdobené opasky a stejně vyšperkované boty bez podpatků nebo kabelky, které nosili bez rozdílu muži i ženy. Všichni vypadali jako královské výsosti.

Roarke do té doby netušil, že by Eva mohla na něco civět s otevřenou pusou. Měl radost, že na chvíli zapomněla, proč je tady, ajen tiše žasla. Pomyslel si, jaká je škoda, že si nemohou udělat dva dny volna. Ukázal by jí město s celou jeho nádherou i neuvěřitelnou historií.

Bylo mu líto, když limuzína houpavě zastavila u chodníku a Eva se vytrhla ze snění.

„Doufám, že to půjde hladce.“ Ani nepočkala, až jí řidič podrží dvířka, a vyskočila ven. Když jí Roarke nabídl rámě, aby ji uvedl do činžovního domu, v němž Mirina bydlela, otočila se k němu a zamračila se. „Tebe ani trochu neštve, že tě někdo žene takovou dálku, až za oceán, jenom proto, aby si s tebou popovídal?“

„Moje milá, víš, jak často musím ještě dál z mnohem malichernějších příčin? A bez tvé okouzlující společnosti.“

Eva si odfrkla a už už vytahovala policejní odznak, aby ho ukázala androidovi hlídajícímu vchod. Naštěstí se včas zarazila. „Eva Dallasová a Roarke,“ představila je. „Za slečnou Mirinou Angeliniovou.“

„Eva Dallasová a Roarke jsou očekáváni.“ Android doklouzal k výtahu zdobenému zlacenou mříží a vyťukal kód.

Ještě než se za nimi dveře výtahu zavřely, ukázala Eva na androida a nadhodila: „Kup si taky jednoho a dej Summersetovi padáka.“

„Summerset má osobitý šarm.“

Eva si znovu odfrkla, tentokrát o něco hlasitěji. „To tedy má.“ Výtah zastavil ve vestibulu vykládaném zlatem a slonovinou. Z fontánky ve tvaru mořské panny crčela voda.

„Kristepane,“ hlesla Eva při pohledu na palmy a obrazy v rámech. „Myslela jsem, že takhle si žiješ jenom ty.“

„Vítám vás v Římě.“ Ve vestibulu se objevil Randall Slade. „A děkuji vám, že jste přijeli. Prosím, pojďte dál. Mirina čeká v obývacím pokoji.“

„Nezmínila se o tom, že tady budete i vy, pane Slade.“

„To, že vám zavolá, bylo naše společné rozhodnutí.“

Eva si pomyslela, že na otázky bude ještě dost času, a prošla kolem něj do pokoje. Celá jedna stěna byla prosklená. Sklo bylo zřejmě zvenčí neprůhledné, protože budova měla jen šest poschodí a z ulice by jinak bylo vidět dovnitř. Přestože nebyli nijak vysoko, naskýtal se jim odtud úchvatný pohled na Věčné město.

Mirina způsobně seděla na zprohýbané židli a usrkávala čaj. Ruka s šálkem se jí trochu chvěla.

V módních šatech ledově modré barvy vypadala dokonce ještě bledší a křehčí než posledně. Nehty na bosých nohou měla nalakované stejným odstínem. Vlasy si upravila do strohého uzlu a vyztužila je hřebenem s drahými kameny. Evě připomínala některou bohyni z antického Říma, ale nevyznala se v mytologii natolik, aby mohla říct kterou.

Mirina nevstala ani se neusmála. Jen odložila šálek a uchopila štíhlou konvici z bílého porcelánu, aby příchozím nalila.

„Doufám, že přijmete mé pozvání na čaj.“

„Nepřiletěla jsem na večírek, slečno Angeliniová.“

„Ne, ale přesto jste tady a já jsem vám za to vděčná.“

„Ukaž, udělám to sám.“ Slade vzal Mirině šálky z rukou tak obratně a elegantně, že skoro zakryl jejich třas. „Prosím, posaďte se,“ vybídl hosty. „Nehodláme vás zdržovat déle, než bude nezbytné, ale i tak si můžete udělat pohodlí.“

„V této zemi nemám žádné úřední pravomoci,“ začala Eva, zatímco si sedala do polstrovaného křesla s nízkým opěradlem. „Přesto bych si náš rozhovor s vaším svolením ráda nahrála.“

Mirina vzhlédla ke Sladeovi a kousla se do rtu. „Ale ano, samozřejmě.“ Když pak Eva vytáhla rekordér a položila jej na stolek mezi nimi, odkašlala si. „Asi víte, poručíku, jaká… nepříjemnost potkala Randyho před lety v Sektoru 38.“

„Ano, vím,“ potvrdila Eva. „Jen jsem nevěděla, že o ní víte i vy.“

„Randy mi to pověděl včera.“ Mirina nazdařbůh zvedla ruku a Randall ji za ni uchopil. „Jste silná a sebejistá žena, poručíku.

Možná těžko chápete nás, kteří nejsme tak silní. Randy mi to dlouho nechtěl prozradit. Bál se, že bych to těžce nesla. Rozumíte, nervy.“

Pokrčila útlými rameny. „Potíže v podnikání mě pokaždé nabudí. Potíže v soukromí mě ničí. Lékaři říkají, že mám sklon vyhýbat se všemu nepříjemnému.“

„Jsi zkrátka citlivá,“ vložil se do toho Slade a stiskl jí ruku. „Za to se nemusíš stydět.“

„To je jedno. Teď ale stojím před něčím, čemu se vyhýbat nemohu. Vy jste tam byl taky, viďte?“ obrátila se na Roarkea. „Když se to stalo…“

„Byl jsem na kosmické stanici, možná i přímo v kasinu.“

„A bezpečnostní služba v hotelu, kterou Randy zavolal, pracovala pro vás.“

„Přesně tak. Každý takový podnik má soukromou bezpečnostní službu. Trestné činy se předávají úřadům, jenom pokud je nelze v tichosti urovnat.“

„Myslíte pomocí úplatku.“

„Přirozeně.“

„I Randy mohl službu podplatit, ale neudělal to.“

„Mirino!“ Randall ji umlčel dalším stiskem ruky. „Nepodplatil jsem je jenom proto, že jsem neměl jasnou hlavu a nenapadlo mě to. Kdybych nebyl zfetovaný, byl bych si uchoval čistý rejstřík a dnes jsme neměli o čem mluvit.“

„Ta nejtěžší obvinění byla nakonec stažena,“ připomněla Eva. „A pokud jde o ostatní body obžaloby, soud vám vyměřil nejnižší možný trest.“

„A taky mi řekli, že celá věc zůstane pod pokličkou. Jenže nezůstala. Dal bych si něco silnějšího než čaj. Co vy, Roarkeu?“

„Whisky, jestli nějakou máte. Na dva prsty.“

„Pověz jim to, Randy,“ zašeptala Mirina. Randall, který zatím zadával do skrytého baru objednávku na dvě whisky, přikývl. Donesl sklenici Roarkeovi, sám vypil tu svoji na ex a pokračoval.

„Cicely mi volala. Tu noc, co byla zavražděna.“

Eva nadskočila jako lovecký pes větřící krev. „Na jejím videotelefonu jsme nenašli žádný záznam takového hovoru.“

„Volala z veřejného automatu. Nevím odkud. Bylo to těsně po půlnoci vašeho času. Byla rozrušená, rozzlobená.“

„Pane Slade, ve své původní výpovědi jste uvedl, že jste tu noc se žalobkyní Towersovou nehovořil.“

„Lhal jsem. Měl jsem strach.“

„Chcete změnit výpověď?“

„Chci ji uvést na pravou míru, aniž bych se radil s právníkem a při plném vědomí toho, že se vystavuji nebezpečí postihu za křivé svědectví. Říkám vám, že mě krátce před smrtí kontaktovala. Vlastně jsem tím získal alibi, co říkáte? Je téměř vyloučeno, abych se stihl přesunout na druhý konec Ameriky a zavraždit ji. Můžete si samozřejmě prověřit nahrávky hovorů přijatých mým videotelefonem.“

„To taky udělám. Co po vás žalobkyně Towersová chtěla?“

„Chtěla vědět, jestli je to pravda. Nic víc, aspoň zpočátku ne. Vyrušila mě při práci, a tak chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, jak je rozzlobená. Pak se vyjádřila konkrétněji a mně došlo, že mluví o Sektoru 38. Zpanikařil jsem, začal jsem se vykračovat, jenže jí se prostě nedalo lhát. Přitlačila mě ke zdi. Nakonec jsem se rozzlobil taky. Pohádali jsme se.“

V nastalém tichu zabloudil zrakem k Mirině. Evu napadlo, že se na svou snoubenku dívá tak, jako by čekal, že se co nevidět rozpadne na hromadu střepů.

„Říkal jste, že jste se pohádali, pane Slade,“ připomněla mu Eva.

„Ano. Šlo o to, co se stalo a proč se to stalo. Vyzvídal jsem, od koho to ví, ale přerušila mě. Byla bez sebe vzteky. Prohlásila, že musí začít jednat, prý je to v zájmu její dcery. A pak si to vyřídí se mnou. Nakonec zčistajasna přerušila spojení a já jsem si s těžkým srdcem otevřel láhev.“

Vrátil se k Mirině, položil jí ruku na rameno a pohladil ji. „Časně ráno, ještě před rozedněním, jsem se ze zpráv dozvěděl, že je mrtvá.“

„Nikdy dřív s vámi o tom incidentu nemluvila?“

„Ne, skvěle jsme spolu vycházeli. Věděla, že hraju v kasinu, a moc se jí to nelíbilo, ale nijak zvlášť mi to nevymlouvala. Měla své zkušenosti s Davidem. Myslím, že vůbec netušila, jak hluboko v tom vězíme.“

„Ale tušila,“ opravil ho Roarke. „Dokonce mě žádala, abych vás držel na uzdě.“

„Ale ne!“ Slade se usmál do prázdné sklenice. „Tak proto mě nechtěli pustit do vašeho kasina na Vegasu II.“

„Proto.“

„Povězte mi,“ ozvala se Eva, „proč jste se rozhodl změnit výpověď?“

„Cítil jsem, jak se kolem mě stahují mraky. Mirinu by ranilo, kdyby se to dozvěděla od někoho cizího. Musel jsem se jí svěřit a ona rozhodla, že bych vám měl zavolat.“

Mirina ho znovu uchopila za ruku. „Ne, bylo to naše společné rozhodnutí. Mámu mi nikdo nevrátí, a navíc si umím představit, jak těžce dolehne na otce, když se dozví, že někdo zneužil Randyho maléru k tomu, aby jí ublížil. S tím se musím vyrovnat. Ale taky musím mít jistotu, m ten, kdo to udělal – ten, kdo proti ní použil Randyho a mě – za to zaplatí. Máma tam šla jenom proto, aby mě chránila.“

Letěli zpátky na západ a Eva rázovala sem a tam po luxusní kabině. „Rodina, příbuzní…,“ povzdychla si a zasunula palce do zadních kapes u kalhot. „Přijdou ti někdy na mysl, Roarkeu?“

„Příležitostně,“ řekl a vypnul monitor, na němž právě běžely ekonomické informace.

„Když se přidržíme jedné z teorií, vydala se Cicely Towersová ven do deštivé noci jako milující matka, protože někdo ohrozil štěstí jejího dítěte a ona to tak nemínila nechat. Ze všeho nejdřív musela dát všechno do pořádku, teprve pak by přišla řada na Sladea.“

„Tak obecně funguje přirozený rodičovský instinkt.“

Eva si ho úkosem změřila. „My dva snad podobným nesmyslům nevěříme.“

„Nemyslím, že tvoje nebo moje zkušenosti s rodiči lze brát za obecnou normu.“

„No dobrá.“ Eva se v zamyšlení posadila na boční opěradlo jeho křesla. „Řekněme, že je docela normální, když se matka při prvním náznaku nebezpečí, které hrozí jejímu dítěti, vrhne do boje. V tom případě se Towersová zachovala přesně tak, jak její vrah předpokládal. Měl ji přečtenou, dobře ji odhadl.“

„Přímo perfektně.“

„Ale Towersová byla zároveň strážkyní spravedlnosti. Povinnosti i instinkt jí velely oznámit úřadům, že jí někdo vyhrožuje nebo se ji pokouší vydírat.“

„Mateřská láskaje silnější než zákon.“

„Ano, aspoň v jejím případě tomu tak bylo a její vrah to věděl. Kdo ji znal tak dobře? Její milenec, pak bývalý manžel, syn, dcera, Slade.“

„A spousta dalších, Evo. Towersová byla známou a otevřenou hlasatelkou práv rodiny a propagátorkou toho, aby ženy zůstávaly doma a věnovaly se dětem. Za dlouhé roky o ní vznikly desítky článků a reportáží a všechny zdůrazňovaly její veskrze pozitivní vztah k rodině.“

„Posuzovat člověka podle jeho mediálního obrazu je vždycky riskantní. Média mohou být – a obvykle taky jsou – zaujatá. Anebo trochu poupraví fakta, aby líp vyhovovala jejich vlastním záměrům. Vrah si musel být jistý. Nemohl jen tušit, musel vědět. Buď znal oběť osobně, nebo si o ní sehnal všechny dostupné informace.“

„Tím se okruh podezřelých moc nezužuje.“

Eva nad tím jen mávla rukou. „A totéž můžeme říct o Metcalfové. Dohodla si schůzku, ale v diáři ji nijak nekonkretizovala. Jak si tím pachatel mohl být jistý? Znal dokonale její zvyky. A já musím zase poznat ty jeho – nebo její? Už proto, že další oběť na sebe nenechá dlouho čekat.“

„Víš to jistě?“

„Ano. Doktorka Mirová mi to potvrdila.“

„Takže jsi za ní nakonec šla?“

Eva znovu vstala. Byla neklidná. „Vrah – pro jednoduchost předpokládejme, že jde o muže – je fascinován slavnými ženami, závidí jim, nenávidí je. Mám na mysli ženy, které jsou veřejnosti na očích, které něco znamenají. Mirová si myslí, že pachatel je veden touhou ovládat, ale to se mi moc nezdá. Připadá mi, že ho to staví do příliš krásného světla. Co když mu jde jenom o vzrušení? Stopuje, číhá, připravuje se na svůj čin. Po kom jde asi teď?“

„Zkus se podívat do zrcadla.“

„Cože?“

„Uvědomuješ si, jak často se tvoje tvář objevuje na obrazovce a v novinách?“ Snažil se potlačit vlastní obavy. Vstal, vzal ji kolem ramen a zahleděl se jí do očí. „Pomyslelas na to?“

„Doufám, že máš pravdu," poopravila ho. „Já jsem totiž ve střehu."

„Děsíš mě."

„Sám jsi říkal, že jsem nejlepší," řekla s úsměvem a pohladila ho po tváři. „Klid, Roarkeu. Nehodlám vyvést žádnou hloupost."

„Tos mě tedy uklidnila."

„Za jak dlouho přistaneme?" zeptala se Eva netrpělivě a přistoupila k okénku.

„Řekl bych, že do půl hodiny."

„Musím sehnat Nadine."

„Co máš v plánu, Evo?"

„Já? Potřebuju někam, kde budou pohromadě houfy reportérů," oznámila mu a prohrábla si rozcuchané vlasy. „Nevíš o nějaké hvězdné společenské události, na které se to bude hemžit novináři? Mohli bychom se tam objevit."

Roarke si povzdechl. „Něco se určitě najde."

„Výborně, vyrazíme tam." Svezla se do křesla a začala si ťukat prsty na koleno. „Možná půjdu tak daleko, že si koupím jedny nebo dvoje nové šaty."

„Nebuď troškař." Přitáhl ji k sobě a posadil si ji na klín. „Ale pamatujte si, slečno, že se od vás nehnu na krok."

„S civilisty nespolupracuji."

„Myslel jsem při nákupech."

Když jí zajel rukou pod košili, přísně si ho změřila. „Oč se pokoušíš?"

„Přesně o to, nač myslíš."

„Já jen abych věděla." Otočila se a sedla si mu obkročmo na klín.

Kapitola desátá

„Nejdřív si udělám pár záběrů.“ Nadine se rozhlédla po Evině kanceláři a svraštila obočí. „Pod pojmem ‚pracovna‘ si obvykle představuju něco jiného.“

„Prosím?“

Nadine nenápadně pootočila Evin monitor. „Až do téhle chvíle sis tuhle místnost střežila jako svatostánek. Nediv se, že jsem čekala trochu víc než kamrlík se stolem a dvěma rozvrzanými židlemi.“

„Důležité je, jak se tady cítím,“ podotkla Eva mírně a uvelebila se na jedné ze zmíněných rozvrzaných židlí.

Nadine si vždycky myslela, že netrpí klaustrofobií, ale teď se musela zamyslet, zda své přesvědčení přece jen nepřehodnotí. Prefabrikované béžové stěny jí připadaly nebezpečně blízko a jedinému malému okénku, které se určitě nedalo otevírat, scházela žaluzie. Naskýtal se z něj výhled na úzkou výseč rušného nebe nad místním aeroportem.

Tak malá místnost, podivila se Nadine, *a přesto má člověk pocit, jako by se v ní tísnily davy.*

„Myslela jsem,“ řekla nahlas, „že když jsi v zimě vyřešila DeBlassův případ, najdu tě v honosnější kanceláři s otevíracím oknem a možná i s kobercem.“

„Jsi tu jako novinářka, nebo jako bytová architektka?“

„A to žalostné vybavení!“ Nadine si se zjevnou rozkoší prohlížela Evino pracoviště. „U nás v televizi by na takovém krámu pracoval leda ten poslední pitomec. Anebo bychom to všechno už dávno věnovali Armádě spásy.“

Eva se zařekla, že se nebude rozčilovat. Hlavně klid. „Vzpomeň si na to, až tě příště zase někdo požádá o příspěvek na policejní fond.“

Nadine se s úsměvem opřela o stůl. „U nás ve firmě má i ten poslední blbeček vlastního autokuchaře.“

„Začínám tě nenávidět, Nadine.“

„Musím tě před naším interview pořádně nažhavit. Když už jsi jednou ve sdílné náladě, Dallasová, je ti jistě jasné, co po tobě chci: Rozhovor z očí do očí a pěkně do hloubky. Zena s policejním odznakem –

život a lásky Evy Dallasové, poručíka útvaru metropolitní policie a veřejného pořádku. Soukromí veřejně činné osoby.“

Eva proti tomu nemohla nic dělat, jen se mračila. „Nepokoušej svoje štěstí, Nadine.“

„V ničem jiném nejsem takový mistr.“ Nadine se svezla na židli a posunula se i s ní. „Úhel je dobrý, Pete?“

Kameraman zvedl přístroj velikosti dlaně do úrovně očí. „Jo.“

„Pete moc řečí nenadělá,“ poznamenala Nadine. „Chlap podle mého gusta. Neučešeš se?“

Eva si už už chtěla prohrábnout vlasy, ale včas se zarazila. Nenáviděla kamery z hloubi duše. „Neučešu.“

„Jak je libo.“ Nadine vytáhla ze své obrovské kabely malou kazetku s očními stíny opatřenou zrcátkem, něco si napatlala pod oči a zkontrolovala, jestli nemá zuby zabarvené od rtěnky. „Fajn.“ Vrátila kazetku zpátky do kabelky a přehodila si nohu přes nohu. Ozval se docela tichý zvuk, jako když se tře hedvábí o hedvábí. Pak se otočila na kameru. „Jedem.“

„Beru tě.“

Její tvář prošla dramatickou proměnou a Eva tomu se zájmem přihlížela. Ve chvíli, kdy se rozzářilo červené světlo, reportérčiny rysy zkrásněly a začaly zrcadlit vášeň a zanícení. Čilý a bezstarostný hlas nabyl hlubšího zabarvení a pomalá dikce si říkala o pozornost.

„Tady Nadine Furstová. Sedím přímo na policejní centrále, v kanceláři poručíka Evy Dallasové z oddělení vražd. Exkluzivní rozhovor, který mi poskytla, se týká dosud nerozřešených případů násilné smrti žalobkyně Cicely Towersové a úspěšné herečky Yvonne Metcalfové. Poručíku, je mezi těmito vraždami souvislost?“

„Důkazy tomu nasvědčují. Pitevní zpráva říká, že oběti byly v obou případech zavražděny stejnou zbraní, kterou vedla táž ruka.“

„Víte to určitě?“

„Naprosto. Onou smrtící zbraní byla velmi tenká ocelová čepel, dvaadvacet a půl centimetrů dlouhá. Od konce k rukojeti se zužovala. Brit byl vybroušen do tvaru písmene ‚v‘. V obou případech byly oběti napadeny zepředu. Pachatel jim zasadil jedinou ránu. Vedl ji zprava doleva a mírně dolů.“

Eva uchopila pero, kterým podepisovala dokumenty, a kmitla jím několik milimetrů od reportérčina hrdla. Nadine sebou škubla a zamžikala. „Asi takto," dodala Eva.

„Jistě."

„Čepel proťala krční tepnu a rána vedla k enormní ztrátě krve. Oběť ihned ztratila vědomí. Nemohla volat o pomoc ani se nijak bránit. Smrt nastala do několika málo vteřin."

„Jinými slovy, vrah nepotřeboval mnoho času. A říkáte, že útočil zepředu. Znamená to, že ho oběti znaly?"

„Nutně ho znát nemusely, ale některé další důkazy naznačují, že ho skutečně znaly. Přinejmenším čekaly na někoho, s kým měly smluvenu schůzku. Jeden příklad za všechny: Nic nenasvědčuje tomu, že by se bránily. Kdybych vás chtěla zabít…" Eva znovu máchla perem a Nadine zvedla ruku, aby si chránila hrdlo. „Vidíte, tohle je automatický reflex."

„To je opravdu zajímavé," připustila Nadine. Chvíli jí trvalo, než se ovládla a nasadila zakaboněný výraz. „Známe podrobnosti o pachateli nebo pachatelích, ale nevíme nic o motivech. Co měly společného žalobkyně Towersová a herečka Metcalfová?"

„Sledujeme několik stop."

„K vraždě Cicely Towersové došlo před třemi týdny, poručíku, a policie stále nevypátrala jediného podezřelého."

„V této chvíli nemáme tolik důkazů, aby to stačilo na zatčení."

„Takže někoho podezíráte."

„Vyšetřování pokračuje tak rychle, jak to jenom jde."

„A motiv?"

„Paní redaktorko, lidé se navzájem vraždí z nejrůznějších příčin. Už od chvíle, kdy jsme vylezli na suchou zem."

„Ano, řečeno jazykem Písma, vražda je nejstarší zločin," doplnila Nadine.

„Dá se říct, že má dlouhou tradici. Přestože dnes už dokážeme filtrovat některé nežádoucí sklony díky úspěchům genetiky, chemickým preparátům a radioizotopové diagnostice, přestože nad potenciálními pachateli visí hrozba vězeňských kolonií a odnětí svobody, lidská povaha se nemění."

„A s ní základní motivy zločinů, na které je věda krátká: láska, nenávist, lakota, závist, zloba.“

„Právě ony nás odlišují od androidů, nemyslíte?“

„A umožňují nám prožívat radost, smutek nebo vášeň. To je jistě vhodné téma pro vědce a intelektuály. Ale který z těchto motivů se stal příčinou smrti Cicely Towersové a Yvonne Metcalfové?“

„Obě zabil člověk, paní redaktorko, a jeho důvody nám zůstávají utajeny.“

„Jistě máte jeho psychologický profil.“

„Máme,“ potvrdila Eva. „A taky jej použijeme, stejně jako všechny ostatní dostupné nástroje, abychom vypátrali vraha. Já ho najdu,“ prohlásila Eva a záměrně se zadívala přímo do kamery. „Jakmile za ním zapadnou mříže, na motivu už nesejde. Spravedlnost jej nemine.“

„To zní jako slib, poručíku. Osobní závazek.“

„Myslím to tak.“

„Občané New Yorku spoléhají na to, že svůj slib dodržíte. Tady Nadine Furstová pro Channel 75.“ Okamžik počkala, než kývla. „To nebylo špatné, Dallasová. To vůbec nebylo špatné. Budeme to reprízovat v šest a v jedenáct a o půlnoci poběží sestřih v přehledu událostí dne. Prima. Běž se projít, Pete.“

Kameraman pokrčil rameny a opustil kancelář.

„Teď spolu mluvíme neoficiálně,“ začala Eva. „Kolik vysílacího času mi můžeš poskytnout?“

„Proč?“

„Musí o mně být slyšet. Pořád.“

Nadine vydechla. Znělo to skoro jako povzdech. „Hned jsem věděla, že to interview nebude zadarmo. Musím ti říct, žes mě zklamala, Dallasová. Nikdy by mě nenapadlo, že tak toužíš po popularitě.“

„Za dvě hodiny svědčím před soudem v případu Mondell. Můžeš tam poslat kameramana?“

„Jistě. Mondellův případ sice moc netáhne, ale za pár záběrů stojí.“ Nadine vytáhla diář a zapsala si to.

„Večer mám něco v hotelu New Astoria. Recepce na zlatých talířích.“

„Ovšem, ples milionářů.“ V jejím úsměvu se zračil výsměch. „Já sice spoty z lepší společnosti nedělám, Dallasová, ale můžu poprosit náš

štáb, aby se na tebe zaměřil. Ty a Roarke jste vždycky prima sousto pro milovníky drbů. Jdeš tam s Roarkem, ne?“

Eva si nevšímala její neomalenosti a pokračovala: „Dám ti vědět, kde mě v příštích dnech najdeš. A budu tě pravidelně informovat, co je nového.“

„Fajn.“ Nadine vstala. „Možná na své pouti ke slávě a penězům zakopneš o vraha. Už máš svého agenta? Každá mediální hvězda musí mít agenta.“

Eva chvíli neříkala nic, jen sepjala ruce a ťukala konečky prstů o sebe. „Myslela jsem si, že máš v popisu práce vysílat do éteru a hájit právo veřejnosti na informovanost, ne moralizovat.“

„A já jsem zase myslela, že ty máš za úkol sloužit občanům a chránit je, a ne rejžovat na lidském neštěstí.“ Nadine popadla kabelku. „Ale když chceš na obrazovku, budeš tam, Dallasová.“

„Nadine?“ Eva se potěšené zaklonila i se židlí. „Když jsi jmenovala základní motivy zločinů, najeden jsi zapomněla. Na touhu po slávě.“

„Musím si to zapamatovat.“ Nadine už otevírala dveře, ale pak je zase pustila a otočila se. Tvář pod mejkapem měla bílou a vyděšenou. „Zešílela jsi? Ty chceš – do háje, ty chceš dělat volavku?“

„To jsem tě naštvala, co?“ zasmála se Eva a dopřála si to potěšení, že si dala nohy na stůl. To, jak Nadine zareagovala, ji na Evině žebříčku vyneslo o pěkných pár příček výš. „Když jsi slyšela, kolik chci vysílacího času, a spočítala sis, že ho taky nejspíš dostanu, bylas jako bomba – jenom vybuchnout. Vrah zareaguje zrovna tak, Nadine. Už ho slyším: ‚Ta pitomá policajtka mi bere šou!‘“

Nadine se vrátila od dveří a opatrně se posadila. „Tos mě teda dostala. Poslyš, Dallasová, nechci ti radit, jak máš dělat svoji práci…“

„Neraď, buď tak hodná.“

„…chci se jenom ujistit, jestli tě správně chápu. Myslíš si, že pachatele žene především – nebo aspoň z velké části – touha po vzrušení, po zájmu médií. Kdyby zabil dvě obyčejné ženské, bude se o tom mluvit taky, ale nebude to taková senzace.“

„Ale když zabije dvě prominentní dámy, dostoupí sledovanost astronomických výšek.“

„A tak ses rozhodla dělat vábničku.“

„Je to jenom takový nápad," přiznala Eva zamyšleně a poškrábala si svědící koleno. „Možná dosáhnu jenom toho, že obrazovku zaplní můj pitomý obličej."

„Anebo tě někdo podřeže."

„Páni, Nadine, člověk by si myslel, že se o mě bojíš."

„Nejspíš to tak bude," připustila Nadine a chvíli pozorně hleděla Evě do tváře. „Už dost dlouho dělám pořady o policajtech a s policajty. Naučila jsem se rozeznat, kdo občas hodí zpátečku a kdo jde za svým jako beran. A víš, co mě děsí, Dallasová? Že ty jsi ten největší beran ze všech."

„Jednou nosím odznak…," poznamenala Eva tak bezelstně, až se Nadine rozesmála.

„A taky se příliš často koukáš na staré filmy. Hele, jde o tvůj krk, ne o můj. Doslova. A já ti ho pomůžu nést na trh."

„Dík. A ještě něco," dodala Eva, když Nadine opět vstala. „Jestli na té mé teorii něco je, bude se příští oběť rekrutovat z řad známých ženských, kterých jsou plná média. Takže jde i o tvůj krk, Nadine."

„Kristepane!" Nadine se otřásla a přejela si prsty po hrdle. „Dík, žes mě upozornila, Dallasová."

„Rádo se stalo. A myslím to vážně." Když za Nadine zapadly dveře, stihla se Eva ještě tiše zasmát. Pak se jí na stole ohlásil hovor z inspektorovy kanceláře.

Šéf se už určitě doslechl o reportáži.

Když kráčela vzhůru po schodišti soudní budovy, necítila se ve své kůži. Nadine splnila slib a kamery dorazily včas. Byly i před hotelem New Astoria, když večer vystoupila z Roarkeovy limuzíny a snažila se tvářit, jako by se dobře bavila.

Po dvou dnech, během nichž zakopávala o kamery na každém druhém kroku, by ji nepřekvapilo, kdyby se nějaká rozvrčela i nad její postelí. Večer se s tím svěřila Roarkeovi.

„Sama jsi to chtěla, moje milá," zasmál se.

Seděla mu obkročmo na klíně a na sobě měla pozůstatky trojdílného koktejlového kompletu, který se podle Roarkea dobře hodil na večírek v guvernérově domě. Blýskavá zlatočerná vesta se jí vzadu vyhrnula nad hýždě a vpředu už byla rozepnutá až po břicho.

„Nedokážu tomu přijít na chuť. Jak to jenom můžeš vydržet? Žiješ v jednom kuse v záři reflektorů. Nezvedá se ti z toho žaludek?“

„Musíš jít za svým a nevšímat si toho.“ Rozepnul jí další knoflík. „Dnes večer ti to slušelo,“ pochválil ji a bezmyšlenkovitě si pohrával s diamantem visícím na řetízku mezi jejími ňadry. „Takhle ti to ovšem sluší ještě víc.“

„Nikdy si na to nezvyknu. Na všechnu tu nádheru, zdvořilou konverzaci o ničem, velkolepé účesy. A ten kostým mi nesluší.“

„Poručíkovi možná ne, zato Evě docela určitě. Můžeš být tou i onou.“ Sledoval, jak se jí rozšířily panenky, když vzal její ňadra do dlaní. „A jídlo ti určitě chutnalo.“

„To ano, jenže…,“ zachvěla se a slabě vzdychla, protože jí přejel prsty po bradavkách. „…zkrátka a dobře jsem si řekla, že s tebou v posteli radši nebudu o ničem mluvit. Člověk nikdy neví.“

„To je skvělá dedukce.“

Roarke se kousek odtáhl. Prsty na Eviných bradavkách teď vystřídaly zuby.

Spala hlubokým spánkem beze snů. Když ji Roarke probudil, procitla v ní ze všeho nejdřív bdělá a pohotová policistka.

„Co je?“ vyhrkla, a přestože nebyla oblečená, sáhla okamžitě po zbrani. „Co se děje?“

„Promiň.“ Roarke se naklonil nad postel, aby ji políbil. Evě došlo, že se otřásá potlačovaným smíchem.

„To není legrace. Kdybych byla ozbrojená, byl bys v háji.“

„To mám teda kliku.“

Eva nepřítomně odehnala Galahada, který se jí pokoušel uvelebit na hlavě. „Proč už jsi oblečený? Co se stalo?“

„Volali mi z FreeStar 1. Musím okamžitě tam.“

„Středisko Olympus?“ Pak dala povel hlasovému čidlu: „Světla, tlumená.“ Když se rozsvítilo, přimhouřila oči a snažila se zaostřit na jeho tvář. *Můj bože,* pomyslela si, *vypadá jako anděl. Padlý anděl. A pěkně nebezpečný.* „Nějaké problémy?“ zeptala se nahlas.

„Zřejmě. Určitě se to nějak vyřeší.“ Roarke vzal kocoura, pohladil ho a sundal na zem. „Bohužel u toho musím být. Možná mi to zabere den nebo dva.“

„Opravdu?“ Evou projela vlna strašného zklamání. Snažila se přesvědčit samu sebe, že za to může únava. „Takže se uvidíme, až se vrátíš.“

Natáhl prst a pošimral ji na bradě. „Bude se ti stýskat, viď?“

„Možná. Občas…“ Letmý úsměv na Roarkeově tváři ji odzbrojil. „Bude, moc.“

„Obleč si to,“ vyzval ji a strčil jí do ruky župan. „Než odjedu, chci ti něco ukázat.“

„Ty jedeš hned teď?“

„Vozidlo už čeká. Nemůžu to odložit.“

„Chceš, abych šla s tebou dolů a políbila tě na rozloučenou?“ zamumlala, zatímco si oblékala župan.

„To by bylo krásné, ale nejdřív musíme vyřídit něco jiného.“ Vzal ji za ruku a vedl ji k výtahu. „Byl bych rád, aby ses tu po dobu mé nepřítomnosti cítila dobře.“

„Pokusím se.“

Když se kabina dala do pohybu, položil jí ruce na ramena. „Tohle je teď tvůj domov, Evo.“

„Víš, stejně budu mít moc práce…“ V tu chvíli ucítila, že výtahová klec přestala klesat a rozjela se ve vodorovném směru. „Copak nejedeme až dolů?“

„Ještě ne.“ Když se dveře otevřely, objal ji rukou kolem ramen.

Stáli v místnosti, kterou do té doby nenavštívila. V labyrintu Roarkeovy budovy musely být takových tajných komnat desítky. Stačil však jediný pohled, a ona pochopila, že tenhle pokoj patří jen jí.

Podlahu z leštěného dřeva pokrýval tkaný koberec v barvách břidlicové modři a mechové zeleně. Patrně pocházel z některé z Roarkeových továren v Orientu. Na tomto vlněném zázraku teď spočíval Evin starý omlácený stůl i se vším dalším vybavením. Za stěnou z matného skla se ukrývala dokonale vybavená kuchyňka, z níž se vycházelo na terasu.

To samozřejmě nebylo všechno. Roarke měl vždy po ruce nová a nová překvapení. Díky komunikačnímu panelu se mohla spojit s kteroukoli místností v domě, konzola pro volný čas nabízela široký výběr hudby, filmů i videosnímků promítaných na holografickou obrazovku,

a pod klenutým oknem, za nímž právě vycházelo slunce, bujně kvetla zimní zahrada.

„Co se ti nelíbí, to odtud klidně vyhoď," řekl, když viděl, jak přejíždí rukou po hebkém lenochu velkého ušáku. „Všechno je naprogramováno na tvůj hlas a na otisk tvé dlaně."

„To je moc chytré," připustila a rozpačitě si odkašlala. „A hezké."

Roarke ke svému překvapení zjistil, že je nervózní. Zasunul si ruce do kapes. „Tvoje práce vyžaduje, abys měla dostatek soukromí. To naprosto chápu. Potřebuješ mít své útočiště. Moje pracovna je hned vedle, za západním panelem. Panel se zamyká z obou stran."

„Chápu."

Roarke už nedokázal ovládnout vlastní netrpělivost. „Jestli se v domě necítíš, když tu nejsem s tebou, klidně se zabarikáduj tady. A můžeš to udělat, i když budu doma. Záleží jenom na tobě."

„Ano, to záleží." Eva se zhluboka nadechla. „Tohle všechno jsi dělal jenom kvůli mně?"

Roarke se zatvářil otráveně a naklonil hlavu k rameni. „Na světě je málo věcí, které bych kvůli tobě neudělal."

„Možná ti začnu věřit." Ne, nikdy v životě nedostala od nikoho tak úžasný dar. A nikdo tak dokonale nepochopil, co potřebuje. „Konečně bych měla být šťastná, co říkáš?"

Otevřel ústa a chtěl říct něco velmi ostrého, ale spolkl to. „Copak já vím, do háje?" odsekl. „Musím jít."

„Roarkeu, ještě něco." Došla až k němu. Jasně si uvědomovala, že je vzteky bez sebe. „Nedala jsem ti pusu na rozloučenou," připomněla mu a své opomenutí napravila tak důkladně, že ho málem povalila. „Děkuju." Než mohl promluvit, znovu ho políbila. „Za to, že pokaždé poznáš, co je pro mě opravdu důležité."

„Rádo se stalo," odpověděl a s majetnickým výrazem ji pohladil po rozcuchaných vlasech. „Doufám, že ti budu chybět."

„Chybíš mi už teď."

Roarke na okamžik sevřel v pěsti chomáč jejích vlasů. „Zbytečně neriskuj. Říkat ti, abys neriskovala vůbec, by bylo zbytečné."

„To asi ano." Když jí políbil ruku, poskočilo jí srdce. „Šťastnou cestu," popřála mu, když nastupoval do výtahu. A protože si na podobné

důvěrnosti ještě pořád nezvykla, počkala, až se dveře skoro úplně zavřou. Teprve pak dodala: „Mám tě ráda.“

V poslední chvíli zahlédla, jak mu po tváři přeletěl úsměv.

„Tak co, máš něco nového, Feeney?“

„Možná mám, možná nemám.“

Od Roarkeova odletu na FreeStar 1 uplynulo jen několik hodin. Přestože bylo poměrně brzy, sotva po osmé, Feeney už vypadal strhané. Eva naprogramovala autokuchaře, aby jim udělal dvě silné kávy.

„Přijdeš sem takhle po ránu a vypadáš, jako bys byl celou noc vzhůru a už dva dny se nepřevlíknul. Muselo mi dojít, že se něco děje. Jsem přece prvotřídní detektiv.“

„Jo. Cpal jsem do počítače další hory dat o rodinách a přátelích obětí. Přesně tak, jak sis přála.“

„No a?“

Feeney se snažil získat čas. Napil se kávy, vytáhl pytlík se sladkými oříšky a poškrábal se za uchem. „Včera večer jsem tě viděl ve zprávách. Teda já přímo ne, moje stará. Prej ti to vrzlo, říkala. To je výraz našeho synátora. Snažíme sejít s dobou.“

„Neděláš si ze mě vrtuli, Feeney? To je podobný výraz. Znamená, že mě vodíš za nos.“

„Já vím, co znamená. Do prkýnka, Dallasová, tentokrát to vypadá na gól do vlastní sítě.“

„Proto jdeš přímo za mnou, místo abys mi poslal hlášení po drátě? Tak ven s tím.“

„No jo.“ Feeney zafuněl. „Patlal jsem se v papírech Davida Angeliniho. Byly tam hlavně účty. Věděli jsme, že hraním nadělal dluhy, a teď po něm jdou ti, co jim visí prachy. Čas od času jim něco vysolí, aby měl na chvilku pokoj. Je možný, že občas sáhne i do firemní kasy, ale to se nedá zjistit. Chrání si koule, hajzl.“

„My se mu na ně stejně dostaneme. Snadno zjistíme, kdo po něm šel,“ prohlásila sebevědomě a myslela přitom na Roarkeovy styky. „Uvidíme, jestli někomu něco neslíbil, například že brzy zdědí hodně peněz.“ Pak se zamračila. „Za jiných okolností bych řekla, že ho některý věřitel přitlačil ke zdi a on sejmul Towersovou. Jenomže proč umřela Metcalfová?“

„Třeba je to stejná písnička. Metcalfová měla bokem pěknej kapitálek. Zatím jsem mezi dědici nenatrefil na nikoho, kdo by potřeboval rychle schrastit dolary, ale třeba se štěstí obrátí.“

„Fajn, pracuj na tom dál. Ale kvůli tomu jsi mi sem louskat oříšky nepřišel.“

Feeney se málem zasmál. „Chytrá. Tak dobře, vyklopím ti to. Víš, na koho jsem kápnul? Na inspektorovu manželku.“

„Tak pomalu. Tohle mi vysvětlíš.“

Feeney nevydržel sedět. Vyskočil a začal přecházet sem a tam po malé kanceláři. „David Angelini si v poslední době uložil na soukromé konto pěknou sumičku. Čtyři úložky po padesáti tácech jenom za poslední čtyři měsíce. Poslední se na výpise objevila čtrnáct dní před tím, než někdo sejmul jeho matku.“

„Dobrá, přišel za tu dobu ke dvěma stům tisícům a jako hodný chlapec si je uložil. Jde o to, kde je vzal… Do háje!“ Najednou jí to došlo.

„Přesně tak. Dostal jsem se k záznamům o elektronických transakcích a stopoval jsem je zpátky. Paní inspektorova mu ty prachy poslala do jeho newyorský banky a on je obratem odeslal na svoje osobní konto do Milána. Pak si je vyzvedával v hotovosti, v tvrdejch babkách, z bankomatu na Vegasu II.“

Eva si tiskla zaťaté pěsti ke spánkům. „Kristepane, proč mi o tom nic neřekla? Proč sakra čekala, až na to přijdeme sami?“

„Nemyslím, že se nám to pokoušela zatajit,“ přerušil ji rychle Feeney. „Když jsem se mrknul do jejích výpisů, stálo to tam černý na bílým. Má svůj vlastní účet a inspektor má taky svůj.“ Když ho Eva nepřestávala probodávat pohledem, nejistě si odkašlal. „Dallasová, já jsem to přece musel prověřit. Inspektor neprováděl žádnou neobvyklou úhradu ani z vlastního, ani z jejich společnýho účtu – a paní inspektorova převede půlku úspor mladýmu Angelinimu! Vyždímal ji dokonale.“

„Vydíral ji?“ spekulovala Eva. Dělala co mohla, aby si zachovala chladnou hlavu. „Třeba spolu něco měli. Co když byla do toho hajzla udělaná?“

„Ježíši Kriste. Ježíši Kriste.“ Feeneyho rozbolelo břicho a udělalo se mu špatně od žaludku. „Co na to řekne inspektor?“

„Musíme s tím za ním jít.“

„Čekal jsem, že to řekneš.“ Feeney se zatvářil pohřebně a vytáhl z kapsy disk. „Je tam všechno. Jak to chceš skoulet?“

„Nejradši bych vyrazila do White Plains a uhodila na paní inspektorovou. Pěkně zostra, aby si sedla na ten svůj pěstěný zadek. Ze všeho nejdřív ale musíme jít za šéfem a vyložit karty na stůl.“

„Dole ve skladu ještě zbylo pár starejch neprůstřelnejch vest,“ napadlo Feeneyho, když Eva vstala.

„Dobrý nápad.“

Málem je potřebovali. Inspektor Whitney sice nepřeskočil stůl a nepřeválcoval je, ani nevytáhl bouchačku, ale pohled, který na ně vrhl, byl zrovna tak smrtící.

„Feeney, vy jste prověřoval osobní konto mé ženy?“

„Ano, inspektore.“

„A zjištěné informace jste předal poručíku Dallasové.“

„V souladu s postupem.“

„V souladu s postupem,“ opakoval po něm Whitney. „A teď s tím jdete za mnou.“

„Za vámi jako naším nadřízeným,“ začal Feeney, ale větu nedokončil a místo toho vyhrkl: „Hergot, Jacku, to jsem to měl spláchnout do hajzlu?“

„Mohl jsem se to dozvědět jako první. Ale co…“ Whitney se odmlčel a upřel zdrcující pohled na Evu. „Stojíte si za tím, poručíku?“

„Paní Whitneyová vyplatila za poslední čtyři měsíce Davidovi Angelinimu dvě stě tisíc dolarů. Tuto skutečnost neuvedla ani ve své původní výpovědi, ani při následných dotazech. Pro další vyšetřování je naprosto nezbytné…,“ hlas se jí zlomil a v očích měla omluvu. „Musíme zjistit proč, inspektore. Musíme vědět, za co mu platila a proč po smrti Cicely Towersové už žádná platba nepřišla. Ale ze všeho nejdřív se musím zeptat vás, inspektore, zda vám bylo známo, že k převodům dochází a co za nimi je.“

Vrchnímu inspektorovi se sevřel žaludek. Pálení v břišní krajině svědčilo o tom, že se jeho organismus nedokáže vypořádat se stresem. „Na to vám odpovím teprve tehdy, až se poradím s manželkou.“

„Inspektore!“ V Evině hlase zaznívala skrytá prosba. „Víte, že s paní Whitneyovou nemůžete mluvit, dokud si s ní nepohovoříme my. Už

tenhle náš rozhovor by mohl být brán jako pokus o ovlivnění vyšetřování. Moc se omlouvám, inspektore.“

„Nedovolím vám, abyste tahali moji ženu k výslechu na centrálu!“

„Jacku…“

„Běž do hajzlu, Feeney! Přece ji sem nepřivlečete jako zločince!“ Snažil se ovládnout. Ruce zaťaté v pěst raději ukrýval pod stolní deskou. „Vyslechnete ji u nás doma, v přítomnosti našeho právníka. To snad není proti předpisům. Nebo je, poručíku?“

„Ne, není. Nic ve zlém, inspektore, vy pojedete s námi?“

„Nic ve zlém, poručíku,“ odpověděl inspektor trpce, „pojedu, i kdybyste nechtěli.“

Kapitola jedenáctá

Anna Whitneyová je uvítala hned u dveří. Ruce, které se jí silně třásly, sepjala před tělem. „Co se děje, Jacku? Linda už je tady. Říká, žes jí volal. Prý potřebuji právníka.“ Sklouzla pohledem k Evě a Feeneymu a zase zpět k manželovi. „K čemu právníka?“

„Všechno je v pořádku,“ ujistil ji manžel a vzal ji protektorsky kolem ramen. V jeho gestu bylo cítit napětí. „Pojď dovnitř, Anno.“

„Ale já jsem nic neprovedla!“ Dokonce jí uniklo nervózní zasmání. „V poslední době jsem ani špatně nezaparkovala…“

„Posaď se, drahá. Díky, žes dorazila tak rychle, Lindo.“

„To nestojí za řeč.“

Rodinná právnická Whitneyových byla mladá žena s pronikavým pohledem a až příliš vytříbenými způsoby. Evě chvíli trvalo, než si uvědomila, že je to mimochodem jejich dcera.

Linda si ji prohlédla a rychle si udělala správný závěr. „Vy jste poručík Dallasová, viďte? Poznala jsem vás.“ A nabídla jí židli dřív, než to napadlo někoho z jejích rodičů. „Prosím, posaďte se.“

„Já jsem kapitán Feeney, útvar elektronické detekce.“

„Ano, otec o vás často mluvil, pane kapitáne. A teď,“ řekla a položila ruku na matčino zápěstí, „nám řekněte, o co jde.“

„Potřebujeme si ověřit určitou informaci, která právě vyšla najevo.“ Eva vytáhla rekordér a podala jej Lindě, aby si přístroj prohlédla. Snažila se přitom nemyslet na to, jak hodně se dcera podobá otci – karamelovou pletí i chladným pohledem. Genetika a dědičné znaky ji současně fascinovaly i děsily.

„Chápu to tak, že půjde o oficiální výslech,“ konstatovala Linda, s obezřetným klidem položila Evin rekordér na stůl a vedle něj umístila svůj vlastní.

„Je to tak,“ přisvědčila Eva a namluvila do mikrofonu datum a čas. „Vyšetřující: Dallasová Eva, poručík. Další přítomní: Whitney Jack, vrchní inspektor, a Feeney Ryan, kapitán. Vyšetřovaná: Whitneyová Anna, zastupovaná právničkou…“

„…Whitneyovou Lindou. Má klientka si je vědoma svých práv a souhlasí s tím, že na tomto místě a v tomto čase podstoupí výslech. Právnická si vyhrazuje právo přerušit jej podle vlastního uvážení v libovolném okamžiku. Pokračujte, poručíku.“

„Paní Whitneyová,“ začala Eva, „vy a zesnulá Cicely Towersová jste byly blízké přítelkyně.“

„Ano, samozřejmě. Vy se chcete ptát na Cicely? Jacku…“

Whitney jen zavrtěl hlavou. Rukou ji stále držel kolem ramen.

„Máte rovněž velmi blízký vztah k rodině zesnulé, k jejímu bývalému manželovi Markovi Angelinimu, k jejímu synovi Davidu Angelinimu i k dceři Mirině.“

„Více než blízký. Cicelyiny děti patřily do rodiny. Linda dokonce svého času chodila…“

„Mami,“ přerušila ji dcera s konejšivým úsměvem na rtech, „odpovídej stručně na otázky. Nijak to nerozváděj.“

„Ale to všechno je nesmysl!“ Její úžas hraničil s pobouřením. Seděla koneckonců ve vlastním domě, v kruhu rodiny. „Poručík Dallasová už všechny mé odpovědi zná.“

„Je mi líto, že se musím ptát znovu na totéž, paní Whitneyová, ale co byste mi mohla povědět o svém vztahu k Davidovi Angelinimu?“

„K Davidovi? Je to můj kmotřenec. Vyrůstal před mýma očima.“

„Je vám známo, že se těsně před tím, než došlo k vraždě jeho matky, dostal do finanční tísně?“

„Ano, on totiž…“ Vytřeštila oči. „Snad si vážně nemyslíte, že by David…to je odporné!“ Sotva vyhrkla svůj odsudek, rty se jí změnily v tenkou červenou linku. „Na takovou hloupost nebudu odpovídat.“

„Chápu, že cítíte potřebu chránit svého kmotřence, paní Whitneyová. Je mi také jasné, že jste pro něj ochotna lecjaké oběti a vydání. Celých dvou set tisíc dolarů.“

Pečlivě nalíčená tvář Anny Whitneyová zbělela jako křída. „Nechápu, kam míříte.“

„Paní Whitneyová, chcete popřít, že jste od února do května letošního roku převedla na účet Davida Angeliniho částku dvou set tisíc dolarů ve čtyřech měsíčních splátkách po padesáti tisících?“

„Já…“ Tentokrát nehledala útěchu u manžela, ale u dcery. Uchopila ji za ruku. „Musím na to odpovídat, Lindo?“

„Prosím o přestávku, abych se mohla poradit se svou klientkou,“ požádala Linda, rychle vzala matku kolem ramen a odešla s ní za dveře.

„Jste třída, poručíku,“ procedil Whitney mezi zuby. „Už dlouho jsem neměl to potěšení sledovat, jak si vedete při výslechu.“

„Jacku, kristepane,“ vzdychl Feeney, který upřímně litoval všechny zúčastněné. „Eva prostě dělá to, co musí.“

„Ano. A že jí to jde,“ poznamenal Whitney a ohlédl se po své ženě, která se právě vracela zpátky.

Byla bledá a trochu se chvěla. Inspektorovi se znovu sevřel žaludek.

„Můžeme pokračovat,“ oznámila Linda. Když pohlédla na Evu, vzplál jí v očích zápal bojovnice. „Má klientka by ráda učinila prohlášení. Do toho, mami, neboj se.“

„Nezlobte se.“ Oči jí plavaly. „Nezlob se, Jacku. Nemohla jsem dělat nic jiného. Dostal se do potíží. Vím, cos mi kladl na srdce, ale jinak to jednoduše nešlo.“

„To je v pořádku,“ řekl inspektor, a když k němu manželka natáhla ruku, rezignovaně ji stiskl. Pak si stoupl vedle ní. „Pověz poručíkovi Dallasové pravdu. My už se s tím nějak vyrovnáme.“

„Ano, poslala jsem mu ty peníze.“

„Vydíral vás, paní Whitneyová?“

„Cože?“ Zdálo se, že úžas vysušil slzy, které se jí draly do očí. „Pro Boha živého…Samozřejmě že ne! Dostal se do těžkostí,“ zopakovala znovu, jako by se tímto tvrzením vysvětlovalo vše. „Dlužil strašnou spoustu peněz hrozně divným lidem. Jeho firma – ta část firmy jeho otce, kterou vedl – se dostala do přechodných potíží. V té době se navíc snažil odstartovat nový projekt. Přesně mi ho popsal,“ dodala rychle a mávla volnou rukou. „Už se na to příliš nepamatuji. Obchodní záležitosti mě nikdy moc nezajímaly.“

„Paní Whitneyová, odeslala jste na jeho účet čtyři platby po padesáti tisících. Při našich předchozích rozhovorech jste ale tuto skutečnost neuvedla.“

„Taky vám po tom nic nebylo!“ Náhle seděla zpříma jako socha, přísná a chladná. „Byly to moje peníze a já jsem je půjčila svému kmotřenci.“

„Ano, kmotřenci,“ doplnila Eva s nesnesitelnou trpělivostí. „Kmotřenci, který je vyšetřován v souvislosti s vraždou.“

„S vraždou vlastní matky? To už z ní můžete rovnou obvinit i mě!“

„Vy jste na rozdíl od něj nezdědila podstatnou část jejího jmění.“

„Poslyšte, něco vám povím.“ Vztek Anně slušel. Bojovně se předklonila a tvář jí planula. „Ten hoch svoji matku zbožňoval stejně jako ona jeho. Její smrt ho zdrtila. Vím to. Dlouho jsme tady seděli a já jsem ho utěšovala.“

„A dala jste mu dvě stě tisíc dolarů.“

„Se svými penězi si můžu dělat, co chci,“ vyhrkla a kousla se do rtu. „Nikdo mu nechtěl pomoci. Vlastní rodiče ho odmítli. Dohodli se, že budou postupovat společně. Mluvila jsem o tom s Cicely, je to už kolik měsíců. Cicely byla skvělá matka a své děti milovala, ale zároveň si potrpěla na disciplínu. Trvala na tom, že si David musí svoje pro-

blémy vyřešit sám, bez cizí pomoci. I bez mé pomoci. Jenže co jsem měla dělat, když za mnou celý zoufalý přiběhl? Řekni, co jsem měla dělat?“ obrátila se na manžela. „Já vím, Jacku, říkals mi, abych se do toho nepletla, ale David byl tak vyděšený! Bál se, že ho zmrzačí nebo dokonce zabijí. Co kdyby se něco takového přihodilo tady Lindě nebo Stevenovi? Nebyl bys rád, kdyby jim někdo pomohl?“

„Anno, tím, žes mu dávala peníze na hazard, jsi mu moc nepomohla.“

„On by mi je vrátil,“ namítla. „Nechtěl je na to, aby mohl hrát. Slíbil mi to. Potřeboval získat čas a já jsem ho přece nemohla odmítnout.“

„Poručíku Dallasová,“ ozvala se Linda, „moje klientka půjčila vlastní peníze blízké osobě v dobré víře. To snad není zločin.“

„Nikdo taky vaši klientku neobviňuje ze zločinu.“

„Zeptala jste se jí při některém z předchozích rozhovorů přímo a jednoznačně na pohyby na jejích účtech?“

„Ne.“

„V tom případě nebyla povinna vám tuto informaci poskytnout. Mohla ji podle nejlepšího svědomí pokládat za osobní věc, která nijak nesouvisí s případem.“

„Vaše klientka je ženou policisty,“ připomněla unaveně Eva, „a jako taková by měla mít lepší právní povědomí než průměrný občan. Paní Whitneyová, docházelo mezi Cicely Towersovou a jejím synem k hádkám kvůli penězům, jeho hráčské vášni, dluhům nebo otázce jejich splácení?“

„Ano, dělala si starosti. Ovšemže docházelo k hádkám. I ve slušných rodinách se lidé hádají, ale nevraždí se navzájem.“

V tvém útulném malém světě možná opravdu ne, pomyslela si Eva. „Kdy jste naposledy hovořila s Davidem Angelinim?“

„Před týdnem. Zavolal mi, ptal se, jestli jsem v pořádku a jak se daří Jackovi. Mluvili jsme o záměru zřídit na památku jeho matky stipendijní nadaci. Ten nápad vyšel od něho, poručíku,“ dodala se slzami v očích. „Chtěl, aby se na ni nezapomnělo.“

„Co mi můžete říct o jeho vztahu k Yvonne Metcalfové?“

„K té herečce?“ Anna chvíli civěla do prázdna. Pak si osušila oči. „Copak on ji znal? Nikdy se mi o tom nezmínil.“

Výstřel naslepo Evě nevyšel. „Děkuji vám," uzavřela Eva výslech, sáhla po rekordéru a namluvila do něj závěrečnou formuli. „Paní advokátko," řekla pak, „měla byste doporučit své klientce, aby se o tomto výslechu nezmiňovala nikomu, kdo zde v tuto chvíli není přítomen. Ve vlastním zájmu."

„Jsem ženou policisty," vrátila jí Anna úder, „a vím, co je to disciplína."

Eva už byla na odchodu, když jí zrak naposledy padl na vrchního inspektora. Stál mezi svou ženou a dcerou a držel je obě kolem ramen.

Evě skončila služba. Cítila, že se potřebuje napít. Větší část odpoledne strávila marným sháněním Davida Angeliniho. Jednou měl poradu, pak nebyl k zastižení a vždycky se nacházel jinde, než kde ho Eva právě hledala. Nezbylo jí, než nechat vzkazy na každém myslitelném místě planety, které přicházelo v úvahu, a doufat, že se jí při troše štěstí do druhého dne ozve.

Seděla sama v obrovském, pustém domě, v němž byla kromě ní jediná živá bytost: komorník, jenž nenáviděl i vzduch, který dýchala. Ta věc ji napadla ve chvíli, kdy projížděla branou do komplexu. Popadla palubní videotelefon a spojila se s Mavis.

„Dneska máš volný večer, ne?" vyhrkla na ni, sotva se její kamarádka objevila na obrazovce.

„To mám. Musím nechat odpočinout tyhle… hlasivky."

„Co máš v plánu?"

„Nic, co bych nemohla vynechat, kdyby se namanulo něco lepšího. Máš nějaký nápad?"

„Roarke je mimo planetu. Nechceš mě navštívit? Přespíš tady a opijem se."

„Večírek v Roarkeově sídle? S Roarkeovým pitím? Už tam jedu!"

„Počkej, počkej. Uděláme z toho šou. Pošlu pro tebe auto."

„Limuzínu?" vykvikla Mavis, která už úplně zapomněla na své hlasivky. „Ježíši, Dallasová, a nemohl by mít řidič takový to… jako uniformu? Lidi u nás v baráku budou čumět z oken a oči jim vypadnou z důlků!"

„Za čtvrt hodiny," slíbila Eva a ukončila přenos. Do schodů před vchodem málem vytančila. Podle očekávání narazila na Summerseta.

Povýšeně na něj kývla. Musela to trénovat. „Večer budu mít návštěvu. Pošlete auto s řidičem na adresu avenue C číslo 28.“

„Návštěvu,“ zopakoval Summerset. Čišelo z něj temné podezření.

„Přesně tak, Summersete,“ přisvědčila a vyběhla do schodů. „Osobu, která je velmi blízká mému srdci. Nezapomeňte říct kuchaři, aby připravil večeři pro dva.“

Jen co se ocitla z doslechu, vybuchla smíchy. Summerset si jistojistě myslí, že si sjednala rande. A až uvidí její známou, bude to ještě větší skandál.

Mavis Evu nezklamala, i když se proti svým zvyklostem ustrojila velmi konzervativně. I účes měla poměrně krotký: zářivě zlatý přeliv upravený do kreace, které se říkalo „pulobrat“. Na jedné straně jí blýskavý pramen spadal na rameno, zatímco na druhé se stáčel k uchu. Také náušnicemi dnes skrblila. Měla jich jen šest – a všechny v ušních boltcích. Na Mavis Freestoneovou vypadala velmi uhlazeně.

Vystoupila z auta do prudkého jarního deště, podala zkoprnělému Summersetovi průhledný plášť protkaný drobnými žárovičkami a třikrát se otočila kolem své osy. Vypadalo to, že staví na odiv svůj přiléhavý rudý trikot, ale Eva poznala, že si její kamarádka jen užasle prohlíží halu.

„Vodvaz!“

„Moje řeč,“ přisvědčila Eva. Cekala tady, protože nechtěla nechávat Mavis se Summersetem o samotě, avšak její obavy se ukázaly jako zbytečné. Nafoukaný komorník dočista oněměl.

„To je teda gól!“ prohlásila Mavis obdivně. „Fakt bomba. To máš celej barák pro sebe?“

„Skoro,“ přikývla Eva a úkosem si změřila Summerseta.

Mavis zamžikala dvoucentimetrovými řasami. „To je slušný.“ Pak natáhla ruku, jejíž hřbet zdobilo tetování ve tvaru propletených srdíček. „Vy jste určitě Summerset. Tolik jsem o vás slyšela!“

Komorník byl natolik konsternován, že nabízenou ruku málem políbil, ale vzpamatoval se. „Madam…,“ pronesl škrobeně.

„Jakápak madam, říkejte mi Mavis. Prima džob, dělat tady komorníka, ne? Musí to pěkně sypat.“

Summerset si očividně nebyl jistý, jestli se má cítit polichoceně, nebo uraženě. O krok ustoupil, mírně se uklonil a odkráčel halou s průhledným pláštěm, z nějž crčela voda.

„Moc řečí nenadělá, co?“ konstatovala Mavis. Mrkla, uchichtla se a vydala se na patnácticentimetrových nafukovacích podrážkách za Evou. Na prahu prvních dveří smyslně zaúpěla: „Ty tu máš opravdickej krb?“

„Deset opravdických krbů.“

„Kristepane! A děláte to u krbu? Jako ve starejch filmech?“

„To nechám na tvé představivosti.“

„Takyže si to představuju. Ježíši, Dallasová, a ten auťák, cos pro mě poslala! Opravdickou limuzínu! Jenže jako na potvoru muselo pršet!“ Otočila se tak prudce, až se jí roztančily náušnice. „Viděla mě jenom půlka lidí z baráku. Tak, a co podniknem teď?“

„Můžeme se najíst.“

„Umírám hlady, ale nejdřív mi ukaž dům.“

Eva chvíli uvažovala. Terasa na střeše byla úžasná, jenže stále hustě pršelo. Zbrojnice ani střelnice nepřicházely v úvahu. Když Roarke nebyl doma, pokládala je za zakázané komnaty. Dům ovšem nabízel řadu jiných povyražení. Eva si pochybovačně prohlížela boty, v nichž Mavis přišla.

„Můžeš v tom chodit?“

„Mají vzduchovej polštář. Vůbec je necejtím.“

„Tak dobře, vezmeme to po schodišti. Aspoň toho víc uvidíš.“

Ze všeho nejdřív zavedla Mavis do solária. Bavila se tím, jak přítelkyni poklesla brada při pohledu na exotické rostliny a stromy, jiskřící vodopády a pokřikující ptáky. Za stěnou z prohýbaného skla, na kterou bubnoval déšť, zářila světla New Yorku.

V hudebním salonu pustila Eva trashovou kapelu, jejíž zvuk rozbíjel i sklo, a nechala Mavis, aby se vyřádila při krátkém průřezu nejpopulárnějšími hity.

Další hodinu strávily v herně. Bojovaly proti počítači, proti sobě navzájem i proti figurám na holografické obrazovce.

Při prohlídce pokojů se Mavis neubránila hlasitému vzdychání a úpění a nakonec si vybrala ten svůj.

„Když budu chtít, můžu si zapálit krb?“ vyzvídala, zatímco majetnicky hladila lazuritovou římsu.

„Jestli ti nevadí, že je skoro červen…“

„Nevadí, ať se třeba upeču!“ S rozpřaženýma rukama rázovala dlouhými kroky po místnosti, kochala se prosklenou kupolí a nakonec se svalila na stříbřité polštáře postele veliké jako jezero. „Cítím se jako královna. Co královna – císařovna!“ Převalovala se sem a tam a vychutnávala vlnění matrace naplněné vzduchem. „Jak můžeš žít v něčem, jako je tohle, a přitom zůstat normální?“

„Nevím. Asi je to tím, že tu nebydlím tak dlouho.“

Mavis, která si stále ještě užívala vzduchových polštářů, se rozesmála. „Mně by stačila jedna jediná noc a už nikdy bych to nebyla já.“ Natáhla se k polstrované pelesti a začala zkusmo mačkat tlačítka. Světýlka se rozsvěcela i zhasínala, rotovala, blikala. Do toho zněla pulsující hudba a v sousední místnosti se spustila voda.

„Co to je?“

„Naprogramovala sis koupel,“ vysvětlila jí Eva.

„Ohó, na tu je ještě brzo.“ Mavis vodu zase zastavila a zkusila jiný knoflík. Na protější stěně se odsunul panel a odhalil obrazovku s třímetrovou úhlopříčkou. „To je vodvaz. Nezakousnem něco?“

Zatímco Eva a Mavis zasedaly k večeři – pro Evu to byl první docela volný večer po mnoha týdnech – Nadine Furstová se zamračeným výrazem střihala novou reportáž.

„Tohle chci zvětšit. Na Dallasové to zastav,“ instruovala televizní techničku. „Jo, přesně, vytáhni ji. Je to setsakra fotogenická ženská.“

Pohodlně se opřela a sledovala všech pět obrazovek. Technik se zatím skláněl nad mixážním pultem. Ve střižně číslo 1 bylo úplné ticho, jen z obrazovky zaznívala změť hlasů. „Sešívat“ obrázky dohromady, aby nikdo nepoznal, že k sobě původně nepatřily – toto umění bylo pro Nadine stejně vzrušující jako sex. Většina redaktorů ponechávala celou proceduru na střihačích, ale Nadine chtěla mít dohled nad vším.

V redakci zpráv o patro níž panoval tou dobou naprostý zmatek, ale Nadine měla ráda i ten. Všechny jeho účastníky poháněla touha předhonit konkurenci: Každý chtěl zachytit nejčerstvější události slovem i obrazem a z toho nejoriginálnějšího pohledu. Reportéři žhavili video-

telefony, aby získali vyjádření další zainteresované osoby, a bušili do počítačů ve snaze vydolovat na poslední chvíli pár dat.

Konkurenční boj neprobíhal jen navenek, vzhledem k ostatním médiím, sídlícím v blízkém okolí na Broadcast avenue, ale i uvnitř samotné televize.

Nebyl zde jediný novinář, který by netoužil po sólokapru, po unikátních záběrech a vysokém procentu sledovanosti. V tomto okamžiku měla Nadine vše a nehodlala o nic z toho přijít.

„Stopni to, jo, chci ten záběr, jak stojím na dvorku za domem Metcalfové. A na druhou půlku plácni druhý obrázek – já na chodníku, na kterém to koupila Towersová. Přesně, to je ono." Přimhouřila oči a prohlížela si výsledek. Byla sama se sebou spokojená. Vypadala důstojně a střízlivě: neohrožená, jasnozřivá publicistka na své pouti po místech činu.

„Fajn," zhodnotila výsledek a opřela si bradu o složené ruce. „Teď komentář."

Dvě ženy – obé talentované, bezúhonné, oddané svému poslání. Dva brutálně přervané životy. Město je neklidné, ohlíží se přes rameno, chce znát odpovědna otázku „proč". Milující pozůstalí oplakávají a pohřbívají své blízké a volají po spravedlnosti. Naštěstí je zde osoba, která se snaží o to, aby se jí dočkali a aby byla otázka zodpovězena.

„Stop – prolínačka se záběry Dallasové před soudní budovou. Zesílit zvuk."

Na obrazovkách se objevila Eva stojící vedle Nadine. To je skvělé, pomyslela si reportérka. Záběr vyvolával dojem, jako by obě ženy tvořily jeden pracovní tým. To nemohlo škodit. Vlasy jim čechral mírný vánek a za jejich zády se v celé své výšce tyčila soudní budova, pomník spravedlnosti. Výtahy klouzaly nahoru a dolů a prosklené chodby se hemžily lidmi.

Mým úkolem je vypátrat vraha. Toto poslání beru nesmírně vážně. Až je splním, bude řada na soudcích.

„Výborně.“ Nadine zaťala pěst. „Naprosto dokonalé. Tady bude následovat živý vstup. Stopáž?“

„Tři minuty pětačtyřicet.“

„Řekni, že nejsem génius, Louiso. A ty taky nejsi nejhorší. Ulož to.“

„Uloženo.“ Louisa udělala piruetu na otočné židli, odsunula se od mixážního pultu a protáhla se. S Nadine spolupracovaly už tři roky a za tu dobu se spřátelily. „Dobrá práce, Nadine.“

„To bych řekla,“ pochválila se Nadine a naklonila hlavu k rameni. „Jenže…“

„Já vím.“ Louisa si rozpustila ježatý ohon a pročísla si rukou husté tmavé kudrny. „Přešlapujeme na místě. Už dva dny jsme nepřišly s novou informací.“

„To nepřišel ani nikdo jiný. Hlavně že máme Dallasovou.“

„Jo, Dallasová je jednička.“ Louisa byla hezká dívka s jemnými rysy a jiskřivým pohledem. Do televize nastoupila rovnou ze školy a Nadine ji už po měsíci povýšila na svou hlavní techničku. Toto uspořádání vyhovovalo oběma. „Vypadá solidně, má dar řeči a Roarke tomu všemu dodává lesk. A to nemluvím o tom, že Dallasová má pověst skvělé policajtky.“

„Takže?“

„Takže mě napadlo,“ pokračovala Louisa, „že než kápneš na něco nového, mohla bys použít starý materiál z DeBlassova případu. Zkrátka připomenout divákům, že naše policistka dostala pořádně velkou rybu a byla zraněna při výkonu služby. To povzbudí důvěru veřejnosti.“

„Nerada bych odváděla pozornost od probíhajícího vyšetřování.“

„Možná bys měla,“ namítla Louisa. „Aspoň do té doby, než se objeví nová stopa. Nebo než dojde k další vraždě.“

Nadine se ušklíbla. „Troška krve by neškodila. Za pár dnů tu máme červen a sledovanost poklesne z nebeských výšin do průměru. Možná máš pravdu. Zkus něco spíchnout.“

Louisa významně zdvihla obočí. „Mám?“

„Když tvoje dílo použiju, uvedu, kdo je jeho autorkou, ty ješitná potvoro.“

„Ujednáno,“ kývla Louisa a významně si poklepala na kapsu pracovní vesty. „Ale už nemám co kouřit.“

„Měla bys s tím přestat. Víš, že šéfové nemají rádi zaměstnance, kteří dobrovolně ohrožují své zdraví.“

„Kouřím jenom to bylinkové svinstvo.“

„To je jiná. Když už budeš kupovat kuřivo, vem mi taky dvě krabičky.“ Nadine se dovedla zatvářit provinile. „A nemusíš to nikde vykládat. Nadané publicistky jsou pod ještě přísnější kontrolou než vy, technický personál.“

„Do půlnoční rekapitulace zbývá fůra času. Uděláš si pauzu?“

„Ne, musím zavolat pár lidem. Navíc venku prší,“ dodala Nadine a přejela si rukou svůj dokonalý účes. „Běž sama. Platím to já.“ A sáhla do kabely.

„Aspoň že tak, když už se musím trmácet až na Druhou avenue do obchodu, který má licenci na prodej cigaret.“ S povzdechem se zvedla. „Vezmu si tvůj plášť do deště.“

„Klidně si poslouž,“ přikývla Nadine a strčila jí do ruky pár čipových karet. „Můj kontraband nech jednoduše v kapse. Budu v redakci zpráv.“

Ven vyšly společně. Louisa se cestou balila do pěkného modrého kabátu.

„Prima materiál.“

„Odpuzuje vodu jako kachní peří.“

Přešly rampu, minuly několik střižen a výroben a došly až k pohyblivým schodům vedoucím do přízemí. Tady už bylo hlučněji a Nadine musela zvýšit hlas, aby ji Louisa slyšela.

„Tak co, ještě jste si to s Bongem nerozmysleli? Praštíte do toho?“

„Nerozmysleli, dokonce jsme začali hledat byt. Chceme se držet tradice. Zkusíme spolu žít rok, a když to bude klapat, oficiálně se vezmeme.“

„Potěš pámbu,“ poznamenala Nadine soucitně. „Nenapadá mě jediný důvod, proč by se měl rozumný člověk takhle vázat na jiného rozumného člověka.“

„Ten důvod se jmenuje láska.“ Louisa si s dramatickým gestem položila ruku na srdce. „To pak jde všechen rozum do háje.“

„Jsi mladá a svobodná, Louiso.“

„Při troše štěstí budu jednou stará a na krku budu mít Bonga.“

„Kdo by k čertu chtěl mít na krku někoho s takovým jménem?“

„Třeba já. Tak zatím.“ Letmo zasalutovala a pokračovala dál po pohyblivých schodech. Nadine seskočila a vydala se k redakční místnosti.

Při vzpomínce na Bonga Louisů napadlo, jestli se dostane domů před jednou ráno. Dnešní noc měli s Bongem strávit u ní. Stálé pendlování mezi jeho a jejím bytem bylo trochu nepříjemné, ale až najdou vhodné bydlení, bude všechno jinak.

Mimoděk pohlédla na jednu z mnoha obrazovek lemujících stěny chodeb. Běželo na nich vysílání stanice Channel 75. Právě teď byl na programu oblíbený sitcom, dávno mrtvý žánr, který znovu ožil teprve v posledních dvou letech díky talentu hvězd, jako byla Yvonne Metcalfová.

Louisa při té myšlence zavrtěla hlavou a pak se pousmála, když herec, kterého obrazovka ukazovala v životní velikosti, udělal vzteklou grimasu na diváky ve studiu.

Na rozdíl od Nadine, které stačila ke štěstí publicistika, si Louisa potrpěla na pořádnou legraci a dovedla se radovat z těch vzácných večerů, kdy se spolu s Bongem tulili před televizní obrazovkou.

V prostorné vstupní hale byly další monitory, bezpečnostní turnikety, příjemný sedací kout, vyzdobený hologramy největších televizních hvězd, a samozřejmě nezbytný obchod se suvenýry, nabízející trička, klobouky, čepice, podepsané hrnky a holografické podobenky populárních osobností pracujících pro Channel 75.

Dvakrát denně, mezi desátou ráno a čtvrtou odpoledne, si televizní budovu mohli prohlédnout návštěvníci s průvodcem. Louisa se v dětství jedné takové prohlídky zúčastnila, civěla na všechno s otevřenou pusou, a dodnes se usmívala při vzpomínce na to, jak podstatně ji tehdejší zážitek ovlivnil při volbě povolání.

Minula recepci, zamávala vrátnému a zabočila do východní chodby, odkud to měla na Druhou avenue nejblíž. U bočního vchodu pro zaměstnance přitiskla dlaň na kontrolní panel a dezaktivovala zámek dveří. Když k ní dolehlo hlasité bubnování deště, zamžikala a málem si všechno rozmyslela.

Stojí za to spuntovat v takové zimě a mokru o dvě ulice dál a zase zase zpátky kvůli mizernému šluku? Ale stojí, řekla si nakonec a oblék-

la si kapuci. Vždyť strávila ve střižně přes hodinu. Drahý a kvalitní kabát ji ochrání před deštěm.

Stáhla hlavu mezi ramena a vyrazila.

Náhlý poryv větru ji přiměl zastavit a zapnout si pásek. Než seběhla po schodech na ulici, měla boty skrznaskrz promáčené. Sklouzla k nim očima a polohlasně zaklela.

„Do prkvančic!“

Byla to její poslední slova.

Koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Zvedla hlavu a mrkla, aby setřásla déšť z řas. Čepel, která právě opisovala smrtící oblouk, už nezahlédla. Ostrý kov, na němž se třpytily vodní kapky, jí proťal hrdlo.

Vrahovo oko pozorovalo oběť jen okamžik. Vidělo proud krve a tělo, které se složilo na zem jako loutka, když jí někdo přestřihne vodicí drátky. Ve směsici pocitů převládlo ohromení, pak vztek a nakonec prudký záchvěv strachu. Zakrvácený břit zmizel v hluboké kapse a temná postava se ztratila v lijáku.

„Takový život bych si dala líbit.“ K večeři bylo vynikající hovězí z Montany, jehož lahodnost ještě umocnily islandské langusty. Pilo se francouzské šampaňské. Po jídle se zívající Mavis uvelebila v přírodním bazénku solária. Byla šťastná, nahá a trochu opilá. „Ty si teda žiješ,“ utrousila.

„Dá se to tak říct.“ Eva nebyla tak odvázaná jako její známá, takže se převlékla do vypasovaných jednodílných plavek, pohodlně se usadila na sedátku z opracovaného kamene a dál upíjela ze sklenice. Nevzpomínala si, kdy naposledy byla podobně uvolněná. „Ale na podobné radovánky mi většinou nezbývá čas.“

„Udělej si ho, holka.“ Mavis se potopila, pak se znovu vynořila. Její dokonale oblá ňadra zářila ve světle efektních modrých reflektorů, které si vybrala. Pak líně doplavala k leknínu a přivoněla si. „Kristepane, ten je taky opravdickej. Víš ty vůbec, co tu máš, Dallasová?“

„Krytý bazén.“

Mavis dělala tempa nohama a blížila se k bójce, na níž měla odloženou skleničku. „Houby bazén. Učiněnou fantazii! To se celá virtuální realita může schovat.“ Dopřála si pořádný doušek ledového šampaňského. „Doufám, že dočista nezblbneš a všechno to nepokazíš.“

„Nevím, kam míříš.“

„Znám tě moc dobře. Musíš všechno rozcupovat, rozebírat a nad vším meditovat.“ Protože si všimla, že Eva dopila, ujala se úlohy hostitelky. „Takže ti říkám, kámoško, ne abys to zvorala.“

„Já přece nic nerozcupovávám.“

„Jsi přímo mistr na rozpuco… rozcuco… do háje, rozcupucovávání – hergot! Zkus to říct pětkrát za sebou, když máš takhle těžkej jazyk!“ Nahým bokem odsunula Evu kousek stranou a vmáčkla se vedle ní na kámen. „Je do tebe blázen, co?“

Eva pokrčila rameny a napila se.

„Je bohatej jako Rotschild, vypadá jak bůh – a to tělo…“

„Co ty víš o jeho těle?“

„Mám oči a koukám se. Náhodou si umím moc dobře představit, jak vypadá nahej.“ Záblesk v Eviných očích jí udělal dobře. Kousla se do rtu. „Kdybys sháněla informaci o některý části jeho těla, můžu ti posloužit.“

„Jsi opravdová kámoška.“

„To jsem. Roarke je prostě jednička. A pak ta vnitřní síla – přímo z něho sálá.“ Aby dodala svým slovům na důrazu, plácla rukou do vody. „A když se na tebe kouká, tváří se, jako by tě chtěl zakousnout a sežrat i s chlupama. Po ve-li-kán-ských sou-stech… Do háje, nějak jsem se rozpumpovala.“

„Ne abys mě začala osahávat.“

Mavis se zakuckala. „Asi svedu Summerseta.“

„Ten ho nemá.“

„Mám to zjistit?“ nabídla se, ale byla příliš líná, než aby se o něco takového pokusila. „Seš do něho zamilovaná? Ale vážně.“

„Do Summerseta? Když ho vidím, mám co dělat, abych se udržela.“

„No tak, podívej se mi do očí.“ Aby Evu přiměla k poslušnosti, uchopila ji za bradu a natáčela jí hlavu tak dlouho, až se jejich skelné pohledy setkaly. „Jsi zamilovaná do Roarkea?“

„Vypadá to tak. Radši na to nemyslím.“

„Dobře děláš. Vždycky jsem říkala, že nemáš o všem tolik přemýšlet.“ Zvedla sklenici nad hlavu a znovu vklouzla do vody. „Mužem si pustit trysky?“

„Jasně.“ Evu už trochu zmáhalo víno a chvíli trvalo, než našla správné tlačítko. Jen co to v bazénu začalo bublat a vířit, Mavis vesele zavýskla.

„Kristepane, k čemu potřebuješ chlapa, když máš tohle? Pusť tu muziku hlasitěji. Trochu se vodvážem!“

Eva ochotně zdvojnásobila hlasitost, takže stěny i vodní hladina vibrovaly. Rolling Stones patřili k oblíbené klasice Mavis Freestoneové. Eva se pohodlně usadila a se smíchem přihlížela, jak se její kamarádka pokouší o taneční kroky. Pak se rozhodla, že pošle androida pro další láhev vína.

„Promiňte, že vyrušuji.“

„Eh, co to?“ Eva civěla kalnýma očima na zářivě černé polobotky na samém okraji bazénu. Pomalu a trochu zvědavě jela pohledem vzhůru po úzkých, kouřově šedých nohavicích a krátké tuhé vestě, nad níž se vypínala Summersetova kamenná tvář. „Chcete sem hupsnout?“

„Pojďte k nám, Summersete,“ zavolala Mavis. Stála po pás ve vodě, a zatímco divoce mávala, z nádherných ňader jí odletovaly kapičky. „Čím víc nás tu bude, tím větší bude psina!“

Summerset potáhl nosem a našpulil rty. Neblahý zvyk odsekávat jednotlivá slova, jako by je ukrajoval nožem, ho neopustil ani tentokrát, ale oči mu neustále uhýbaly ke křepčící Mavis.

„Máte hovor, poručíku. Snažil jsem se vás informovat, ale zjevně jste neslyšela.“

„Cože? Aha, dobře.“ Eva se zahihňala a začala plavat k videotelefonu, umístěnému na břehu laguny. „Volá Roarke?“

„Bohužel ne.“ Musel křičet, což uráželo jeho důstojnost, ale nikdy by se nesnížil natolik, aby požádal o ztlumení hudby. „Depeše z policejní centrály.“

Eva, která právě sahala po tlačítku videotelefonu, ztuhla a zaklela. Pak si prudce odhrnula vlasy z obličeje. „Vypnout hudbu,“ zavelela. Mick Jagger a spol. dozpívali. „Mavis, drž se stranou, ať tě na obrazovce není vidět.“ Zhluboka se nadechla a stiskla tlačítko. „Dallasová.“

„Dispečink. Pro poručíka Dallasovou. Hlasová identifikace v pořádku. Neprodleně se dostavte na Broadcast avenue, k budově společnosti Channel 75. Je tam hlášena vražda. Nejvyšší pohotovost.“

Evě ztuhla krev v žilách. Prsty se tak tak zachytila okraje bazénu. „A jméno oběti?“

„V tuto chvíli nelze sdělit. Poručíku Dallasová, potvrďte přijetí depeše.“

„Potvrzuji. Předpokládaný příjezd na místo činu do dvaceti minut. Zavolejte kapitána Feeneyho z útvaru elektronické detekce.“

„Potvrzeno. Konec přenosu.“

„Panebože! Panebože!“ Eva si opřela hlavu ztěžklou alkoholem i pocitem viny o kraj bazénu. „Ježíši, já jsem ji zabila!“

„Nech toho.“ Mavis připlavala blíž a položila jí ruku na rameno. „Okamžitě toho nech, Evo.“

„Skočil po nepravé návnadě. Spletl se, Mavis, a ona je teď mrtvá. Zemřela místo mě.“

„Řekla jsem, abys toho nechala.“ Mavis nepřekvapilo, že Evu zpráva zdrtila, ale její slova si nedovedla vysvětlit. Stáhla ji k sobě a zatřásla s ní. „Probuď se, Dallasová.“

Eva si bezmocně přitiskla ruku na čelo. Točila se jí hlava. „A ke všemu jsem opilá. Potěš pámbu, to bude akce.“

„To se snadno spraví. Mám v tašce pár tablet abstinu.“ Když Eva zaúpěla, Mavis s ní znovu zatřásla. „Já vím, že nenávidíš prášky, ale tohle ti za deset minut odboural alkohol z krve. Pojď, nacpu to do tebe.“

„Tak jo, kámoško. Ale vystřízlivěla bych i bez toho, jen co bych se podívala na její mrtvolu.“

Eva začala vystupovat po schůdkách z vody, ale uklouzla jí noha. K jejímu překvapení ji pevně zachytila čísi ruka. „Prosím, slečno Dallasová.“ Summersetův hlas byl stále stejně ledový, ale aspoň jí podal ručník a pomohl jí vystoupit na kamennou podlahu. „Postarám se, abyste měla připravený vůz.“

„Díky, Summersete.“

Kapitola dvanáctá

Lék, který jí poskytla Mavis, fungoval přímo zázračně. Když Eva dorazila k elegantní stříbrné budově Channelu 75, měla sice na patře nepříjemnou pachuť, ale jinak byla naprosto střízlivá.

Budova vznikla v polovině dvacátých let 21. století, kdy média procházela nebývalou konjunkturou. Příjmy většiny společností převyšovaly úroveň národního důchodu menší země. Palác Channel 75 patřil k nejvyšším mrakodrapům na Broadcast avenue. Vyrůstal z široké, ploché základny a vedle několik tisícovek zaměstnanců pojal i pětici dokonale vybavených studií, z nichž jedno se honosilo přívlastkem nejmodernějšího televizního pracoviště na Východním pobřeží. Silný vysílač byl schopen přenést signál do nejzastrčenějších koutů planety, stejně jako na orbitální stanice.

Východní křídlo budovy, k němuž se Eva vydala, bylo obráceno do Třetí avenue s jejími hypermoderními multikiny a obytnými bloky, splňujícími náročný vkus lidí z mediální branže.

Z nebývalé hustoty vzdušného provozu Eva usoudila, že se zpráva o vraždě už rozkřikla. Věděla, že zvládnout tento chaos nebude nic snadného. Už když zabočila před budovu, spojila se s dispečinkem a vyžádala si vedle pozemních bariér i protivzdušné přehrady. Vražda, k níž došlo žurnalistům přímo pod nosem, představovala tvrdý oříšek i bez hejn supů, kroužících policistům nad hlavami.

Eva už byla klidná. Překonala pocit viny. Vystoupila z vozu a vydala se na místo činu. Ke své úlevě zjistila, že uniformovaní policisté udělali, co mohli. Vyklidili celý prostor a zapečetili východ z budovy. Kolem se samozřejmě tísnili reportéři a zpravodajské týmy – v tom jim ostatně nemohl nikdo bránit – ale Eva měla aspoň dost prostoru k práci.

Připjala si odznak na kabát a kráčela hustým deštěm k přenosnému umělohmotnému přístřešku, který někdo rozumný vztyčil nad mrtvým tělem. Na silný, průhledný plast bubnovaly dešťové kapky.

Eva poznala plášť do deště a žaludek se jí divoce roztančil. Zeptala se uniforem, zda už prohledaly a natočily bezprostřední okolí místa činu, a když dostala kladnou odpověď, sklonila se k tělu.

Když sahala po kapuci zakrývající obličej mrtvé, ruce se jí ani nezachvěly. Nevšímala si krve, která tvořila lepkavou kalužu u špiček jejích bot, a ovládla se natolik, že nevyjekla ani se neotřásla, když strhla kapuci a pohlédla do neznámé tváře.

„Kdo to k čertu je?“

„Oběť byla předběžně identifikována jako Louisa Kirská, technická Channelu 75.“ Uniformovaná policistka vytáhla z kapsy lesklého černého pršáku notes. „Našel ji jistý C. J. Morse zhruba ve třiadvacet patnáct. Hned se nám tu pozvracel,“ dodala mírně pohrdavým tónem. Bylo na ní znát, co si o takových útlocitných civilistech myslí. „Pan Morse pak vběhl těmito dveřmi do budovy a křičel na celé kolo. Vrátný z bezpečnostní agentury si ověřil, že mluví pravdu, a vraždu ohlásil. Dispečink přijal hlášení ve třiadvacet dvacet dva. Já jsem dorazila ve třiadvacet dvacet sedm.“

„Dobrý čas. Jak se jmenujete?“

„Peabodyová. Konala jsem právě pochůzku na První avenue. Tady jsem zjistila, že jde skutečně o vraždu, zajistila jsem východ z budovy a zavolala na stanici, aby poslali posily a vyšetřovatele.“

„Stihli něco natočit?“ zeptala se Eva a kývla směrem k budově.

Policistka stiskla rty. „Jakmile jsem dorazila, vykázala jsem je odtud. Ale než jsme místo činu ohradili, určitě udělali kilometry záběrů.“

„Aha.“ Eva začala prohledávat mrtvou. Konečky prstů si chránila tenkou fólií. V kapsách nahmatala několik čipových karet a cinkající drobné mince. Na opasku visel drahý mobilní videotelefon. Nikde stopy po zápase, žádné známky toho, že by se oběť bránila.

Eva všechno svědomitě natočila a přitom horečně uvažovala. Bezpečně poznávala kabát a věděla, komu patří. Když skončila s předběžnou prohlídkou, napřímila se.

„Jdu dovnitř. Čekám kapitána Feeneyho. Až se objeví, pošlete ho za mnou. Mrtvou ať odvezou na prosekturu.“

„Provedu, poručíku.“

„Vy zůstaňte tady, Peabodyová.“ Evě se líbil přímý styl jejího jednání. „Držte novináře na uzdě.“ Ohlédla se přes rameno a bez ohledu na záři reflektorů i na otázky, které po ní pokřikovali, dodala: „Nic jim neříkejte, k ničemu se nevyjadřujte.“

„Stejně jim nemám co říct.“

„Fajn. Tak to má být.“

Odpečetila dveře a znovu je za sebou zapečetila. Vstupní hala byla téměř prázdná. Policistka Peabodyová nebo někdo z jejích kolegů odtud vykázali všechny, kdo zde neměli co pohledávat. Eva probodla pohledem člověka za recepčním pultem. „Hledám C. J. Morse.“

„Sedí v šestém patře, sekce osm. Někdo z vašich lidí ho tam před chvílí doprovodil.“

„Čekám kolegu. Až přijde, pošlete ho za mnou.“ Eva se otočila a vstoupila na eskalátory.

Tu a tam debatovaly hloučky lidí. Další lidé stáli před snímacím pozadím a energicky hovořili do kamery. Eva ucítila vůni kávy, trochu vyčpělý pach čerstvé spáleniny, který jí připomněl policejní stanici. Jindy by se nad tou shodou usmála.

S tím, jak stoupala výš, rostla i intenzita hluku. Když v šestém patře vystoupila, dolehl k ní frenetický shon z redakce zpráv.

Redaktoři seděli v řadách zády k sobě a příchozí se musel proplétat uličkami mezi židlemi. Novinářská práce se podobala té policejní alespoň v tom, že trvala dvacet čtyři hodiny denně. I v tuto hodinu bylo deset až patnáct počítačů puštěných.

Hlavní rozdíl spočíval v tom, že policisté vypadali přepracovaně, byli rozcuchaní a upocení, kdežto tady mohl jít každý bez meškání na obrazovku. Všichni redaktoři měli pečlivě upravený zevnějšek, a pokud nosili šperky, pak takové, aby nedělaly problémy při snímání kamerou.

A každý z nich měl plné ruce práce. Jedni hovořili k obrazovkám svých videotelefonů a zřejmě někomu sdělovali horké novinky. Jiní vyštěkávali povely směrem k počítačům a počítače štěkaly na ně. Mezitím se nahrávala, ukládala a přelévala data.

Na pohled fungovalo všechno normálně, až na to, že do zatuchlé vůně kávy se dnes mísil lepkavý odér strachu.

Dva nebo tři lidé si Evy všimli a začali vstávat s otázkou v očích, ale tvrdý pohled, který nasadila, ji chránil tak spolehlivě jako ocelový štít.

Eva se otočila ke stěně složené z obrazovek. Roarke měl doma něco podobného. Buď mohl na každé obrazovce běžet jiný obrázek, anebo se na nich mohl promítat jeden výjev přes celou stěnu. Právě teď Eva

hleděla na velký detail tváře Nadine Furstové, za níž se tyčilo známé trojrozměrné panoráma New Yorku.

I Nadine vypadala upraveně a zcela dokonale. Eva měla pocit, že jí reportérka hledí přímo do očí. Přistoupila o krok blíž, aby lépe slyšela.

„Dnes večer došlo k další nesmyslné vraždě. Louisa Kirská, zaměstnankyně naší stanice, byla zabita sotva pár kroků od budovy, ze které právě vysílám."

Nadine ještě dodala několik podrobností a předala slovo Morseovi. Eva ani nezaklela. Čekala to.

„Večer jako každý jiný," ujal se věcně slova C. J. Morse, „deštivá noc ve velkoměstě. A vrah znovu udeřil, navzdory úsilí naší policie. Reportér, který k vám právě hovoří, se s vámi může podělit o svůj bezprostřední zážitek – hrůzný, šokující, pustošivý."

Odmlčel se a kamera zatím najela blíž a ukázala velký detail jeho tváře. Vše bylo pečlivě vypočítáno a načasováno. „S Louisou Kirskou jsem v této budově strávil při společné práci bezpočet večerů. Teď jsem pod schody téže budovy nalezl její bezvládné, zakrvácené tělo. Měla prořízнuté hrdlo a její krev se rozlévala po mokrém chodníku. Nestydím se přiznat, že jsem hrůzou strnul. Udělalo se mi špatně. V plicích mě dusil pach smrti. Stál jsem tam, hleděl na ni a stále jsem nedokázal uvěřit tomu, že se mi všechno jen nezdá. Jak se to mohlo stát? Žena, kterou jsem znal, s níž jsem si občas vyměnil pár přátelských slov, se kterou jsem měl tu čest spolupracovat – tato žena tam náhle ležela bez života. Jak se to mohlo stát?"

Morseova bledá, vážná tvář se prolnula s příšerně věrným záběrem mrtvého těla.

Nenechali si ujít ani chlup, pomyslela si znechucená Eva a otočila se k nejbližšímu redaktorovi. „Kde najdu studio?"

„Prosím?"

„Chci sakra vědět, kde je to studio!" a vrazila prst do obrazovky.

„No, víte…"

Vzteky bez sebe se naklonila nad redaktora. Nešťastník se ocitl mezi jejíma nataženýma rukama, o něž se opírala, a neměl možnost úniku. „Chcete vidět," sykla, „jak rychle se dá přijít o vysílací licenci?"

„Dvanácté poschodí, studio A."

Eva vyrazila z místnosti právě ve chvíli, kdy Feeney sestoupil z pohyblivých schodů. „Odkud jsem tě vytáhla?“

„Byl jsem v New Jersey, u rodiny.“ A aniž se na něco ptal, vyrazil za Evou.

„Musíme je umlčet.“

„No jo.“ Jeli dál a Feeney se drbal na hlavě. „Co si takhle vyrobit příkaz ke konfiskaci všech záběrů z místa činu?“ Když ho Eva zpražila pohledem, pokrčil rameny. „Viděl jsem pár obrázků v autě cestou sem. Zase bysme jim je vrátili, ale na pár hodin by byli v loji.“

„Potřebuju všechny dostupné údaje o zavražděné. Musejí tady mít její papíry. Dej se do práce.“

„To snad nebude tak těžký.“

„Co najdeš, pošli po síti do mého počítače, ano? Za chvilku tam jedu.“

„Žádnej problém. Co dál?“

Eva vystoupila z eskalátoru před silnými bílými dveřmi studia A. Zlověstně se mračila. „Možná budu potřebovat tvoji pomoc.“

„S největší radostí.“

Dveře byly zamčeny a blikal na nich nápis VYSÍLÁNÍ – NEVSTUPOVAT. Eva měla co dělat, aby nevytáhla pistoli a nerozstřílela bezpečnostní panel. Pak raději stiskla tlačítko na dveřích a čekala, co se bude dít.

„Channel 75. Ze studia se živě vysílá,“ oznámil konejšivě elektronický hlas. „Čím vám můžeme posloužit?“

„Policie.“ Eva podržela služební průkaz před malým skenerem.

„Okamžik strpení, poručíku, vaše žádost se vyřizuje.“

„Tohle není žádost,“ pravila Eva suše. „Buď okamžitě otevřete, nebo otevřu dveře násilím v souladu s odstavcem J zákona 83B.“

Ozval se tichý elektronický šum, jako by počítač přemýšlel. Nakonec rozmrzele oznámil: „Otevírám dveře. Zachovejte, prosím, klid a nepřekračujte bílou linii. Děkujeme.“

Ve studiu klesla teplota na bod mrazu. Eva kráčela rovnou ke skleněné přepážce oddělující vnitřní prostor studia a zabušila na ni tak důrazně, až člověk sedící v režii zbledl jako křída. Zoufale jí ukazoval, aby byla tiše, a ona mu na oplátku ukázala policejní odznak.

Režisér neochotně stiskl knoflík a mávl na Evu a Feeneyho, aby vstoupili. „Vysíláme živě," sykl a znovu se otočil do studia. „Kamera tři na Nadine, Louisin obrázek na zadní projekci. Jedem."

Robot poslechl na slovo. Eva sledovala, jak se malá závěsná kamera otáčí. Na kontrolním monitoru se zatím objevila fotka rozesmáté Louisy Kirské.

„Zpomal, Nadine. Nespěchej. C. J., připrav se, za deset vteřin jedeš."

„Hoďte tam reklamu," přikázala mu Eva.

„Tahle relace se vysílá bez reklam."

„Buď tam dáte reklamu," trvala na svém Eva, „nebo jste dovysílali."

Režisér svraštil čelo a vypjal prsa. „Tak poslyšte…"

„Ne, vy poslyšte," nešetrně ho přerušila Eva. „Zdržujete mi tady očitého svědka. Buď uděláte, co jsem vám řekla, nebo vaší konkurenci prudce stoupne sledovanost. To až se ode mě dozví, že stanice Channel 75 brání policii ve vyšetřování vraždy jedné z vlastních pracovnic." Zatímco režisér horečně uvažoval, Eva významně zvedla obočí. „A třeba dojdu k závěru, že jste jedním z podezřelých. Co říkáš, Feeney, nevypadá ten člověk jako chladnokrevný vrah?"

„Zrovna mě to napadlo. Asi ho pozvem k nám na pěkně dlouhej kus řeči. Nejdřív ho na centrále svlíknou a prohledaj a pak…"

„Hele, nechtě toho, nechtě toho." Postižený si utřel rukou ústa. Devadesátivteřinová reklama nemohla nic pokazit. „Za deset vteřin reklama. Utni to, C. J. Kamera, vycouvat. A pusťte tam muziku."

C. J. Morse se nahlas rozhořčoval. „Dáme to právníkovi!"

„Dejte." Eva opustila vyhrazený prostor a vydala se k dlouhému pultu, za nímž seděli Nadine a Morse.

„Máme svaté právo…"

„Víte, nač máte právo? Hned vám to povím," přerušila ho Eva. „Máte právo zavolat svého advokáta a dát si s ním sraz na policejní centrále."

Morse zbledl. „Ona mě chce zatknout! Kristepane, Dallasová, zbláznila jste se?"

„Jste korunní svědek, vy idiote, a jako takový budete mlčet, dokud všechno nepovíte mně. Při oficiálním výslechu." Pak jediným pohledem zpražila Nadine. „Budeš to muset doklepat sama."

„Jdu s tebou,“ hlesla Nadine a vstala. Třásla se jí kolena. Navzdory důrazným povelům linoucím se z režie si strhla sluchátko a hodila je na pult. „Řekla bych, že jsem poslední člověk, který s ní mluvil.“

„Prima. Popovídáme si o tom.“ Když je Eva vyváděla ze studia, zastavila se u režijního pultu a na tváři se jí objevil nehezký úšklebek. „Můžete reprízovat pár dílů Poldů z New Yorku. Je to klasika.“

„Tak vidíte, C. J.,“ utrousila Eva. Bez ohledu na to, jak mizerně se cítila, dovedla vychutnat velký okamžik. „Konečně vás mám tam, kde jsem vás chtěla mít. Líbí se vám tu?“

Morse byl v obličeji trochu nazelenalý, ale při pohledu na interiér místnosti určené k výslechům se zmohl na pohrdavý úsměšek. „Měli byste si tu vymalovat.“

„Zkusíme na to najít peníze v rozpočtu.“ Eva se usadila k jedinému stolu v místnosti a spustila. „Protokol o výslechu. Vyšetřovací místnost C, prvního června. (Proboha, vždyť sotva začal květen!) Svědek C. J. Morse, vyšetřující Dallasová Eva, poručík. Věc: vražda Louisy Kirské. Čas nula nula čtyřicet pět. Pane Morse, byl jste poučen o svých právech. Přejete si, aby byl výslechu přítomen váš právník?“

Morse sáhl po sklenici vody a napil se. „Jsem z něčeho obviněn?“

„Prozatím ne.“

„Tak se do toho pusťte.“

„Uveďte mě do děje, C. J. Popište mi přesně, jak to bylo.“

„Dobře.“ Morse se znovu napil, jako by měl v hrdle poušť. „Zrovna jsem přijel do televize. Měl jsem spolumoderovat půlnoční zprávy.“

„V kolik hodin jste přijel?“

„Asi ve čtvrt na dvanáct. Šel jsem k východnímu vchodu. Většina z nás chodí tamtudy. Je to nejkratší cesta do redakce zpráv. Pršelo, takže jsem chtěl přeběhnout od auta pod střechu. Vtom jsem si všiml, že u paty schodů něco leží. Nejdřív jsem netušil, co to je.“

Odmlčel se, zakryl si tvář rukama a mnul si oči. „Netušil jsem to,“ zopakoval, „dokud jsem nebyl docela blízko. Myslel jsem si…copak já vím, co jsem si myslel? Napadlo mě, že někdo ošklivě spadl ze schodů a zůstal tam ležet.“

„Nepoznal jste, o koho jde?“

„Měla kapuci.“ Morse máchl naprázdno a bezmocně rukou. „Měla ji přes obličej. Sehnul jsem se, abych se podíval blíž.“ Prudce se otřásl. „Pak jsem uviděl krev a ránu na krku. Všude ta krev,“ řekl ještě jednou a zavřel oči.

„Manipuloval jste s tělem?“

„Ne. Myslím, že… Ne, určitě. Ležela tam, na krku měla rozšklebenou ránu – a ty oči… Ne, nedotýkal jsem se jí.“ Ruka mu znovu poklesla. Zdálo se, že ho stojí nesmírné úsilí, aby se ovládl. „Udělalo se mi zle. Tohle vy asi nepochopíte, Dallasová, ale někteří lidé mají základní lidské instinkty. Ta krev a ty oči…panebože! Pozvracel jsem se a dostal jsem hrozný strach. Běžel jsem dovnitř. Padl jsem na vrátného a všechno jsem mu řekl.“

„Znal jste zavražděnou osobně?“

„Samozřejmě že jsem ji znal. Louisa pro mě párkrát něco stříhala. Většinou spolupracovala s Nadine, ale tu a tam dělala i pro mě a pro další lidi. Byla dobrá, fakt dobrá. Měla cit a zkušené oko. Panebože…“ Natáhl se po džbánu s vodou, aby si dolil. Hlasitě to žbluňklo. „Nikdo neměl důvod ji zabíjet. Nikdo.“

„Měla ve zvyku odcházet ve stejnou dobu stejným východem?“

„Copak já vím? Asi ne – tou dobou měla sedět ve střížně,“ dodal prudce.

„Měli jste spolu něco?“

Morse prudce zvedl hlavu a oči se mu zúžily. „Ráda byste mi to přišila, že? Moc dobře vím, že mi to chcete přišít.“

„Odpovězte na otázku. Měl jste s ní něco?“

„S někým chodila. Často mluvila o chlápkovi, který se jmenuje Bongo. Pracovali jsme spolu, nic víc.“

„Do televize jste dorazil ve dvacet tři patnáct. Co jste dělal předtím?“

„Předtím jsem byl doma. Když mám půlnoční směnu, vždycky se pár hodin prospím. Nevysílala se žádná reportáž, takže jsem se nemusel na nic připravovat. Měly to být čtené zprávy, souhrn událostí za celý den. Kolem sedmé jsem povečeřel s několika známými, v osm jsem byl doma a zdřímnul jsem si.“

Opřel se lokty o stůl a čelem o dlaně. „Vstal jsem v deset a těsně před jedenáctou jsem vyrazil. Kvůli počasí jsem radši vyjel o něco dřív. Panebože. Panebože.“

Kdyby ho Eva neviděla v televizi pár minut poté, co objevil mrtvolu, bylo by jí ho líto. „Všiml jste si na místě činu nebo v nejbližším okolí někoho?“

„Jenom Louisy. V noci se tam moc lidí nepohybuje. Neviděl jsem nikoho, jenom Louisů. Jenom Louisů.“

„Dobře, to je prozatím všechno.“

Odložil sklenici, z níž se právě znovu napil. „To znamená, že můžu jít?“

„Ano. Ale nezapomínejte, že jste svědek. Jestli jste něco zatajil a víte víc, než jste mi řekl, obviním vás z křivé výpovědi a zavedu proti vám vyšetřování,“ dodala s laskavým úsměvem. „Abych nezapomněla, dejte mi jména těch svých přátel. Nikdy bych neřekla, že nějaké máte.“

S tím jej propustila. Než si nechala zavolat Nadine, chvíli přemítala. Bylo jí jasné, jak bude výslech probíhat. Zápolila s pocitem viny. Otevřela fascikl a znovu si prohlížela snímky zavražděné Louisy Kirské, které si vyjela na tiskárně. Když se otevřely dveře, obrátila fotky rubem vzhůru.

Nadine teď vůbec nevypadala upraveně. Místo profesionální aury ostřílené reportérky spatřila Eva bledou, roztřesenou ženu s opuchlýma očima a drkotajícími zuby. Beze slova jí ukázala na židli a nalila vodu do čisté sklenice.

„Dali jste si záležet, aby se to dostalo do vysílání co nejdřív,“ poznamenala chladně.

„Je to moje práce.“ Nadine nesáhla po sklenici. Sevřené dlaně měla položené na klíně. „Ty děláš svoji práci a já zase svoji.“

„Přesně tak. A obě sloužíme veřejnosti, že ano?“

„Koukni, Dallasová, v tuhle chvíli je mi celkem jedno, co si o mně myslíš.“

„To je štěstí, protože právě teď si o tobě nemyslím nic dobrého.“ Už podruhé během poslední hodiny aktivovala rekordér a namluvila na něj základní informace. „Kdy jsi naposledy viděla Louisů Kirskou živou?“

„Pracovaly jsme ve střižně. Dokončovaly jsme materiál do půlnočních zpráv. Nezabralo nám to tolik času, kolik jsem si původně myslela. Louisa byla dobrá, fakt dobrá.“ Nadine se zhluboka nadechla a dál hleděla tři centimetry pod Evino levé rameno. „Pár minut jsme jenom tak kecaly. Hledala byt, pro sebe a pro chlápka, co s ním poslední měsíce chodila. Byla šťastná. Byla to vůbec šťastná holka. S každým dobře vycházela, byla chytrá…“

Znovu se musela odmlčet. Opravdu musela, protože jí došel dech. S velkým úsilím se přemohla, dvakrát se zhluboka nadechla a zase vydechla. „Naneštěstí jí došly cigarety. Když měla právě volno, ráda si zapálila. Každý nad tím ochotně přivřel oko. Obvykle se někam zašila a vykouřila si svoji cigaretu. Poprosila jsem ji, aby vzala dvě krabičky i pro mě, a dala jsem jí na ně. Dolů jsme sjely spolu. Já jsem pak šla do redakce zpráv. Potřebovala jsem si zavolat. Nebýt toho, šla bych ven s ní.“

„Byl to váš pravidelný zvyk, chodit před vysíláním na společnou procházku?“

„Ne. Obvykle si dělám krátkou přestávku jenom já sama. Potřebuju si provětrat hlavu, a tak chodím na šálek kávy do té kavárničky na Třetí avenue. Ráda někam vypadnu, hlavně před půlnočními zprávami. Máme v budově restauraci, salonky, bufet, ale já jdu radši na deset minut někam ven.“

„Děláváš to pravidelně?“

„Jo.“ Její pohled se setkal s Eviným, ale vzápětí zase uhnul. „Pravidelně. Jenže včera jsem chtěla vyřídit ty telefonáty, a ke všemu ještě pršelo, takže…takže jsem nikam nešla. Půjčila jsem jí svůj pršák a ona vyrazila sama.“ Znovu zabloudila očima k Evě a tentokrát už pohledem neuhnula. Vypadala zdrceně. „Zemřela místo mě. Víš to moc dobře a já to vím taky. Nemám pravdu, Dallasová?“

„Poznala jsem tvůj kabát,“ řekla Eva stručně. „Myslela jsem, že jsi to ty.“

„Neprovinila se ničím jiným, než že vyběhla pro cigarety. Jenže si zvolila špatný čas a špatné místo. A špatný kabát.“

A vrah si vybral špatnou volavku, doplnila ji v duchu Eva, ale nahlas to neřekla. „Proberme si to popořádku, Nadine. Taková technická

má určitě velký vliv na výslednou podobu reportáže. Je to svým způsobem významná osoba…“

„Blbost.“ Nadine pomalu, ale důrazně zavrtěla hlavou. Nevolnost, která jí dosud svírala žaludek, se tlačila až do hrdla a nesla s sebou odpudivou pachuť. „Každý se stará jenom o tvář na obrazovce a o obsah reportáže, ne o to, jak je technicky zvládnutá. O práci střihače ví jenom reportér. Kdepak, Dallasová, nic si nepředstírejme. Ten chlap nešel po Louise.“

„Fakta jsou jedna věc a hypotézy druhá, Nadine. Prozatím začněme s hypotézou. Osobně si myslím, že vrah čekal na tebe a Louisů zabil omylem. Máš sice jinou postavu, ale ona na sobě měla tvůj kabát a na hlavě kapuci. Vraha buď tísnil čas, nebo svůj omyl zjistil příliš pozdě a už jej nemohl napravit.“

„Co jsi to…?“ Pravda vyslovená tak přímo a bez obalu Nadine omráčila. Snažila se vzpamatovat. „Cos to řekla?“

„Za okamžik bylo po všem. Mám zaznamenaný čas jejího průchodu vrátnicí. Ještě vrátnému mává – a deset minut nato už Morse zakopne o její tělo. Buďto měl vrah mimořádně dobře naplánované, anebo je drzejší, než jsme si myslely. A můžeš se vsadit, že se těšil, jak se na to podívá ve zprávách ještě dřív, než tělo oběti vychladne.“

„Takže se nám povedlo ho uspokojit.“

„Jo,“ přikývla Eva, „to se vám tedy povedlo.“

„Myslíš, že to pro mě bylo lehké?“ vyhrkla Nadine. Její hlas zněl najednou chraplavě. „Myslíš, že to bylo snadné, sedět ve studiu a vysílat do světa zprávu o její vraždě, když jsem věděla, že tam ještě pořád leží?“

„To nevím,“ odpověděla Eva mírně. „Bylo?“

„Louisa byla moje kamarádka.“ Nadine se rozplakala. Po tvářích se jí koulely slzy a zanechávaly stopu v pečlivém makeupu televizní moderátorky. „Měla jsem ji ráda. Do háje, šlo mi o ni, ne o nějakou blbou reportáž! Louisa pro mě znamenala konkrétní lidský osud, žádnou senzaci!“

Eva se snažila potlačit vlastní výčitky svědomí. Přistrčila Nadine sklenici s vodou. „Napij se,“ řekla, „a na moment si odpočiň.“

Nadine musela vzít sklenici do obou rukou, a i tak ji málem upustila. Napadlo ji, že by dala přednost brandy, ale to muselo počkat. „Za každou tragédií vidím konkrétního člověka, zrovna jako ty.“

„Ale na zavražděnou ses šla přesto podívat,“ odsekla Eva. „Bylas na místě činu.“

„Musela jsem ji vidět,“ trvala na svém Nadine a uslzenýma očima se znovu zahleděla na Evu. „Z čistě osobních důvodů, Dallasová. Musela jsem ji vidět. Když jsem se to dozvěděla, nemohla jsem tomu uvěřit.“

„Jak se to k tobě doneslo?“

„Někdo slyšel Morse, jak vykřikuje na vrátnici, že našel mrtvolu, že někoho zavraždili přímo před vchodem. Vzbudil tím velký rozruch,“ dodala a třela si přitom spánky. „Ta zpráva se rychle rozšířila. Ještě jsem ani nedokončila druhý telefonát, když mi někdo přišel říct, co se stalo. Šla jsem hned dolů a uviděla jsem ji. Byla jsem tam dřív než kamery,“ řekla s ponurým, neveselým úsměvem na rtech. „A taky dřív než poldové.“

„Tobě ani tvým kolegům vůbec nevadilo, že jste mohli zničit stopy. Bylo vám to fuk.“ Eva rozhořčeně zašermovala rukou. „Manipuloval s ní někdo? Vidělas, že by se jí někdo dotýkal?“

„Máš nás za blbce? Bylo nám jasné, že je mrtvá. Viděli jsme to na první pohled: Prořízнuté hrdlo a ta krev kolem… I tak jsme zavolali sanitku. Za pár minut se objevili první policajti, nahnali nás zpátky do budovy a zapečetili dveře. Mluvila jsem s jednou policistkou, s nějakou Peabodyovou.“ Nadine si mnula spánky. Nebolely ji – byly naprosto necitlivé. „Řekla jsem jí, že je to Louisa, a pak jsem se šla připravovat na vysílání. A celou tu dobu jsem si říkala: *Měla jsem to být já.* Jenže já jsem zatím stála živá před kamerou a mrtvá byla ona. Zemřela místo mě.“

„Nikdo místo tebe nezemřel, Nadine.“

„Ale ano, Dallasová. Zabily jsme ji.“ Nadine už zase hovořila klidně. „Ty a já.“

„Budeme se s tím muset vyrovnat.“ Eva zadržela dech a předklonila se. „Musíme si znovu projít časové schéma, Nadine. Hezky krok za krokem.“

Kapitola třináctá

Někdy se nezáživná dřina policejní rutiny vyplácí. Evu napadlo, že celá mašinérie tak trochu připomíná výherní automat. Člověk do něj bezmyšlenkovitě hází jednu minci za druhou a nakonec ho nesmírně udiví, když se mu do klína začne sypat výhra.

Právě takovým způsobem padla na stopu jménem David Angelini.

V případě vraždy Louisy Kirské zbývalo doplnit několik drobných detailů. Jedním z nich byl časový sled událostí.

Nadine se rozhoduje, že vynechá obvyklou vycházku, a pro cigarety posílá Kirskou. Ta prochází vrátnicí asi ve 23.04. Venku ji čeká průtrž mračen a smrtící čepel. O několik minut později se před budovou objevuje Morse. Málem zakopne o tělo, zvrací a utíká dovnitř oznámit vraždu.

Vše proběhlo ve velké rychlosti, dokonce ve spěchu.

Eva se pustila do prohlížení záložních disků z bezpečnostní kamery, umístěné u brány do objektu Channel 75. Nikdo nemohl říct, zda tudy vrah projel, zaparkoval zde vůz, počkal si na Nadine, omylem zabil Louisů a zase odjel. Právě tak dobře mohl k budově dojít pěšky ze Třetí avenue, stejnou trasou, po níž se hodlala vydat Louisa.

Bezpečnostní zařízení u brány mělo jediný úkol: Zajistit, aby zaměstnanci televize měli kde parkovat a aby se hosté, kteří Channel 75 navštívili, nemuseli hádat s každým naštvaným řidičem, jenž hledal parkovací místo pro svoje auto nebo minivznášedlo.

Eva se zabývala záložními disky hned ze dvou příčin: Jednak to byla běžná rutina a jednak, jak si sama přiznávala, v skrytu duše doufala, že přistihne Morse při lži. Koneckonců, znal Nadinein kabát a věděl, že jeho majitelka s oblibou vyráží před půlnočními zprávami na toulky.

Osobně by ji nic nepotěšilo víc, než kdyby past sklapla na Morseově kostnatém zadku.

A pak si na obrazovce všimla elegantního kupé italské výroby. Klouzalo branou jako ušlechtilá kočka. Tenhle vůz už viděla. Tehdy stál zaparkovaný před inspektorovým domem po smutečním obřadu.

„Stop!“ zvolala a dění na obrazovce „zamrzlo“. „Sektor třiadvacet až třicet zvětšit přes celou obrazovku.“ V počítači to zarachotilo a obrázek na monitoru se zavlnil. Eva podrážděně vzdychla a bouchla do monitoru pěstí. Otřes vykonal své. „Hlavně že nám krátí rozpočet,“ zavrčela, ale vzápětí se začala usmívat. Vychutnávala ten okamžik. „Ale ale, pane Angelini!“ uklouzlo jí.

Když se Davidova tvář objevila na obrazovce v detailu, zhluboka se nadechla. Připadal jí neklidný, nervózní, rozrušený.

„Co tam mohl chtít?“ zamumlala a střelila okem do dolního rohu obrazovky, kde se digitální čas zastavil na údaji 23.02.05.

Zaklonila se na židli, a zatímco dále studovala obrazovku, hrábla bezmyšlenkovitě rukou do přihrádky ve stole a zakousla se do čokoládové tyčinky, která jí dnes nahrazovala snídani. Od včerejška nebyla doma.

„Vytisknout,“ řekla nahlas. „Pak vrátit celoplošný záběr a vytisknout i ten.“ Trpělivě čekala, až počítač s halasným bzučením splní příkaz. „Pokračovat v přehrávání disku. Normální rychlostí.“

Ukusovala z tyčinky a sledovala, jak drahý sportovní vůz sviští kolem kamery. Pak obrazovka pohasla a znovu se rozzářila. Společnost jako Channel 75 si mohla dovolit nejmodernější kamery, které reagovaly na pohyb. Počitadlo na obrazovce poskočilo o osm minut, když se objevil Morseův vůz.

„Zajímavé,“ zašeptala Eva. „Pořídit kopii disku. Připojit kopii k souboru 47833-K, Kirská Louisa, vražda. Přiřadit odkazy k souborům 47801+T, Towersová Cicely, vražda, a 47815-M, Metcalfová Yvonne, vražda.“

Pak se odvrátila od monitoru k videotelefonu. „Feeney?“

„Dallasová!“ Právě si strkal do pusy poslední sousto celozrnného pečiva. „Pilně na tom pracuju, ale teď je sedm ráno, prokrista!“

„Já vím, kolik je. Mám tady takovou choulostivou věc, Feeney.“

„Do háje.“ Na tváři plné záhybů přibyly další vrásky. „Když to říkáš, běhá mi mráz po zádech.“

„Bezpečnostní kamera u vjezdu do komplexu Channel 75 zachytila Davida Angeliniho. Dorazil zhruba deset minut před tím, než našli zavražděnou Kirskou.“

„Do hajzlu, do hajzlu a ještě jednou do hajzlu! Kdo to poví inspektorovi?“

„Já, ale nejdřív si promluvím s Angelinim. Potřebuju, abys mě kryl, Feeney. Pošlu ti všechno, co jsem zatím zjistila, s výjimkou informace o Angelinim. Zaneseš to inspektorovi a řekneš mu, že jsem si vybrala pár hodin osobního volna.“

„Jenom jestli mi to zbaští.“

„Koukni se, Feeney. Ty mi teď řekneš, že se musím trochu vyspat. Slíbíš, že za mě podáš hlášení inspektorovi, a doporučíš mi, abych se šla na chvilku domů natáhnout.“

Feeney si dlouze povzdechl. „Musíš se trochu vyspat, Dallasová. Podám za tebe hlášení inspektorovi. Ty běž zatím domů a na chvilku se natáhni.“

„Výborně. Přesně tak to pověz i jemu.“ A zavěsila.

Vedle policejní rutiny se občas vyplácel i policajtský čich. Ten Evin říkal, že se David Angelini bezpochyby ukrývá pod ochrannými křídly své rodiny. Její první cesta proto vedla přímo do sídla Angeliniů, jež se nacházelo v luxusním prostředí East Side.

Před necelými třiceti lety zde vyrostly honosné domy z pískovce – přesné repliky původních staveb, pocházejících z devatenáctého století a stržených na počátku století jedenadvacátého, v době, kdy se fakticky zhroutila newyorská infrastruktura. Většina lepších domů v této oblasti byla tehdy odsouzena k zániku a asanována. Po vleklých diskusích pak byla celá čtvrť znovu vystavěna v tradičním duchu. Tak tradičním, že si zde mohli dovolit bydlet jen ti nejbohatší.

Po desetiminutovém hledání našla Eva konečně volné místo v řadách drahých evropských a amerických aut. Kdesi nad ní se přetlačovala tři soukromá minivznášedla a snažila se najít vhodnou přistávací plochu. Veřejná doprava se v této čtvrti moc nenosila a pozemky byly příliš drahé na to, aby někdo plýtval stavebním místem na garáže.

Eva vystoupila na chodník, zamkla dvířka otlučeného policejního vozu – vždyť byla v New Yorku – a do oka jí padl výrostek prohánějící se na airboardu. Jakmile si chlapec všiml, že má publikum, využil příležitosti a předvedl několik složitých manévrů zakončených saltem

a vývrtkou. Eva mu nechtěla pokazit radost a uznale se na něj zazubila. „Jde ti to.“

„Dneska mám formu,“ pochlubil se airboardista. Jeho hlas osciloval mezi hlasem puberťáka a mladého muže. Při řeči si nevedl zdaleka tak sebejistě, jako předtím při piruetách nad chodníkem. „Taky lítáte na prkně?“

„Ne, na můj vkus je to trochu moc nebezpečné.“

Eva pokračovala v chůzi a výrostek kolem ní nepřestával kroužit. Obdivovala práci jeho nohou. „Jestli chcete, naučím vás za pět minut základní gryfy,“ nabídl se.

„Možná příště. Víš, kdo bydlí tamhle? V čísle jedenadvacet?“

„V jedenadvacítce? Jasan. Pan Angelini. Ale vy asi nebudete jeho typ.“

Eva zůstala stát. „Myslíš, že ne?“

„Co vás nemá.“ Kluk naklonil hlavu k rameni a vycenil dokonalý chrup. „Musela byste být vznešenější. A taky starší.“ Bleskurychle se zhoupl ze strany na stranu. „A na pomocnici v domácnosti taky nevypadáte. Ale pan Angelini má stejně na všechno androidy.“

„Odkud to všechno víš?“

Výrostek se nestydatě zašklebil a ukázal k činžovnímu domu na druhé straně ulice. „Bydlím přímo naproti. Mám oči a koukám se.“

„Výborně. Co takhle včera večer? Přijel sem někdo?“

Kluk se zatočil dokolečka. „Co je vám do toho?“

„Jsem policistka.“

Výrostek si prohlížel její odznak a oči mu div nevypadly z důlků. „Páni, to je síla! Myslíte, že pan Angelini tu starou rachejtli picnul? To víte, musím vědět o všem, abych ve škole obstál.“

„Teď nejsi ve škole a já se tě ptám, jestli ses koukal i včera večer. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Barry. Včera večer jsem se trošku flákal. Koukal jsem se na bednu, pak jsem poslouchal muziku. Naši si mysleli, že šprtám na tu šílenou písemku z počítačovejch technologií.“

„A dneska jsi za školou?“

„Hele, doufám, že nejste z péče o mladistvý?“ Do úsměvu se mu vkradl náznak nervozity. „Na vyučování je trochu brzo a já navíc cho-

dím do boudy jenom tři dny v tejdnu. Jinak sedím doma u stroje. Škola po síti, jasný?“

„Jasný. A teď k tomu včerejšímu večeru.“

„Jak jsem se tak poflakoval, všimnul jsem si, že pan Angelini někam odjíždí. Asi tak v osm. Dlouho po tom, řek bych, že kolem půlnoci, přijel mladej v nablejskaným auťáku. Chvíli nevylejzal, jenom tam tak seděl, jako by se nemoh rozhodnout.“

Barry rychle vyskočil, prkno udělalo přemet a on na ně znovu dopadl. „Pak vešel dovnitř. Hejbal se tak nějak divně, asi trochu přebral. A šel rovnou do domu, takže musel znát kód. Pana Angeliniho už jsem pak přijet neviděl. Asi jsem mezitím vytuhnul. Jako že jsem to zapích.“

„Rozumím, usnul jsi. A co dnes ráno? Neviděl jsi někoho odcházet?“

„Ne, ale ten auťák tam pořád ještě stojí.“

„To vidím. Díky.“

„Hej,“ ozval se ještě Barry a dohonil ji, „je to vzrůšo, bejt policajtkou?“

„Občas ano, občas ne,“ odpověděla Eva, vystoupila po krátkém schodišti ke vchodovým dveřím Angeliniho domu a vyslechla si informaci zprostředkovanou studeným hlasem automatického vrátného.

„…Bohužel není nikdo doma. Budete-li chtít zanechat zprávu, doručíme ji adresátovi, jakmile to bude možné.“

Eva se otočila přímo ke kameře. „Vyřiďte tohle: Pokud není nikdo doma, vrátím se teď do auta a vyžádám si povolení ke vstupu a k domovní prohlídce. Vyřízení formalit potrvá asi tak deset minut.“

Nemusela čekat ani dvě a David Angelini jí otevřel.

„Poručíku?“

„Tady, nebo u nás na centrále, pane Angelini? Vyberte si.“

Angelini o krok ustoupil. „Pojďte dál. Teprve včera večer jsem se vrátil do města a jsem ještě po cestě trochu mimo.“

Uvedl ji do obývacího pokoje s vysokým stropem a tmavým nábytkem a zdvořile jí nabídl kávu, kterou neméně zdvořile odmítla. Na sobě měl úzké kalhoty, které se směrem dolů ještě víc zužovaly. Eva si podobné módy všimla už v Římě. Košile stejně neutrální krémové

barvy měla naopak rukávy velmi široké. Střevíce odpovídajícího odstínu byly tak měkké, že by se daly promáčknout ukazováčkem.

David Angelini neklidně těkal pohledem a jeho prsty vyťukávaly nervózní rytmus do opěrky křesla.

„Asi mi nesete nové informace o matčině případu."

„Víte velmi dobře, proč jsem přišla."

Angelini si nervózně olízl rty. Eva už chápala, proč se mu v kasinech vedlo tak špatně.

„Prosím?" podivil se.

Položila rekordér na stůl tak, aby byl dobře vidět. „Davide Angelini, chtěla bych vás poučit o vašich právech. Máte právo nevypovídat. Pokud učiníte jakékoli prohlášení, bude zaprotokolováno a může být použito u soudu nebo pro potřebu jakékoli jiné právní procedury. Kromě toho máte nárok na přítomnost a právní pomoc advokáta nebo jiného zástupce."

Zatímco pokračovala v plynné recitaci úvodní formule, Angelini začal hlasitě dýchat. „Z čeho jsem obviněn?"

„Zatím z ničeho. Chápete zcela jasně, jaká máte práva?"

„Samozřejmě že chápu."

„Trváte na přítomnosti právníka?"

Angelini otevřel ústa a trhaně vydechl. „Zatím ne. Čekám, že mi objasníte, proč mám být vyslýchán, poručíku."

„Samozřejmě že vám to objasním. Pane Angelini, kde jste se pohyboval 31. května mezi třiadvacátou hodinou a půlnocí?"

„Řekl jsem vám, že jsem se teprve včera večer vrátil do New Yorku. Z letiště jsem jel rovnou domů."

„Tedy sem? Přímo z letiště?"

„Přesně tak. Měl jsem ještě smluvenou schůzku na pozdní hodinu, ale…ale zrušil jsem ji." Rozepjal si horní háček u košile, jako by se mu nedostávalo vzduchu. „Přeložil jsem ji na jindy."

„V kolik hodin jste dorazil do New Yorku?"

„Letadlo přistálo asi v půl jedenácté. Zhruba."

„A pak jste jel sem."

„Už jsem vám to řekl."

„Ano, řekl," přikývla Eva a naklonila hlavu, „jenže to jste lhal. Jste špatný lhář, pane Angelini. Potíte se, když blufujete."

David Angelini cítil, jak se mu lepí košile k zádům, a vstal. Snažil se, aby jeho hlas zněl rozhořčeně, ale nakonec z něj zaznívalo jen strach. „Myslím, že přece jenom zavolám svému obhájci, poručíku. A taky vašemu nadřízenému. Je snad normální, aby policie přepadala nevinné občany v jejich bytech?“

„Policie dělá, co je zapotřebí,“ odsekla Eva. „A především, pane Angelini, vy nejste nevinný občan. Zavolejte svému právníkovi a všichni společně se odebereme k nám na centrálu.“

Angelini se nepohnul z místa. „Nic jsem neprovedl.“

„Především jste se dopustil křivé výpovědi. Spojte se se svým právníkem.“

„Počkejte, uklidněte se.“ David Angelini rázoval po místnosti a přejížděl si rukou po ústech. „To nebude nutné. Tak daleko snad zacházet nemusíme.“

„Jak je libo. Chcete uvést své předchozí tvrzení na pravou míru?“

„Tohle je delikátní záležitost, poručíku.“

„Opravdu? Vždycky jsem si myslela, že vraždy jsou spíš kruté než delikátní.“

Ani teď se nezastavil. V chůzi si nervózně mnul ruce. „Pochopte, moje firma je právě teď v nepříjemné situaci. Nežádoucí publicita by ovlivnila určité transakce. Stačí mi týden nebo dva a všechno bude zase v pořádku.“

„A vy si myslíte, že budu držet všechno pod pokličkou, dokud vám firma zase nepošlape jako hodinky?“

„Za vaši diskrétnost i za ztracený čas bych se vám samozřejmě odvděčil.“

„Skutečně?“ Evě se zúžily oči do štěrbin. „Jakou kompenzaci máte na mysli, pane Angelini?“

Pokusil se o úsměv. „Řekněme deset tisíc. A dvakrát tolik, jestli celou záležitost nadobro sprovodíte ze světa.“

Eva si založila ruce na prsou. „Zaznamenávám do protokolu, že pan David Angelini nabídl hlavní vyšetřovatelce poručíku Evě Dallasové úplatek a tato jej odmítla.“

„Děvko,“ utrousil Angelini něžně.

„Jen si poslužte. Co jste včera dělal v komplexu Channel 75?“

„Kdo říká, že bych tam měl být?“

„Nechme té komedie. Bezpečnostní kamera zaznamenala váš příjezd.“ Kvůli posílení dojmu otevřela brašnu a položila před něj na stůl snímek jeho tváře.

„Kamera u vjezdu…“ Zdálo se, že ho nohy neunesou. Svezl se do křesla. „Vůbec jsem… to mě vůbec nenapadlo. Zpanikařil jsem.“

„To se člověku lehce stane, když někomu právě podřízl krk.“

„Nedotkl jsem se jí. Ani jsem se k ní nepřiblížil. Copak vypadám jako vrah?“

„Vrahové vypadají všelijak. Zkrátka jste tam byl. Jsou pro to důkazy. Ty ruce ven!“ vykřikla a střelhbitě hmátla po pouzdru se zbraní. „Nesahejte si do kapes!“

„Pro živého Boha, to si vážně myslíte, že nosím po kapsách nože?“ Pomalu vytáhl kapesník a utřel si čelo. „Vždyť jsem Louisu Kirskou ani neznal.“

„Ale jak slyším, její jméno znáte.“

„Viděl jsem to ve zprávách.“ Zavřel oči. „Viděl jsem to ve zprávách. A byl jsem přímo u toho, když zemřela.“

Evu zamrazilo v zádech, ale na rozdíl od Davida Angeliniho zachovala klid jako dobrý hráč. Její tvář ani hlas neprozrazovaly vzrušení. „Co kdybyste mi pověděl všechno od začátku?“

Angelini znovu sepjal ruce a propletl prsty. Nosil na nich dva prsteny, jeden s diamantem a druhý s rubínem. Oba byly z těžkého zlata. Teď o sebe melodicky cinkly.

„Moje jméno se v té věci nesmí objevit.“

„Na to zapomeňte,“ pronesla Eva klidně. „Já nedělám výměnné obchody. Vaše matka byla veřejná žalobkyně, pane Angelini. Měl byste vědět, že takový ústupek by musel posvětit žalobce, ne já. Navíc jste se už zapletl do lži.“ Hovořila stále nevzrušeně a klidně. Na nervózní lidi to působilo dobře. „Dám vám teď možnost uvést předchozí vyjádření na pravou míru a znovu vám připomínám, že můžete kdykoli v průběhu tohoto rozhovoru kontaktovat svého právníka. Jestli chcete vypovídat jen v mé přítomnosti, udělejte to hned. Dokonce vám to ulehčím a začnu místo vás. Včera večer jste dorazil do objektu Channel 75.“

„Měl jsem sjednanou schůzku na pozdní hodinu. Už jsem vám řekl, že jsem ji měl domluvenou a že se nakonec nekonala. Opravdu to tak

bylo. Pracujeme…pracuju na jednom kontraktu. Naše firma má určité podíly v zábavním průmyslu. Já osobně dělám na projektech a programech pro televizi a pan Carlson Young, šéf divize zábavných pořadů společnosti Channel 75, mi je pomáhá dotáhnout do konce. Měli jsme se sejít u něj v kanceláři.“

„Nebylo už po pracovní době?“

„V zábavním průmyslu neexistuje pevně stanovená pracovní doba. Měli jsme oba velmi nabitý program a pozdní hodina vyhovovala nám oběma.“

„Nemohli jste všechno vyřídit po videotelefonu?“

„Většinou jsme to tak dělali, ale teď nastal čas pro osobní kontakt. Věřili jsme – vlastně stále věříme – že se nám podaří odvysílat první věc už na podzim. Scénář je hotový,“ pokračoval, jako by hovořil sám k sobě, „máme pohromadě produkční tým, dokonce jsme už podepsali smlouvy s několika herci.“

„Vraťme se k té noční schůzce s panem Carlsonem Youngem.“

„Ano. Trochu jsem se zdržel kvůli špatnému počasí. Dorazil jsem pozdě.“ Prudce vzhlédl. „Volal jsem mu z auta. Můžete si to ověřit. Zjistěte si to. Volal jsem mu pár minut před jedenáctou, když jsem zjistil, že to nestihnu včas.“

„Ověříme si všechno, pane Angelini. Buďte klidný.“

„Dorazil jsem k hlavnímu vjezdu. Měl jsem plnou hlavu starostí…problémů s obsazením některých rolí. Nepřemýšlel jsem a hned za bránou jsem zahnul. Měl jsem jet rovně k hlavnímu vchodu, ale jak říkám, myslel jsem na tisíc jiných věcí. Když mi došlo, že jedu špatně, zastavil jsem a chtěl jsem se otočit. A pak jsem uviděl…,“ vzal kapesník a otřel si ústa. „Někdo vyšel z bočních dveří. A najednou se tam objevil ještě někdo jiný. Musel tam čekat a číhat. Byl rychlý. Všechno se seběhlo hrozně rychle. Ta žena se otočila, uviděl jsem její tvář ve světle. Jenom na vteřinu. Tomu člověku vyletěla ruka, zase tak rychle – a…panebože. Krev stříkala jako z fontány. Nic jsem nechápal. Nemohl jsem tomu uvěřit. Krev z rány tryskala proudem. Žena upadla na zem a ten člověk pádil pryč.“

„Co jste dělal vy?“

„Já? Zůstal jsem sedět v autě. Nevím, jak dlouho. Pak jsem jel pryč, ale vůbec si na to nevzpomínám. Vím jen, že jsem řídil a všechno ko-

lem mi připadalo jako ve snu. Déšť, světla ostatních aut. Pak jsem dorazil sem. Podrobnosti si nepamatuju. Najednou jsem parkoval před domem. Zavolal jsem Youngovi, že jsem někde uvízl a že musíme termín schůzky přeložit. Vešel jsem do domu. Nikdo tady nebyl. Vzal jsem si prášek a vlezl si do postele."

Rozhostilo se ticho a Eva je nechala doznít. „Takže si to zrekapitulujeme. Jel jste na schůzku, ale špatně jste odbočil a stal jste se svědkem brutální vraždy mladé ženy. Pak jste se vrátil domů, schůzku jste odvolal a šel spát. Říkám to správně?"

„Ano. Tak nějak to bylo."

„Nenapadlo vás vystoupit z auta a běžet oběti na pomoc? Nebo aspoň zavolat policii a záchranku?"

„Nedokázal jsem přemýšlet. Byl jsem otřesený."

„Tak vy jste byl otřesený. Proto jste se vrátil domů, vzal si prášek a šel spát."

„Už jsem vám to řekl, ne?" odsekl Angelini. „Musím se něčeho napít." Zpocenými prsty nahmatal ovládání. „Vodku," poručil si. „Celou láhev."

Eva ho nechala, ať se dusí ve vlastní šťávě, dokud nedorazil android s lahví stoličné a nízkou sklenicí na podnose. Počkala, až se napije. Podle očekávání ho její mlčení popíchlo.

„Co jsem měl dělat?" zamumlal. „Nebyla to moje věc."

„Vaše matka byla před několika týdny zavražděna stejným způsobem, jaký jste mi právě popsal, a vy říkáte, že to nebyla vaše věc?"

„Právě o to jde." Dolil si sklenici a znovu ji do sebe obrátil. Pak se otřásl. „Byl jsem v šoku – a taky jsem se bál. Násilí nepatří do mého života, poručíku. Do matčina patřilo a já jsem tomu nikdy nerozuměl. Ona násilí rozuměla," dodal tiše. „Ona ano."

„A vám se to moc nelíbilo, viďte, pane Angelini? To, že rozuměla násilí a že byla dost silná, aby mu mohla čelit a vzdorovat."

David Angelini dýchal rychle a povrchně. „Já jsem matku miloval. Když jsem viděl, jak přede mnou někdo vraždí jinou ženu přesně tak, jak zavraždili ji, hodil jsem tam zpátečku a prchal jsem."

Odmlčel se a dal si poslední rychlý hlt vodky. „Vážně si myslíte, že nevím, že si mě prověřujete? Že se na mě vyptáváte a hrabete se v

mém soukromém i profesionálním životě? Jednou jsem podezřelý. Může mi přitížit fakt, že jsem se vyskytl na místě dalšího zločinu?“

Eva vstala. „To brzy uvidíte.“

Kapitola čtrnáctá

Další výslech Davida Angeliniho už proběhl v méně příjemném prostředí vyšetřovací místnosti C. Podezřelý se konečně rozhodl využít svých práv a po jeho boku u konferenčního stolu zasedla trojice elegantních proužkovaných právníků s chladným pohledem. Eva si je pro sebe pojmenovala Mikádo, Larry a Kudrnáč.

Hlavní slovo měla zcela zjevně první z nich, dáma s nekompromisním hlasem a přísným sestřihem, podle něhož ji Eva pokřtila. Její kolegové toho moc nenamluvili, ale tvářili se seriózně a občas si něco důležitě poznamenali do žlutých bloků, které budou právníci používat do soudného dne.

Kudrnáč čas od času svraštil široké čelo, naťukal pár slov na klávesnici kapesního notebooku a něco spiklenecky pošeptal Larrymu do ucha.

„Poručíku.“ Mikádo si opřelo složené ruce, jejichž prsty přecházely v nebezpečně vyhlížející šarlatové nehty dlouhé dva a půl centimetru, o desku stolu. „Můj klient je ochoten bez výhrad spolupracovat.“

„Ještě nedávno nebyl,“ utrousila Eva. „To ostatně vidíte z protokolu. Při prvním výslechu nejdřív něco tvrdil, pak to odvolal a nakonec

přiznal, že se stal svědkem zločinu a neinformoval o něm příslušné orgány.“

Advokátka vzdychla. Byl to výmluvný zvuk vyjadřující hluboké rozladění. „Samozřejmě, jestli chcete, můžete pana Angeliniho kvůli podobným lapáliím i žalovat. My zase založíme obhajobu na šoku, na omezené schopnosti rozpoznat rizika vlastního konání a na citovém traumatu vyplývajícím z nedávné násilné smrti jeho matky. Nakonec budeme jen zbytečně mrhat časem soudců a porotců i penězi daňových poplatníků.“

„Zatím jsem vašeho klienta kvůli těmto… ‚lapáliím‘ neobvinila. Zabýváme se totiž něčím daleko závažnějším.“

Kudrnáč něco naškrábal do bloku a strčil to Larrymu pod nos. Oba něco zabručeli a tvářili se ponuře.

„Sama jste si ověřila, že náš klient nelhal, když tvrdil, že měl sjednanou schůzku se zástupci Channelu 75.“

„Ano, a ve třiadvacet hodin třicet pět minut ji zase zrušil. Je pozoruhodné, že ani snížená rozpoznávací schopnost a citové trauma jej neodvedly od myšlenek na obchodní záležitosti.“ Než mohlo Mikádo něco říct, obrátila se Eva k Angelinimu a zpražila ho pohledem. „Znáte Nadine Furstovou?“

„Vím, o koho se jedná. Viděl jsem ji ve zprávách.“ Na okamžik zaváhal a naklonil se ke své právničce. Chvíli si něco šeptali a pak přikývl. „Několikrát jsme se potkali, vesměs při společenských akcích. Krátce po matčině smrti jsem s ní hovořil.“

To všechno Eva dávno věděla. Teď učinila další krok, aby zahnala oběť do kouta. „Určitě jste sledoval její reportáže. Musely vás zajímat už proto, že se týkaly nedávných vražd. I vraždy vaší matky.“

„Poručíku, co má společného zájem mého klienta o zpravodajství, týkající se smrti jeho matky, s vraždou slečny Kirské?“

„To se právě snažím zjistit. Sledoval jste v posledních dvou týdnech reportáže Nadine Furstové, pane Angelini?“

„Samozřejmě.“ Vyšetřovaný se už vzpamatoval natolik, že si dovolil i úšklebek. „Vyskytovala jste se v nich víc než často, poručíku.“

„Vám to snad vadilo?“

„Je smutné, když se veřejná činitelka placená radnicí snaží zneužít lidské tragédie pro vlastní publicitu.“

Eva se zatvářila, jako by se ptala: A co má být? „Říkáte to, jako by vás to štvalo. Kromě toho si troufám tvrdit, že spoustu publicity na sebe strhla i Nadine Furstová.“

„U takové osoby se člověk musí připravit na to, že využije cizí bolesti k vlastnímu prospěchu.“

„Vám se její zpravodajství nelíbilo?“

„Poručíku,“ přerušila ji advokátka, jíž zjevně docházela trpělivost, „tato debata nemíří k věci.“

„Zatím nejsme u soudu, takže se mohu ptát na cokoli. Pane Angelini, vás její reportáže rozladily? Nebo přímo rozzlobily?“

„Já…,“ začal, ale Mikádo se na něj podívalo tak přísně, že přerušil načatou větu. „Pocházím z prominentní rodiny,“ pokračoval o něco opatrněji, „která je na podobné věci zvyklá.“

„Snad bychom mohli znovu přejít k tématu,“ namítla upjatě právnička.

„O ničem jiném nemluvíme. V okamžiku zločinu na sobě Louisa Kirská měla kabát Nadine Furstové. Chcete znát můj názor, pane Angelini? Řekla bych, že vrah zasáhl nepravý cíl. Čekal na Nadine a Louisa měla tu smůlu, že vyšla v nepravý čas do deště pro cigarety.“

Angelini střelil pohledem po právnících. „Nechápu, co to má společného se mnou. Jakou to má souvislost? Viděl jsem, jak se to stator nic víc.“

„Říkáte, že vrahem byl muž. Jak vypadal?“

„Nevím. Neviděl jsem ho moc dobře, stál zády ke mně. A všechno se seběhlo strašně rychle.“

„Přesto jste z něj zahlédl dost, abyste mohl tvrdit, že šlo o muže.“

„Vypadalo to tak…“ Odmlčel se v polovině věty a snažil se nabýt ztracené rovnováhy. Mikádo mu zatím něco šeptalo. „Pršelo,“ pokračoval po chvíli, „a já jsem seděl v autě, několik metrů od místa činu.“

„Uvedl jste, že jste oběti viděl do tváře.“

„Stála tam lampa a ona otočila hlavu právě ve chvíli, když se k ní ten chlap…ta osoba přiblížila.“

„Pokud jde o toho vašeho vraha, který se zčistajasna objevil na scéně, ať už to byl muž nebo ne – byl velký, malý, starý, mladý…?“

„Nevím. Byla tma.“

„Před chvílí jste říkal něco o lampě.“

„Vrhala jenom malý kruh světla. Vrah stál ve stínu. Byl celý v černém," dodal v náhlém návalu jasnozřivosti. „Dlouhý černý plášť – a klobouk naražený do čela. Zakrýval mu tvář."

„Tomu říkám náhoda. Byl celý v černém. Jak originální!"

„Poručíku, jestli budete i nadále tak sarkastická, doporučím svému klientovi, aby zvážil, zda má dál vypovídat."

„Váš klient je až po krk v loji. Mé sarkasmy jsou tím posledním, co by mu mělo dělat vrásky. V jeho případě se totiž sešly všechny tři základní předpoklady: prostředek, motiv i příležitost."

„Nemáte v rukou nic než jeho doznání, že se stal svědkem zločinu. Kromě toho," pokračovala právnická a podrážděně ťukala nebezpečnými nehty na stolní desku, „kromě toho neexistuje sebemenší náznak, že by měl pan Angelini něco společného s druhými dvěma vraždami. Váš problém spočívá v tom, že musíte polapit maniaka, který vám uniká, a zároveň čelíte tlaku nadřízených a veřejnosti a chcete jim předhodit viníka. Můj klient to ale nebude."

„To se uvidí. Teď se…" V kapse jí zapípal komunikátor. Dvakrát. To byl Feeneyho signál. Hladina adrenalinu v krvi jí prudce stoupla, ale navenek to maskovala neurčitým úsměvem. „Omluvte mě. Nepotrvá to dlouho."

Vyšla na chodbu za kolegou. Skleněnou přepážkou, která byla z její strany průhledná, sledovala, jak se Angelini a právníci horečně radí. „Doufám, že pro mě máš dobré zprávy, Feeney. Musím toho hajzla dostat na lopatky."

„Dobrý zprávy?" Feeney si mnul bradu. „No, možná tě potěším. Náš chlapeček měl kšefty s Yvonne Metcalfovou. Ve vší tichosti s ní vyjednával."

„O čem?"

„Nabízel jí roli ve filmu. Všechno v největší tajnosti, kolidovalo to s její smlouvou na sitcom *Nalaďte si*. Konečně jsem zmáčknul jejího agenta. Kdyby kývla na Angeliniho nabídku, zabalila by všechno ostatní. Ale trvala na tom, aby jí zvedl zálohu, zaručil další dvě pokračování filmu a zavázal se k mezinárodní distribuci. Jenom televizní reklamní spoty měly zabrat dvacet hodin vysílacího času."

„Nechtěla toho trochu moc?"

„Jo, tlačila ho ke zdi. Podle toho, co mi řekl její agent, Angelini potřeboval, aby do toho Metcalfová dala vlastní prachy, a ona to nemínila udělat zadarmo. Angelini se měl co ohánět, aby všechno nezkrachovalo."

„Znal ji. A ona ho měla v hrsti."

„Podle toho agenta se s ní několikrát osobně setkal. Někdy i mezi čtyřma očima u ní v bytě. Dělal si naděje, ale ona se mu jenom smála. Stejně si mohla být jistá, že se zase objeví."

„Nic mě nepotěší tak, jako když věci zapadnou do sebe." Otočila se a upřela zrak na Angeliniho sedícího za sklem. „Našli jsme pojítko, Feeney: Znal všechny tři."

„Jenže když to koupila Metcalfová, měl bejt někde na Západním pobřeží."

„Vsaď se, že má vlastní letadlo. Víš, co jsem se naučila od Roarkea, Feeney? Že když má člověk peníze a vlastní dopravní prostředek, může se na letové plány vykašlat. Ne, Feeney, dokud si nesežene deset svědků, kteří místopříseżně prohlásí, že v době vraždy Yvonne Metcalfové byli s ním, nevyklouzne mi. Sleduj, jak se bude potit," dodala a rázně vešla zpátky do vyšetřovací místnosti.

Usedla za stolem, lokty se opřela o desku a zahleděla se Angelinimu do očí. „Vy jste znal Yvonne Metcalfovou, viďte?"

„Totiž…" Otázka ho vyvedla z rovnováhy. Zvedl ruku a uvolnil si límec. „Ano, znal…Tu znal přece každý."

„Ale vy jste s ní udržoval obchodní styky, osobně jste s ní jednal a dokonce jste ji navštívil v jejím bytě."

Pro právničku to byla evidentně novinka. Zvedla ruku. „Moment, poručíku, ráda bych si s klientem promluvila o samotě."

„Beze všeho." Eva vstala, vyšla na chodbu a pozorovala celou šou skleněnou výplní. Litovala, že jí zákon zakazuje užít odposlech.

I bez něj věděla, že Mikádo klade Davidovi otázky a on na ně zajímavě odpovídá. Larry a Kudrnáč se zatím mračili a něco zuřivě čmárali do bloků.

Po jedné z klientových odpovědí zavrtěla právnická hlavou a div ho neprobodla vražedně zahroceným rudým nehtem. Když konečně zamávala, vrátila se Eva do místnosti s úsměvem na rtech.

„Můj klient chce učinit prohlášení v tom smyslu, že Yvonne Metcalfovou znal a pracovně se s ní stýkal.“

„Aha.“ Eva se opřela bokem o stůl. „Yvonne Metcalfová vám tak trochu zatápěla, nemám pravdu, pane Angelini?“

„Vedli jsme spolu jednání.“ Znovu sepjal ruce a propletl prsty. „Je dost obvyklé, že herci nevědí, co za smlouvu chtít. Ale byli jsme…na nejlepší cestě k dohodě.“

„Navštěvoval jste ji u ní doma. Pohádali jste se?“

„My…já…setkávali jsme se na různých místech, mimo jiné i v jejím bytě. Domlouvali jsme se na termínech a podmínkách.“

„Pane Angelini, kde jste se zdržoval tu noc, kdy byla Yvonne Metcalfová zavražděna?“

„To bych se musel podívat do diáře,“ prohlásil s překvapivým klidem. „Nejspíš v New Los Angeles, v komplexu Planet Hollywood Pobývám tam pokaždé, když se vyskytnu na Západním pobřeží.“

„A kde jste se vyskytoval mezi sedmou večer a půlnocí tamního času?“

„To vám nepovím.“

„Ale povíte, pane Angelini.“

„Asi v hotelovém pokoji. Měl jsem spoustu práce. Scénář potřeboval přepracovat.“

„Scénář, který jste připravoval pro Yvonne Metcalfovou?“

„Ano.“

„Pracoval jste na něm o samotě?“

„Když píšu, jsem nejradši sám. Ten scénář byl moje dílo, víte?“ Slabě se začervenal. Barva stoupala od límce košile vzhůru. „Věnoval jsem mu spoustu času a práce.“

„Máte vlastní letadlo?“

„Mám. Přirozeně, když vezmete v úvahu, že pořád cestuju.“

„Měl jste je s sebou v New Los Angeles?“

„Ano, protože…“ V tu chvíli mu došlo, kam otázka míří. Vytřeštil oči. „Tomu přece sama nevěříte!“

„Posaďte se, Davide,“ přikázala mu právnická, když se prudce vymrštil. „A od této chvíle už nic neříkejte.“

„Ona si myslí, že jsem je zabil! Zbláznila se! Vlastní matku? Pro živého Boha! Proč? Jaký důvod bych k tomu měl?“

„Vím o několika. Uvidíme, co na ně řekne psycholog.“

„Můj klient není povinen podstoupit testy.“

„Ještě mu je ráda doporučíte.“

„Myslím,“ řeklo Mikádo stroze, „že výslech je u konce.“

„Dobrá.“ Eva se napřímila a vychutnávala okamžik, kdy se její zrak střetl s Davidovým. „Davide Angelini, obviňuji vás z neoznámení trestného činu, kladení překážek spravedlnosti a pokusu podplatit vyšetřovatelku. Jste zatčen.“

Angelini se na ni vrhl. Evě připadlo skoro směšné, že se jí sápe právě po hrdle. Hleděla do jeho krví podlitých očí a počkala, až ji začne škrtit. Pak ho srazila k zemi.

Nevšímala si štěkání právnicky a sklonila se nad ním. „Útok na veřejného činitele a kladení odporu při zatýkání k tomu radši přidávat nebudeme. Odveďte ho,“ přikázala uniformovaným policistům, kteří jí přispěchali na pomoc.

„Čistá práce, Dallasová,“ poblahopřál jí Feeney, zatímco Angeliniho odváděli.

„Doufejme, že to tak bude kvalifikovat i žalobce a nepropustí ho na kauci. Musíme ho mít pod zámkem a trochu ho podusit. Moc ráda bych mu přišila vraždu prvního stupně, Feeney. Ani nevíš, jak ráda.“

„Nemá k tomu daleko, holka.“

„Jenže k tomu potřebujeme přímý důkaz. Zbraň, krevní stopy, ty pitomé suvenýry. Psychologický profil od doktorky Mirové nám pomůže, ale bez něčeho hmatatelného ho za katr nedostanu.“ Netrpělivě se podívala na hodinky. „Povolení k prohlídce snad vyřídíme rychle, i když nám právníci budou házet klacky pod nohy.“

„Kolik hodin jsi už nespala?“ zajímal se Feeney. „Máš pod očima kruhy jako mlýnský kola.“

„Dost, takže se svět nezboří, když k tomu ještě pár hodin přidám. Poslyš, mám nápad. Zvu tě na skleničku. Zpříjemníme si čekání na to povolení.“

Feeney jí otcovsky položil ruku na rameno. „Skleničku budeme potřebovat oba. Náčelník už dostal echo. Máme se u něho hlásit, teď hned.“

Eva si přejela prstem po čele. „Tak jdem. Až to bude za náma, dáme si každý frťana.“

Whitney neztrácel čas. Sotva Eva s Feeneym vešli do jeho kanceláře, zpražil je dlouhým pohledem. „Předvolali jste Davida k výslechu.“

„Předvolala jsem ho já, inspektore.“ Eva postoupila o krok dopředu, vstříc palbě. „Máme k dispozici videozáznam kamery z komplexu Channel 75. Objevil se tam v době vraždy Kirské.“ Bez odmlky ze sebe vychrlila hlášení. Hlas jí nezakolísal a hleděla přímo před sebe.

„Ano, David nezapírá, že se stal svědkem vraždy.“

„Tvrdí, že viděl postavu, zřejmě mužskou, v dlouhém černém kabátě a klobouku. Po činu uprchlá směrem k Třetí avenue.

„A David zpanikařil,“ dodal Whitney. Ještě stále se ovládal. Ruce měl klidně položené na stole. „Ujel, aniž cokoli ohlásil.“ Ať už se v inspektorově hlavě dělo cokoli, ať v duchu klel a žaludek mu divoce tancoval, jeho pohled byl stále stejně chladný, tvrdý a pevný. „Tomu se u člověka, který se právě stal svědkem brutálního zločinu, nelze divit.“

„Pan Angelini nejdřív popřel, že by na místě činu vůbec byl,“ podotkla Eva klidně. „Snažil se zapírat, dokonce mě chtěl podplatit. Inspektore, Angelini měl příležitost spáchat zločin a měl rovněž vazby na všechny tři oběti. Znal Metcalfovou, spolupracoval s ní na projektu, navštěvoval ji v jejím bytě.“

Whitney jen sevřel pěsti a zase je rozevřel. „A motiv, poručíku?“

„Především peníze. Je ve finanční tísni a dědictví po matce by jeho situaci značně vylepšilo. Všechny tři oběti – v posledním případě zamýšlená oběť – byly všeobecně známé, energické ženy a všechny jej v určitém smyslu tlačily do kouta. Pokud se proti tomu jeho právníci nevzbouří, doktorka Mirová mu udělá testy, vyhodnotí jeho emocionální a mentální stav a zjistí pravděpodobnostní faktor jeho náchylnosti k zločinnému konání.“

Při vzpomínce na to, jak jí jeho ruce svíraly hrdlo, si pomyslela, že tento faktor bude pěkně vysoký.

„V době, kdy došlo k prvním dvěma vraždám, nebyl v New Yorku.“

„Inspektore!“ Pocítila záchvěv lítosti, ale potlačila jej. „Angelini má soukromé letadlo. Může se po libosti přemisťovat. A letový deník se dá zfalšovat tak snadno, až to bolí. Zatím mu ty vraždy přišít nemůžu, ale chci ho nechat pod zámkem, dokud neseženeme další důkazní materiál.“

„Chcete ho tady držet kvůli tomu, že utekl z místa činu a pokusil se vás uplatit?“

„Myslím, že to jsou dost pádné důvody, inspektore. Požádala jsem o povolení k domovní prohlídce, a jestli padnu na konkrétní důkazy…“

„Jestli,“ přerušil ji Whitney a vstal. Už nevydržel sedět za stolem. „To je ono, Dallasová: Jestli. Bez hmatatelného důkazu ho nemůžete obvinit z vraždy.“

„Právě proto jsem ho z ní ještě neobvinila,“ řekla a položila inspektorovi na stůl pár stránek z počítačové tiskárny. Než se spolu s Feeneym vydali sem, stihla zaskočit k sobě do kanceláře a vytáhnout si z počítače potřebné podklady. „Znal první dvě oběti i Nadine Furstovou, stýkal se s nimi a v posledním případě se nacházel na místě činu. Máme podezření, že žalobkyně Towersová někoho kryla, a proto smazala záznam posledního hovoru. Vlastního syna by krýt mohla. Jejich vztahy byly navíc napjaté kvůli jeho hráčské vášni a její neochotě finančně mu vypomoci. Vzhledem ke známým faktům se pravděpodobnost, že je Angelini pachatelem, rovná třiaosmdesáti celým a jedné desetině procenta.“

„Nevzala jste v úvahu jednu důležitou věc: Že totiž David není takového činu schopen.“ Whitney opřel dlaně o stolní desku a naklonil se kupředu. „Tento faktor jste do své teorie nezahrnula, viďte, poručíku? Já Davida Angeliniho znám, Dallasová. Znám ho tak dobře, jako by to byl můj syn. David není vrah. Budiž, je to mladý blázen, je to slaboch, ale ne chladnokrevný zabiják.“

„I slaboch a blázen někdy udeří. Je mi líto, inspektore, ale já ho nemůžu nechat běžet.“

„Umíte si vůbec představit, co s člověkem, jako je David, udělá vazba? A vědomí, že je podezříván z vraždy vlastní matky?“ Whitneymu došly argumenty a uchýlil se k přemlouvám. „Já nepopírám, že je to rozmazlený kluk. Jeho otec chtěl pro něj i pro Mirinu vždycky jen to nejlepší a dělal všechno pro to, aby žili v dostatku. David byl odmalička zvyklý, že když na něco ukázal, spadlo mu to do klína. Ano, měl snadný život. Žil si vždycky dobře, možná dokonce rozmařile. Každý jeho omyl, každé šlápnutí vedle za něj někdo napravil. Ale není to žádný zlovolný darebák, Dallasová. Násilí by nebyl schopen. Já ho přece znám.“

Přestože inspektor nezvýšil hlas, bylo znát, že je v zajetí emocí. „Nikdy mě nepřimějete, abych uvěřil, že popadl nůž a podřízl vlastní matku. Žádám vás, abyste si to uvědomila, stáhla ten zatracený žlutý formulář a doporučila Davidovo propuštění z vazby na základě jeho výslovného slibu, že vám bude k dispozici pro další vyšetřování."

Feeney chtěl něco říct, ale Eva jen zavrtěla hlavou. Třebaže měl kolega vyšší hodnost, vyšetřování vedla ona. „Inspektore, byly zavražděny tři ženy a my jsme zajistili možného pachatele. Nemohu udělat, co po mně žádáte. Sám to dobře víte. Proto jste mi ten případ taky svěřil."

Whitney se odvrátil k oknu. Oči mu rozzlobeně plály. „Soucit není vaší silnou stránkou, Dallasová."

Eva zamžikala, ale neodpověděla.

„To bylo podlé, Jacku," ozval se rozzlobený Feeney. „Jestli jí chceš nadávat, tak se pusť i do mě. Stojím za ní. Máme toho na Angeliniho dost, abysme ho mohli zašít. Potřebujeme ho dostat pod zámek, to je celý."

„Zničí ho to," zabručel inspektor a otočil se k nim. „Ale to vám může být jedno. Vyzvedněte si povolení k prohlídce a dělejte svou práci. Jako váš nadřízený vám nařizuji, abyste otázku uvalení vazby nechali otevřenou. Pátrejte dál. Ve čtrnáct hodin chci mít na stole hlášení." Naposled zpražil Dallasovou pohledem. „Můžete jít."

Když Eva odcházela z kanceláře, ke svému překvapení zjistila, že se pod ní podlamují nohy. Měla pocit, jako by je měla ze skla.

Feeney ji chytil za ruku. „Von to tak nemyslel, Dallasová. Sám tím trpí, a tak zraňuje druhý."

„Nebylo to tak zlé." Evin hlas byl drsný a zastřený. „Soucit není vaší silnou stránkou, Dallasová. O rodinných vazbách a o přátelství víte prd, Dallasová."

Feeney rozpačitě přešlápl. „Ale no tak. Neber si to osobně."

„Tak podle tebe si to nemám brát osobně? Ale tohle sakra je osobní záležitost! Inspektor se za mě stokrát postavil. Teď čekal, že se postavím já za něho, a já mu řeknu: Apríl, hochu." Odstrčila jeho ruku. „Toho panáka ruším. Nemám náladu na společenské dýchánky."

Feeney nevěděl, co na to říct. Strčil si ruce do kapes a sledoval, jak si to Eva rázuje pryč. Za sebou měl zabouchnuté dveře inspektorovy

kanceláře. Stál někde uprostřed mezi oběma a vůbec z toho neměl radost.

U domovní prohlídky honosného rodinného sídla Angeliniů nemohla Eva chybět. Její přítomnost nebyla nezbytně nutná, protože „metan“ zvládali svou práci na jedničku a disponovali tak dobrou technikou, jak to jen rozpočet dovoloval. Přesto si na ruce nastříkala ochranný film, nazula si návleky a neúnavně prolézala třípodlažní vilu ve snaze nalézt sebemenší stopu, která by podpořila její teorii. Nebo která by ji vyvrátila. Inspektorův výraz jí stále strašil před očima.

Marco Angelini byl prohlídce přítomen. Jako majitel domu a otec hlavního podezřelého na to měl právo. Eva se snažila nebrat jeho přítomnost na vědomí. Nevšímala si chladného pohledu azurových očí, které sledovaly její pohyby, ztrhaného výrazu obličeje ani tiků ve tváři.

Jeden z policejních techniků prozkoumával s pomocí přenosného skeneru Davidův šatník. Pátral po krvavých skvrnách. Eva zatím prohledávala zbytek pokoje.

„Zbraně se nabeton zbavil,“ poznamenal technik, starý praktik s věčně vyceněnými řezáky, kterému všichni přezdívali Bobr. Rukojeť skeneru měl opřenou o rameno a právě podroboval zkoumání sportovní sako v ceně tisícovky dolarů.

„Pachatel použil ve všech třech případech stejný nůž,“ poznamenala Eva. Hovořila spíš sama k sobě než k Bobrovi. „Proč by ho měl zrovna teď zahazovat?“

„Třeba to už zabalil.“ Skener, který dosud tiše bzučel, zapípal. „Jenom olej do salátů,“ oznámil Bobr. „Extra panenskej olivovej. Pokecal si kravatu. No, jak říkám, třeba už to zabalil,“ zopakoval ještě jednou.

Bobr obdivoval detektivy a kdysi se toužil stát jedním z nich. Nikdy to nedotáhl dál než na policejního technika, ale i tak přelouskal každou detektivku, která se objevila na pultech prodejen s textovými nosiči.

„Rozumíš, trojka jako magická cifra. Je moc důležitá.“ Oči za tónovanými skly na okamžik zpozorněly, když díky speciálně upraveným čočkám spatřil na manžetě stopu po mastku. Pak se vrátil k tématu a dál vedl svou. „Představ si to. Ten chlap se fixuje na tři ženský. Na

ženský, který zná, který v jednom kuse vidí v bedně. Možná po nich šílí.“

„První obětí byla jeho matka.“

„No a?“ Bobr udělal dost dlouhou pauzu a otočil se k Evě. „Nikdy jsi neslyšela o Oidipovi? To byl takovej Řek, co dostal zálusk na vlastní mámu. Takže náš chlápek oddělá všechny tři a pak někam zahodí kudlu i hadry, co při tom měl na sobě. Má koneckonců tolik hadrů, že by stačily pro šest lidí.“

Eva se zamračila, popošla k šatníku a prozkoumala automaticky otevírané přihrádky i zásuvky na servomotorky. „Skoro se tu nezdržuje.“

„Ale je to pracháč, ne?“ Pro Bobra to bylo dostatečné vysvětlení. „Některý kvádra ještě ani neměl na sobě. A boty zrovna tak.“ Sehnul se pro pár kožených střevíců a obrátil je podešvemi vzhůru. „Nic. Vidíš?“ Přejel senzorem po neposkvrněné podrážce. „Nikde žádná nečistota. Ani prášek, ani chloupek, tím míň svinstvo z chodníku.“

„Z toho plyne jediné, že má rád přepych. Já potřebuju krev, Bobře. Do háje, někde mi ji najdi.“

„Pracuju na tom. Ale řekl bych, že to, co měl na sobě, stejně zahodil.“

„Jsi rozený optimista.“

Eva se znechuceně odvrátila ke stolku s lakovanou deskou ve tvaru podkovy a začala se probírat zásuvkami. Disky, které našla, nacpala do kabely. Hodlala šije prohlédnout na vlastním počítači. Při troše štěstí mohly obsahovat korespondenci mezi Davidem Angelinim a jeho matkou nebo Yvonne Metcalfovou. A při hodně velké dávce štěstí se na nich mohlo nacházet i pár nesourodých deníkových záznamů, v jakých pachatelé popisují vlastní činy.

Ale kam se poděl ten pitomý deštník? ptala se Eva sama sebe. *A co bota?* Třeba budou mít policejní týmy v Evropě a New Los Angeles víc štěstí. Při představě, jakou práci dá vypátrat a prohledat všechny Angeliniho útulné bytečky a útočiště, se Evě dělalo nanic.

Pak našla nůž.

Nebylo to vůbec těžké. Stačilo otevřít prostřední zásuvku pracovního stolu. Ležel tam – dlouhý, úzký, smrtící. Měl krásnou vyřezávanou rukojeť, snad ze slonoviny, což z celé zbraně dělalo vzácný skvost,

pokud byla starožitná, nebo objekt zájmu Interpolu, pokud šlo o novodobou repliku. „Těžba“ slonoviny a kupování předmětů z ní vyrobených byla na celé Zemi postavena mimo zákon už před půlstoletím, poté, co byli afričtí sloni téměř vybiti.

Eva starožitnostem nerozuměla a zločiny proti životnímu prostředí nespadaly do její kompetence. Studovala však dost dlouho soudní lékařství, aby poznala, že délka i tvar čepele odpovídají.

„Výborně.“ Nevolnost byla rázem ta tam. Vystřídala ji euforie úspěchu. „Třeba nepovažuje trojku za magické číslo.“

„Von si tu kudlu schoval? Zkurvysyn!“ Bobr znechuceně zavrtěl hlavou nad vrahovou hloupostí. „Ten kluk je idiot.“

„Prohlídni to,“ nařídila mu Eva a popošla s nožem v ruce blíž.

Bobr změnil nastavení skeneru a přepnul přístroj z režimu umožňujícího snímat povrch oděvů. Pak si rychle upravil brýle a přejel rozšířeným nástavcem přístroje po rukojeti nože. Skener slibně zapípal.

„Našel nějaký svinstvo,“ zamumlal Bobr. Jeho tlusté prsty tančily po ovládacích tlačítkách s virtuozitou pianisty. „Vláknitá hmota, snad papír. Nějaká lepicí páska. A na rukojeti jsou otisky. Chceš je zvětšit?“

„To tedy chci.“

„Oukej.“ Přístroj vyplivl čtvrtku papíru potištěnou zvětšenými otisky prstů. „Teď z druhý strany. Trefa! Tady máš tu svoji krev. Moc jí ale není.“ Se zakaboněným výrazem přejížděl po ostří čepele. „Budeme mít kliku, jestli z tý trošky půjde určit krevní skupina. O DNA ani nemluvě.“

„Hlavně že jsi optimista, Bobře. Jak stará je ta krev?“

„Proboha, poručíku!“ Velké oči za tmavými okuláry sarkasticky zasvítily. „Přece víte, že přenosná mašina tohle neumí. Musím to vzít do laboratoře. Tenhle šmejd akorát rozpozná, že je to krev. Bohužel tam nejsou žádný kousky kůže. To by bylo lepší.“

„Úplně se spokojím s krví.“ Když zalepovala nůž do sáčku, zahlédla koutkem oka jakýsi pohyb. Zvedla hlavu a hleděla do tmavých, nenávistných očí Marka Angeliniho.

Sklouzl pohledem k noži a pak se jí znovu zadíval do tváře. Po té jeho přelétl stín a v obličeji mu zacukal sval.

„Měla byste minutku, poručíku?“

„Ale ne víc.“

„O moc času vás nepřipravím.“ Střelil pohledem po Bobrovi a znovu zašilhal po noži, který Eva strkala do brašny. „Mezi čtyřma očima.“

„Dobře.“ Kývla na uniformovaného policistu stojícího za Angelinim. Pak přikázala Bobrovi: „Pošli sem někoho zdola, ať dokončí manuální prohlídku,“ a vyšla z místnosti za Angelinim.

Vedl ji k úzkému schodišti s kobercem. Když po něm kráčel vzhůru, musel se rukou přidržovat nablýskaného zábradlí. Nahoře zabočil doprava a vstoupil do prvních dveří.

Jak Eva zjistila, šlo o pracovnu. Místnost se koupala v zářivém odpoledním slunci. Paprsky se odrážely od lesklého povrchu kancelářské techniky i od černé desky střízlivého půlkruhového stolu a sluneční světlo se rozlévalo po vyleštěné podlaze.

Marco Angelini se zatvářil, jako by ho slunce obtěžovalo. Stiskl tlačítko a okna se zabarvila do měkkého jantarového odstínu. Pracovnu naplnily stíny a hrany nábytku náhle měly zlatavý nádech.

Angelini šel rovnou ke stěně a poručil si bourbon s ledem. Pak potěžkal čtverhrannou sklenici a opatrně upil.

„Takže vy věříte, že můj syn zavraždil vlastní matku i ty druhé dvě ženy.“

„Váš syn byl kvůli těmto vraždám vyslýchán, pane Angelini, a je podezřelým číslo jedna. Pokud máte nějaké otázky, směrujte je na jeho právníky.“

„Mluvil jsem s nimi.“ Znovu se napil. „Mají za to, že Davida s největší pravděpodobností obviníte, ale obžalován nakonec nebude.“

„To záleží na velké porotě.“

„Vy si myslíte, že ho porota obžaluje?“

„Pane Angelini, než vašeho syna obviním z trojnásobné vraždy prvního stupně, musím být pevně přesvědčena, že důkazy stačí na to, aby byl obžalován, souzen a odsouzen.“

Angelini se zahleděl na brašnu, v níž před chvílí jeden takový důkaz zmizel. „Sehnal jsem si o vás pár informací, poručíku.“

„Opravdu?“

„Chtěl jsem vědět, nač se mám připravit,“ vysvětloval s neveselým úsměvem, který mu zmizel z tváře právě tak rychle, jak se na ní před-

tím objevil. „Inspektor Whitney si vás váží a já si zase vážím jeho. Moje bývalá manželka, kterou jen tak někdo neopije rohlíkem, obdivovala vaši tvrdošíjnost a důkladnost. Často o vás mluvila. Věděla jste to?“

„Ne, nevěděla.“

„Váš mozek ji fascinoval. Říkala tomu zdravý policajtský rozum. Jste ve svém oboru jednička, viďte, slečno Dallasová?“

„Jsem dobrá.“

„Ale jistě i vy děláte chyby.“

„Snažím se je redukovat na minimum.“

„Jenže ve vašem povolání může i ta sebemenší chyba zničit nevinnému člověku život.“ Neustále ji probodával očima. „Našla jste v synově pokoji nůž.“

„O tomhle s vámi nemohu mluvit.“

„David tady prakticky nebydlí,“ pokračoval Angelini obezřetně. „Objeví se tu třikrát, čtyřikrát do roka. Když už je na Východním pobřeží, dává přednost usedlosti na Long Islandu.“

„To je možné, pane Angelini, ale v tu noc, kdy došlo k vraždě Louisy Kirské, v tomto domě byl.“ Eva byla čím dál netrpělivější. Nemohla se dočkat, až se předmět doličný ocitne v laboratoři. Pokrčila rameny. „Pane Angelini, nemohu vám sdělovat podrobnosti o případu…“

„Jste si nicméně jistá, že státnímu žalobci snesete dostatek důkazů.“ Když neodpovídala, znovu se na ni dlouze zadíval. Pak do sebe obrátil celý zbytek sklenice a odložil ji na stolek. „Ale v tom se mýlíte, poručíku. Polapila jste nepravého člověka.“

„Věříte, že váš syn je nevinen, a já to zcela chápu.“

„Nejenže v to věřím, poručíku, já to vím. David ty ženy nezabil.“ Nadechl se jako potápěč, který se chystá ponořit pod hladinu. „Zabil jsem je já.“

Kapitola patnáctá

Eva ho vzala na centrálu a podrobila ho křížovému výslechu. Co jí taky zbývalo? Jediné dva výsledky, k nimž po hodinovém snažení dospěla, byly silná migréna a klidné, neotřesitelné prohlášení, v němž se Marco Angelini přiznával k trojnásobné vraždě.

Právníka odmítl a stejně zavile se odmítal podrobněji šířit o svých motivech.

Pokaždé, když se ho Eva zeptala, proč vraždil, zahleděl se jí přímo do očí a prohlásil: „Z náhlého popudu.“ Bývalá manželka mu šla na nervy a její intimní vztah k obchodnímu partnerovi jej osobně urážel. Když už ji nemohl mít on, řekl si, že ji nebude mít ani nikdo jiný. Pak se mu vraždění zalíbilo.

Vše znělo velmi prostě a Eva si byla jista, že si výpověď pečlivě nacvičil. Dovedla si představit, jak si v duchu opakuje a piluje každou větu, dřív než ji vysloví nahlas.

„Kecy, kecy, kecy!“ vykřikla a prudce se odsunula od konferenčního stolku. „Vy jste nikoho nezabil.“

„Povídám vám, že ano.“ Když to říkal, měl podivně klidný hlas. „Nadiktoval jsem vám to do protokolu.“

Eva se naklonila dopředu a bouchla dlaněmi o stolní desku. „Tak mi ještě jednou vysvětlete, proč jste si s bývalou manželkou dali sraz u Pěti měsíčků.“

„Chtěl jsem, aby se to stalo někde, kam ani jeden z nás nechodíval. Myslel jsem si, že mi to tak snáz projde. Namluvil jsem jí, že chci mluvit o Randym a jeho problémech. Na rozdíl ode mě neznala celou pravdu o jeho hráčské vášni. Není divu, že přišla.“

„A vy jste jí podřízl hrdlo.“

Angelini o poznání zbledl. „Ano. Šlo to velmi rychle.“

„Co bylo potom?“

„Jel jsem domů.“

„Čím?“

Angelini zamrkal. „Autem. Parkoval jsem o pár bloků dál.“

„A co krev?“ Zahleděla se mu do očí a sledovala jeho panenky. „Oběť silně krvácela. Musel jste být zbrocený od hlavy až k patě.“

Panenky se mu rozšířily, ale hlas zůstal vyrovnaný. „Měl jsem na sobě nepromokavý svrchník. Cestou jsem jej zahodil.“ Pousmál se. „Třeba ho teď nosí nějaký tulák.“

„Co jste si odnesl z místa činu?“

„Nůž, přirozeně.“

„Nic z toho, co patřilo zavražděné?“ Udělala pauzu. „Nechtěl jste to nahrát tak, aby to vypadalo jako loupežná vražda?“

Angelini váhal. Eva skoro cítila, jak mu pracuje mozek. „Byl jsem otřesený. Nečekal jsem, že to bude tak hrozné. Měl jsem v plánu sebrat jí kabelku a šperky, ale na všechno jsem zapomněl a utekl jsem.“

„Utekl jste, nic jste nevzal, ale byl jste natolik při smyslech, abyste se zbavil zakrváceného kabátu.“

„Přesně tak.“

„Pak přišla na řadu Metcalfová.“

„Byl to náhlý popud. Pořád se mi o tom zdálo, chtěl jsem si všechno zopakovat. I tentokrát to šlo snadno.“ Dech měl klidný stejně jako ruce, které spočívaly na stole. „Byla ctižádostivá a dost naivní. Věděl jsem, že pro ni David napsal scénář. Trval na tom, že svůj projekt dotáhne do konce. Já jsem s ním nesouhlasil. Štvalo mě to. Finanční situace firmy je trochu napjatá a tohle by znamenalo další odliv kapitálu. Rozhodl jsem se, že ji oddělám. Kontaktoval jsem ji a ona si se mnou ochotně dala schůzku.“

„Co měla na sobě?“

„Na sobě?“ Angelini chvíli dumal. „Nevšiml jsem si. Co na tom záleželo? Usmívala se, vztáhla ke mně ruce a já jsem jí šel vstříc. Pak jsem to udělal.“

„Proč jste se rozhodl přiznat?“

„Jak říkám, myslel jsem, že mi to projde. Bylo by mi to prošlo. Jak jsem mohl tušit, že místo mě zatknete mého syna?“

„Takže se ho snažíte chránit?“

„Vrahem jsem já, poručíku. Co ještě chcete?“

„Proč jste schoval nůž ve stole u něj v pokoji?“

Angelini zatékal pohledem. „Už jsem vám to povídal. David se tady skoro nezdržoval. Myslel jsem, že u něj ten nůž nikdo nenajde. Pak mi oznámili, že tady uděláte prohlídku. Už jsem ho nestačil odklidit.“

„Tohle vám mám věřit? Myslíte, že mu pomůžete, když všechno jenom zamlžíte a pověsíte mi na nos tuhle ubohou báchorku? Sám ho podezříváte.“ Poklesla hlasem a odsekávala slova, jako by je krájela nožem. „Hrozíte se představy, že váš syn vraždil. Radši to vezmete na sebe, než aby musel nést následky svých činů. Připustíte, aby kvůli vám zemřela další žena, pane Angelini? Možná i dvě nebo tři? Než si přiznáte pravdu?“

Rty se mu zachvěly, ale pak se změnily v rovnou čárku. „Nadiktoval jsem vám do protokolu, jak to skutečně bylo.“

„Nadiktoval jste mi pitomý výmysl.“ Eva se otočila na patě a vyšla z místnosti. U dveří se zastavila a snažila se nalézt ztracený klid. Její oči, zažloutlé od zlatavého světla, spočinuly na Angelinim, který zůstal sedět ve výslechové místnosti s hlavou v dlaních.

Věděla, že ho nakonec zlomí, ale pořád tady byla možnost, že všechno praskne a média spustí křik. Nebylo obvyklé, aby policie zadržela podezřelého a k činu se vzápětí přiznal někdo jiný.

Když uslyšela kroky, vzhlédla a ztuhla. „Inspektore!“

„Tak co, poručíku, nějaké pokroky?“

„Drží se své verze. To ‚přiznám‘ má díry, že by jimi proletěl raketoplán. Nadhodila jsem, jestli si v prvních dvou případech neodnesl z místa činu něco na památku, ale vůbec nezabral.“

„Rád bych si s ním promluvil. Mezi čtyřma očima a soukromě, poručíku.“ Dřív, než mohla něco namítnout, ji zarazil. „Vím, že to odporuje předpisům, ale žádám vás o laskavost.“

„Co když při vašem soukromém rozhovoru vyjde najevo, že to opravdu udělal on? Nebo jeho syn?“

Whitney zatnul zuby. „Dallasová, kruci, jsem snad policajt, ne?“

„Ano, inspektore.“ Odemkla dveře a po krátkém zaváhání stiskla tlačítko. Skleněná příčka mezi chodbou a místností ztmavla, takže dovnitř nebylo vidět, a odposlech se vypnul. „Budu u sebe v kanceláři.“

„Díky,“ odtušil inspektor a vstoupil dovnitř. Než za ním zapadly dveře, ještě jednou pohlédl na Evu. Pak už se věnoval jen zhroucenému muži za stolem. „Marco!“ začal a dlouze si povzdechl. „Co to sakra vyvádíš?“

„Jacku!“ Marco se slabě usmál. „Říkal jsem si, jestli tady někde budeš. Pořád jsme si slibovali, že si vyjdeme zahrát golf.“

Whitney těžce dosedl. „Tak mluv.“

„Tvoje výkonná a nelítostná Dallasová tě snad neinformovala?“

„Mikrofony jsou vypnuté,“ odsekl Whitney ostře. „Jsme tu sami. Mluv, Marco. Oba dobře víme, žes nezavraždil ani Cicely, ani nikoho jiného.“

Marco Angelini chvíli civěl do stropu, jako by uvažoval. „Lidé si obvykle myslí, že znají svoje bližní, ale často se mýlí. Ve skutečnosti neznají ani vlastní přátele. Miloval jsem ji, Jacku. Nikdy jsem ji nepřestal milovat – ale ona už nemilovala mě. V koutku duše jsem pořád doufal, že se vrátí, a to se nestalo. Už nikdy by nebyla moje.“

„Sakra, Marco, to ti mám věřit, žes ji podřízl, protože se s tebou před dvanácti roky rozvedla?“

„Asi jsem se bál, že se provdá za Hammetta. Moc o to stál,“ dodal tiše. „Bylo to na něm vidět. Jenže Cicely se do ničeho nehrnula.“ Hovořil klidným, tichým, trochu nostalgickým hlasem. „Hlídala si svoji nezávislost, i když na druhé straně nechtěla Hammettovi ubližovat. Bylo jí ho líto a nakonec by mu třeba vyhověla. Byla by si ho vzala – a pak by bylo po všem, ne?“

„Takže jsi zavraždil Cicely, protože ses bál, aby si nevzala jiného chlapa?“

„Byla to moje manželka, Jacku. Třebaže soud a církev rozhodly jinak.“

Whitney chvíli mlčel. „Víš, kolikrát jsme spolu za ty roky hráli poker, Marco? Pokaždé se prozradíš.“ Opřel se lokty o stůl a trochu se předklonil. „Když blufuješ, ťukáš si prstem na koleno.“

Ťukání ustalo. „Tohle má k pokeru po čertech daleko, Jacku.“

„Tímhle nikomu nepomůžeš, Marco. Nech policejní mašinérii pracovat.“

„David a já…v posledních měsících jsme se mockrát pohádali. Kvůli firmě i kvůli soukromým věcem.“ Poprvé za celou dobu se mu z úst vydral vzdech – hluboký, táhlý, unavený. „Otec a syn by se neměli navzájem odcizit kvůli podobným hloupostem.“

„Když na sebe vezmeš vinu místo něj, nic tím nespravíš.“

Angeliniho pohled znovu ztvrdl. Další vzdechy se nekonaly. „Můžu se tě na něco zeptat, Jacku? Čistě mezi námi. Kdyby se něco takového stalo tvým dětem, kdyby tady byla sebemenší – říkám sebemenší – možnost, že je policie obviní z vraždy, neudělal bys všechno na světě, abys je zachránil?“

„Tím, že si vymyslíš nějakej pitoměj žvást, Davida nezachráníš.“

„Kdo říká, že je to pitoměj žvást?“ Z jeho distingovaných úst znělo to slovo jako perla. „Jsem vrah a přiznal jsem se jen proto, že bych nedokázal žít s vědomím, že za mě nevinně trpí vlastní syn. Pověz mi pravdu, Jacku, stál bys za takových okolností za svým synem, nebo bys od něj dal ruce pryč?“

„Hergot, Marco…,“ bylo to jediné, nač se Whitney vzmohl.

Rozhovor se protáhl na dvacet minut, ale inspektor se nic víc nedozvěděl. Chvíli se mu dařilo udržovat konverzaci v nezávazném tónu: Oba muži tlachali o svých úspěších v golfu a o výsledcích baseballového mužstva, které Marco spoluvlastnil. Pak nečekaně změnil téma a s hadí lstivostí vyštěkl otázku, která měla přímý vztah k vraždám.

Avšak Marco Angelini byl zkušený vyjednavač a nehodlal ustoupit ani o píď. Neměl kam.

K pocitům smutku a viny, které Whitneyho sužovaly, se přidružily první záchvěvy strachu. Když vstupoval do Eviny kanceláře, svíral se mu žaludek. Eva se hrbila nad počítačem, studovala data na obrazovce a vyhledávala nová a nová.

Poprvé po několika dnech začaly inspektorovy unavené oči vnímat její tvář. Eva byla bledá, pod očima měla kruhy a pevně stisknuté rty svědčily o neradostné náladě. Rozcuchané vlasy jí trčely do všech stran, jako by si do nich nesčetněkrát vjela rukou. Teď to udělala znovu a nakonec si promnula pálící oči.

Whitney si připomněl jedno dopoledne ve své kanceláři – dopoledne po Cicelyině vraždě. Došlo mu, jaká odpovědnost leží na Eviných bedrech.

„Poručíku…“

Eva se vypjala, jako by spolkla pravítko. Zvedla hlavu a nasadila co nejneutrálnější výraz.

„Inspektore?“ Vstala. Whitneyho napadlo, že před ním stojí bezmála v pozoru. Taková neosobní škrobenost ho dopálila.

„Marco je ve vazbě. Můžeme ho v ní držet osmačtyřicet hodin, aniž mu sdělíme obvinění. Myslím, že mu jenom prospěje, když bude mít trochu času k přemýšlení. Ještě pořád odmítá právníka.“

Protože Eva pořád stála, udělal Whitney několik kroků k ní a rozhlédl se po místnosti. Do kanceláří v tomto křídle moc často nechodil. Jeho podřízení se obvykle hlásili u něj. I to patřilo k náčelnickým „radostem“.

Teď si pomyslel, že by Evě mohl přidělit větší kancelář. Zasloužila by si ji. Přesto se zdálo, že je spokojená v místnůstce, v níž nemohli současně pobývat ani tři lidé, aniž by se k sobě nepřístojně netiskli.

„Štěstí, že netrpíte klaustrofobií,“ utrousil Whitney. Eva na to nic neřekla. Doslova nehnula ani brvou. Whitney tiše zaklel. „Poslyšte, Dallasová…“

„Inspektore,“ vpadla mu rychle a bezohledně do řeči, „zbraň zajištěnou v pokoji Davida Angeliniho jsem předala na soudní. Jak mi bylo řečeno, výsledky se trochu zpozdí, protože zbytky krve, které přístroj odhalil na čepeli, jsou nepatrné. Pokud jde o možnost stanovit z ní DNA, je její množství na dolní hranici.“

„Beru na vědomí.“

„Otisky prstů na noži jsou shodné s otisky Davida Angeliniho. V hlášení uvádím…“

„K vašemu hlášení se hned dostaneme.“

Eva sevřela rty. „Ano, inspektore.“

„Prokrista, Dallasová, nestůjte tady jako pravítko a posaďte se!“

„Je to rozkaz, inspektore?“

„Do háje,“ ulevil si inspektor a chtěl něco říct, když do kanceláře vtrhla Mirina Angeliniová. Vysoké podpatky jí klapaly a hedvábí šustilo.

„Proč se snažíte zničit naši rodinu?“ vykřikla a odstrčila Sladea, který jí šel v patách a snažil se ji zadržet.

„Mirino, tohle není k ničemu,“ napomenul ji.

Znovu se mu vytrhla a stanula tváří v tvář Evě. „Vám nestačí, že na ulici zavraždili mou mámu? Jenom proto, že američtí policajti honí duchy a sepisují zbytečná hlášení, místo aby chránili nevinné občany?“

„Mirino,“ vložil se do rozhovoru inspektor, „pojď ke mně do kanceláře. Promluvíme si.“

„Promluvíme?“ Vrhla se po něm jako kočka, plavá a krásná šelma cenící zuby a prahnoucí po krvi. „Copak s vámi mohu mluvit? Věřila jsem vám. Myslela jsem si, že vám na nás záleží – na mně, na Davidovi, na nás všech. A vy ji nejdřív necháte, aby zašila bratra, a teď i tátu!“

„Mirino, Marco se přihlásil sám. Musíme si promluvit. Všechno ti vysvětlím.“

„Není co vysvětlovat.“ Otočila se k němu zády a znovu se soustředila na Evu. „Jela jsem do otcova domu. Chtěl, abych zůstala v Římě, ale to jsem nemohla. V každých zprávách omílají bratrovo jméno. Když jsem přijela do New Yorku, chlápek ze sousedství mi se škodolibou radostí oznámil, že si pro tátu přijela policie!“

„Slečno Angeliniová, můžete se s otcem setkat,“ navrhla Eva klidně. „I s bratrem.“

„To si pište, že se s nimi setkám! Teď hned! Kde je táta?“ Než ji Whitney a Slade mohli zadržet, strčila do Evy tak prudce, že musela o krok ustoupit. „Kam jsi ho zašila, ty děvko?“

„Radím vám, abyste na mě nesahala,“ varovala ji Eva. „Mám už Angeliniů až nad hlavu. Ano, váš otec je tady ve vazbě. Bratr byl umístěn do ‚věže‘ v Riker’s. S otcem můžete mluvit hned, za Davidem vás dopraví letadlo.“ Vrhla pohled na inspektora a neodpustila si rýpnutí. „Ale protože tady máte protekci, možná, že bratra převezou na hodinku sem.“

„Moc dobře vám rozumím!“ Mirina teď vůbec nevypadala jako křehká květinka. Síla z ní přímo čišela. „Potřebujete obětního beránka. Musíte někoho zavřít, aby se váš ksicht křenil z každé obrazovky. Hrajete špinavou hru a využíváte mého bratra, dokonce i mé zavražděné mámy, abyste si udržela teplé místečko!“

„Ano, velmi teplé,“ přisvědčila Eva s kyselým úsměvem. „Strčím denně aspoň jednoho nevinného chudáka do lochu, abych nepřišla o tenhle přepych.“

Mirina pohodila zářivou kšticí. „Chcete, aby se o vás pořád mluvilo, viďte? Jaké procento popularity jste vy třískala z máminy smrti?“

„Tak dost, Mirino!“ Whitneyho hlas zazněl jako prásknutí bičem. „Běž ke mně a počkej tam.“ Pak se letmo ohlédl po Sladeovi. „Odveďte ji odtud.“

„Mirino, tohle vážně nemá cenu,“ zamumlal Slade a pokusil se ji vzít pod paží. „Pojďme odtud.“

„Nesahej na mě!“ Oddělovala jednotlivá slova, jako by ukusovala tuhá sousta, a odtáhla se od něj. „Dobrá, půjdu. Ale vy, poručíku, draze zaplatíte za to, co jste způsobila naší rodině. I s úroky!“

Vypochodovala ven. Slade se zmohl jen na polohlasnou omluvu a následoval ji.

Ticho přerušil inspektorův hlas. „Jste v pořádku?“

Eva mávla rukou. „Zažila jsem horší věci.“ Ale v jejím nitru se svářila zlost s výčitkami. Cítila se hrozně – tak hrozně, že toužila být někde o samotě za zavřenými dveřmi. „Jestli dovolíte, inspektore, šla bych dopsat protokol.“

„Dallasová…Evo…!“ Řekl to tak zničeně, že se přemohla a zvedla k němu unavené oči. „Mirina je rozrušená, to je pochopitelné, ale teď přestřelila. Hodně přestřelila.“

„Měla úplné právo říct mi pár zdvořilostí.“ Strčila si ruce do kapes, jako by se nic nedělo. Ve skutečnosti to udělala proto, aby odolala pokušení sevřít v dlaních bušící spánky. „To, co zbylo z její rodiny, jsem poslala za mříže. Na kom jiném by si měla vylít zlost? Já to unesu.“ Pohled měla ocelově chladný. „Vždyť víte, city nejsou moje silná stránka.“

Inspektor pomalu přikývl. „Tušil jsem to od začátku. Tenhle případ jsem vám svěřil proto, že neznám lepšího policistu. Máte skvělou hlavu a silný žaludek. A oběť pro vás není jen bezejmenná položka.“ Zhluboka si povzdechl a prohrábl si vlasy. „Dnes ráno jsem se nechal unést. Myslím tu scénu u mě v kanceláři. Za tu dobu, co pracujeme na tomhle šíleném případu, jsem k vám byl mockrát nespravedlivý. Omlouvám se za to.“

„Nic se nestalo.“

„Kéž byste měla pravdu.“ Poznal jí na obličeji, jak se přemáhá. „Jenže já vím, že se stalo. Postarám se o Mirinu a zařídím všechno potřebné kolem návštěv.“

„Ano, inspektore. A já bych zase ráda dokončila výslech Marka Angeliniho.“

„Zítra.“ Evě se nepodařilo zcela zakrýt pohrdavý úšklebek. Whitney zatnul zuby. „Jste unavená, poručíku. Unavený policajt chybuje a snadno přehlédne důležitý detail. Do zítřka vám nic neuteče.“ Cestou ke dveřím znovu zaklel, a aniž se ohlédl, dodal: „A vemte si prášek na bolení hlavy, prokrista. Vypadáte hrozně.“

Eva se přemohla a nepráskla za ním dveřmi. Byla by to neprofesionální klukovina. Raději si sedla k monitoru a snažila se namluvit sama sobě, že ji hlava nebolí jako střep.

Když po jejím stole přelétl stín, zatvářila se, jako by se chtěla prát.

„Hm, tomuhle říkám přivítání,“ poznamenal Roarke lehkým tónem a políbil ji na ústa, z nichž vycházely temné zvuky. Pak se popadl za prsa. „Proč se tak tváříš? Že bych krvácel?“

„Ha ha.“

„Přesně tohle mi chybělo – tvůj laskavý humor.“ Posadil se na okraj stolu, tak, aby jí viděl do tváře a současně mohl sledovat data na obrazovce. Zajímalo ho, jestli se tak vzteká kvůli nim. „Jaký byl den, poručíku?“

„Jaký? Zašila jsem zbožňovaného kmotřence našeho inspektora kvůli maření úředního výkonu a různým jiným nepřístojnostem, v jeho stole v rodinné vile Angeliniů jsem objevila zbraň, kterou byly s největší pravděpodobností spáchány všechny tři vraždy, vyslechla si přiznání jeho otce, že vrahem je on, a schytala pár kulek mezi oči od sestry hlavního podezřelého, která mě považuje za děvku prahnoucí po vrčení kamer.“ Zmohla se na sotva patrné pousmání. „Jinak se nic zvláštního nestalo. Jak ses měl ty?“

„Na něčem jsem vydělal, na něčem prodělal. Byznys není zdaleka tak vzrušující jako policejní práce,“ odpověděl tiše. Začínal se o ni bát.

„Nevěděla jsem, jestli se dneska vrátíš.“

„Ani já. Stavební práce na satelitu naštěstí probíhají bez větších potíží. Teď postačí, když je nějaký čas budu řídit odtud.“

Eva se snažila vzdorovat pocitu úlevy, který se jí rozhostil v duši. Zlobila se sama na sebe. Stačilo několik málo měsíců a ona si natolik

zvykla na jeho přítomnost, že bez něj skoro nemohla být. „To není špatná zpráva," utrousila.

„Hm." Roarke ji měl dávno přečtenou. „A co mi povíš o svém případu?"

„Je toho plná televize. Stačí si vybrat kanál."

„Radši bych to slyšel od tebe."

Podala mu stručnou zprávu, jako by psala hlášení. Pečlivě volila slova, zahrnula ho fakty a naopak šetřila vlastními komentáři. Ji samu překvapilo, jak moc jí to pomohlo. Roarke byl vděčný posluchač a ona si mohla nahlas utřídit myšlenky.

„Takže ty věříš, že to udělal mladý Angelini?"

„Měl příležitost a taky motiv. Jestli se ukáže, že je to ten nůž… Zítra mám schůzku s doktorkou Mirovou. Kvůli psychologickým testům."

„A Marco?" pokračoval Roarke. „Co si myslíš o jeho ‚přiznání'?"

„Šikovný způsob, jak všechno zamlžit a pozdržet průběh vyšetřování. Angelini je chytrý. Určitě objeví způsob, jak uvědomit média." Zahleděla se někam nad Roarkeovo rameno a zamračila se. „Nějakou dobu nám to bude komplikovat život, bude nás to stát čas a spoustu námahy, ale nakonec se všechno urovná."

„Myslíš si, že mu šlo jenom o to zkomplikovat vyšetřování?"

„To si tedy myslím." Zahleděla se na něj a povytáhla obočí. „Ale vidím, že ty máš jinou teorii."

„Teorii tonoucího dítěte," pronesl Roarke polohlasem. „Otec se bojí, že jeho syn zmizí potřetí pod hladinou, a sám se vrhá do proudu. Obětuje pro něj vlastní život. Láska, Evo." Vzal její obličej do dlaní. „Láska se nezastaví před ničím. Marco je přesvědčen o synově vině a raději se obětuje, než by se díval, jak jeho dítě pyká za vlastní činy."

„Jestli si myslí, že David ty ženy zabil, nebo to dokonce ví, a přesto ho chce chránit, musí být šílený."

„Ne, je to jen milující otec. Na světě není silnější cit než láska rodičů k dítěti. My dva o ní nic nevíme, ale přesto tady je."

Eva zavrtěla hlavou. „I když je to dítě něčím poznamenané?"

„Možná právě tehdy. Když jsem byl ještě kluk, znal jsem v Dublinu jednu ženu. Její dcera přišla při nehodě o ruku a rodina neměla dost peněz na to, aby ji doktoři zase dali dohromady. Ta žena měla pět dětí

a žádné neměla nerada, ale ty čtyři byly zdravé, zatímco tahle holka byla postižená. A tak kolem ní vystavěla zeď, která by ji chránila před zvědavými pohledy, šeptanými narážkami a lítostí. Snažila se, aby právě ona něčím vynikla. Všichni se pro ni obětovali. Ty zdravé děti matčinu pomoc tolik nepotřebovaly.“

„Jenže mezi tělesným postižením a morálním defektem je rozdíl,“ namítla Eva.

„Neřekl bych, že v očích rodičů nějaký existuje.“

„Ať už to Marco Angelini udělal z jakéhokoli důvodu, my nakonec stejně zjistíme pravdu.“

„O tom nepochybuji. Kdy ti končí pracovní doba?“

„Cože?“

„Pracovní doba,“ zopakoval. „Kdy máš padla?“

Eva pohlédla na obrazovku, kde se v dolním rohu zobrazoval čas. „Skončila asi před hodinou.“

„Výborně.“ Vstal a podal jí ruku. „Tak pojď.“

„Mám ještě práci, Roarkeu. Chci si projít výpověď Marka Angeliniho. Třeba v ní najdu nějakou trhlinu.“

Roarke byl trpělivý. Věděl, že nakonec dosáhne svého. „Evo, jsi hrozně unavená. Nevšimneš si ani stometrové jámy, dokud do ní nespadneš.“ Vzal ji nesmlouvavě za ruku a pomohl jí vstát. „Jde se.“

„Tak dobře, asi mi neuškodí, když toho na chvilku nechám.“ Hlasovým povelem vypnula počítač. Přitom si neodpustila povzdech. „Musím trochu popohnat ty lidi z laboratoře. Určitě se s tím nožem budou babrat nevímjak dlouho.“

Dělalo jí dobře, že ji drží za ruku. Dokonce jí ani nevadilo, že se jí budou kolegové v hale a ve výtahu pošklebovat. „Kam máme namířeno?“

Roarke si přitiskl její ruku ke rtům a usmál se. „Ještě sám nevím.“

Měli namířeno do Mexika. Letadlem tam byli za chvilku a Roarkeova vila na rušném západním pobřeží byla neustále připravena na jeho příjezd. Na rozdíl od svého newyorského domu v ní s výjimkou delších pobytů nezaměstnával služebnictvo. Vše potřebné obstarala technika.

Roarke pokládal počítače a androidy za užitečné, ale trochu neosobní pomocníky. Tentokrát si ovšem řekl, že s nimi musí vystačit. Chtěl mít Evu jen pro sebe. Musela být uvolněná a spokojená.

„Kristepane, Roarkeu…“

Stačil jí jediný pohled na mnohaúrovňovou budovu tyčící se na mořském útesu, a málem se zajíkla. Dům tvořil přirozené pokračování skály, jako by obrovské skleněné stěny byly z leštěného kamene. Terasovité zahrady pod domem překypovaly zářivými barvami, bujnými tvary a vůněmi.

Po nebi, které už trochu potemnělo, nekroužily žádné dopravní prostředky. Bylo vidět jen modř, plující bílá oblaka a záblesky ptačích křídel. Výjev z jiného světa.

Eva celý let prospala a k částečnému vědomí se probrala teprve poté, co s nimi pilot měkce přistál na úpatí klikatých kamenných schodů, strmě stoupajících k vrcholu útesu. V první chvíli byla tak ohromená, že si musela sáhnout na obličej, aby se ujistila, že neusnula s nasazenými brýlemi zprostředkujícími virtuální realitu.

„Kde to jsme?“

„V Mexiku,“ odpověděl prostě.

„V Mexiku?“ Žasnoucí Eva se snažila setřít z očí spánek a šok. Připomínala malé dítě, rozmrzelé nad tím, že je někdo budí. Roarke při tom pomyšlení zjihl. „Ale já nemůžu marnit čas v Mexiku. Musím…“

„Půjdeme pěšky, nebo pojedeme?“ zeptal se, zatímco ji za sebou táhl jako svéhlavé štěně.

„Musím…“

„Pojedeme,“ rozhodl za ni. „Ještě napůl spíš.“

Pomyslel si, že si pěší výstup, vyšperkovaný řadou překrásných výhledů na útesy a moře, vychutná příště. Usadil ji do malého vznášedla, sám se posadil k ovládacímu pultu a vystřelil je vzhůru rychlostí, která z Evy setřásla zbytek únavy.

„Proboha, ne tak rychle!“ Pud sebezáchovy ji přiměl, aby se zachytila boční stěny. Kolem ní se zatím míhaly skály, květiny a vodopády. Roarke se smál. Pak přistál na prostranství před domem.

„Už jsi vzhůru, miláčku?“

Eva sotva popadala dech. „Zabiju tě – jen co se mi všechny vnitřnosti vrátí na své místo! Co krucinál děláme v Mexiku?“

„Odpočíváme. Už jsem to potřeboval.“ Vystoupil, obešel vznášedlo a otevřel jí dvířka. „A ty jakbysmet.“ Eva se ještě pořád držela tak křečovitě, že jí zbělely klouby. Roarke ji vzal do náruče a nesl ji po nepravidelně tvarovaných kamenech ke vchodovým dveřím.

„Nech toho. Umím chodit.“

„Tak už nevrč.“ Otočil hlavu, zkušeně našel její rty a políbil ji tak energicky, že se od něj nakonec přestala odtahovat a začala mu masírovat rameno.

„Do háje,“ zamumlala, „jak to děláš, že je nakonec vždycky po tvém?“

„Mám prostě kliku, to je všechno. Tady Roarke, otevřít.“ Ozdobná mříž před vchodem se rozestoupila, ve dveřích zdobených vyřezáváním a leptaným sklem to cvaklo a obě křídla se otevřela dovnitř. Roarke vstoupil a zavelel: „Zamknout.“ Dveře poslechly. Eva jen zírala.

Celá jedna stěna vstupního prostoru byla prosklená a umožňovala výhled na oceán. Evu, která ještě nikdy nebyla u Tichého oceánu, napadlo, odkud asi vzal své jméno: Vodní masa žila a každou chvíli se chystala vypěnit.

Přišli sem právě včas, aby stihli západ slunce. Eva beze slova hleděla na nebe, které explodovalo do barevného gejzíru a mihotavých pablesků. Objemný rudý kotouč slunce pak pomalu, ale neúprosně pohltila modrá linka moře.

„Tady se ti bude líbit,“ zašeptal Roarke.

Krása končícího dne jí brala dech. Měla pocit, že příroda čekala jen na ni, aby jí mohla předvést všechnu tuhle nádheru. „Je to úžasné, ale já tady nemůžu zůstat.“

„Pár hodin snad ano,“ zašeptal a políbil ji na spánek. „Prozatím jen do rána. Až budeme mít víc času, vrátíme se sem na několik dnů.“

S Evou v náruči popošel ke skleněné stěně. V tu chvíli se jí zdálo, že se celý svět skládá z divokých barev a vířících tvarů.

„Miluju tě, Evo.“

Přestala vnímat slunce i oceán a zahleděla se mu do očí. Bylo to úchvatné a v danou chvíli tak prosté. „Stýskalo se mi,“ řekla, přitiskla svou tvář k jeho a pevně ho objala. „Strašně moc. Chodila jsem v tvé košili, abych tě měla blíž.“ Teď, když byla tady, se už mohla sama sobě zasmát. Cítila jeho vůni, mohla se ho dotknout. „Vážně. Vloupa-

la jsem se ti do šatníku a odnesla jsem si jednu z tvých košil. Tu z černého hedvábí, jakých máš hromadu. Oblíkla jsem si ji a vykradla jsem se z domu, aby mě Summerset nenačapal.“

Roarke podivně zjihl a pošimral ji ústy na šíji. „Já jsem si zase v noci donekonečna přehrával naše rozhovory, abych se na tebe mohl koukat a abych slyšel tvůj hlas.“

„Vážně?“ Eva se zahihňala, což u ní nebylo nijak časté. „Ach jo, začínáme být příšerně sentimentální.“

„Bude to naše malé tajemství.“

„Platí.“ Zaklonila se, aby mu viděla do tváře. „Musím se tě na něco zeptat. Je to pitomé, ale nemůžu si pomoct.“

„Prosím.“

„Zažil jsi…,“ zamrkala a litovala, že nedokáže potlačit zvědavost, „zažil jsi už někdy něco podobného…s nějakou jinou…?“

„Ne.“ Letmo jí políbil čelo, nos i důlek na bradě. „Nikdy s nikým.“

„Já taky ne,“ vydechla. „Obejmi mě. Chci cítit, jak mě držíš.“

„S radostí.“

Poslechl ji a oba se svezli na hromadu polštářů ležících na podlaze. Slunce definitivně zapadlo za linii obzoru.

Kapitola šestnáctá

Den odpočinku v Roarkeově přítomnosti se dramaticky lišil od rychlé návštěvy bufetu, při které člověk zhltne zeleninový karbanátek a zapije jej kávou ze sójových bobů. Eva nikdy nepochopila, jak to Roarke

dělá, ale bylo jí jasné, že peníze vládnou světu a velké peníze mají dvojnásobnou moc.

K večeři byla šťavnatá langusta na grilu, v husté omáčce z pravého másla. K tomu popíjeli šampaňské tak studené, že Evě málem zmrzl krk, a po jídle si mohli vybrat z bohaté palety ovoce. Křížené exotické odrůdy zanechávaly na jazyku stopu lahodných chutí.

Eva si dlouho nepřipouštěla, že je do Roarkea zamilovaná, ale vždycky ochotně přiznávala, že si vypěstovala závislost na lahůdkách, které dovedl vyčarovat lusknutím prstu.

Teď se svlékla a ponořila se do vířící umělé laguny pod palmami a zářícím měsícem. Svaly měla ochablé teplou vodou a divokým milováním. Jen tak ležela a naslouchala zpěvu nočních ptáků, kteří se vznášeli v provoněném vzduchu jako slzy a byli opravdoví, živí.

Pro tuto chvíli, pro jednu noc, byly každodenní pracovní starosti vzdálené tisíce světelných let.

Ano, tohle si dala líbit. Vůbec se na Roarkea nehněvala, že jí dopřává tyto chvilky klidu a míru.

Právě teď na ni hleděl a s uspokojením konstatoval, že jeho laskavá péče smyla z její tváře únavu a napětí. Rád ji vídal právě takovou: uvolněnou, omámenou smyslovými vjemy, příliš malátnou, než aby si vyčítala, že se oddává sladké nečinnosti. Ale stejně rád míval i chvíle, v nichž sršela energií, mozek jí pracoval na plné obrátky a tělo se napínalo ke skoku.

Ne, nikdy dřív nezažil nic takového. S žádnou jinou. Ze všech žen, které znal, jej pouze Eva přitahuje tak silně, že jí nedokáže odolat. Přitom zdaleka nejde jen o fyzickou přitažlivost, o elementární smyslnou touhu, která se zdá být neukojitelná. Byl bez ustání fascinován jejím intelektem i srdcem, tajemstvími i jizvami.

Kdysi jí řekl, že on a ona jsou dvě ztracené duše. Dodnes je přesvědčen, že se mu tehdy podařilo vyslovit velkou pravdu. Zároveň ale cítí, že každý z nich nalezl v tom druhém kus vlastních kořenů.

Pro člověka, který se měl celý život před policisty na pozoru, je pomyšlení, že teď nemůže žít bez policistky, krajně absurdní.

Roarke se usmál sám sobě a vklouzl do vody za Evou. Ta v sobě našla právě tolik energie, aby pootevřela oči na malé štěrbinky.

„Nemůžu se hýbat.“

„Tak se nehýbej.“ Vtiskl jí do ruky další vysokou sklenici se šampaňským a sevřel jí prsty na stopce.

„Jsem tak malátná, že se ani nedokážu opít,“ vzdychla, ale přesto se jí podařilo přiložit sklenici ke rtům. „Stejně vedeš divný život, Roarkeu. Máš, nač si vzpomeneš, můžeš si zaletět, kam se ti zachce, děláš si, co tě napadne. Máš chuť udělat si volný večer? Odfrčíš do Mexika, nacpeš se langustou a – jakže se jmenovala ta směs, cos mazal na krekry?“

„Husí játra, miláčku.“

Eva zamrkala a otřásla se. „Když jsi mi to strkal do pusy, říkals tomu jinak. Znělo to rozhodně líp.“

„Foie gras. To je totéž.“

„Ale líp se to poslouchá.“ Propletla své nohy s jeho. „Ale chtěla jsem říct něco jiného. Většina lidí si radši naprogramuje video, na chvilku se ponoří do virtuální reality, možná nacpe pár žetonů do simulačních boxů dole na Times Square. Ty chceš mít všechno opravdové.“

„Nepotrpím si na napodobeniny.“

„Já vím. To je další věc, která mi u tebe vrtá hlavou. Jsi staromódní. Radši si přečteš knihu, než by sis ji pustil z disku na monitor. Když si chceš udělat výlet, plahočíš se až sem, místo abys seděl doma u nějaké holografické simulace.“ Mírně našpulila rty a zasnila se. „Právě tohle se mi na tobě líbí.“

„To rád slyším.“

„Zajímalo by mě, jestli jsi snil o něčem takovém, když jsi byl ještě malý kluk a třels bídu.“

„Tehdy jsem snil o tom, že všechno přečkám, dostanu se z nejhoršího a budu mít moc. Co ty?“

„Nejspíš taky.“ Příliš mnoho Eviných snů tvořilo nepřehlednou, temnou změť. „Pak mě dali do ústavu. Tam jsem ze všeho nejvíc

chtěla být policajtkou. Dobrou, chytrou policajtkou. Čím jsi chtěl být ty?“

„Miliardářem. Abych nikdy neměl hlad.“

„Vidíš, oběma se nám to víceméně splnilo.“

„Když jsem byl pryč, trápily tě zlé sny.“

Nemusela otevírat oči, aby poznala, že se tváří ustaraně. Slyšela to z jeho hlasu. „Není to tak zlé. Jenom se mi teď zdají častěji.“

„Evo, kdybys zašla za doktorkou Mírovou…“

„Pořád se nedokážu vyrovnat s představou, že bych se k tomu všemu měla vracet. Cítíš ještě někdy rány, které ti způsobil tvůj otec?“

Ani pro Roarkea nebylo vzpomínání nijak příjemné. Nervózně si přehodil nohu přes nohu a ponořil se hlouběji do teplé, pěnící lázně. „Vzpomínám si na nějaký ten nářez, na projevy sadismu i nedbalosti. Ale to je dávno pryč.“

„Dokázals nad tím mávnout rukou,“ doplnila Eva. Tentokrát otevřela oči a zjistila, že je duchem nepřítomný. „Ale to, co se stalo, tě utvářelo, nemám pravdu? Promítlo se to do tvé osobnosti.“

„Trochu ano, řekl bych.“

Přikývla a snažila se, aby její hlas zněl bezstarostně. „Roarkeu, myslíš, že když některým lidem chybí pojistka a oni tyranizují vlastní děti, tak jako v dětství týrali nás, myslíš, že je to dědičné? Že se to může…“

„Ne.“

„Ale…“

„Ne.“ Nahmatal její lýtko a stiskl je. „Z dlouhodobého hlediska je každý strůjcem svého štěstí. To platí pro tebe i pro mě. Nebýt toho, seděl bych teď opilý v nějaké barabizně v Dublinu a rozhlížel se po někom slabším, na kom bych si zchladil žáhu. A ty bys byla chladná, vypočítavá, bezcitná bestie.“

Eva znovu zavřela oči. „Někdy jsem přesně taková.“

„Ne, nikdy taková nejsi. Jsi silná ženská, máš morální zásady a často tě bolí hlava ze samého soucitu s nevinnými chudáky.“

Její oči za zavřenými víčky ztuhly. „Někdo, koho si moc vážím, mě požádal o pomoc. Prosil mě o laskavost – a já jsem ho poslala do háje. Co si o mně myslíš teď?“

„Žes byla postavena před volbu a rozhodla ses.“

„Roarkeu, ta poslední oběť, Louisa Kirská…Pořád mi leží v hlavě. Nadaná čtyřiadvacetiletá holka, plná života, zamilovaná do druhořadého muzikanta. Bydlela v garsonce plné harampádí někde na Šestadvacáté západní a zbožňovala čínskou kuchyni. Má rodiče v Texasu. Její smrt jim zničila život. Nikomu neublížila, Roarkeu. Pořád

se mi o ní zdá.“ Eva vydala úlevný vzdech. „Nikomu jsem se s tím nedokázala svěřit. Myslela jsem si, že o tom nedokážu mluvit.“

„Jsem rád, že ses mi s tím svěřila. Teď mě poslouchej.“ Odložil sklenici a naklonil se k Evě, aby mohl vzít její tvář do dlaní. Pleť měla jemnou a štěrbinkami mezi víčky prosvítaly jantarové kapky. „Všem nám vládne osud, Evo. Člověk míní, plánuje, dělá svoji práci, a pak se do všeho vloží osud, vysměje se mu a udělá z něj blázna. Někdy jej dokážeme předvídat nebo dokonce přelstít, ale většinou platí, že co je nám souzeno, to se taky stane. Někdo má svůj osud zapsaný krvavým písmem. To neznamená, že bychom měli na všechno rezignovat. Ale taky nemůžeme nacházet útěchu ve výčitkách svědomí.“

„Tak ty si myslíš, že v nich hledám útěchu?“

„Někdy je jednodušší, když člověk obviní sám sebe ze selhání, než aby si přiznal, že nebylo v jeho silách zabránit katastrofě. Jsi trochu namyšlená, Evo, což se mi na tobě líbí. Co je to jiného než znak namyšlenosti, když na sebe chceme brát odpovědnost za něco, čemu se nedalo předejít?“

„Tomuhle se předejít dalo.“

„Ovšem,“ pousmál se Roarke. „Samozřejmě.“

„Já přece nejsem namyšlená,“ hájila se Eva rozladěně. „Je to moje práce.“

„Vyzvala jsi ho na souboj. Myslelas, že po tobě půjde…“ Ta představa mu pokaždé rozbouřila útroby, jako by se v nich plazili syčící hadi. Stiskl jí tvář o něco pevněji. „A teď jsi rozladěná a uražená, že nepřijal tvoje pravidla.“

„Když to říkáš, zní to strašně. Do háje, já jsem přece…“ Hlas jí selhal. Musela se nadechnout. „Chceš mě naštvat, abych se přestala litovat!“

„A zdá se, že to funguje.“

„No jo.“ Znovu zavřela oči. „Ať je po tvém. Teď už na to nebudu myslet. Ráno bude moudřejší. Řeknu ti, Roarkeu, že jsi vážně dobrý.“ Při posledních slovech se slabě pousmála.

„To říkají všechny,“ zašeptal a jemně jí stiskl bradavky palcem a ukazováčkem.

Evu zamrazilo i v palcích u nohou. „Tohle jsem nemyslela.“

„Ale já na to myslím.“ Lehce ji stiskl a naslouchal jejímu zrychlenému dechu.

„Kdybych se dokázala vyhrabat na pevnou zem, možná bych začala přemýšlet o tvém zajímavém návrhu.“

„Uvolni se.“ Nespouštěl oči z její tváře a zajel jí rukou mezi stehna. „Pojď…,“ vyzval ji a zachytil sklenici, která jí vyklouzla z prstů. Odložil ji stranou. „Pojď ke mně!“

Orgasmus byl rychlejší než odpověď. Její tělo, které se energicky vrhalo proti jeho zkušeným a zaneprázdněným prstům, se prohnulo a pak ochablo.

Věděl, že jí vyhnal z hlavy všechny nepříjemné myšlenky. Oddávala se pouze smyslovým vjemům. Pokaždé se zdálo, že něco podobného nečekala. Její úžas, její naivně sladká odezva ho i tentokrát vzrušily. Mohl by si s ní hrát pořád, jen pro samo potěšení, které mu působil pohled na to, jak nádherně přijímá každý jeho dotek.

Co mu v tom může zabránit? Prohmatával to dlouhé, štíhlé tělo, přisál se k malým, žhavým ňadrům, pokrytým kapičkami parfémované vody, polykal rychlé vzdechy, které se jí draly ze rtů.

Eva si připadala bezmocná, opilá. Tělo i mysl jí zalévala vlna rozkoše. V koutku duše byla ohromená a říkala si, že by měla cítit jisté pohoršení. Ne nad tím, co mu dovolila, ale nad tím, jak ji bezezbytku ovládal. Nedokázala ho zastavit a ani nechtěla. Dohnal ji až na pokraj výkřiku. Pak následoval další vrchol.

„Ještě!“ Jemněji uchopil za vlasy, zaklonil jí hlavu a jeho prsty pokračovaly v neúnavném snažení. Eviny ruce bezvládně šplouchly do vody. „Dnes večer jsem jenom já,“ šeptal jí, „jen my dva.“ Jeho rty jí na cestě k ústům divoce přejížděly po hrdle. Oči měl jako dvě divoká modrá slunce. „Řekni, že mě miluješ. Řekni to.“

„Miluju…miluju tě!“ Z hrdla se jí vydral vzdech, když do ní pronikl, nadhodil si ji a vnikl ještě hlouběji.

„Ještě jednou!“ Cítil, jak ho pevně stiskla. Musel zatnout zuby, aby neexplodoval. „Pověz to ještě jednou!“

„Miluju tě!“ Celá roztřesená kolem něj obtočila nohy a dovolila mu, aby ji umiloval do bezvědomí.

Když se nakonec přece jen vyhrabala na pevnou zem, točila se jí hlava a tělo ji neposlouchalo. „Připadá mi, že už nemám žádné kosti!“

Roarke se zasmál a žertovně ji poplácal. „Tentokrát tě nikam nenesu. Oba bychom si rozbili hlavu.“

„Nejspíš si ustelu rovnou tady,“ nadhodila Eva a snažila se, aby jí na kluzkých dlaždicích neujely ruce a nohy.

„Nastydneš se.“ S největším úsilím jí pomohl vstát. Oba se potáceli jako opilí.

Když znovu zavrávorala, rozesmála se. „Cos to se mnou provedl? Cítím se, jako bych zhltla dva freebirdy.“

Roarkeovi se podařilo sevřít ji v pase. „Odkdy experimentuješ se zakázanými prostředky?“

„To je součást standardního výcviku.“ Zkusmo se kousla do spodního rtu. Měla jej opravdu necitlivý. „V kursu na akademii jsme si museli vyzkoušet, co to s námi dělá. Já jsem schovala skoro všechny bobule v dlani a pak jsem je spláchla. Taky se ti točí hlava?“

„Až se mi vrátí cit od pasu nahoru, povím ti to.“ Zvrátil jí hlavu dozadu a něžně ji políbil. „A teď bychom si to mohli pro změnu vyzkoušet zase v domě. Třeba by…,“ slova mu uvízla v hrdle. Přimhouřil oči a zahleděl se někam nad její rameno.

Eva byla obluzená, ale přesto všechno zůstávala policistkou. Vmžiku se instinktivně otočila, vypjala se a automaticky se snažila chránit Roarkea vlastním tělem. „Co je? Co se děje?“

„Nic,“ odkašlal si Roarke a položil jí ruku na rameno. „Nic, vážně. Běž dovnitř, jsem hned u tebe.“

„Tak řekneš mi, co se děje?“ Nehýbala se z místa a větřila nějakou nepříjemnost.

„Doopravdy vůbec nic, jenom jsem… zapomněl jsem odpojit bezpečnostní kameru. Zapí… zapíná se zvukem nebo pohybem.“ Tak, jak byl, se vydal k nízké kamenné zídce, otočil vypínačem a ukryl v dlani disk.

„Kamera,“ zopakovala Eva a ukázala prstem. „To běžela celou dobu, co jsme byli v bazénu?“ Přimhouřenýma očima zabloudila zpátky k laguně. „Celou tu dobu…?“

„Aspoň už víš, proč mám radši živé služebnictvo než techniku.“

„Takže všechno zaznamenala. Všechno je tady na disku.“

„Něco s tím provedu.“

Chtěla říct ještě něco, ale pak si dobře prohlédla jeho tvář a neovládla se. „Roarkeu, to mě podrž! Ty se stydíš!“

„Ne, to určitě ne.“ Mít na sobě kromě kůže ještě něco jiného, byl by si vsunul ruce do kapes. „Prostě jsem na to zapomněl. Ale slibuju, že to dám do pořádku.“

„Nepřehrajeme si to?“

Ztuhl a poskytl Evě vzácné potěšení. Vidět Roarkea s vykule , nýma očima bylo dost vzácné. „Prosím?“

„On se vážně stydí!“ Naklonila se k němu, aby ho políbila. Současně využila jeho ohromení a vytrhla mu disk z ruky. „To je rozkošné!“

„Mlč a vrať mi to!“

„Kdepak.“ Eva zářila potěšením. Odtančila o kus dál a držela disk z dosahu. „Musí to být síla. Ty nejsi zvědavý?“

„Nejsem.“ Hmátl po ní, ale ona byla rychlejší. „Evo, sakra, dej mi tu věc.“

Eva dál couvala k otevřeným dveřím atria. „Neuvěřitelné se stalo skutkem: Blazeovaný vševěd Roarke se červená!“

„To není pravda!“ Modlil se, aby to skutečně nebyla pravda. Něco takového mu ještě scházelo. „Jenom nevidím důvod, proč si natáčet milování. Je to intimní záležitost.“

„Já taky nemíním žádat Nadine Furstovou, aby to odvysílala. Ale ráda se na to podívám. Hned teď.“ Vběhla dovnitř a Roarke ji s kletbami následoval.

Do své kanceláře vstoupila v devět nula nula. Krok měla rázný, pohled jasný a nezkalený, tělo ji poslouchalo a na ramenou necítila žádnou tíhu. Moc nechybělo a byla by si zpívala.

„To se někdo má,“ odtušil Feeney pohřebním tónem, aniž sundal nohy ze stolu. „Rek bych, že se Roarke vrátil na rodnou planetu.“

„Dobře jsem se vyspala,“ odsekla a shodila mu nohy na zem.

„Buď ráda,“ zabručel Feeney, „dneska si moc klidu neužiješ. Přišla zpráva z laboratoře. Ta mizerná kudla není ta pravá.“

Zářivá nálada byla rázem ta tam. „Jak to myslíš, že není ta pravá?“

„Čepel je širší, než by měla bejt. Sice jenom o centimetr, ale cenťák nebo metr, to už nehraje roli.“

„Nesmysl. Vedle šířky čepele záleží taky na úhlu, pod kterým pachatel zasadil ránu.“ Vzpomínky na Mexiko se rozplývaly jako bublina. Eva začala rázovat sem a tam a přitom horečně přemýšlela. „Co krev?“

„Seškrabali jí dost, aby se dala určit DNA,“ oznámil jí Feeney a jeho ponurý obličej se zachmuřil ještě víc. „Je totožná s DNA našeho hošíčka, Dallasová. Krev patří mladýmu Angelinimu. Experti z laborek tvrdí, že je nejmíň půl roku stará. Podle vláken, který našli, to vypadá, že tou kudlou otvíral obálky. Asi se při tom říznul. Hledaná zbraň to zkrátka není.“

„Hoď tam zpátečku.“ Eva nedokázala potlačit povzdech, ale ještě se nemínila vzdát. „Kdo má jednu kudlu, může mít i dvě. Počkáme, co najdou ostatní týmy.“ Na chvíli se odmlčela a promnula si oči. „Poslouchej, Feeney. Když vyjdeme z předpokladu, že si Marco vymyslel falešnou výpověď, musíme se ptát, proč to udělal. Není to cvok, který na sebe chce strhnout pozornost. Snaží se chránit synovi krk. Co z toho plyne? Musíme ho pořádně zmáčknout. Ještě jednou ho vyslechnu a dám mu do těla.“

„U toho musím bejt.“

„Za dvě hodiny mám schůzku s doktorkou Mirovou. Náš mladej se zatím může dusit ve vlastní šťávě.“

„A my se budeme modlit, aby pátrači v Evropě a v New Los Angeles byli úspěšnější.“

„Trocha modlení nemůže škodit. A teď to hlavní, Feeney: Davidovi právníci už vědí o Markově ‚doznání‘, takže nemá cenu snažit se ho hnát před velkou porotu kvůli dílčím obviněním. Porota je zamítne.“

„Když k tomu připočteni, že nemáme jedinej hmatatelnej důkaz, je už teď na svobodě.“

„To teda je, hajzl jeden.“

Marco Angelini odolával jako balvan zalitý do betonu. Nemínil ustoupit o jediný krok. Ani intenzivní dvouhodinový výslech jeho výpovědí neotřásl. Eva se mohla utěšovat jen tím, že na druhé straně nezalepil žádnou z děr, jimiž se jeho přiznání hemžilo. V dané chvíli jí nezbylo než vložit všechny naděje do zprávy doktorky Mirové.

„Mohu vám sdělit," začala psychoanalytička svým obvyklým nevzrušeným způsobem, „že David Angelini je frustrovaný mladík s vysoce vyvinutým sklonem k neukázněnosti a silnou tendencí chránit si za všech okolností kůži."

„Povězte mi, jestli by byl schopen podříznout vlastní matku."

„Ach…!" Mirová se opřela a založila si pěstěné ruce na prsou. „Povím vám jedno. Podle mého názoru bude vždy spíš prchat před těžkostmi, než aby se jim postavil. To platí obecně. Když zprůměruji jeho pozice v rámci Murdock-Lowellova grafu a vezmu v úvahu vyhodnocení synergie… "

„Mohly bychom přeskočit odbornou terminologii, paní doktorko? Tohle si můžu přečíst ve vaší zprávě."

„Dobrá." Doktorka Mirová se odvrátila od obrazovky, na níž se právě chystala demonstrovat výsledky testů. „Protentokrát se přidržíme jednodušší terminologie. Váš člověk je lhář. Když jde o to, aby si udržel iluze o vlastních kvalitách, nedá mu ani moc práce přesvědčit sám sebe, že jeho lži jsou skutečností. Očekává, že ho lidé budou obdivovat, ba přímo chválit. Je na to zvyklý. A taky je zvyklý vždycky prosadit svou."

„A když svou neprosadí?"

„Dokáže obviňovat všechny kromě sebe. On za nic nemůže, za nic neodpovídá. Žije v izolovaném světě, v němž kromě jeho ega není místo pro nic jiného. Pokládá se za úspěšného a nadaného mládence, a když se mu nedaří, může za to vždycky někdo jiný. Hraje v kasinu, protože nevěří, že by mohl prohrát, a riziko ho vzrušuje. Jeho přílišná sebedůvěra ovšem vede k prohrám."

„Jak by reagoval, kdyby mu někdo chtěl zpřerážet kosti, když nevrátí dluhy, které nadělal při hazardu?"

„Utekl by z boje, vyhledal by úkryt a víc než jindy by se upnul k rodičům. Čekal by, že za něj všechno urovnají."

„A kdyby odmítli?"

Psycholožka chvíli mlčela. „Chcete slyšet, že by udeřil. Že by se v něm probudil násilník, ne-li přímo vrah. Jenže tohle prohlásit nemohu. Jistě, určitá možnost tady je, takovou věc nelze vyloučit u nikoho z nás. Žádný test nedokáže s absolutní jistotou odhalit, jak se daná osoba zachová za určitých okolností. Jisté je jen to, že náš subjekt reago-

val při testech konzistentně: soustavně uhýbal, couval, svaloval vinu na někoho jiného, ale nikdy se neuchýlil k násilnému výpadu proti oponentovi.“

„Mohl to všechno hrát, aby zkreslil výsledky testů.“

„To jistě mohl, ale nezní to pravděpodobně. Je mi líto.“

Eva přestala chodit sem a tam a ztěžka se svezla do křesla. „Takže podle vašeho názoru vrah ještě pořád běhá na svobodě.“

„Obávám se, že ano. Tím těžší úkol před sebou máte.“

„Jenže jestli se mýlím,“ zamumlala Eva pro sebe, „jestli jsem se vydala po falešné stopě, která je potom ta pravá? A která oběť je na řadě?“

„Věda ani technika zatím nedovedou předvídat budoucnost. Bohužel. Můžete spočítat pravděpodobnost, že nějaký jev nastane, ale počítač nemůže do svých kalkulací zahrnout faktor náhlého impulsu nebo emocí. Poskytli jste ochranu Nadine Furstové?“

Eva si neklidně ťukala ukazováčkem na koleno. „Udělali jsme, co bylo v našich silách. „Není s ní snadné pořízení a smrt Louisy Kirské ji dost rozhodila.“

„Obojí platí i pro vás.“

Eva k ní zvedla oči a ztěžka přikývla. „Dá se to tak říct.“

„Přesto jste dnes po ránu mimořádně svěží.“

„Dobře jsem spala.“

„Netrápily vás starosti?“

Eva mávla rukou a zahnala Angeliniho i s celým případem do nejzazšího koutku mysli, kde jej překryly mnohem čerstvější zážitky. „Co byste si pomyslela o ženské, která spí klidně, jenom když má vedle sebe v posteli chlapa?“

„Pomyslela bych si, že je zamilovaná a že je jí s ním dobře.“

„Anebo že je na něm přespříliš závislá… “

„Dokážete se bez něj soustředit na práci? Jste schopna se samostatně rozhodovat, aniž byste ho žádala o radu, názor nebo pokyn?“

„Ano, ale…,“ hlas jí vypověděl službu. Připadala si jako blázen. Jenže kde už by se měl člověk cítit jako blázen, když ne u psychologa? „Onehdy, když byl na orbitální stanici, jsem dokonce přišla do práce v jedné z jeho košil. To je přece… “

„…krásné!“ přerušila ji Mirová a pousmála se. „A romantické. Vás romantika znepokojuje?“

„Ne, neznepokojuje. Jenom… tak dobře. Děsí mě, když to chcete vědět, sama nevím proč. Nejsem zvyklá, aby někdo stál vedle mě, aby se na mě koukal tak… tak jako on. Někdy mě to znervózňuje.“

„Proč?“

„Protože jsem se nikdy vědomě nesnažila vzbudit jeho náklonnost. Přesto jsem ji evidentně vzbudila.“

„Evo, vždycky jste vnímala sama sebe prizmatem své práce. A váš vztah vás náhle nutí, abyste sama v sobě hledala také ženu. Máte strach z toho, co naleznete?“

„Takhle jsem o tom ještě nepřemýšlela. Odjakživa jsem žila jenom pro práci. Úspěchy, neúspěchy, spěch i nuda – všechno se točilo kolem práce. Mohla jsem se ztrhat, aby ze mě byl poručík, a když se budu snažit, dotáhnu to na kapitána nebo ještě výš. Vždycky jsem žila jenom prací, ničím jiným. Být nejlepší, dobře se zapsat. Chápejte mě, tohle všechno je pro mě pořád důležité, ale už v tom nevidím jediný smysl života.“

„Troufnu si říct, Evo, že z vás teď bude lepší policista – i lepší ženská. Když se člověk zaměří na jediný cíl, omezí to jeho rozhled, a navíc se z takového cíle může lehce stát posedlost. Harmonický život vyžaduje víc než jediný objekt zájmu a jedinou vášeň.“

„V tom případě teď žiju harmoničtěji.“

Evě zapípal v kapse komunikátor a připomněl jí, že je ve službě. Teď byla především policistka. „Dallasová… “

Ze sluchátka se ozval Feeney. „Určitě tě bude zajímat, co právě vysílá Channel 75. Pusť si to. A pak hejbni zadkem a upaluj na radnici. Novej policejní ředitel nám bude zvedat mandle.“

Eva ho utnula a doktorka Mirová už mezitím odkryla velkoplošnou obrazovku. C. J. Morse právě moderoval polední zprávy:

„…stále nejsou schopni vypátrat vraha. Zdroj z policejní centrály nám potvrdil, že zatímco David Angelini byl vzat do vazby kvůli maření úředního výkonu a zůstává hlavním podezřelým v kauze trojnásobné vraždy, přiznal se k těmto zločinům jeho otec, Marco Angelini. Pan Angelini senior, prezident firmy Angelini Exports a bývalý manžel první z obětí, veřejné žalobkyně Cicely Towersové, se včera sám

doznal. Přestože ve výpovědi uvedl, že má všechny tři oběti na svědomí, nebyl z vražd oficiálně obviněn a policie kvůli nim i nadále zadržuje Davida Angeliniho.“

Morse se odmlčel a natočil se ke kameře z jiného úhlu. Z jeho mladistvé tváře vyzařoval soucit. „Pokud jde o ostatní záležitosti, laboratorními testy se zjistilo, že nůž zajištěný při policejní prohlídce ve vile Angeliniů není vražednou zbraní. Dnes ráno mi poskytla exkluzivní rozhovor slečna Mirina Angeliniová, dcera zesnulé Cicely Towersové.“

Na obrazovce se objevil detail Mirininy krásné tváře planoucí spravedlivým hněvem.

„Policie pronásleduje naši rodinu. Jako by nestačilo, že moje máma zahynula na ulici rukou vraha! V zoufalé snaze zakrýt vlastní neschopnost zatkli policisté mého bratra a drží ve vazbě i otce. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby si odvedli i mě. Čekám to každou chvíli.“

Eva skřípala zuby, když slyšela, jaké otázky Morse Mirině klade a jak ji ponouká k dalším obviněním. Mirině stály v očích slzy. Pak se na obrazovce znovu objevil záběr ze studia. Morse se tvářil vážně.

„Rodina v obklíčení? Ozývají se hlasy hovořící o zmanipulovaném vyšetřování. Chtěli jsme se na to zeptat poručíka Evy Dallasové, jíž byl případ svěřen, ale nepodařilo se nám ji zastihnout.“

„Ty všiváku! Ty parchante!“ zasykla Eva a prudce se odvrátila od obrazovky. „Nepodařilo zastihnout! Já ti dám! Vůbec ses o to nepokusil!“ Vztekle popadla brašnu a naposledy střelila pohledem po psycholožce. „Měla byste ho vyšetřit,“ řekla a kývla směrem k obrazovce. „Ten mrňavej pinďa trpí fixní ideou vlastní nebetyčné důležitosti.“

Kapitola sedmnáctá

Harrison Tibbie sloužil u sboru pětatřicet let. Začínal jako pochůzkář ve slumech West Endu v dobách, kdy řadoví policajti i jejich protihráči ještě běžně nosili pistole. Jednou byl dokonce při zákroku zraněn. Ošklivý trojnásobný průstřel břicha by méně robustního člověka zabil a většině normálních policistů by stačil k tomu, aby se začali poohlížet po jiném povolání, ale Tibbie se už po šesti týdnech vrátil do služby.

Byl to obrovský, svalnatý chlap. Měřil skoro dva metry a vážil sto dvacet pět kilo. Teď, když bylo volné nošení zbraní zakázáno, děsil zločince svou postavou a příšerným šklebem. I ve vysoké funkci si uchoval myšlení obyčejného policajta a osobní rejstřík čistý jako lilie.

Měl široký čtverhranný obličej, pleť barvy leštěného onyxu, ruce jako kolesa parníku a nesnášel prázdné žvásty.

Eva ho měla ráda a v soukromí přiznávala, že před ním má respekt.

„Tak co, poručíku," začal, „do jakého lejna jsme to šlápli?"

Eva stála mezi Feeneym a Whitneym, ale tváří v tvář Tibbleovi si připadala velmi opuštěná. „Pane policejní řediteli, David Angelini se v době vraždy Louisy Kirské pohyboval v okolí místa činu. To je bezpečně ověřeno. Na dobu prvních dvou vražd nemá alibi. Nadělal velké dluhy, jdou po něm ostří hoši a matčinou smrtí mu spadlo do klína slušné dědictví. Víme s určitostí, že mu tentokrát odmítla půjčit."

„Peníze jsou osvědčený a spolehlivý motiv. Ale co ty druhé dvě vraždy?"

Eva měla co dělat, aby vydržela jeho pohled. Věděla, že Tibbie, všechno ví. Každé hlášení končilo u něj na stole. „Znal se s Metcalfovou, navštěvoval ji v jejím bytě, pracovali na společném projektu. Potřeboval, aby mu na to kývla, ale jí se moc nechtělo. Nechávala si zadní vrátka. V třetím případě se vrah zmýlil. Jsme přesvědčeni, že chtěl zabít Nadine Furstovou, která na mé naléhání a s mou pomocí dělala kolem případu značný rozruch. I Furstovou zná Angelini osobně."

Tibbie se opřel a židle zapraskala pod jeho váhou. „Až potud je všechno v pořádku. Všechno klape. Byl na místě činu, měl motiv a vazby k obětem. Ale teď stojíme před kamenem úrazu: Chybí vražed-

ná zbraň, chybějí stopy krve. Pokud jde o hmatatelné důkazy, máte prd.“

„Zatím ano.“

„A taky máte přiznání, jenže od nepravého chlapa.“

„To není přiznání, ale kouřová clona,“ vložil se do věci Whitney. „Otec se snaží chránit syna.“

„To říkáte vy,“ poznamenal Tibbie mírně. „Ale i tak bylo přiznání zaprotokolováno a veřejnost o něm ví. Psychologický profil nesedí, zbraň neodpovídá a úřad veřejného žalobce si pospíšil, aby na to upozornil. Podle mého si pospíšil až příliš. To se stává, když se ve hře ocitne někdo z jejich lidí.“

Než mohla Eva něco říct, zvedl ruku velikosti podnosu. „Povím vám, kam jsme se dostali. Víte, jak se na to dívají všichni ti slušní lidé sedící před obrazovkami? Vidí zničenou rodinu pronásledovanou policajty, zmatečné důkazy a tři podříznuté ženské.“

„Od té doby, co David Angelini sedí, nikdo nikoho nepodřízl. A obvinění, která jsme proti němu vznesli, jsou jasná.“

„To je všechno krásné, ale nepřesvědčíte tím velkou porotu, aby na něho uvalila vazbu. Obzvlášť, když porotce zachvátí lítost a obhájci vyrukujou s kecy o snížené schopnosti rozeznat společenskou nebezpečnost vlastního konání.“

Chvíli čekal, zda někdo něco nenamítne, bubnoval prsty o stůl a těkal pohledem z jedné tváře na druhou. „Feeney, vy jste komputerový kouzelník. Elektronický génius. Co říkáte, jaké jsou šance, že nám velká porota obviní našeho hocha z maření úředního výkonu a pokusu o úplatkářství, když ho před ni zítra pošleme?“

Feeney se nahrbil. „Padesát na padesát,“ odtušil ponuře. „Spíš horší, když vezmu v úvahu poslední výstup toho idiota Morse.“

„To je málo. Musíme ho pustit.“

„Pustit? Pane policejní… “

„Jestli půjde před porotu, dosáhneme jediného: Novináři nás rozcupujou a veřejnost bude soucítit se synem zavražděné ochránkyně veřejného pořádku. Nechtě ho běžet, poručíku, a pátrejte dál.“

Pak se obrátil k Whitneymu: „Pověste mu někoho na paty. I jeho tatíčkovi. Bez našeho vědomí se nesmějí ani upšouknout. Ale hlavně zjistěte, kudy nám unikají informace, sakra!“ Pohled mu v té chvíli

ztvrdl. „Chci vědět, který kretén posílá tomu idiotovi Morseovi rozumy.“ Na rtech se mu rozhostil děsivý úsměšek. „Rád bych si s ním promluvil mezi čtyřma očima. A ty, Jacku, se drž od Angeliniových stranou. Teď není vhodná doba na kamarádíčkování.“

„Chtěl jsem si promluvit s Mirinou. Třeba se mi podaří přesvědčit ji, aby už neposkytovala žádné rozhovory.“

„Na to už je trochu pozdě,“ odtušil Tibbie. „Nech to plavat. Víš, co mi dalo práce, než jsem z téhle kanceláře vyhnal přízrak korupce a manipulace? Chci, aby to tak zůstalo. Najděte mi vražednou zbraň, najděte mi krev. A prokristapána, nedopusťte, aby zařízli ještě někoho dalšího.“

Hlas mu burácel, a když vyštěkával rozkazy, probodával jednoho po druhém prstem. „Feeney, zkus udělat zázrak. Projdi znovu jména v diářích obětí a porovnej je s adresářem Furstové. Musí tady být ještě někdo, kdo se o všechny ty dámy zajímal. To je všechno, co k vám mám, pánové.“ Pak vstal a dodal: „Poručíku Dallasová, vy tady ještě chvilku zůstaňte.“

„Pane policejní řediteli…,“ Whitney nasadil úřední tón, „chci uvést do zápisu, že jako přímý nadřízený poručíka Dallasové vysoce oceňuji bezchybný způsob, jímž vede vyšetřování. Odvádí perfektní práci, a to navzdory nepříznivým okolnostem a překážkám pracovního i osobního rázu, z nichž některé jsem zapříčinil já sám.“

Tibbie zvedl huňaté obočí. „Poručík Dallasová tvůj projev jistě ocenila, Jacku.“ Nic víc neřekl a čekal, až oba muži odejdou. Pak pokračoval konverzačním tónem: „S Jackem se známe už fůru let. Jenže on si myslí, že když teď sedím v téhle kanceláři, kde si ještě nedávno válel šunky ten úplatný hajzl Simpson, že vás předhodím těm supům z médií jako obětního beránka. Vy si to myslíte taky, Dallasová?“ zeptal se a hleděl jí zpříma do očí.

„Nemyslím, i když byste mohl.“

„Jo,“ přisvědčil a poškrábal se na krku, „to bych tedy mohl, pokud jste ten případ zvrtala. Zvrtala jste ho, Dallasová?“

Eva těžce polkla. „Možná že ano. Jestli je David Angelini nevinen… “

„O vině a nevině rozhoduje soud,“ skočil jí Tibbie do řeči. „Na vás je, abyste shromažďovala důkazy, a to se vám zatím daří. Navíc jste

zjistila, že ten hňup byl na místě činu, když byla zlikvidovaná ta Kirská. Možná ji nezabil, ale každopádně se klidně koukal, jak někdo podřezává ženskou, a pak udělal čelem vzad, parchant. Tím se u mě zapsal."

Tibbie udělal z prstů stříšku a upřeně se na Evu zahleděl. „Víte, poručíku, za jakých okolností bych vás opravdu odvolal z případu? Kdybych měl pocit, že si tu Kirskou berete moc k srdci." Eva otevřela pusu, a pak ji zase zavřela. Tibbie se na ni pousmál. „Přesně tak, mlčeti zlato. Nachystala jste návnadu, zkusila jste to. Bylo dost pravděpodobné, že po vás půjde. Já sám jsem ve svých lepších časech zkusil něco podobného," dodal s nostalgickým úsměvem, jako by litoval, že zmíněné časy patří minulosti. „Potíž je v tom, že vaše úvaha nevyšla a vrah sejmul nevinnou ženskou, která doplatila na svou závislost na nikotinu. Vyčítáte si to?"

Eva měla sto chutí zalhat, ale nakonec přikývla. „Ano."

„Musíte se přes to přenést," prohlásil Tibbie rezolutně a prásknul do stolu. „Tenhle případ je problematický tím, že se v něm točí příliš mnoho emocí. Jack se užírá lítostí, vy zase výčitkami a oba dva jste mi prd platní. Chcete se užírat? Chcete se vztekat? Prosím, ale ne dřív, než dostanete vraha, jasný?"

„Ano."

Tibbie byl zřejmě spokojen. Znovu se opřel a pokračoval: „Až odtud vypadnete, vrhnou se na vás novináři jako štěnice."

„Ty já zvládnu."

„O tom jsem přesvědčen. Já je zvládnu taky," dodal a zafuněl. „Teď mě čeká nějaká pitomá tiskovka. Tak padejte."

Eva mohla udělat jediné – vrátit se na začátek. Stála na chodníku před Pěti měsíčky a civěla na zem. Hodlala vyrazit směrem ke vchodu do metra a v duchu si přehrát celou trasu.

Vzpomínala, jak to tehdy bylo. *„Prší. V jedné ruce držím deštník, přes rameno mám kabelku a radši si ji chráním. Hrozná čtvrť. Jsem naštvaná. Jdu rychle, ale zároveň hlídám, jestli někdo netouží po mých cennostech…* "

Nejdřív ale vešla do hospody. Nevšímala si kradmých pohledů ani prázdného výrazu androida za barovým pultem; snažila se vžít do myšlenek Cicely Towersové.

„Odporný pajzl. Špinavá, hnusná díra. Tady si rozhodně nic nedám. Radši si vůbec nesednu. Bůhví k čemu bych se přilepila. Dívám se na hodinky. Kde může sakra být? Už toho mám dost. Proč jsem vůbec kývla, že se sejdeme právě tady? Byla jsem blbá. Kdybych zvolila svoji kancelář, hrála bych na domácí půdě.“

Proč to neudělala?

Protože šlo o soukromou věc, odpověděla si Eva a zavřela oči. *Ryze osobní. Na radnici je moc lidí a lidé se moc ptají. Tohle nemělo s městskými záležitostmi co dělat. Byla to její záležitost.*

A proč tedy nepočkala u sebe v bytě?

Nechtěla ho tam zvát. Když jí navrhl čas a místo schůzky, byla příliš rozzlobená nebo rozrušená nebo nedočkavá, než aby odporovala.

Nejspíš jen to první. Rozzlobená, netrpělivá, usoudila Eva a vzpomněla si na to, co vypověděl android. *Neustále se dívala na hodinky, mračila se, a nakonec to vzdala a šla pryč.*

Eva udělala totéž. Přitom nezapomínala, že „drží“ v rukou deštník a kabelku.

Jde rychle, podpatky klapou. Náhle někoho uvidí. Zastaví se. Vidí ho? Poznává ho? Určitě ano, stojí proti sobě tváří v tvář. Možná ho dokonce osloví: „Jdete pozdě.“

Vrah je rychlý. Jsou sice v podezřelé čtvrti, kde není skoro žádný provoz, ale jeden nikdy neví. Lampy tady sotva svítí, ale nikdo se proto nezlobí. Potmě jdou překupníkům líp obchody.

Jenže co když někdo vyjde z baru nebo z erotického klubu naproti? Musí jednat rychle. Jediný řez a Cicely padá. Vrah je náhle celý od krve. Ta zatracená krev z něho přímo kape.

Sahá po deštníku. Možná z okamžitého popudu, možná se chce krýt. Teď hlavně co nejrychleji odtud. Ne, do metra ne. Ta krev je příliš nápadná i v téhle čtvrti.

Eva postupně obešla dva bloky na jednu i na druhou stranu a vyptávala se pouličních flákačů. Odpovědí jí bylo většinou jen pokrčení ramen nebo zlý pohled. Policajty neměli ve West Endu rádi.

Chvíli sledovala podomního obchodníka, který zřejmě neprodával jen korále a čelenky. Probodávala ho pohledem, než zmizel za rohem na motorových bruslích.

„Tebe jsem tu už viděla,“ ozvalo se za ní.

Eva se rychle otočila a spatřila ženu. Tak bílou, že skoro nebyla vidět. Obličej měla bledý jako svíčku, nakrátko zastřižené vlasy odhalovaly sněhobílou lebku a ani její oči se zřítelnicemi o velikosti špendlíkové špičky neměly žádnou barvu.

Bělice, pomyslela si Eva. Jedna z těch, co berou bílé tablety, po nichž se člověku zamlží mozek a vybělí pigment.

„Jo, už jsem tady byla."

„Seš polda." Narkomanka popošla blíž. Šla ztuhle jako android před generálkou. Očividně nebyla ve své kůži. „Onehda jsem tě viděla klábosit s Řachou. To je jeden chlápek."

„Jo, to je jeden chlápek. Bylas někde poblíž, když tu tenkrát na ulici sejmuli tu ženskou?"

„Nóbl dáma, prachatá nóbl dáma. Viděla jsem ji – v bedně, když – jsem byla na odvykačce."

Eva potlačila zaklení a už se chystala odejít, ale najednou se zarazila. „Když jsi byla v ústavu, jak jsi mě mohla vidět, když jsem mluvila s Řachou?"

„Nastupovala jsem zrovna ten den. Nebo druhej den. Čas je relativní – neříká se to tak?"

„Třeba jsi tu nóbl prachatou dámu zahlídla už někdy dřív, ne až v televizi."

Albínka si cucala prst. „Ne-e. Nezahlídla."

Eva si změřila budovu, před kterou stály. Odhadovala, co všechno je odtamtud vidět. „Tady bydlíš?"

„Jednou tady, příště někde jinde. Tam nahoře je prima zašívárna."

„Bylas tam tu noc, kdy došlo k vraždě?"

„Asi jo. Jsem v platební neschopnosti." Usmála se a odhalila drobné zuby. Její dech byl smrtící. „A když seš v platební neschopnosti, moc srandy si na ulici neužiješ."

„Tehdy pršelo," napověděla jí Eva.

„Jo, já mám déšť ráda." Ve svalech jí cukalo, oči měla zasněné. „Koukám se na něj z okna."

„A cos viděla ještě?"

„Po ulici choděj lidi," prohlásila zpěvavě. „Někdy je slyšet muzika. Ale tu noc ne – déšť dělal randál a lidi před ním utíkali. Asi se báli, že se rozmočej."

„Vidělas někoho utíkat? V dešti?“

Bezbarvé oči zpozorněly. „Třeba jo. Co za to?“

Eva zalovila v kapse. Měla dost drobných na menší dávku drogy. Bělice zakoulela očima a ruka jí vystřelila kupředu.

„Co jsi viděla?“ zopakovala Eva pomalu a ucukla.

„Tamhle naproti v uličce chcal chlap,“ řekla a zašilhala po drobných. „Možná nechcal, možná si ho honil.“

„Měl s sebou něco? Držel něco v ruce?“

„Jenom ptáka.“ Rozchechtala se nad vlastním vtipem, až málem upadla. Oči jí silně slzely. „A pak zmizel v dešti. Jinak nebyl venku nikdo. I ten chlap našed do auta.“

„Ten, co tam… močil?“

„Ne, jinej. Parkoval tamhle.“ Ukázala nazdařbůh rukou. „Nebyl odsud.“

„Jak to víš?“

„Měl nablejskanej auťák; To tady nikdo nemá. Tady skoro nikdo nemá žádnej auťák. Jenom Řacha a pak ten šupák Starosta, co bydlí u nás přes chodbu. Jenomže ty jejich káry nejsou nablejskaný.“

„Pověz mi něco o tom chlápkovi.“

„Našed do auta a vodjel.“

„Kolik bylo hodin?“

„Hele, vypadám jako budík? Tik-tak!“ Znovu zachrčela smíchy. „Prostě byla noc. Noc je fajn. Ve dne mě bolej oči,“ zakňourala. „Ztratila jsem brejle.“

Eva vytáhla z kapsy vlastní. Stejně ji nikdy nenapadlo nasadit si je. Podala je albínce a ta si je hned dala na oči.

„Fuj, to je šunt! Policajtskej aušus!“

„Co měl na sobě? Myslím toho chlápka v autě.“

„Do prčic, copak já vím?“ Bělice vychutnávala rozkoš tónovaných skel. Oči ji už tolik nebolely. „Asi kabát. Tmavěj kabát, vlály mu šosy. Jo, když zavíral deštník, vlály mu šosy.“

Eva měla pocit, jako by dostala pěstí do žaludku. „On měl deštník?“

„Pršelo, ne? Někerý lidi se bojej, že namoknou. Moc pěknej byl,“ dodala zasněně. „Celej zářil.“

„Jakou měl barvu?“

„Takovou jasnou. Hele, dáš mně tu vatu?“

„To víš, že dám. Ale nejdřív si ještě trochu popovídáme.“ Vzala ji za ruku, dovedla ji k rozbitým schodům před domem a usadila ji na ně.

„Naši lidi ji propásli.“ Eva rázovala sem a tam po kanceláři a Feeney se zatím houpal na židli. „Hned nazítří po první vraždě nastoupila odvykací kúru. Ověřila jsem si to. Vylezla teprve před týdnem.“

„Bělice – to je teda svědek!“ odtušil Feeney.

„Ona ho viděla, Feeney. Viděla, jak nasedá do auta, a všimla si deštníku.“

„Znáš ty jejich halucinace, Dallasová. Ve tmě, v dešti, a na tu dálku… “

„S tím deštníkem přišla sama, do háje! Kolik lidí ví o deštníku?“

„A ten deštník, cituju, *celej zářil!“* Než ho mohla Eva praštit, zvedl obě ruce. „Chci ti ušetřit zklamání. Ty si myslíš, že necháš Angeliniovy konfrontovat s nějakou narkomankou? Víš, co si myslím já? Že jejich právníci s tebou pěkně vyběhnou.“

Evu už to taky napadlo, proto podobnou myšlenku dávno zavrhla. „Samozřejmě že s ní nevyrukuju přímo. Nejsem blbá. Ale ona nabeton poznala, že šlo o muže. Nasedl a odjel. Nesl deštník. A na sobě měl dlouhý plášť. Tmavý.“

„Což odpovídá popisu, se kterým vyrukoval mladej Angelini.“

„Bylo to nové auto. Vypáčila jsem z ní, že bylo nablýskané. Celé zářilo.“

„Už to tu máme zas.“

„Budiž, narkomanům dělá potíže rozeznávat barvy,“ zavrčela Eva. „Bylo to malé auto, osobní, a ten chlápek v něm seděl sám. Dvířka na straně řidiče se otevírala nahoru a on se musel při nasedání sehnout.“

„Takže to mohl bejt rocket, midas, případně spur. Pokud to byl novější typ, tak midget.“

„Říkala, že to bylo nové auto, a ona autům rozumí. Ráda se na ně dívá.“

Feeney se kysele usmál. „Fajn, to beru. Máš představu, kolik těchhle aut se za poslední dva roky prodalo jenom v New Yorku? Kdyby si takhle zapamatovala espézetku, třeba jenom kousek… “

„Zavři zobák. V garážích baráku, kde bydlela Metcalfová, parkuje jenom asi pětadvacet nových nablýskaných aut.“

„To je radosti.“

„Je tady možnost, že vraždu spáchal někdo ze sousedů,“ nadhodila Eva nesměle. Možnost to byla pranepatrná. „Ať bydlí, kde chce, jisté je jedno: Musí vyjít z domu a zase se vrátit. Ale nikomu není nápadný. Třeba nechává kabát v autě, anebo ho nacpe do nějaké tašky a odnese si ho domů. Takže v autě musí být krev, Feeney, a na kabátě taky, ať ho drhnul a sprejoval, jak chtěl. Teď musím jet – směr Channel 75.“

„Blázníš?“

„Musím mluvit s Nadine. Vyhýbá se mi.“

„Prokrista, proč lezeš lvovi přímo do tlamy?“

„Nemusíš mít obavy,“ ujistila ho se zlomyslným úsměvem. „Roarke bude se mnou a Roarkea se každý lekne.“

„Ani nevíš, jak mě těší, že stojíš o mou společnost.“ Roarke zaparkoval před budovou Channelu 75, na parkovišti vyhrazeném pro hosty, a s širokým úsměvem se otočil k Evě. „Jsem úplně dojatý.“

„Máš to u mě,“ ujistila ho. Když vysedala z auta, znechuceně si pomyslela, že tenhle chlap to člověku vždycky spočte i s úroky.

„Já si to vyberu,“ ujistil ji Roarke a vzal ji pod paží. „Pro začátek bych rád věděl, proč jsi chtěla, abych šel s tebou.“

„Už jsem ti to řekla: Abychom ušetřili čas. Hned odtud můžeme jít na tu tvoji operu.“

Roarke si velmi pomalu a důkladně prohlédl její zaprášené džíny a okopané holínky. „Miláčku, víš, že mně se líbíš vždycky, ale v tomhle do opery nemůžeš. Stejně musíme domů, aby ses převlékla. Takže se nevykrucuj.“

„Třeba se mi do opery vůbec nechce.“

„To už jsem slyšel. A nejednou. Ale víš, že jsme si plácli.“

Eva si zamračeně pohrávala s knoflíkem košile. „Kvůli nějakému zpívání… “

„Já jsem taky musel vydržet dvě rundy odrhovaček u Modré veverky, když jsem si blánově myslel, že bych mohl Mavis dohodit smlouvu s některým nahrávacím studiem. A to, co předváděla ona, může za zpívání označit leda hluchý.“

Eva vzdychla. Jednou dala slovo. „No dobře. Už jsem ti to slíbila.“

„A protože ses prve šikovně vyhnula odpovědi, zopakuju ti otázku: Proč sis mě sem přivedla?“

Nechala knoflík knoflíkem a zahleděla se mu do očí. Pokaždé, když měla přiznat, že potřebuje něčí pomoc, sváděla těžké vnitřní boje. „Feeney se nemohl uvolnit, musí se hrabat v datech. A já s sebou potřebuju mít další pár očí a uší. Někoho, na jehož dojem můžu dát.“

Roarkeovi zaškubalo v koutcích. „Takže jsem takový náhradník.“

„Ne, jsi jednička – v soukromých záležitostech určitě. A vyznáš se v lidech.“

„Jaká čest! Jenom jsi zapomněla dodat, že když už jsem tady, mohl bych za tebe zmlátit Morse.“

Úsměv na sebe nenechal dlouho čekat. „Miluju tě, Roarkeu. Opravdu tě miluju.“

„Já tebe taky. Takže to mám chápat jako souhlas? Mám mu to nandat? Už se na to těším.“

Eva se zasmála, ale někde v hloubi srdce se jí rozlila pošetilá radost nad tím, že má ochránce. „Není to špatný nápad, Roarkeu, ale radši mu rozbiju ciferník sama – v pravý čas a na pravém místě.“

„Můžu být u toho?“

„Ovšem. Teď docela postačí, když budeš bohatý a mocný Roarke. Moje osobní trofej.“

„To zní sexisticky! Vzrušuješ mě!“

„Prima, tak na to nezapomeň. Třeba nakonec do té opery nepůjdeme.“

Společně vešli hlavním vchodem a Roarke s potěšením sledoval, jak Eva kyne policistovi u dveří. Pak ukázala odznak vrátnému, dala mu jasně na srozuměnou, že jí má uhnout z cesty, a vydala se k pohyblivému schodišti.

„Rád tě sleduji při práci,“ zašeptal jí Roarke do ucha. „Umíš být tak… tak energická!“ Ruka, kterou ji hladil po zádech, sklouzla někam k hýždím.

„Nech si to.“

„Vidíš? Právě tohle mám na mysli!“ vydechl a držel se za žaludek, do kterého jej bouchla loktem. „Vraž mi ještě jednu. Třeba se mi to začne líbit.“

Málem se znovu rozesmála, ale včas se ovládla a ozvalo se jen jakési zabručení. Nahlas si jen povzdechla: „Ti civilisti!“

V redakci zpráv vládl ruch a shon. Nejméně polovina přítomných redaktorů žhavila videotelefony a počítače nebo měla aspoň nasazena sluchátka. Na obrazovkách běželo aktuální vysílání. Když Eva s Roarkem sestoupili z eskalátorů, hovor téměř umlkl. Pak se redaktoři změnili ve smečku psů větřících stopu a vrhli se k nim.

„Zpátky!“ zavelela Eva tak energicky, až nejaktivnější ze smečky zavrávoral a šlápl na palec tomu, co se tlačil hned za ním. „Nikdo ode mě neuslyší ani slovo, dokud tady nebudu hotová.“

„Jestli tenhle barák koupím,“ prohodil Roarke k Evě právě tak hlasitě, aby to slyšeli i ostatní, „pár lidí odtud vyorganizuju.“

Po těchto slovech se zástup rozestoupil a oni mohli projít. Eva zahlédla známou tvář. „Rigley, kde najdu Furstovou?“

Rigley měl tři vlastnosti: byl vlasatý, zubatý a ctižádostivý. „Zdravím, poručíku. Můžu vás pozvat k sobě?“ a ukázal na svůj pracovní stůl s počítačem.

„Kde je Furstová?“ zopakovala Eva dotaz, jako když práskne výstřel z pistole.

„Celý den jsem ji neviděl. Ráno jsem místo ní dokonce musel zaskočit.“

„Volala, že si bere volno,“ ozval se Morse, který se potloukal sem a tam se zářícím úsměvem na rtech. Pak pružně nasadil střízlivější masku. „To, co se stalo Louise, ji vzalo. Jako ostatně nás všechny.“

„Je doma?“

„Vím jenom tolik, že bude nějaký čas na dovolené. Šéfové jí dali čtrnáct dní volna. Její agendu jsem přebral já.“ Znovu se rozzářil. „Takže pokud byste chtěla trochu zpopularizovat, poručíku, víte, na koho se obrátit.“

„V poslední době jste mě zpopularizoval víc než dost, Morsei.“

„Jak chcete.“ Nechal Evu být a obrátil se k Roarkeovi. Jeho úsměv nabral na intenzitě. „Rád vás vidím. K vám se člověk jen tak nedostane.“

Roarke záměrně „přehlédl“ podanou ruku. „Svůj čas věnuji výhradně lidem, kteří mě zajímají.“

Morse zase připažil, ale usmívat se nepřestal. „Věřím, že kdybyste si na mě našel pár minutek, přihrál bych vám dost zajímavých témat.“

Roarke se taky usmál. Jeho úsměv byl sice letmý, ale smrtící. „Poslyšte, Morsei, vy jste vážně idiot.“

„Mírni se,“ šeptla mu Eva a poplácala ho po ruce. Vzápětí vybafla: „Kdo vám dodává důvěrné informace?“

Morse pracně sbíral střepy ztracené důstojnosti. Střelil po Evě pohledem a jeho úšklebek neměl daleko k aroganci. „Ale no tak! Zdroje informací nemusím nikde uvádět. Nezapomínejme na ústavu,“ a s vlasteneckým gestem si položil ruku na srdce. „Pokud ovšem chcete cokoli poznamenat, namítnout nebo dodat k mé výpovědi, poslužte si.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasila Eva a změnila směr hovoru. „Vy jste našel tělo Louisy Kirské. Byl jste u něj dřív, než stačilo vychladnout.“

Morseovy rysy se stáhly do ponuré grimasy. „To je pravda. Už jsem vám to ostatně říkal.“

„Šokovalo vás to, nemám pravdu? Otřáslo to vámi. Vyklopil jste večeři do křoví. Už se cítíte líp?“

„Na ten zážitek nikdy nezapomenu, ale… ano, už je mi líp. Díky za optání.“

Eva udělala krok a stála teď přímo před ním. „Ale přesto jste byl natolik fit, že jste mohl pár minut nato na obrazovku. A taky jste neopomněl poslat dolů kameramana, aby natočil pěkný detail zavražděné spolupracovnice.“

„Pohotovost patří k našemu řemeslu. Dělal jsem, co do mě odjakživa vtloukali. To ještě neznamená, že jsem necitelný.“ Hlas se mu zachvěl, ale mužně se ovládl. „To ještě neznamená, že každý večer před spaním nevidím její tvář a oči.“

„Přemýšlel jste někdy o tom, co by bylo, kdybyste tehdy dorazil o pět minut dřív?“

To byl úder na solar. Dobře věděla, že je to nefér a příliš osobní, ale přesto pocítila škodolibou radost.

„Ano, přemýšlel,“ odvětil Morse důstojně. „Možná bych viděl pachatele a mohl mu zabránit v hrůzném činu. Louisa mohla žít. Stačilo,

abych neuvízl v zácpě. Ale co se stalo, nelze změnit. Je mrtvá stejně jako ty dvě před ní – a policie stále nikoho nemá.“

„Vás asi nikdy nenapadlo, že ho přímo ponoukáte? Že mu servírujete přesně to, po čem prahne?“ Eva na okamžik vzhlédla. Na dost dlouhý okamžik, aby očima přelétla celou místnost, která ztichla a naslouchala. „Určitě se kochá vašimi reportážemi, s rozkoší poslouchá podrobné komentáře a spekulace. Udělali jste z něj hvězdu obrazovek.“

„My jen odpovědně informujeme… “

„Morsei, vy víte o odpovědnosti houby. Umíte jenom počítat, kolik minut vás bylo vidět hezky v detailu a z anfasu. Čím víc lidí pomře, tím víc vám poroste sledovanost. Můžete mě citovat.“ Otočila se na patě a odešla.

„Je ti líp?“ zeptal se Roarke, když byli znovu venku.

„Za moc to nestojí. Co tvoje dojmy?“

„Celá ta redakce je jeden velký chaos. Příliš mnoho lidí dělá příliš mnoho věcí. A všichni jsou tak trochu na nervy. Jak se jmenuje ten, co ses ho ptala na Nadine?“

„Rigley? To je malá ryba. Řekla bych, že ho zaměstnávají jenom kvůli jeho zubům.“

„V jednom kuse si kousal nehty a pár dalších redaktorů se při tvém malém proslovu tvářilo dost zahanbeně. Koukali se jinam, tvářili se zaměstnaně, ale ve skutečnosti neměli nic na práci. A ostatní byli viditelně potěšeni, že jsi Morseovi trochu zvedla mandle. Myslím, že ho nemají moc rádi.“

„Divíš se?“

„Ale stejně je lepší, než jsem si myslel,“ dodal Roarke.

„Morse? V čem? V mlácení prázdné slámy?“

„V tom, jaký umí dělat dojem – což je někdy totéž. Dovede dát na odiv emoce. Nic z toho doopravdy necítí, ale umí jich rozehrát celou škálu, mimikou i hlasem. Je to člověk na svém místě, ten to někam dotáhne.“

„Pámbu nám pomáhej.“ Eva se opřela o Roarkeovo auto. „Myslíš, že ví víc, než říká?“

„Je to klidně možné. Dokonce dost pravděpodobné. A má radost, že se všechno tak táhne, zvlášť teď, když tomu velí on. Kromě toho tě nesnáší.“

„Fakt? Tos mě tedy ranil.“ Eva už otevírala dvířka, ale pak se znovu otočila. „To jako že mě nenávidí?“

„Kdyby mohl, zničil by tě. Dávej si pozor.“

„Může ze mě udělat šaška, ale zničit mě nemůže,“ konstatovala a jediným škubnutím otevřela dvířka. „Kde ksakru ta Nadine vězí? Tohle se jí vůbec nepodobá. Chápu, jak jí musí být po tom, co se stalo Louise, ale tohle není její styl. Zmizet, nic mi neříct a nechat takového sólokapra tomu parchantovi.“

„Na šok a žal reaguje každý z nás jinak.“

„Dělá velkou pitomost. Vrah si ji vyhlídl. Máji pořád na mušce. Musíme ji najít.“

„Říkáš to proto, abys nemusela na operu?“

Eva nasedla a natáhla si nohy. „Ne, jenom od tebe chci drobnou úsluhu. Zastavíme se u ní v bytě, ano? Bydlí na Osmdesáté ulici mezi Druhou a Třetí avenue.“

„Tak dobře, ale tomu rautu zítra večer se už nevyhneš.“

„Rautu? Jakému rautu?“

„Tomu, co ho už měsíc zařizuju,“ připomněl jí, když se usadil po jejím boku. „Chci odstartovat sbírku prostředků pro uměleckou akademii na orbitální stanici Grimaldi a tys mi slíbila, že se ujmeš role hostitelky.“

Eva si na to dobře vzpomínala. Roarke tehdy přinesl domů nádherné šaty, určené právě pro tuto příležitost. „Nebyla jsem opilá, když jsem ti na to kývla? Slovo člověka, který je pod vlivem alkoholu, nemá právní váhu.“

„Ne, nebyla,“ odpověděl s úsměvem a vyrazil pryč z parkoviště. „Zato jsi byla nahá, těžce jsi oddechovala a řekl bych, žes neměla daleko k slzám.“

„Mizero.“ Pomyslela si, že nejspíš mluví pravdu. Detaily se jí ztrácely v mlze. „Tak dobře, půjdu tam, budu se připitoměle usmívat a vezmu si k tomu nádherné šaty, které budou tím dražší, čím míň látky na nich bude. Leda že by… leda že by mi do toho něco přišlo.“

„Něco?“

Eva vzdychla. Věděla, že by po ní nechtěl, aby se podílela na jedné z jeho bláznivých eskapád, kdyby mu na tom opravdu nezáleželo. „Služební povinnosti. Neodkladné služební povinnosti. Jinak se té tvé šou zúčastním.“

„Chtít po tobě, aby ses tam i bavila, by asi bylo příliš.“

„Budu se snažit.“ Otočila se k němu a z náhlého popudu ho pohladila po tváři. „Aspoň trošku.“

Kapitola osmnáctá

Na bzučák u dveří Nadine Furstové nikdo nereagoval. Jediné, co se ozvalo, byla obvyklá namluvená fráze, žádající příchozího, aby zanechal vzkaz, který bude co možná nejdříve předán adresátovi.

„Třeba je uvnitř a líže si rány,“ napadlo Evu. Přemýšlela tak intenzivně, že se při tom houpala ze špiček na paty. „Anebo vypadla do nějakých mondénních lázní. Za těch pár dnů, co ji naši lidi hlídají, jim už několikrát zmizela. Kdepak Nadine, ta se vyzná.“

„Ale ty bys byla klidnější, kdybys měla jistotu.“

„Jo.“ Eva svraštila obočí a přemýšlela, zda má odblokovat bezpečnostní zařízení pomocí policejního kódu. Neměla k tomu dost pádný důvod, a tak jen zatínala pěsti v kapsách.

„Ach ta morální dilemata,“ poznamenal Roarke. „Když vidím, jak zápolíš sama se sebou, je to pro mě pokaždé velká lekce. Ukaž, pomůžu ti.“ Vytáhl kapesní nožík a vypáčil štítek zámku.

„Proboha, Roarkeu, za nedovolenou manipulaci můžeš dostat šest měsíců domácího vězení!“

„Hm.“ Roarke chladnokrevně studoval obvody. „Už jsem vyšel ze cviku. Tenhle typ vyrábíme, víš?“

„Vrať to zase zpátky, sakra, a neopovažuj se… “

Ale Roarke už zatím vyřadil hlavní obvod. Pracoval tak rychle a zručně, až se z toho Evě dělaly mžitky před očima.

„Prý vyšel z formy! To mě podrž!“ zamumlala, když se místo červené kontrolky rozzářila zelená.

„Tohle mi odjakživa šlo.“ Dveře se odsunuly a on ji vtáhl dovnitř.

„Nedovolená manipulace se zabezpečovacím zařízením, vloupání, protiprávní vstup do soukromého bytu. Pěkně se nám to vrší.“

„Počkáš na mě, než se vrátím z lapáku?“ Držel ji za ruku a rozhlížel se po obytné ploše. Přeuklizený byt byl zařízen minimem nábytku a velmi střízlivě, ale s náročným minimalistickým vkusem.

„Nežije si špatně,“ poznamenal, když přeletěl pohledem podlahu z lesklých dlaždic a několik uměleckých předmětů na průsvitných zahrocených podstavcích. „Ale moc často sem nezavítá.“

Eva obdivovala Roarkeův postřeh. Musela mu dát zapravdu. „Opravdu se nedá říct, že by tady žila. Občas sem chodí přespat. Všechno je na svém místě, ani jeden polštář na pohovce není pomačkaný.“ Šla dál do přilehlé kuchyně a nechala si zobrazit menu autokuchaře. „A moc jídla tu taky nemá. Většinou jenom sýr a ovoce.“

V tu chvíli se jí ozval prázdný žaludek. Bylo to lákavé, ale odolala a vydala se prostorným obývákem do druhé místnosti. „Pracovna,“ poznamenala, když jí padl zrak na konzolu se vším vybavením a na velkou obrazovku. „Přece jenom se tady zdržuje. Pod stolem má pantofle, u videotelefonu leží jedna náušnice a vedle stojí prázdný hrnek, nejspíš od kávy.“

Další místnost byla větší. Stála v ní neustlaná postel s rozházenými a zmuchlanými pokrývkami. Vypadalo to, jako by se v ní někdo dlouze převaloval, přikrýval se a zase odkrýval a nemohl se dočkat rána.

Eva si všimla šatů, které měla Nadine na sobě té noci, kdy zemřela Louisa. Válely se na podlaze pod stolem, vedle vázy s vadnoucími sedmikráskami.

Ze všeho kolem čišela bolest a Evu bodlo u srdce. Šla ke skříni a stiskla knoflík. „Prokrista, jak mám poznat, jestli si sbalila kufr a odjela? Má tolik oblečení, že by vystačilo pro deset modelek!“

Přesto se v něm začala přehrabovat. Roarke zatím přistoupil k nočnímu stolku a nastavil záznamový disk videotelefonu na začátek. Eva se ohlédla přes rameno, a když viděla, co dělá, neklidně se ošila.

„Nepřipadá ti, že jí lezeme do soukromí?“

Sama se dál snažila najít sebemenší stopu, která by jí napověděla, zda se Nadine vypravila na výlet. Roarke stiskl tlačítko přehrávání.

Vše začalo poměrně zábavnou a velmi otevřenou sexuální „konverzačkou“ mezi Nadine a jakýmsi Ralphem. Hemžila se narážkami, otevřenými návrhy a hlasitým smíchem. Hovor končil příslibem, že se určitě setkají, jen co se Ralph objeví v New Yorku.

Následovaly další hovory. Šlo buď o pracovní záležitosti, nebo o objednávky jídla z blízké restaurace. Běžné všední záležitosti. Pak se vše změnilo.

Den po poslední vraždě hovořila Nadine s rodiči Louisy Kirské. Všichni plakali a Eva si pomyslela, že se jim tím aspoň trochu ulevilo. Člověku někdy pomůže, když se o slzy a bolest podělí s někým jiným. Popošla blíž, aby viděla na obrazovku. Právě mluvila Nadine:

Nevím, jestli vám to pomůže, ale Eva Dallasová, poručík Dallasová, která vede vyšetřování, nepoleví, dokud nenajde toho, kdo to Louise udělal. Nepřestane, dokud ho nenajde.

„Panebože.“ Eva zavřela oči a záznam skončil. Dál nebylo nic, jen prázdný disk. Eva zase oči rychle otevřela. „Kde je telefonát do televize? Musí tam být! Morse tvrdil, že volala a brala si dovolenou… “

„Mohla volat z auta, z mobilu.“

„To si hned ověříme.“ Eva vytasila komunikátor. „Feeney? Zjisti mi značku, typ a espézetku auta Nadine Furstové.“

Netrvalo dlouho a měli všechny potřebné údaje. Zjistit, že její vůz opustil garáž předchozího dne a dosud se neobjevil, bylo dílem okamžiku.

„Nechce se mi to líbit," poznamenala Eva znepokojeně, když znovu nasedli do Roarkeova auta. „Nadine by mi přece nechala vzkaz. Dala by o sobě vědět. Musím mluvit s někým z jejích šéfů. Potřebuju zjistit, kdo tehdy bral ten telefonát." Chopila se palubního videotelefonu a začala vyťukávat číslo, když ji něco napadlo. „Moment, ještě je tu jedna možnost." Vytáhla záznamník a vyhledala jiné číslo. „Kirski James a Kirská Deborah, Portland, Maine." Eva stiskla tlačítko, zvolené číslo se objevilo na displeji a přeneslo se na videotelefon. Na obrazovce se vzápětí objevila bledá žena s unavenýma očima.

„Paní Kirská? Tady je poručík Dallasová z newyorské metropolitní policie."

„Ano, vzpomínám si na vás. Máte nějaké zprávy?"

„V tuhle chvíli pro vás nemám nic. Bohužel." Sakra, zaklela v duchu, nesmí té ženě brát naději. „Ale prověřujeme nové informace. Je to na dobré cestě, paní Kirská."

„Dnes jsme se rozloučili s Louisou." Deborah Kirská se pokusila o úsměv. „Bylo pro nás jistou útěchou vidět, kolik lidí ji mělo rádo. Spousta přátel ze školy, moře květin a kondolence od všech lidí, kteří s ní v New Yorku pracovali."

„Její památka nezemře, paní Kirská. Pověděla byste mi, jestli se obřadu zúčastnila i Nadine Furstová?"

„Čekali jsme ji." Zarudlé oči v tu chvíli hleděly zmateně. „Před pár dny jsem jí volala do práce, abych jí sdělila datum a čas pohřbu. Slíbila, že určitě přijede. Něco jí do toho muselo přijít."

„Takže tam nebyla… " Eva pocítila mrazení v břišní krajině. „Ani se vám neozvala?"

„Ne, už několik dní. Je to vytížená žena a má dost vlastních starostí. Co jí zbývá, než vstát a jít dál?"

Nebylo v Eviných silách ji utěšit – a starosti jí přidávat nemínila. „Hluboce s vámi cítím, paní Kirská. Jestli budete něco potřebovat, klidně mi zavolejte. Kdykoli."

„Jste moc hodná. Nadine říká, že se nezastavíte, dokud nedostanete toho, kdo to dcerce udělal. Je to tak, slečno Dallasová?"

„Je, paní Kirská. Najdu ho." Když ukončila přenos, zaklonila hlavu a zavřela oči. „Nejsem vůbec hodná a nevolala jsem vám, abych vám kondolovala, ale abych zjistila, jak se věci mají."

Roarke ji něžně uchopil za ruku. „Tvůj soucit přece nebyl předstíraný. A jsi vážně moc hodná.“

„Kdybych měla spočítat lidi, kteří pro mě něco znamenají, nedošla bych ani k dvoucifernému číslu. A těch, kterým záleží na mně, není o moc víc. Kdyby to hovado šlo po mně, jak jsem doufala, vyřídila bych ho jednou provždy. A i kdyby ne… “

„Zmlkni.“ Sevřel jí ruku tak pevně, že málem vyjekla, a z očí mu sršely blesky. „Buď tak laskavá a zmlkni.“

Auto uhánělo ulicemi a Eva si nepřítomně ohmatávala ruku. „Máš pravdu, je to ode mě pitomost. Moc si to beru a stejně tím ničemu nepomůžu. Příliš mnoho emocí na jeden jediný případ,“ zamumlala při vzpomínce na varování, které jí adresoval policejní ředitel. „Dnešek jsem začala s jasnou hlavou. Nezbývá mi, než v tom pokračovat. Ze všeho nejdřív musíme najít Nadine.“

Spojila se s dispečinkem a uvedla všechny potřebné údaje o Nadine a jejím autě. Pátrání se mohlo rozběhnout.

Roarke se zatím uklidnil. Napětí, které v něm vyvolala Evina slova, polevilo. Zpomalil a ohlédl se po ní. „Kolika zavražděným jste za celou kariéru prokázala své služby, slečno Dallasová?“

„Prokázala služby? To zní divně.“ Neklidně se zavrtěla a v představách se snažila soustředit na postavu muže s dlouhým černým pláštěm a nablýskaným, zbrusu novým autem. „Těžko říct. Určitě stovkám. Vraždy nikdy nevyjdou z módy.“

„V tom případě si troufnu říct, že jsi hluboko v poli dvouciferných čísel. Na obou stranách.“

Eva měla příliš velký hlad, než aby se s ním přela.

„S diářem Metcalfový je jedna velká potíž,“ vysvětloval Feeney. „Je plnej roztomilejch zkratek a ikonek, ale ty jsou pokaždý jiný a nedá se v nich najít žádná logika. Jsou tam jména jako Ksichtík, i Sexy prdelka, Pitomec pitomá. Máme kopec iniciál, máme hvězdičky, srdíčka, rozchechtaný nebo zamračený pusinky. Potrvá dlouho, strašně dlouho, než to všechno porovnám s daty z diářů Nadine Furstové nebo naší žalobkyně.“

„Jinými slovy to nezvládneš.“

Feeney se zatvářil ublíženě. „Řek jsem snad něco takovýho?“

„No jo, tak promiň. Já vím, že žhavíš brouky v počítači, jenom| že já v téhle chvíli netuším, kolik času zbývá, než ten chlap znovu udeří. Než někde najdeme Nadine… “

„Ty myslíš, že ji čapnul?“ Feeney se poškrábal na nose, pak na bradě a nakonec sáhl pro sáček sladkých oříšků. „Tím by porušil svoje zvyky, Dallasová. Zatím nechával mrtvoly tam, kde o ně hned někdo zakop.“

„Mohl ty svoje zvyky změnit.“ Eva se posadila na kraj stolu, ale hned zase vstala. Byla příliš nervózní, než aby vydržela v klidu. „Poslouchej, ten chlap zuří. Minul cíl. Všechno se mu dařilo a najednou to zvoral a sejmul nepravou ženskou. Držme se toho, co nám řekla Mirová. Strhl na sebe pozornost? Celou fůru. Získal hodiny a hodiny vysílacího času? Získal. Ale nakonec selhal – a jemu jde především o to, aby ovládal jiné.“

Za řeči došla až k úzkému oknu kanceláře a dívala se ven. Ve výši jejích očí právě letěl aerobus. Připomínal neohrabaného ptáka. Dole se hemžilo lidské mraveniště. Chodců byly plné chodníky, rampy i obří skluzavky. Mířili za svými neodkladnými záležitostmi.

Celé zástupy, pomyslela si Eva. *Tolik terčů.*

„Jde mu o to ovládat,“ opakovala a dál zamračeně sledovala hemžení na ulici. „Znal ženu, která byla slavná^ která přitahovala pozornost veřejnosti, a tím ji odváděla od něj. Řekl si, že když ji zabije, strhne pozornost na sebe, získá publicitu. Najednou je žena mrtvá a on je šťastný. Vždycky muselo být po jejím, zato teď se zájem médií obrací k němu. Kdo je ten neznámý? Čím je? A kde je?“

„Teď mluvíš jako Mirová,“ poznamenal Feeney, „akorát bez těch miliónovejch slov.“

„Možná trefila hřebík na hlavičku. Skoro určitě. Podle ní je pachatel muž, muž bez trvalého vztahu. Ženy jsou pro něj kamenem úrazu. Nemůže dopustit, aby ho ovládaly tak, jako kdysi matka – nebo jiná dominantní žena, která sehrála důležitou roli v jeho životě. Zatím byl celkem úspěšný, ale to mu nestačí. Pořád se nemůže dostat na vrchol. Možná proto, že mu v cestě stojí další žena. Nebo ženy.“

Přimhouřila oči, zavřela je. „Ženy, které dovedou mluvit,“ zašeptala. „Ženy, jejichž moc stojí na slovech.“

„Tuhle teorii neznám.“

„Na tu jsem přišla sama," prohlásila a otočila se k němu. „Prořízne jim hrdlo. Nezohaví je, jeho útoky nejsou motivovány sexuálně. Nejde mu o sexuální nadřazenost, i když o sex tady svým způsobem běží. Nebo jestli chceš, o souboj pohlaví. Protože zabíjet se dá různě, Feeney."

„Povídej mně o tom. Pokaždý se najde někdo, kdo přijde s nějakým novým, vynalézavým způsobem."

„Náš vrah používá nůž, to předpokládá osobní kontakt. Nůž je krátká zbraň. Mohl by ho vrazit oběti do srdce, do břicha, rozpárat ji… "

„Dobře, dobře… " Feeney mužně spolkl oříšek a zvedl ruku. „Nemusíš mi to tu malovat."

„Towersová excelovala v soudních síních. Jejím mocným nástrojem byl hlas. Metcalfová byla herečka – dialogy a tak dál. A Furstová promlouvá k divákům. Možná právě proto nešel po mně. Mluvení není moje silná stránka."

„Není? Ani se mi nezdá, holka."

Eva pohodila hlavou. „Na tom nesejde. Zkrátka a dobře, máme co do činění s osamělým mužem, který příliš nevyniká ve své profesi a je zastiňován silnou a úspěšnou ženou."

„To padne na mladýho Angeliniho jako ulitý."

„Ano, i na jeho otce, když vezmeme v úvahu, že firma má potíže. A na Sladea jakbysmet. Mirina Angeliniová není ani náhodou taková křehká květinka, za jakou jsem ji pokládala. Pak tu máme Hammetta. Byl do Towersové zamilovaný, ale ona ho nebrala vážně. To musí chlapa naštvat."

Feeney zamručel a přešlápl z nohy na nohu.

„A kromě nich běhají tam venku asi dvě tisícovky frustrovaných a naštvaných chlápků se sklony k násilí," uzavřela Eva a dopáleně sykla. „Kde jenom může vězet Nadine?"

„Auto nelokalizovali, to znamená, že někde parkuje, takže moc daleko dojet nemohla."

„Nikde žádný záznam, že by během posledních čtyřiadvaceti hodin platila kreditkou?"

„Ne," vzdychl Feeney. „Leda že by odletěla mimo planetu. Pak by trvalo trochu dýl, než se to dozvíme."

„Nikam neodletěla. Snažila by se být někde nablízku. Do háje, měla jsem tušit, že vyvede nějakou pitomost. Viděla jsem, jak ji to vzalo. Stačilo se jí podívat do očí.“

Eva si zničeně prohrábla vlasy – a prsty jí ztuhly. „Stačilo se jí podívat do očí,“ zopakovala pomalu. „Ježíši Kriste. Ježíši Kriste. Do očí!“

„Cože? Co to… “

„Oči. Děsí ho její oči.“ Vrhla se po videotelefonu a rezolutně zavelela: „Spojte mě s Peabodyovou. Pochůzkářka v sektoru – do prkýnka, v kolikátce? Jo, už to mám, ve čtyřistadvojce.“

„Co je s tebou, Dallasová?“

„Počkej,“ okřikla ho a mnula si ústa. „Počkej a uvidíme.“

„Tady Peabodyová.“ Na obrazovce se objevila tvář pochůzkářky. Kolem úst jí hrál popuzený výraz a zdálky zaznával hluk davu, hlasy a hudba.

„Proboha, Peabodyová, kde to jste?“

„Udržuju pořádek.“ Popuzenost přešla v ironii. „Přehlídka na Lexington avenue. Nějací Irové.“

„Den Ulsteru,“ poopravil ji Feeney. Z hlasu mu zaznívala jistá hrdost. „Držte se zpátky.“

„Můžete poodejít někam, kde nebude takový rámus?“ zařvala na ni Eva.

„Jistěže můžu. Na druhý konec města.“ Pak si uvědomila, s kým mluví. „K službám, poručíku.“

„Do háje,“ zaklela Eva. Musela křičet. „Jde o případ Kirská. Pošlu vám snímek těla. Prohlédněte si ho.“

Eva vyznačila soubor a poslala po videotelefonu snímek Kirské ležící na mokrém chodníku.

„Našla jste tělo takhle? Přesně v téhle poloze?“ zeptala se důrazně.

„Ano, přesně takhle.“

Eva fotku zase stáhla, ale nechala si ji zmenšenou v dolním rohu obrazovky. „Mrtvá má na tváři kapuci. Nemanipuloval s ní nikdo?“

„Ne, poručíku. Jak už jsem uvedla v hlášení, vykázala jsem televizní štáb z místa činu a zapečetila jsem dveře. Oběť měla kapuci až po ústa. V době mého příchodu ještě neproběhla oficiální identifikace.

Výpověď svědka, který mrtvou objevil, byla bezcenná. Choval se hysterický. Máte to v protokolu.“

„Ano, to mám. Díky, Peabodyová.“

„A z toho všeho plyne…?“ nadhodil Feeney, když přenos skončil.

„Sem se záznamem. Potřebuju Morseovo svědectví bezprostředně po nálezu těla.“ Eva se kousek odsunula a Feeney vyvolal požadovaný záznam. Společně se zahleděli do Morseovy tváře. Byla celá mokrá – od potu, deště a snad i slz. Rty měl bledé a oči mu neklidně těkaly.

„Je pěkně otřesenej,“ poznamenal Feeney. „To se některejm lidem stává, když zakopnou o mrtvolu. Poslyš, ta Peabodyová je vážně dobrá,“ dodal, zatímco poslouchali záznam. „Není zbrklá, vyslýchá ho důkladně… “

„Jo, někam to dotáhne,“ přisvědčila Eva nepřítomně.

A najednou jsem viděl, že je to člověk. Mrtvola. Panebože, všude byla krev. Tolik krve! Úplně všude! A její krk… udělalo se mi zle. Člověk přímo cítil… pozvracel jsem se. Nemohl jsem si pomoct. Pak jsem utíkal dovnitř, abych všechny zburcoval.

„Jsme blízko.“ Eva sepjala ruce před ústy. „Fajn. Teď to přetoč na ten noční výslech. Těsně po tom, co jsem nechala přerušit vysílání.“

Eva postřehla, že Morse je i na těchto záběrech bledý, ale kolem úst už mu pohrává úsměšek svědčící o pocitu nadřazenosti. Eva mu kladla podobné otázky jako předtím Peabodyová a dostávala zhruba stejné odpovědi. Jen Morse se zdál být o něco klidnější, ale na tom nebylo nic divného.

Manipuloval jste s tělem?

Ne. Myslím, že… ne, určitě. Ležela tam, na krku měla rozšklebenou ránu – a ty oči… Ne, nedotýkal jsem se jí. Udělalo se mi zle. Tohle vy asi nepochopíte, Dallasová, ale někteří lidé mají základní lidské instinkty. Ta krev a ty oči… panebože!

„Včera mi řekl víceméně totéž,“ zamumlala Eva. „Prý nikdy nezapomene na její tvář, na její oči.“

„Mrtví mají děsivé oči. Člověka to může strašit hodně dlouho.“

„Ano, mě ty její straší taky. Jenže,“ otočila se a upřela pohled na Feeneyho, „až do mého příjezdu její obličej nikdo nespatřil. Kapuce se jí svezla přes tvář. Byla jsem první, kdo jí pohlédl do obličeje. S výjimkou vraha.“

„Ježíši, Dallasová! Snad si nemyslíš, že takovej televizní pižďuch jako Morse řeže ve svým volnu lidem krky? To o těch očích řek jenom tak, aby udělal dojem, aby byl důležitější.“

Evě se na rtech objevil úsměv. Nebyl veselý, spíš pohřební. „Ano, moc rád ze sebe dělá důležitého. Těší ho být středem pozornosti. Co bys dělal na jeho místě? Představ si, Feeney, že jsi ctižádostivý a bezskrupulózní, ale málo významný reportér, který pořád ne a ne přijít s opravdickou bombou.“

Feeney tiše hvízdl. „Že by přece?“

„Musíme si ho proklepnout. Zjistit, co je vlastně zač.“

Netrvalo dlouho a Feeney měl před sebou základní data. C. J. Morse se narodil ve Stamfordu, stát Connecticut, před třiatřiceti lety. To bylo první překvapení. Eva mu hádala o pěkných pár roků míň. Morseova nebožka matka vedla katedru informatiky na Carnegie Melon. Její syn tam kromě žurnalistiky vystudoval i počítače.

„Malej šprt,“ poznamenal Feeney. „Byl dvacátej z ročníku.“

„To zas není taková sláva.“

Profesionální životopis měl velmi pestrý. Nikde nevydržel příliš dlouho. Rok pracoval u malé společnosti nedaleko svého rodiště, dalšího půl roku u pensylvánského satelitního kanálu a skoro celé dva roky u špičkové stanice v New Los Angeles. Následovalo krátké koketování s nepříliš úspěšnou nezávislou televizí, která vznikla v Arizoně, a pak se vrátil zpět na Východní pobřeží. Po nedlouhém angažmá v Detroitu zakotvil v New Yorku u společnosti All News 60 a z ní pokoutně přeběhl do svého současného působiště. Než ho pustili k ostrému zpravodajství, sbíral drby ze společnosti.

„Náš hošík nevydrží na žádném místě moc dlouho. Channel 75 má to štěstí, že tam straší už tři roky. Jinak mi v osobních papírech chybí zmínka o otci.“

„Jo, jako by měl jenom mámu," přikývl Feeney. „Úspěšnou, s dobrým postavením." *A hlavně mrtvou*, pomyslela si Eva. Napadlo ji, že budou muset zjistit, jak sešla z tohoto světa.

„Prověř odkazy na trestné činy," řekla.

Feeney se mračil na monitor. „Žádný tu nejsou. Je čistej."

„Nic? Ani jako mladistvý? Vida, přece něco!" konstatovala Eva spokojeně při pohledu na data. „Záznam je chráněný proti čtení. Náš liliově čistý chlapeček musel ve svém nevycválaném mládí provést pěknou věc, když někomu stálo za to dělat s tím tyhle tajnosti."

„Však brzo zjistíme, co za tím vězí." Feeney se celý rozzářil a prsty mu tančily jako klavíristovi. „Ale potřebuju k tomu vlastní nádobíčko a zelenou od inspektora."

„Pusť se do toho. A prověř všechna místa, na kterých dělal. Musíme zjistit, jestli někde neměl nějaký průšvih. Já se teď vypravím rovnou do televize a hezky začerstva si s kloučkem popovídám."

„Jestli ho chceme dostat na lopatky, potřebujeme lepší důkaz než to, že na něj náhodou sedí psychologickej profil."

„Seženeme je," řekla Eva, sáhla po pouzdra se zbraní a zapnula si je. „Kdybych vůči němu neměla osobní averzi, viděla bych to už dávno. Kdo měl z vražd největší užitek? Média. A k první z nich došlo jako na zavolanou právě ve chvíli, kdy byla Nadine služebně mimo planetu. Morseovi nestálo nic v cestě."

„A Metcalfová?"

„Moc nechybělo, a ten hajzl byl na místě činu dřív než já. Naštval mě, ale nikdy jsem si to nespojila. Byl klidný jako želva. A konečně, kdo našel Kirskou? Kdo o tom hned za pár minut referoval do éteru?"

„To všecko nejsou důkazy. Veřejnej žalobce tě s tím vyhodí."

„Já vím, oni chtějí motiv," odtušila Eva cestou ke dveřím. „Ale já ho znám: Mít nejvyšší sledovanost. To je motiv jako bič."

Kapitola devatenáctá

Eva rychle proběhla redakci zpráv a bedlivě přitom sledovala obrazovky. Morse nezahlédla ani tady, ani tam, ale na tom nebylo nic divného. Televizní komplex byl rozlehlý a Morse neměl proč se skrývat. Eva ho zatím neznepokojovala a neměla v úmyslu ho znepokojovat ani nadále.

Plán, který vymyslela, byl prostý. Mnohem raději by Morse popadla za ty jeho fotogenické pačesy a odvlekla ho ze studia rovnou do vazby, ale nakonec se rozhodla pro jednodušší způsob.

Chtěla s ním dát řeč o Nadine. Chtěla, aby se vědělo, že ji Louisina smrt vyděsila. Stočit hovor na Louisů už jistě nebude nijak těžké. Eva si mohla zahrát na chápavou policistku, mohla se poptat po jeho psychickém stavu a nádavkem přidat historku z praxe o své první mrtvole. Mohla jít dokonce ještě dál, nabídnout mu spolupráci a požádat ho o pomoc při pátrání po zmizelé. Kdyby se laskavě pokusil dostat na obrazovku její fotku a snímek jejího auta…

Na druhé straně si byla vědoma toho, že se nesmí chovat příliš přátelsky. Měla by se trochu zdráhat a budit dojem, že to všechno dělá jen proto, že ji tlačí čas. Pokud ho odhadla správně, Morseovi zalichotí, že je náhle nepostradatelný a že pro sebe urve ještě víc vysílacího času.

Ovšem jestli ho odhadla opravdu dobře, může být Nadine dávno po smrti.

Eva si zakázala myslet na podobné věci. Co se stalo, nemůže se odestát, a výčitky svědomí musí odložit na pozdější dobu.

„Hledáte něco?“

Eva se otočila po hlase a spatřila ženu s neuvěřitelně dokonalým zevnějškem. Měla chuť si na ni sáhnout a ověřit si, že nejde o figurínu. Tvář připomínala alabastr, oči se podobaly smaragdovým kapkám a rty rubínům. Ne nadarmo se o mladých ambicióznich redaktorech říkalo, že všechny peníze vydělané za první tři roky práce investují do svého zevnějšku. U téhle mladé ženy šlo možná o pětiletou gáži, pokud neměla to štěstí a nenarodila se jako mimořádná krasavice. Její vlasy měly bronzový odstín se zlatavým nádechem na konečcích a

byly vyčesané z nádherného čela. Pečlivě natrénovaný, lehce hrdelní tón hlasu vyzařoval přiměřenou dávku sexuality.

„Vy sbíráte drby?“

„Jsem Larinda Maršová ze společenské rubriky,“ představila se kráska a podala Evě pěstěnou ruku s dlouhými prsty a šarlatovými nehty. „Vy jste jistě poručík Dallasová.“

„Maršová, říkáte? Je mi to nějak povědomé.“

„Bodejť by nebylo.“ Pokud Larindu urazilo, že si ji Eva hned nezařadila, perfektně to skryla za rozzářený úsměv oslnivě bílých zubů. Když hovořila, zaznával v jejím hlase slabounký akcent britských horních vrstev. „Už celé týdny se snažím udělat s vámi a s vaším fascinujícím partnerem rozhovor. Neodpovídáte na mé vzkazy.“

„To je můj zlozvyk. Stejně jako přesvědčení, že do mého soukromí nikomu nic není.“

„Když si něco začnete s člověkem, jako je Roarke, stane se vaše soukromí věcí veřejnou.“ Pohled jí sklouzl níž a utkvěl někde mezi Evinými ňadry. „Propána, to je ale ozdůbka! To máte od Roarkea?“

Eva spolkla kletbu a ukryla diamant v dlani. Před chvílí si s ním zamyšleně pohrávala a zapomněla ho schovat za košili.

„Hledám Morse.“

„Hm.“ Larinda už vypočetla váhu i cenu drahokamu a těšila se, jak o něm pojedná ve své reportáži. Byl to vítaný detail pro dokreslení: Policistka nosí miliardářovy šperky. „S Morsem bych vám mohla pomoci, ale něco za něco. Roarke pořádá večer malé soaré.“ Zamžikala neuvěřitelnými řasami. Měla je nalepené ve dvou řadách a každá řada měla jinou barvu. „Moje pozvánka se musela ztratit.“

„Tohle je Roarkeova záležitost. Promluvte si s ním.“

„Ach!“ Larinda dovedla kout železo. Teď se zaklonila v křesle. „Takže se to přece koná! Ale já to úplně chápu. Člověk jako on, zvyklý udílet rozkazy, se nebude o hostech radit se svou kočičkou.“

„Nejsem ničí kočička!“ odsekla Eva dřív, než se mohla ovládnout. Pak se ale nadechla, přibrzdila a zahleděla se na neuvěřitelně krásnou tvář jinýma očima. „Tahle trefa se vám povedla, Larindo.“

„To ano. Tak co, pustí mě večer dovnitř? Ušetřím vám spoustu času s hledáním Morse,“ dodala, když Eva přimhouřila oči a rozhlédla se po redakci.

„Dokažte mi to. Potom se uvidí.“

„Odešel pět minut před vaším příchodem.“ Na stole zapípal videotelefon a Larinda poslepu stiskla tlačítko. Volající musel počkat. Aby si nezničila drahou manikúru, použila tenké ukazovátko. „Řekla bych, že spěchal. Na eskalátoru mě málem porazil. Vypadal nemocně, chudáček.“

Zloba v jejím hlase působila na Evu sympaticky. „Vy ho nemáte ráda, že?“

„Je to slizoun,“ odpověděla Larinda zpěvavě. „Tohle je povolání pro lidi se širokými lokty, má milá, a mně nevadí, když se občas někdo dere přes mrtvoly. Ale Morse člověka kopne mezi nohy a ani se u toho nezapotí. Když jsme ještě dělali spolu v redakci zpráv ze společnosti, párkrát to na mě zkusil.“

„Jak jste se dokázala ubránit?“

Larinda mávla krásnou ručkou. „Takové pidižďuchy, jako je on, zvládám levou zadní. Kromě toho mu musím přiznat jistý talent. Je to prvotřídní čmuchal a před kamerou to opravdu umí. Jenomže si myslel, že se v redakci drbů zahazuje.“

„V redakci zpráv ze společnosti,“ opravila ji Eva s letmým úsměvem.

„Správně. Když potom povýšil na ‚velké‘ zpravodajství, vůbec mi nevadilo, že je pryč. Ani tam si nenadělal moc přátel. Nadine prakticky zařízl.“

„Cože?“ Evě zazvonil v hlavě poplašný zvonek.

„Chce komentovat sám. Pokaždé, když je s Nadine na place, vyvede jí nějaké svinstvo. Skáče jí do řeči, mluví déle, než má, zkracuje jí vstupy. Párkrát se stalo, že jí přestal fungovat monitor s nápovědou. Morseovi nic nedokázali, ale v elektronice se tady vyzná hlavně on.“

„Opravdu?“

„Všichni ho svorně nenávidíme,“ pokračovala Larinda vesele, „jenom šéfové ho žerou. Zvedá jim sledovanost a má vražedný instinkt.“

„Nevím, jestli je to klad,“ poznamenala Eva. „Kam vůbec šel?“

„Nemluvili jsme spolu, ale podle toho, jak vypadal, bych řekla, že domů, do postele. Tvářil se dost zničeně.“ Larinda zavlnila oblými rameny a rozvířila obláček drahé vůně. „Třeba se ještě nevzpamatoval

z toho, jak tehdy našel Louisinu mrtvolu. Člověku by ho bylo líto, kdyby to nebyl Morse. Tak jak to bude s tím pozváním?“

„Kde Morse sedí?“

Larinda s povzdechem přepnula videotelefon na režim záznamníku a vstala. „Tamhle.“ Prosmekla se uličkou a zavlnila tělem, které v ničem nezaostávalo za obličejem. Když se ohlédla, měla na tváři zlý úsměv. „Nevím, co hledáte, ale stejně to nenajdete. Udělal něco? Máme konečně zákon, který dovoluje trestat slizouny?“

„Potřebuji s ním mluvit. Proč říkáte, že nic nenajdu?“

Larinda se zastavila u rohové konzoly. Pracovní místo bylo uspořádané tak, aby ten, kdo zde sedí, měl záda krytá stěnou a tvář obrácenou do místnosti. Náš malý paranoik, pomyslela si Eva.

„Nikdy nenechá na stole ani papírek, sebekratší poznámku, prostě nic. I když vstane, aby se poškrábal v zadku, zajistí počítač proti neoprávněnému přístupu. Prý mu v některém předchozím působišti někdo ukradl materiály k reportáži. Má dokonce zvláštní mikrofon na videotelefonu, aby mohl při hovorech šeptat a nikdo ho neslyšel. Jako bychom netoužili po ničem jiném než po zlatých výrocích z jeho hrdla.“

„Jak můžete vědět, že mluví přes zvláštní mikrofon?“

Larinda se usmála. „Dobrá otázka, poručíku. Jak, když si navíc zamyká stůl, disky a vůbec všechno?“ Rasy se zlatými konečky se zvedly. „Pro detektiva by nemělo být těžké zjistit, odkud jsem se to dozvěděla. Mimochodem, co uděláme s tou pozvánkou?“

Eva postřehla, že stůl je bezvadně uklizený. Až příliš bezvadně na to, že u něj ještě před chvílí pilně pracoval jeho majitel, který pak náhle odběhl, protože se mu udělalo zle. „Má nějaký zdroj informací na policejní centrále?“

„Řekla bych, že ano, ale neumím si představit, že by si s ním někdo normální plácnul.“

„Mluví o tom? Chlubí se tím?“

„Podle těch pohádek, které o sobě vykládá, má své zdroje na těch nejvyšších místech a po celém světě.“ Její výslovnost pozbyla na noblese a na povrch začal vyplouvat nezaměnitelný přízvuk holky z Queensu. „Ale Nadine se mu vyštípat nepodařilo. Vlastně jenom nakrátko, po vraždě Towersové.“

Evě se rozbušilo srdce. Přikývla a otočila se na podpatku.

„Hej,“ ozvala se za ní Larinda, „co bude s tím večerem? Něco za něco, Dallasová.“

„Tak přijďte, ale žádné kamery, jinak budete venku dřív, než se nadějete,“ varovala ji Eva, když odcházela.

Na centrále vyhledala Peabodyovou a požádala ji o doprovod. Dobře si vzpomínala na doby, kdy sama sloužila jako pochůzkářka, i na to, jak v ní tehdy hlodala ctižádost.

„Váš obličej si určitě pamatuje,“ instruovala ji, zatímco výtah nekonečně dlouho šplhal do třiatřicátého patra budovy, v níž bydlel Morse. „Má paměť na lidi. Neříkejte nic, dokud vás přímo nevyzvu, a i pak hovořte stručně, úředně. A nasaďte přísný výraz.“

„Ten mám od narození.“

„Možná neuškodí, když si budete pohazovat s obuškem, jako byste byla trochu… nedočkavá.“

Peabodyové zacukalo v koutku úst. „A jako by mě držela na uzdě jenom přítomnost mé nadřízené.“

„Přesně tak,“ přikývla Eva, vystoupila z výtahu a vydala se doleva. „Feeney se ještě pořád hrabe v datech a já nemám v ruce dost důkazů, abych Morse přitlačila ke zdi. Pořád se můžu mýlit.“

„Ale nemyslíte si to.“

„Ne, nemyslím, i když jsem se už zmýlila. U Davida Angeliniho.“

„Nepřímé indicie mluvily proti němu a podle protokolu z výslechu bych řekla, že to nabeton udělal.“ Když na ni Eva úkosem pohlédla, Peabodyová se začervenala. „Policista přidělený na určitý případ je povinen prostudovat veškerý materiál s případem související.“

„Znám předpisy, Peabodyová.“ U dveří se Eva velmi neosobně a úředně ohlásila. „Toužíte po odznaku detektiva?“ zeptala se pak.

Peabodyová vypjala prsa. „Ano.“

Eva jen přikývla, znovu promluvila do mikrofonu a čekala. „Jděte na konec chodby a zkontrolujte nouzový východ.“

„Prosím?“

„Jděte na konec chodby,“ zopakovala Eva a hleděla přitom přímo do nechápavých očí své podřízené. „Je to rozkaz.“

„Provedu.“

Sotva se Peabodyová vzdálila, vytáhla Eva univerzální policejní kartu a deaktivovala zámky. Pak dveře o milimetr odsunula a kartu zase schovala do brašny. Peabodyová se už vracela.

„Zkontrolováno.“

„Výborně. Pan Morse asi není doma, ale… podívejte, Peabodyová, dveře nejsou dovřené.

Pochůzkářka si prohlédla dveře, potom Evu, a našpulila rty. „To je velmi podezřelé. Možná se sem někdo vloupal, poručíku, a panu Morseovi hrozí nebezpečí.“

„Máte úplnou pravdu. Musíme to zaprotokolovat.“ Zatímco si pochůzkářka chystala rekordér, Eva otevřela dveře a vytáhla zbraň. „Morse? Tady poručík Dallasová z útvaru metropolitní policie a veřejného pořádku. Byt není zamčený. Vše ukazuje na vloupání. Vstupujeme dovnitř.“

Eva se proplížila až do ložnice. Prozkoumala skříně a přejela pohledem telekomunikační zařízení, zabírající více místa než sama postel.

„Po vetřelci ani vidu,“ sdělila Peabodyové a nakoukla do kuchyně. „Kam asi náš ptáček uletěl?“ Pak sáhla po komunikátoru a spojila se s Feeneym. „Řekni mi o všem, cos zatím zjistil. Jsem u něho v bytě. Ne, on tady není.“

„Jsem hotovej jenom z půlky, ale mám něco, co by se ti mohlo zamlouvat. Za prvý, ten utajenej záznam z mládí mně dal pořádně zabrat, ale rozlousknul jsem ho. Když bylo malýmu C. J. deset, měl problémy s učitelkou občanský výchovy. Nechtěla mu dát jedničku z písemky.“

„Ta potvora.“

„Jo, přesně to si řek i von. Vloupal se jí do domu, zdemoloval ho a picnul jí pejska.“

„Proboha, zabil ho?“

„Podříznul mu krček, Dallasová. Vod jednoho plandavýho ucha k druhýmu. Vyfasoval za to povinný léčení, dohled kurátora a veřejně prospěšný práce.“

„Senzace.“ Všechno do sebe zapadalo. „Pokračuj.“

„S radostí, vod toho jsem tady. Náš hošíček jezdí ve zbrusu novým kupíčku rocket.“

„Pámbu ti to oplatí na dětech, Feeney.“

Feeney se zapýřil. „To není všechno. Když dodělal školu, začal pracovat v redakčním dispečinku v jedny malý stamfordský stanici. Odešel odtamtud, když ho nenechali vystupovat před kamerou. Místo něho povýšila nějaká ženská."

„Mluv dál. Myslím, že tě miluju."

„Jo, jedou po mně všechny špičkový policajtky. To dělá ten můj ksicht. Ale k věci: Morse si našel novej flek a za pár tejdnů stál před kamerou. Zaskakoval za první i druhou garnituru, ale rozešel se s nimi ve zlým – prý kvůli diskriminaci. Šéfovala mu ženská."

„Čím dál tím líp!"

„A to nejlepší teprve přijde. Upíchnul se v Kalifornii. Začínal jako kandrdas, ale vypracoval se a dostal i svůj pořad. Pravidelně spolumoderoval polední relaci."

„Spolumoderoval – s nějakou ženskou."

„Jo, ale to není to hlavní. Dočkej času, Dallasová. V tý televizi dělala jedna mladá kočka. Četla předpovědi počasí a chodilo jí nejvíc dopisů. Šéfové pro ni měli slabost a občas ji nechali vylézt před kameru – právě v tý polední relaci. Sledovanost šla nahoru, ta holka dostávala víc a víc prostoru, a Morse dal výpověď. Prohlásil, že nebude pracovat s amatéry. Hvězdička dostala krátce nato první pořádnou roli v komediálním seriálu. Chceš si tipnout, jak se jmenovala?"

„Neříkej mi, že Yvonne Metcalfová!"

„Poručík vyhrává cigáro. Metcalfová měla v diáři u poslední schůzky poznámku o pitomci pitomým ze starejch dobrejch časů. Vsadil bych se, že si s ní náš chlapeček dal v tomhle krásným městě rande. Divím se, že se nikdy v žádný reportáži nezmínil o tom, že jsou bejvalí kolegové. Dodalo by mu to lesk."

„Feeney, právě jsem se do tebe zoufale zamilovala. Co nevidět zlíbám tu tvou ošklivou pusinku."

„Že už sis na ni zvykla? Manželka mi to taky říká."

„Jo, zvykla. Ale teď mi sežeň povolení k prohlídce. A potřebuju tě mít tady, Feeney, abys rozlouskl Morseův počítač."

„O povolení jsem už zažádal. Pošlu ti ho, jen co přijde, a hned vyrazím."

I úřední kolečka se občas točí hladce. Do půl hodiny měla Eva povolení i Feeneyho. Políbila ho tak důkladně, až nabyl barvy červené řepy. Pak zavelela: „Peabodyová, zamkněte dveře a začněte obývákem. Nemusíte se chovat nijak šetrně."

Sama se vydala do ložnice. Feeney ťapal dva kroky za ní. Za chvíli už si mnul ruce. „Nádhernej systém. Ten všivák má svoje mouchy, ale počítačům rozumí. Už se těším, jak si s tím pohraju." Posadil se a Eva zatím prohledávala zásuvky prádelníku.

„Potrpí si na nejnovější módu," poznamenala. „Nemá tady nic obnošeného, ale ani žádné luxusní hadry."

„Všechny prachy vráží do těchhle hraček," odtušil Feeney, který se hrbil nad počítačem. „Má to nejlepší vybavení a je opatrnej. Všude má hesla a… to mě teda podrž! Taky autodestrukci!"

Eva se napřímila. „Cože? Na domácím počítači?"

„Jo, už je to tak." Feeney se opatrně napřímil. „Když nerozlousknu heslo, soubory i data se smažou. Možná je to naprogramovaný na jeho hlas. Nebude snadný se do toho dostat. Potřebuju k tomu vercajk a bude to chvilku trvat."

„Dám na to krk, že je na útěku. Domákl se, že po něm jdeme."

Eva se pohupovala ze špiček na paty a v duchu hodnotila možnosti. Selhal lidský faktor, nebo se Morse naboural do policejní sítě?

„Zavolej sem svého nejlepšího fachmana, Feeney, ať to od tebe přebere. Ty sám jeď do televize a omrkni jeho počítač. Pracoval na něm do poslední chvíle, a pak zmizel."

„Vidím, že mě čeká dlouhá noc."

„Poručíku… " Ve dveřích stála Peabodyová. Tvářila se netečně, ale oči jí hořely. „Myslím, že byste se měla jít na něco podívat."

Zavedla ji do obýváku a ukázala na robustní plochou pohovku. „Prohlídla jsem ji jenom zběžně a nechala bych ji být, ale vzpomněla jsem si na tátu. Většinu nábytku si dělal sám a rád do něho zabudovával různé tajné přihrádky a schránky. Jako děti jsme si hrávaly na hledám pokladu. Zajímalo mě, proč je tu tenhle knoflík. Vypadal jako dekorace, ale taky to mohla být taková staromódní klika." Obešla pohovku zepředu a pokynula Evě, aby šla za ní. „A našla jsem poklad."

Eva cítila, jak jí poskočilo srdce. V dlouhé a široké zásuvce, která se vysunula zpod polštářů, ležel tmavě červený deštník a červenobíle proužkovaná lodička.

Evě se na tváři rozhostil krutý, vítězoslavný úsměv. „Dostali jsme ho, Peabodyová. A vy jste právě učinila obří skok k odznaku detektiva.“

„Můj člověk si stěžuje, že ho furt otravuješ.“

Eva se zakabonila na Feeneyho tvář na obrazovce komunikátoru. „Nechci po něm nic víc, než aby mě pravidelně informoval, jak mu to jde,“ zavrčela Eva a poodešla kousek dál od techniků pročesávajících obývací pokoj. Slunce právě zapadalo a oni si naplno rozsvítili.

„A vytrhuješ ho z práce. Říkal jsem ti, Dallasová, že to půjde pomalu. Morse je počítačovej génius. Zná kdejakej trik.“

„Feeney, určitě si psal deník. Jako reportáž. Jestli dostal i Nadine, je to zaznamenané na některém z těch zatracených disků.“

„V tom s tebou souhlasím, holka, ale když budeš mýmu maníkovi dejchat na záda, data tam rychlejc skákat nebudou. Dej nám trochu času, prokristapána. To nemáš dneska večer nic zajímavýho na práci?“

„Cože?“ nechápala Eva. Pak jí to došlo. „Do háje!“

„Tak běž, obleč si slavnostní šaty a nech nás makat.“

„Nejsem pitomá! Nehodím se do gala a nepůjdu pojídat chlebíčky, když *on* běhá tam venku!“

„Bude tam běhat, ať si na sebe navlíkneš cokoli. Teď mě poslouchej. Hlídky po celým městě mají jeho popis i popis jeho auta. Jeho byt je obšancovanej a Channel 75 jakbysmet. Teď nám tu moc nepomůžeš. Tohle je moje práce.“

„Můžu… “

„Můžeš leda všechno zdržet, když se s tebou budu muset vybavovat,“ odsekl. „Padej, Dallasová, padej. Jakmile na něco natrefím, jakmile dostanu z toho krámu první bajt, zavolám ti.“

„Máme ho, Feeney. Už víme kdo a co.“

„A když mě necháš, pokusím se ti zjistit kde. Jestli Nadine Furstová ještě dejchá, záleží na každý minutě.“

To Evu zasáhlo. Chtěla něco namítnout, ale scházela jí munice. „Dobře, tak já půjdu, jenom… “

„Nevolej mi," přerušil ji Feeny. „Zavolám ti sám." A než mu mohla vynadat, přerušil spojení.

Eva dělala, co mohla. Snažila se porozumět spleti mezilidských vztahů, umění nacházet rovnováhu mezi soukromím a povinnostmi i významu kompromisů. Její vztah s Roarkem pro ni byl stále něčím novým. Ještě si na něj nezvykla. Připadal jí jako bota, která trochu tlačí, ale je tak krásná, že stojí za to vydržet trochu nepohodlí, než se chozením roztáhne.

Když tryskem vpadla do ložnice, zastihla ho před šatníkem. Řekla si, že nejlepší obranou bude útok.

„Neříkej mi, že jdu pozdě. Summerset už to udělal za tebe." Strhla si kabelu z ramene a hodila ji na židli. Roarke si právě zapínal manžetu košile zlatým knoflíčkem čtvercového tvaru. Pěstěné ruce se mu při tom ani nezachvěly.

„Nemusíš se mu zpovídat." Střelil po ní pohledem. Zrovna si stahovala košili. „Ani mně."

„Hele, měla jsem moc práce." Byla teď do pasu svlečená a svezla se do křesla, aby si vyzula vysoké boty. „Slíbila jsem, že přijdu, a jsem tady. Já vím, už za deset minut se začnou scházet hosté." Odkopla botu stranou. V hlavě jí při tom stále zněl Summersetův skřípavý hlas. „Budu připravená. Oblíknout si šaty a napatlat si na pusu trochu šminky, to zvládnu za chvilku."

Konečně byly boty dole. Nadzvedla se v bocích, stáhla si džíny a ještě než stačily dopadnout na zem, odběhla do koupelny. Roarke se tomuto odchodu ze scény pousmál a šel za ní.

„Nemusíš spěchat, Evo. Na rautech nebývají prezenční listiny a nikdo ti nestrhne prémie za pozdní příchod."

„Povídám, že budu hotová včas." Stála v průsečíku vodních trysek, lila si na hlavu zelenkavou tekutinu a oči měla plné mydlinek. „Přijdu na minutu přesně."

„Prima, ale když se dole objevíš až za dvacet nebo třicet minut, nikdo se zlobit nebude. Myslíš, že na tebe budu naštvaný jenom proto, že máš vedle mě i jiné povinnosti?"

Eva si protřela pálící oči a snažila se na něj zaostřit přes clonu pěny a páry. „Možná."

„V tom případě tě zklamu. Pokud si vzpomínáš, poznali jsme se díky tvé práci. A já sám mám taky spoustu jiných aktivit.“ Pozoroval ji, jak si oplachuje vlasy. Těšilo ho dívat se, jak zaklání hlavu a jak jí po kůži stékají pramínky vody a šamponu. „Nehodlám tě zavírat do klece. Snažím se s tebou normálně žít.“

Eva si odhrnula mokré vlasy z očí a Roarke zapnul sušák. Postoupila blíž k přístroji a začala se točit dokolečka. Pak nečekaně vzala jeho hlavu do dlaní a vášnivě ho políbila.

„Musí to dát práci.“ Vlezla si do vany a pustila na sebe horký a suchý vzduch. „Občas se sebou nedokážu žít ani já sama. Někdy mě napadá, proč mi jednu nevrazíš. Musím ti lézt na nervy.“

„Už mě to taky napadlo, jenže ty jsi většinou ozbrojená.“

Eva vylezla z vany. Byla suchá a voněla mýdlem. „Teď zrovna nejsem.“

Vzal ji kolem pasu a pak mu ruce sklouzly na její pevný zadeček. „Když jsi svlečená, napadají mě úplně jiné věci.“

„Ano?“ Objala ho kolem krku. Těšilo ji, že stačí, aby si jen trochu stoupla na špičky, a jejich oči i ústa jsou ve stejné úrovni. „Například?“

Ač nerad, jemně ji od sebe odstrčil. „Povíš mi, co tě tak rozvášnilo?“

„Třeba to, že tě vidím v tak hezké košili.“ Vysmekla se mu a stáhla z věšáku krátký župánek. „Anebo mě vzrušuje představa, že si obuju lodičky na podpatku a další dvě hodiny mě budou příšerně bolet nohy.“

Při pohledu do zrcadla došla k závěru, že by si měla nanést trochu makeupu, který jí vždycky vnucovala Mavis. Pak se naklonila blíž, pevně uchopila prodlužovač řas, sevřela řasy na levém oku do jeho klepet a stiskla píst.

„A je tady ještě jiná možnost,“ dodala, zatímco se rozhlížela kolem sebe. „Peabodyová objevila poklad.“

„To se tedy má. Jaký poklad?“

Eva si vzala do parády řasy na pravém oku a zkusmo zamrkala. „Deštník a jednu botu.“

„Takže jste ho dostali!“ Roarke ji vzal za ramena a políbil ji na zátylek. „Gratuluju.“

„Skoro,“ opravila ho. Snažila se přijít na to, co si ještě napadat na obličej. Nakonec se rozhodla pro rtěnku. I tu jí vnutila Mavis, ale Evu děsila představa, že barvu, pro kterou se rozhodne, nejmíň tři týdny nesmyje. „Máme potřebné důkazy. Na suvenýrech se našly otisky. Na deštníku jsou kromě majitelčiných jenom ty jeho. Na botě je jich víc. Nejspíš patří prodavačům nebo jiným zákazníkům. Lodičky byly úplně nové, neochozené. Těsně před smrtí si koupila několik párů u Saks-se.“

Vrátila se do ložnice a vzpomněla si na parfémovaný krém, který jí Roarke přivezl z Paříže. Vysoukala ramena ze županu a navoněla se.

„Potíž je v tom, že ho ještě nemáme. Nějak se domáknul, že se objevím, a zmizel. Feeney teď žhaví svoje nádobíčko a snaží se vydolovat nějaká data, která by nás k němu dovedla. Po celém městě jsou hlídky, jenže on už může být za horama. Vůbec bych tu nebyla, kdyby mě Feeney nevykopal. Prý jsem znervózňovala jeho člověka.“

Otevřela šatník a stiskla tlačítko. Na jednom z ramínek visících na rotujícím věšáku spatřila minišaty barvy mědi. Vytáhla je, přidržela si je před sebou a prohlížela si dlouhé úzké rukávy, hluboký výstřih i sukni na samé hranici zákona.

„Musím si pod ně něco brát?“

Roarke sáhl do horní police a vytáhl z ní látkový trojúhelníček stejné barvy, který se s trochou fantazie dal považovat za kalhotky. „Tohle by šlo.“

Zachytila je a nasoukala se do nich. „Kristepane,“ uklouzlo jí, když se na sebe podívala do zrcadla, „proč jsem se vůbec namáhala?“ Na dlouhé debaty však nebyl čas. Začala na sebe natahovat šaty z přilnavé látky.

„Sledovat tě při oblékání je pokaždé uchvacující, ale tentokrát se nedokážu pořádně soustředit.“

„Já vím, spěcháš. Běž už dolů, za chvilku jsem u tebe.“

„Ale ne, zajímá mě, kdo to byl.“

„Kdo?“ Eva si upravila snížená ramínka. „Copak jsem ti to neřekla?“

„Ne,“ odpověděl Roarke s božskou trpělivostí. „Neřekla.“

Eva se sehnula pro boty. „Morse.“

„Děláš si legraci!“

„C. J. Morse.“ Držela botu jako zbraň a upírala na něj oči, které jí náhle ztmavly. „Až toho prťavýho hajzla dostanu, bude mít k dispozici tolik vysílacího času, že se mu o tom nikdy nesnilo.“

Vtom zapípal domácí telefon a ze sluchátka se ozval Summersetův lehce popuzený hlas. „Přicházejí první hosté, pane.“

„Dobře,“ odtušil Roarke. Pak se znovu obrátil k Evě. „Tak Morse?“

„Osobně. Při chlebíčcích se dozvíš víc.“ Prohrábla si vlasy a spokojeně konstatovala: „Říkala jsem, že to stihnu. Mimochodem, Roarkeu,“ dodala, když ruku v ruce vycházeli z místnosti, „potřebuju, abys vystavil ještě jednu pozvánku. Pro Larindu Marsovou.“

Kapitola dvacátá

Eva si stále říkala, že zná horší způsoby, jak trávit napjaté hodiny pátrání po prchajícím vrahovi. Roarkeovo sídlo vyzařovalo o něco lepší atmosféru než její stísněná kancelář, a kantýna na policejní centrále se podávanému jídlu také nevyrovnala.

Recepce se konala v sále s kupolovitou střechou, naleštěnou dřevěnou podlahou, zrcadly na stěnách a zářícími lustry. Podél stěn kruhové místnosti stály dlouhé zakřivené stoly, na nichž se vršily umělecky naaranžované exotické pochoutky: drobounká barevná vajíčka trpasličích holubů z farmy na Měsíci, výtečné růžové krevety z Japonského moře, oku lahodící sýrové ruličky, které se rozplývaly na jazyku, sladké i slané dortíky všech možných tvarů, kaviár zářící z ledové tříště i spousty čerstvého ovoce s cukrovou krustou.

A tím to zdaleka nekončilo. Na protějším konci sálu dýmal bufet s teplými, hojně kořeněnými pokrmy. Velká plocha byla vyhrazena jedincům vegetariánského přesvědčení, ale v diskrétní vzdálenosti stál i pult prostřený pro masožrouty.

Místo reprodukované simulace dal Roarke přednost živé hudbě. Na přilehlé terase se činila menší kapela a podmalovávala konverzaci příjemnými, tichými tóny. Dalo se čekat, že se v průběhu večera rozparádí a začne hosty svádět k tanci.

Vírem barev, vůní a pablesků pluli číšníci v přísných černých úborech a na stříbrných podnosech roznášeli vysoké sklenice se šampaňským.

„To je síla!“ Mavis si strčila do pusy černou houbičku. Dnes večer se oblékla poměrně konzervativně. Šaty jí halily většinu těla a vlasy měla nabarvené do střízlivého narudlého odstínu. Nebyla by to ale ona, kdyby si k nim nevzala kontaktní čočky stejné barvy. „Pořád nemůžu uvěřit, že mě Roarke fakticky pozval.“

„Jsi moje kámoška, ne?“

„Jo. Poslechni, myslíš, že až budou všichni stříknutí, můžu poprosit muzikanty, aby mi střihli jedno číslo?“

Při pohledu na shromážděnou smetánku chřestící ryzím zlatem a brilianty se Eva uchechtla. „To by bylo prima.“

Mavis jí stiskla ruku. „Senzace. Půjdu si s kapelou hned promluvit. Třeba se jim nějak vlichotím.“

„Poručíku?“

Eva, která sledovala odcházející Mavis, vzhlédla a zjistila, že nad ní stojí Tibbie. „Pane policejní… “

„Dnes večer vůbec nevypadáte jako policistka.“ Eva zrudla a Tibbie se zasmál. „To měl být kompliment. Roarke zorganizoval parádní šou.“

„To ano. Ale je to v zájmu dobré věci.“ Jen si v té chvíli nedokázala vzpomenout, o jakou dobrou věc jde.

„Náhodou máte pravdu. Moje žena v tom jede taky.“ Tibbie sáhl po šampaňském, které právě plulo kolem, usrkl a volnou rukou si uvolnil límeček. „Ty zatracené smokinky snad nikdy nevyjdou z módy.“

Eva se musela usmát. „Měl byste si zkusit obout lodičky na podpatku.“

„To je cena, kterou platíme za eleganci.“

„Radši bych byla míň elegantní a cítila se pohodlně.“ Měla sto chutí potáhnout si sukni, která jí těsně obepínala zadek, ale ovládla se.

Tibbie ji vzal za loket a odvedl ji stranou za cypřiš. „Když jsme si nezávazně poklábosili, je načase, abych vám vyslovil svůj obdiv za skvělou práci, kterou jste při vyšetřování odvedla.“

„Zadržení Angeliniho byla parádní bota.“

„Vůbec ne, sledovala jste logickou stopu. Hlavní je, že jste se pak dokázala vrátit na začátek a všimla jste si detailů, které ostatním ušly.“

„S tou albínkou to byla klika, nic víc, pane řediteli.“

„Štěstí přeje připravenému. A vytrvalost spolu s citem pro detail přinášejí růže. Zahnala jste ho do kouta, Dallasová.“

„Ještě ho nemáme.“

„Daleko nám neuteče. Polapí se díky vlastní ješitnosti. Jeho tvář je příliš známá.“

Eva spoléhala na totéž. „Pane policejní řediteli, při vyšetřování se vyznamenala policistka Peabodyová. Má zkušené oko a dobré instinkty.“

„Zmínila jste se o tom v hlášení a já to vezmu v úvahu.“ Pak se podíval na hodinky a Evě došlo, že je stejně nervózní jako ona. „Slíbil jsem Feeneymu, že když to do půlnoci rozlouskne, má u mě láhev irské whisky.“

„Jestli nepomůže tohle, tak už fakt nevím,“ podotkla Eva a přinutila se k úsměvu. Nemělo cenu Tibbymu připomínat, že v bytě nezajistili vražednou zbraň a Morse ji tedy musí mít u sebe. Věděl to i bez ní.

Když si všimla, že do sálu vstupuje Marco Angelini, ztuhla. „Omluvte mě, prosím, musím si s někým promluvit.“

Tibbie jí položil ruku na rameno. „To není zapotřebí, Dallasová.“

„Je. Já vím, že je, pane policejní.“

Eva přesně poznala, kdy si jí Angelini všiml. Prudce vysunul bradu, založil si ruce za zády a čekal.

„Pane Angelini… “

„Poručíku?“

„Je mi líto, že jsem vám a vaší rodině způsobila tolik nepříjemností.“

„Vážně?“ Angelini ani nemrkl. „Obvinila jste mého syna z vraždy, vystavila ho tlaku a ponížení, ještě jste zvětšila už tak velký žal mých dětí – a to vše jen proto, že se stal náhodným svědkem zločinu!“

Mohla se hájit, mohla mu připomenout, že David nebyl jen nezúčastněným svědkem, ale uprchl z místa činu, aniž poskytl pomoc, jen aby si zachránil vlastní kůži, a navíc si přitížil pokusem o uplácení.

„Lituji, že jsem přispěla k vašemu citovému traumatu.“

Angelini se zadíval do země. „Vy nevíte, co je to cit. Říkám si, že byste možná byla schopna chytit skutečného pachatele, jen byste se nesměla tolik opájet bohatstvím a postavením svého milence. Prokoukl jsem vás. Jste obyčejná děvka, která zvětřila příležitost, jak se vyšvihnout a vydobýt si slávu.“

„Marco… “ Náhle stál vedle Evy Roarke a položil jí ruku na rameno. Hovořil tichým hlasem.

Eva pod jeho dotekem znovu ztuhla. „Nemusíš mě bránit. Nech ho, ať to dopoví.“

„Ne, nenechám. Beru v úvahu tvé duševní rozpoložení, Marco, a jen to tě omlouvá. Uvědomuješ si, že sis dovolil napadnout Evu v jejím vlastním domě? Asi se teď budeš chtít vzdálit.“ Mrazivě studený tón, který zaznával z jeho hlasu, svědčil o tom, že mu navzdory svému tvrzení nepřiznává sebemenší polehčující okolnost. „Vyprovodím tě.“

Marco ještě jednou probodl Evu očima. „Trefím sám. Brzy se ti ozvu, Roarkeu. Hodlám vycouvat ze všech společných obchodů. Už nevěřím tvému úsudku.“

Otočil se a odcházel. Eva sevřela pěsti a třásla se vzteky. „Neměl ses do toho míchat. Zvládla bych to sama.“

„O tom nepochybuji.“ Přikývl a otočil si ji tak, aby jí viděl do tváře. „Ale tohle byla osobní záležitost. V našem domě s tebou nikdo nebude mluvit takovým tónem.“

Eva pokrčila rameny. „Summerset se mnou tak mluví.“

Roarke se usmál a letmo jí přitiskl rty na ústa. „Summerset je výjimka. Nebudu ti vysvětlovat proč, bylo by to moc složité.“ Sáhl jí na čelo a snažil se palcem vyhladit zamyšlenou vrásku.

„No jo,“ povzdychla si Eva. „Vánoční přání si zřejmě s Angeliniovými posílat nebudeme.“

„Nějak to přežijem. Dáš si šampaňské?“

„Za chvilku. Musím sejít provětrat.“ Pohladila ho po tváři. Když nebyli sami, byly pro ni podobné projevy přízně daleko snazší. „Asi bych tě měla upozornit, že Marsová má v kabelce rekordér.“

Roarke jí pošimral důlek na bradě. „Měla. Teď ho mám v kapse já. Stačilo si ji pustit k tělu v tlačenici u vegetariánského bufetu.“

„Vyznáš se. Nikdy ses nepochlubil, že jsi tak zručný kapsář.“

„Neptala ses na to.“

„Příště mi připomeň, ať se ptám. Hodně a na všechno. Za chvilku jsem zpátky.“

Eva vůbec nemusela na vzduch. Potřebovala pár minut na to, aby vychladla. Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že zavolá Feeneymu, i když věděla, že by jí za podobné vyrušování utrhl hlavu.

Pokud chtěl vyhrát láhev irské whisky, zbývala mu ještě hodina. Eva si nakonec řekla, že neuškodí, když mu to připomene. Už stála u dveří knihovny a chystala se vyťukat kód, když se ze stínů za jejími zády zhmotnil Summerset.

„Máte hovor, poručíku. Soukromý a spěšný.“

„Volá kapitán Feeney?“

„Volající mi nesdělil své jméno,“ zahuhňal komorník.

„Vezmu si to uvnitř.“ Když mu zavřela přímo před nosem, pocítila drobnou, ale intenzivní radost. „Světla,“ zavelela a v místnosti se rozjasnilo.

Eva už si skoro zvykla na stěny obložené knihami v kožených vazbách, jejichž papírové stránky při listování šustily, ale tentokrát na ně stěží pohlédla. Spěchala k videotelefonu ležícímu na stole, zapnula ho a ztuhla.

„To je překvapení, co?“ Z obrazovky se na ni zubil Morse. „Vsadim se, že jste to nečekala. Vidím, že jste se kvůli večírku hodila do gala. Sekne vám to.“

„Všude vás hledám, C. J.“

„Já vím, já vím. A nehledáte jenom mě. Taky vím, že se tenhle hovor nahrává, ale je mi to jedno. Teď dobře poslouchejte. Zůstane to jenom mezi mnou a vámi, jinak vaši kamarádku rozkrájím na malinkaté kousíčky. No tak, pozdrav Evu, Nadine.“

Morse natáhl ruku a na obrazovce se objevila Nadineina tvář. Eva už viděla hodně k smrti vyděšených lidí a Nadine k nim rozhodně patřila. „Udělal ti něco?“ zeptala se jí úzkostně.

„Já…,“ zakňourala, ale Morse ji popadl za vlasy a na krk jí položil dlouhou, úzkou čepel nože.

„Pověz jí, že jsem na tebe byl moc hodný.“ Přejel jí plochou čepele po hrdle. „Tak bude to, ty děvko?“

„Nic mi neudělal. Jsem v pořádku.“ Zavřela oči a zpod víček jí vytryskla slza. „Nejradši bych se neviděla.“

„Nejradši by se neviděla,“ zopakoval Morse s našpulenými rty a přitiskl svou tvář k její, takže je teď Eva měla na obrazovce oba. „Určitě moc lituje toho, že se chytila na sólokapra, utekla vašim andělům strážným a padla mi přímo do náruče. Bylo to tak, Nadine?“

„Bylo.“

„Vidíš, a já tě teď zabiju. Ale ne tak rychle, jako ty ostatní. Hezky pomalu, aby to hodně bolelo. Ledaže by tvoje kámoška udělala přesně to, co jí řeknu. Tak co, Nadine, nepoprosíš ji o to?“

„On mě zabije!“ Nadine pevně stiskla rty, ale chvění nedokázala potlačit. „On mě zabije, Dallasová!“

„Přesně tak. To byste přece nechtěla, viďte že ne, Dallasová? Už jste s Nadine zavinily Louisinu smrt. Louisa si to nezasloužila. Ta věděla, kde je její místo. Ta se všude necpala. Jak říkám, je to vaše vina, že umřela. Chcete si to zopakovat?“

Stále držel nůž Nadine na krku a Eva viděla, jak se mu třese ruka. „Co po mně chcete, Morse?“ Horečně si vybavovala profil pachatele vypracovaný doktorkou Mírovou a opatrně tahala za ty správné drátky. „Jste pánem situace. Máte vše ve svých rukou.“

„To tedy mám,“ zazubil se Morse. „To mám. Vidíte, kde jsem: Na hezkém tichém místě v Greenpeace Parku. Tady nás nikdo nevyruší. Ještě že nám tu ti hodní ekologové vysázeli všechny ty stromečky. Krásné místo. A po setmění dost opuštěné. Aby se sem člověk dostal, musí být dost chytrý a obelstít elektronické pole, které tu nastražili kvůli tulákům a feťákům. Máte rovných šest minut na to, abyste sem dorazila. Pak můžeme smlouvat.“

„Šest minut? To nestihnu, ani když pojedu plnou rychlostí. A jestli se dostanu do zácpy… “

„Snažte se do ní nedostat," vyštěkl Morse. „Jakmile zavěsím, máte šest minut, Dallasová. Stačí, abyste se zpozdila o deset vteřin. Nebo abyste během těch desíti vteřin někam hlásila, kdo vám volal, spojila se s někým jiným nebo dokonce povolala posily. Udělejte to, a rozpářu ji. Přijdete sem sama. Jestli zvětřím jiného policajta, pustím se do toho. Viď, že má přijít sama, Nadine?" Jako by ji chtěl pobídnout, přiložil jí ostří na kůži a slabě ji řízl.

„Prosím!" Nadine se snažila ucuknout. „Nedělejte to!"

„Zkuste to ještě jednou a nebudu se s vámi vůbec bavit."

„Ale budete," řekl Morse chladně. „Máte na to šest minut. Začínám odpočítávat."

Obrazovka pohasla. Eva se už už chystala stisknout některé z tlačítek. Kdyby se spojila s dispečinkem, během několika minut by park obklíčilo deset policejních aut… Ale pak ji napadlo, že by se o tom Morse mohl dozvědět. Mohl se napíchnout na její telefon. Před očima se jí vybavilo Nadineino krvácející hrdlo.

Proletěla místností a prudce udeřila do ovládacího panelu výtahu. Musela si skočit pro zbraň.

C. J. Morse prožíval nejkrásnější okamžiky života. Zvolna mu docházelo, oč se ochudil, když své oběti vraždil rychle, jediným hmatem. Nahánět strach a sledovat, jak bobtná a vyráží na povrch, bylo mnohem víc vzrušující.

Teď jej sledoval v očích Nadine Furstové. Měly skelný výraz a rozšířené černé zřítelnice téměř zakrývaly panenky. Morse si s potěšením uvědomoval, že ji skutečně vyděsil k smrti.

Podruhé už ji neřízl. Měl sto chutí to udělat, a co chvíli jí znovu a znovu ukazoval nůž, aby přiživil její hrůzu, ale v koutku duše se bál té policajtské čubky.

Ne že by si s ní nevěděl rady. Říkal si, že s ní zatočí tím jediným způsobem, jakému ženské rozumějí. Zabije ji. Ale ne ve spěchu, jako ty ostatní. Chtěla ho přelstít, a tím se dopustila urážky, kterou nemínil jen tak přejít.

Ženy ho odjakživa chtěly ovládat. Připletly se mu do cesty pokaždé, když už už sahal po vítězství. Tak to chodilo od mládí. Celý pitomý

život se musel potýkat se ženskými. Začalo to tou zhovadilou kariéristkou, jeho vlastní matkou.

„Nesnažil ses dost, C. J. Nauč se myslet hlavou, prokrista. Šarm a hezký obličej ti v životě nepomohou – už proto ne, že je nemáš. Cekala jsem od tebe víc. Když nebudeš nejlepší, budeš nula.“

Naučil se to snášet. Při té vzpomínce se usmál a pohladil Nadine po vlasech. Otřásla se. Snášel to celé roky a hrál si na hodného, milujícího syna, zatímco po nocích snil o tom, jak ji jednou zabije. Byly to nádherné sny, divoké, ale sladké. Její panovačný, skřípavý hlas v nich jednou provždy umlkal…

„A najednou to bylo,“ pronesl nahlas konverzačním tónem a přiložil čepel k pulsujícímu místu na Nadineině hrdle. „Šlo to tak snadno. Byla v tom svém nóbl baráku úplně sama a věnovala se své veledůležité práci. Šel jsem rovnou za ní do pracovny. Nečekala mě. ‚Kde se tu bereš, C. J.? Neříkej mi, že už tě zase vyhodili z práce. Když nebudeš mít jasný cíl, nikdy neuspěješ.‘ A já jsem se na ni usmál a řekl jsem: ‚Zmlkni, matko. Drž už jednou tu svoji hubu.‘ Pak jsem ji podříznul.“

Aby to názorně předvedl, přejel Nadine zlehka břitem po krku. Jen tak, aby jí zanechal vlasově tenkou stopu na kůži. „Vyvalila oči a všude bylo plno krve. Ale konečně zmlkla. A řekla bys, Nadine, že jsem se od té staré čarodějnice přece jenom něco naučil? Bylo načase stanovit si jasný cíl. Rozhodl jsem se, že zbavím svět užvaněných kariéristek, zkrátka bab, které chtějí vládnout chlapům. Bab, jako byla Towersová nebo Metcalfová. A jako jsi ty, Nadine.“ Sklonil se nad ní a políbil ji doprostřed čela. „Jako jsi ty.“

Nadine dokázala jen fňukat. Mozek jí vypověděl službu. Už se ani nesnažila vysvobodit zápěstí z pout. Nesnažila se o nic. Seděla poslušně a strnule jako loutka a jen se tu a tam zachvěla.

„V jednom kuse ses mě snažila vyštípat. Šla jsi dokonce za šéfy, aby mě odvolali z redakce zpráv. Řeklas jim,“ dodal a na důkaz, že to myslí vážně, jí poklepal plochou čepele na ohryzek, „že jsem veš v kožiše. Ta děvka Towersová mi zase odmítala dát interview. Ponižovala mě. Na tiskovkách mě úplně přehlížela. Ale já jsem ji nakonec stejně dostal. Dobrý novinář do všeho šťourá, nemám pravdu? Šťoural jsem tak dlouho, až jsem narazil na pikantní informace o tom idiotovi, co chodí s její milovanou dcerunkou. Všechno jsem hezky tutlal, do-

kud šťastná matka nastávající nevěsty nezačala spřádat svatební plány. Mohl jsem ji vydírat, ale proč bych to dělal? Když jsem jí ten večer zavolal a pověděl jí všechno do očí, byla vzteky bez sebe.“

Oči se mu zúžily a divoce v nich zablesklo. „Představ si, Nadine, najednou byla ochotná se mnou mluvit. Bodejť by nebyla. Rozhodla se, že mě zničí. Přitom jsem se neprovinil ničím jiným, než že jsem chtěl zveřejnit fakta. Ale Towersová byla velké zvíře a mě by nejradši zamáčkla jako veš. Taky mi to rovnou řekla, ale jinak udělala přesně to, co jsem po ní chtěl. Když jsem se k ní pak blížil tou prašivou uličkou, ironicky se zašklebila. Bylo jí do smíchu, děvce. Řekla mi: Jdete pozdě, ale to nevadí. Vyjasníme si postoje, vy prťavý všiváku.‘“

Rozesmál se tak, až se musel podržet za břicho. „Tak jsme si vyjasnili postoje. Vykulila oči zrovna jako moje nejdražší matka a krev stříkala všude kolem.“

Poklepal Nadine po hlavě, vstal a otočil se ke kameře, kterou předtím nainstaloval. „Hovoří k vám C. J. Morse. Vteřiny odtikávají, takže je čím dál jasnější, že zde naši hrdinnou Pizdu Dallasovou i přes rychlou jízdu nebudeme mít včas. Nestihne tedy zachránit svoji čubčí kámošku před jistou smrtí. Tímto jsme si experimentálně ověřili, že ženy chodí všude pozdě, což dosud někteří považovali za sexistické klišé.“

Válel se smíchy a přitom hrubě udeřil Nadine hřbetem ruky do tváře, takže se znovu svezla na lavičku, na kterou ji předtím usadil. Po posledním pisklavém škytnutí se konečně ovládl a upřel vážný pohled do kamery.

„Veřejné přenosy z poprav jsou v této zemi zakázány od roku 2012. Pět let poté nejvyšší soud opětovně prohlásil trest smrti za neústavní. K tomuto rozhodnutí značně přispěla přítomnost pěti prachpitomých velkohubých kurev převlečených za soudce, takže je pokládám za zmatečné a neplatné.“

Vytáhl z kapsy miniaturní vysílačku a obrátil se k Nadine. „Vstupuji do vysílání. Za dvacet vteřin jdeme do éteru.“ Pak zamyšleně naklonil hlavu: „Trocha líčidla by ti neuškodila. Škoda, že máme tak málo času. Při svém posledním vstupu bys jistě ráda vypadala hezky.“

Přistoupil k ní, přiložil jí nůž na hrdlo a zadíval se do kamery. „Deset… devět… osm… “ Ohlédl se, protože na štěrkové pěšině za sebou

zaslechl rychlé kroky. „Tak přece dorazila – a dokonce několik vteřin před limitem!“

Eva se prudce zastavila a vytřeštila oči. Za deset let práce u policie už viděla leccos. Na mnohé z toho by nejraději zapomněla. Ale podobný pohled se jí ještě nenaskytl.

Šla za světlem; za jediným zdrojem, který osvětloval scénu. Na lavičce v parku seděla nehybná Nadine s nožem na hrdle, potřísněném zaschlou krví. Za ní stál C. J. Morse. Na sobě měl košili se stojáčkem a s ní sladěné sako. Upřeně hleděl do hledáčku kamery, jejíž červená dioda zářila jako Boží oko.

„Proboha, Morse, co to provádíte?“

„Vysílám živý vstup,“ odpověděl zvesela. „Pojďte na světlo, poručíku, ať vás diváci vidí.“

Aniž z něj spustila oči, vstoupila do osvětlené manéže.

Eva byla pryč příliš dlouho a Roarkea už nezávazné večírkové žvatlání otravovalo. Napadlo ho, že výstup s Angelinim zřejmě Evu ranil víc, než na sobě dala znát, a litoval, že s ním nezatočil rázněji. Nesnesl pomyšlení, že se teď někde trápí výčitkami. Pokud se opravdu trápí, mohl by ji buď rozptýlit, nebo rozzlobit, zkrátka přivést na jiné myšlenky. Nenápadně se vytratil ze sálu, pryč od světel, hudby a hlasů. Dům byl příliš velký na to, aby jej začal prohledávat, ale stačila jediná vhodně položená otázka.

„Eva…?“ oslovil Summerseta, sotva se vynořil ze dveří napravo.

„Odjela.“

„Co mi to povídáte? Kam?“

Každá zmínka o této ženě působila komorníkovi velké utrpení. I tentokrát pokrčil rameny. „Těžko říct. Jednoduše vyběhla z domu, nasedla do auta a odjela. Neuznala za vhodné informovat mě o svých záměrech.“

Roarke pocítil nepříjemné mravenčení v útrobách. Jeho hlas zněl náhle ostře. „Do háje, Summersete, neštvete mě. Proč odjela?“

Summerseta se to nemile dotklo. Se zatnutými zuby odpověděl: „Snad kvůli tomu telefonátu. Před chvílí jí někdo volal. Brala hovor v knihovně.“

Roarke se otočil na patě, odblokoval dveře knihovny a s komorníkem v patách došel až ke stolu. „Přehrát poslední záznam.“

Zatímco hleděl na obrazovku a poslouchal, přecházelo mravenčení ve svíravý strach. „Ježíši Kriste – ona jde po něm! A sama!“

V příští chvíli vyběhl ze dveří. Rozkaz, který vyslal přes rameno, šlehl jako laser. „Informujte o tom policejního ředitele. Důvěrně!“

„Přestože nás tlačí čas, poručíku, jsem si jist, že diváky bude zajímat průběh vyšetřování.“ Na tváři měl stále příjemný televizní úsměv. Zároveň nepřestával přidržovat Nadine nůž na krku. „Jistý čas jste sledovala falešnou stopu a pokud vím, málem jste obvinila nevinného člověka.“

„Proč jste vraždil, Morse?“

„Své činy jsem patřičně zdokumentoval. Všechen materiál lze v budoucnu odvysílat. Teď budeme mluvit o vás.“

„Muselo vám být hrozně, když jste zjistil, že jste místo Nadine zavraždil Louisů Kirskou.“

„Ranilo mě to. Zvedl se mi žaludek. Louisa byla milá, tichá holka, která věděla, kde je její místo. Koneckonců, nebyla to moje vina. Zavinily jste to vy s Nadine. Chtěly jste na mě nastražit past.“

Eva střelila pohledem po kameře. „Toužil jste po publicitě. Teď máte, co jste chtěl, ale zároveň jste v koncích, Morse. Z tohohle parku už nevyjdete.“

„Ach, o mě se nebojte. Mám svůj plán. Zbývá nám pár posledních minut, pak to musíme utnout. Veřejnost má právo být informována. Chci, aby popravu viděli všichni, a vy ji musíte vidět na vlastní oči. Aby vám došlo, co jste způsobila.“

Eva pohlédla na Nadine. Bylo jí jasné, že jí v danou chvíli není pomoci. Byla v hlubokém šoku, možná i pod vlivem drog.

„Mě tak snadno nedostanete,“ poznamenala Eva.

„Zase to bude větší zábava.“

„Jak jste se zmocnil Nadine?“ Během řeči přistoupila blíž. Přitom nespouštěla oči z Morse a Nadineiných rukou. „Musel jste na to jít chytře.“

„Jsem velice chytrý. Lidé, zejména ženy, mě často podceňují. Zařídil jsem to tak, aby k ní ‚prosákla‘ informace o vraždách. Jistý vyděšený ‚svědek‘ s ní chtěl hovořit mezi čtyřma očima. Věděl jsem, že je ctižádostivá a že se nechá nalákat na velkou story. Dostal jsem ji v

podzemních garážích. Šlo to snadno. Naládoval jsem ji silnými sedativy a odvezl v kufru jejího vlastního auta. Pak jsem ji nechal na malém parkovišti za městem.“

„To jste provedl chytře.“ Eva udělala pár kroků a zastavila se teprve tehdy, když zvedl obočí a přitiskl nůž pevněji k Nadineinu hrdlu. „Opravdu chytře,“ zopakovala a ukázala mu prázdné ruce. „Odkud jste věděl, že po vás jdu?“

„Myslíte, že váš parťák Feeney s ksichtem buldoka je jediný, kdo rozumí počítačům? Jděte se bodnout. Můžu mu pod nos nastražit dvacet štěnic a ten génius si jich ani nevšimne. Už celé týdny jsem napíchnutý na vaši síť. Znám každý váš plán a krok, odposlechl jsem každý hovor. Vždycky jsem byl kus před vámi, Dallasová.“

„Ano, to máte pravdu. A pravdou je i to, že nechcete zabít ji, ale mě, Morse. To já jsem vám tak zavařila, kvůli mně jste prožíval horké chvilky. Nechtě ji běžet. Stejně je zfetovaná. Máte tady mě.“

Po tváři mu přeletěl klukovský úsměv. „A co kdybych zabil nejdřív ji a potom vás?“

Eva pokrčila rameny. „Myslela jsem, že vás láká boj, ale zřejmě jsem se spletla. S Towersovou jste musel bojovat. Určitě stálo hodně přemlouvání, aby nakonec udělala to, co jste po ní chtěl. Ale Metcalfová? Ta vám nemohla nijak překážet.“

„To myslíte vážně? Měla mě za chudáka!“ Vycenil zuby a hvízdl. „A přitom by dodnes předpovídala počasí, nemít takový kozy. Kvůli nim ji pustili na obrazovku, aby mi kradla vysílací čas. Můj čas, sakra! Musel jsem předstírat, jak jí fandím. Namluvil jsem jí, že s ní natočím dvacetiminutový medailon. Jenom o ní. A slíbil jsem jí, že to poběží přes mezinárodní satelit. Spolkla to i s navijákem.“

„A setkala se s vámi o půlnoci na dvorku.“

„Jo. Hodila se do gala a byla samý úsměv. Staré mrzutosti byly zapomenuty. Řekla mi, jak ji těší, že jsem našel svoji parketu. Já jí dám parketu! Však jsem ji taky umlčel.“

„Ano, umlčel. Musím uznat, že jste to měl dobře vymyšlené. Ale co Nadine? Ta nic neříká, dokonce ani nemyslí. Vůbec jí nedojde, že se jí mstíte.“

„Stačí, že to dojde mně. Je čas. Odstupte kousek stranou, Dallasová, ať vám neušpiním večerní šaty.“

„Tak dost!“ Eva udělala krok, jako by ustupovala, pak rychle sáhla někam za záda a náhle držela zbraň. „Stačí, abys mrknul, hajzle, a usmažím tě!“

Morse zamrkal hned několikrát. Nechápal, odkud se vzala ta věc v její dlani. „Jestli to zmáčknete, zachvěje se mi ruka. Nadine zemře dřív než já.“

„To se uvidí,“ opáčila Eva pevně. „Třeba ne. Ale ty zemřeš tak jako tak. Zahoď nůž, Morse, a pusť ji, nebo ti vpašuju do nervového systému trochu vysokého napětí.“

„Děvko! Ty si myslíš, že mě dostaneš?“ Jediným škubnutím donutil Nadine vstát, chvíli se za ní kryl a pak ji od sebe prudce odstrčil.

Eva ji zachytila jednou rukou, zatímco druhou na něj stále mířila, ale Morse už dávno zmizel za stromy. Neměla jinou možnost než Nadine vrazit pořádnou facku – a pak ještě jednu, tentokrát hřbetem ruky. „Prober se, krucinál! Prober se!“

„On mě zabije.“ Nadine obrátila oči v sloup, ale když ji Eva znovu uhodila, zaostřila na ni.

„Hni sebou. Slyšíš mě? Vstaň a běž zavolat na centrálu.“

„Rozumím, vstát a zavolat.“

„Běž tudy.“ Eva ji postrčila k pěšině a doufala, že se Nadine udrží na nohou. Sama se rozběhla k hradbě stromů.

Morse se chlubil, že má plán, a Eva o tom nepochybovala. Nebála se, že unikne. I kdyby se nakrásně dostal z parku, zanedlouho by ho stejně chytili. Nebezpečí tkvělo v jeho vražedném rozpoložení. Hrozilo, že zabije první ženu, kterou potká. Paní věnčící psa nebo dívku vracející se z pozdní schůzky.

Obrátí svůj nůž proti komukoli, protože utrpěl další nezdar.

Eva se zastavila ve stínu stromů, zadržela dech a napínala uši. Z dálky k ní doléhaly tlumené zvuky pouliční i vzdušné dopravy a skrz hustou zelenou stěnu prosvítala světla velkoměsta.

Před ní se rozbíhalo dobrých deset cest. Proplétaly se mýtinami i záhony, které jejich tvůrci navrhli a vysázeli s nevšední péčí a láskou.

Vtom něco zaslechla: Snad to byly kroky, snad někde v keři zašustilo nějaké malé zvíře. Eva ustoupila do stínu. Zbraň měla připravenou, kontrolka blikala.

Z kašny, před níž stála, v noci netryskala žádná voda. O kus dál se nacházelo hřiště pro nejmenší děti, s houpačkami, skluzavkami, tobogany a opičí dráhou z měkké pěnové hmoty, na níž si malí cvičenci nemohli odřít lokty ani kolena.

Eva se rozhlížela kolem sebe a spílala sama sobě za to, že si z auta nevzala bodovou svítilnu. Stromy vrhaly nebezpečné stíny a ticho viselo ve vzduchu jako příkrov.

Pak uslyšela výkřik.

Vrátil se, napadlo ji v tu chvíli. *Ten hajzl se vrátil a jde po Nadine.* Otočila se jako na obrtlíku a instinktivně zvedla ruku. To jí zachránilo život.

Nůž ji řízl do klíční kosti. Rána se táhla přes celý výstřih a podivně pálila, ale naštěstí byla mělká. Eva kmitla předloktím a zasáhla ho do čelisti, takže nedokázal zamířit. Čepel se znovu mihla vzduchem a řízla ji těsně nad zápěstím. Z poraněné ruky jí vypadla zbraň.

„Myslela sis, že uteču!“ Kroužil kolem ní a oči mu svítily jako šílenci. „Ženské mě odjakživa podceňovaly, Dallasová. Teď tě rozsekám na kousky. Podříznu tě.“ Podnikl prudký výpad a ona o krok uskočila. „Rozpářu tě.“ Znovu máchl ostřím. Eva cítila, jak ji ovanul proud vzduchu. „Tak co, jsem pánem situace, nebo ne?“

„To víš, že jo.“ Uchýlila se k poslední ženské zbrani a prudce vykopla. Dobře mířená rána ho poslala do kolen. Z úst mu vycházelo syčení, jako když z prasklého balonu uniká vzduch. Vmžiku se na něj vrhla.

Rval se jako šílenec. Koneckonců, byl doopravdy šílený. Zaryl do ní prsty, chňapal po ní zuby a snažil se do ní zakousnout. Pokoušela se najít citlivý bod pod jeho bradou a zneškodnit ho, ale zraněná ruka jí vypověděla službu.

Váleli se po štěrku a bezvadně sestříhaném trávníku. Zlověstné ticho rušil jen jejich chropot a těžké oddechování. Morse šmátral po rukojeti nože a Eva se mu snažila strhnout ruku zpět. Pak jí před očima explodovaly hvězdy. Zasáhl ji pěstí do tváře.

Přestože byla na okamžik omráčená, bylo jí jasné, že je po ní. Spatřila nůž, který se jí měl stát osudným. Nadechla se a čekala.

Mnohem později si vybavila, že v tu chvíli zaslechla zvuk podobný vlčímu zavytí, vzteklému a krvežíznivému. Morse ji náhle nedrtil svou

vahou a odvalil se někam pryč. Eva se vydrápala na všechny čtyři a zatřásla hlavou.

Nůž! blesklo jí v mysli. Začala zběsile pátrat po proklatém noži, ale nebyl k nalezení. Doplazila se aspoň do míst, kde ležela její zbraň. Vydávala matnou záři.

Pevně ji sevřela v ruce a náhle pochopila, co se tady děje. Na dětském hřišti spolu zápasili dva muži. Podobali se psům zakousnutým do sebe navzájem – a jedním z nich byl Roarke.

„Uhni!“ zavolala na něj, vyškrábala se na nohy a klopýtala k nim. „Uhni, nemůžu střílet.“

Ale oba zápasníci se dál váleli sem a tam. Roarke držel Morse za ruku, která svírala nůž. Všechnu zlobu, pocit odpovědnosti i profesionální instinkty teď v Evě přehlušil nesmírný hlodající strach.

Cítila se slabá a stále krvácela. Ztěžka se opřela o polstrované průlezky, uchopila zbraň oběma rukama a snažila se zacílit. V pablescích měsíčního světla spatřila Roarkeovu pěst. Když dopadla, zapraštěla kost. Břit nože zakolísal a sklonil se v podivném úhlu.

A pak zasvištěl vzduchem a prořízl Morseovi hrdlo.

Někdo se polohlasem modlil. Když Roarke vstal, s údivem zjistila, že modlitby vycházejí z jejích vlastních úst. Zírala na něj a ruka se zbraní jí poklesla. Z tváře mu sálala zběsilost, oči mu hořely a z elegantního fraku crčela krev.

„Ty vypadáš,“ vypravila ze sebe.

„Podívej se na sebe.“ Roarke sotva popadal dech. Ze zkušenosti věděl, že zanedlouho ucítí každou modřinu a odřeninu. „Nevíš, že odcházet z večírku bez omluvy je nezdvořilé?“

Popošla k němu na třesoucích se nohou a potlačila vzlyk, který se jí dral z hrdla. „Omlouvám se. Vážně toho lituju. Proboha, ty jsi zraněný?“ Vrhla se k němu a byla by upadla, kdyby ji nezachytil. „Zasáhl tě? Kam?“ Odtáhla se od něho a začala horečně pátrat po řezných ranách na jeho oblečení.

Roarke ji uchopil za bradu a přiměl ji, aby se chvíli nehýbala. „Jestli tady někdo krvácí, jsi to ty.“

„Párkrát mě říznul,“ přiznala Eva a na dokreslení si přejela prstem pod nosem, „ale nic to není.“ Roarke mezitím vytáhl z kapsy kapesní-

ček z irského plátna a provizorně jí obvázal zraněnou ruku. „Taková už je moje práce," hájila se Eva. Zhluboka se nadechla.

Černá kola před očima se jí zvolna rozplývala. Začínala znovu vidět. „Kam říznul tebe?"

„Všechna ta krev je jeho," odpověděl Roarke klidně.

„Jeho?" Málem pod ní znovu podklesla kolena. „Takže ti nic není?"

„Nestojí to za řeč." Starostlivě jí zaklonil hlavu a prohlížel si povrchní řez na klíční kosti i rychle otékající oko. „Potřebujete doktora, poručíku."

„To má čas. Teď si musíme něco vyjasnit."

Roarke si utrhl roztřepený rukáv a utřel jí krvácející rameno. Nic jiného nebylo po ruce. „Ptej se."

„Umíš si představit, že bych vtrhla na zasedání některé z tvých správních rad a řešila za tebe tvoje problémy?" Upřel na ni pohled, z něhož se postupně vytrácel bojovný zápal a vyklízel místo něčemu, co se téměř blížilo úsměvu. „Ne, Evo, neumím. Sám nevím, co to do mě vjelo."

„To nic." Eva přemýšlela, kam odložit zbraň, a nakonec si ji znovu připevnila kouskem leukoplasti na záda, do výše křížové kosti. Pak vzala jeho tvář do dlaní. „Protentokrát ti to ještě odpustím. Ale zaclánět jsi mi a já jsem nemohla střílet. Měla jsem strach, že tě zabije dřív, než ho zneškodním."

„V tom případě jistě chápeš, jak bylo mně." Vzal ji kolem pasu a oba kulhali pryč. Po chvíli Evě došlo, že se jí jde tak špatně především proto, že ztratila jednu botu. V chůzi si vyzula i tu druhou. Pak se před nimi objevila světla.

„Policie?"

„Nejspíš ano. Cestou sem jsem vrazil do Nadine. Potácela se po pěšině k hlavní bráně. Byla ještě celá mimo, ale dokázala se sebrat a ukázat mi, kterým směrem jsi zmizela."

„Myslím, že bych toho hajzla vyřídila sama," podotkla Eva, která už se vzpamatovala natolik, že si začala dělat výčitky. „Ale tys s ním taky pěkně zatočil. Máš vlohy pro boj muže proti muži."

Ani jeden z nich se nezmínil o tom, jak se stalo, že nůž proťal Morseovi hrdlo.

V kruhu světla se objevil Feeney. Zastavil se u kamery nejmíň s deseti dalšími policisty, slabě zavrtěl hlavou a kývl na ošetřovatele. Nadine už ležela na nosítkách. Byla bledá jako vosk.

„Dallasová… “

Zvedla ruku a zase ji nechala spadnout. „Všechno jsem zvorala.“

Jeden ze saniťáků sundal Evě provizorní obvaz a začal jí ošetřovat ruku. Eva se sklonila nad kamarádkou. „Nadopoval tě sedativama.“

„Všechno jsem zvorala,“ zopakovala Nadine, zatímco ji odnášeli k ambulanci. „Dík, žes mi zachránila život.“

„No jo.“ Eva se otočila a ztěžka dosedla na polstrovanou Javici na zadních dvířkách ambulance. „Nemáte něco na moje oko? Škube mi v něm.“

Ošetřovatel jí na ně přiložil ledově studený gel a vesele dodal: „Budete mít monokl.“

„Hlavně že nemusím do nemocnice,“ odtušila klidně. Muž v bílém plášti jen mlaskl a začal jí čistit rány.

Eva se pousmála na Roarkea a cvrnkla do rozervaného rukávu. „Je mi líto těch šatů. Nic nevydržely.“ Pak vstala, odehnala dotěrného saniťáka a zadívala se Roarkeovi do očí. „Musím se jít převléknout a sepsat hlášení. Škoda, že Morse nalehl na vlastní nůž. Kancelář veřejného žalobce by ho s rozkoší pohnala před porotu.“ Natáhla ruku, chvíli si prohlížela odřené klouby jeho prstů a zavrtěla hlavou. „To vytí – tos byl ty?“

„Prosím?“

Usmála se, opřela se o něj a oba zamířili ven z parku. „Celkem vzato to byl skvělý večírek.“

„Takových si ještě užijeme. Ale je tu ještě něco.“

„Co?“ zeptala se, zatímco zkoušela hýbat prsty. Potěšilo ji, že ji zase poslouchají. Saniťáci rozuměli svému řemeslu.

„Chci tě požádat o ruku.“

„Jistě. A taky ještě… “ Prudce se zastavila, málem zakopla a vytřeštila zdravé oko. „Cože chceš?“

„Chci tě požádat o ruku.“

Prohlédla si ho. Na bradě měl modřinu, sako celé od krve a oči se mu leskly. Napadlo ji, že musel přijít o rozum. „Ty nemůžeš být nor-

mální. Jsme oba parádně potlučení, odcházíme z místa zločinu, kde jsme ty i já mohli zemřít, a ty mě žádáš o ruku?“

„Volba správného okamžiku je hrozně důležitá.“ Znovu ji vzal kolem pasu a odváděl si ji pryč.